CLIVE CUSSLER

SAHRADA AYAK SESLERİ

ALTIN KİTAPLAR

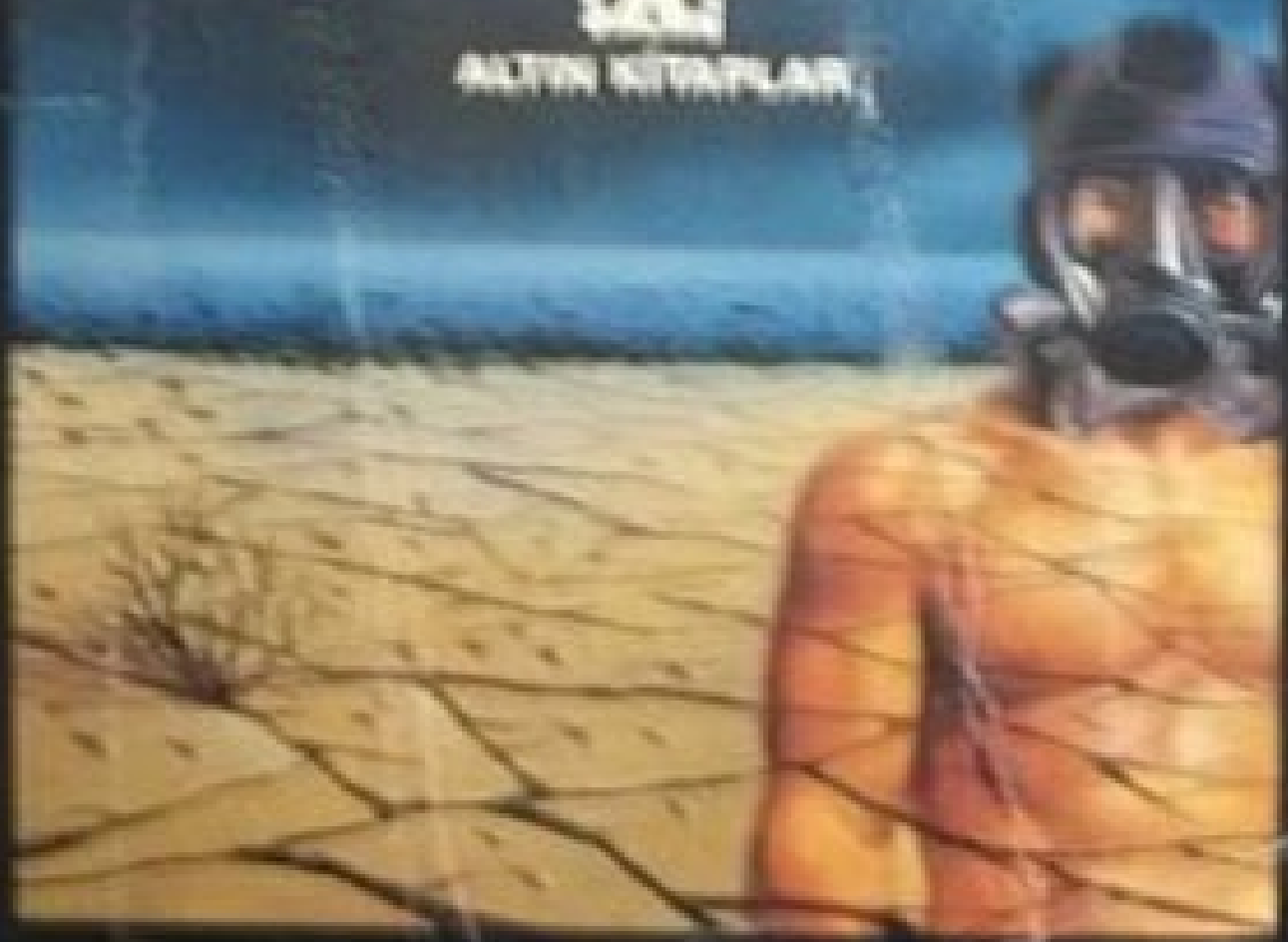

CLIVE CUSSLER

SAHRADA AYAK SESLERİ

TÜRKÇESİ :

Mehmet Harmancı

GÜÇ DURUMLAR

2 Nisan 1865 Richmond, Virginia

Akşam üzeri bastıran siste tekne tarih öncesinde çamurlardan çıkmakta olan bir canavarı andırıyordu. Alçak silueti kıyıdaki ağaç perdesi önünde kapkaraydı. Fenerlerinin ürkütücü sarı ışıkları altındaki güvertelerinde hayalet gibi insanlar dolaşıyordu.

Texas ava çıkmak için sabırsızlanıp kayışının çözülmesini bekleyen bir köpek gibi kendisini rıhtıma bağlayan halatları çekiştirmekteydi. Top mazgallarını kalın demir perdeler örtüyordu, cephane deposunu örten on iki buçuk santimlik zırhında bir çizik bile yoktu. Onun Konfedere Devletler Donanmasına ait bir savaş gemisi olduğunu gösteren tek şey, bacasının arkasındaki direğin tepesinden sarkan kırmızı beyaz savaş bayrağıydı.

Ön güvertedeki Yarbay Mason Tombs cebinden çıkardığı mendille üniformasının ensesinden içeri sızan ıslaklığı kuruladı. Yükleme çok ağır ilerliyordu. Texas'ın açık denize kaçabilmek için karanlığın her saniyesine ihtiyacı vardı. Tayfaların kıyıya atılan iskele üzerinde tahta sandıkları taşıyarak güvertede açık olan ambar kapağından içeri sokmalarını kaygıyla izliyordu. Dört yıllık hükümetin yazılı belgelerini taşıdığı söylenen sandıklar çok ağırdı. Sandıkların getirildiği katır arabaları rıhtımda savaş yorgunu olan bir Georgia piyade bölüğü tarafından korunmaktaydı.

Tombs huzursuz bakışlarını kuzeyde sadece iki mil uzakta olan Richmond'a çevirdi. Grant, Lee'nin inatçı Petersburg savunmasını varmıştı ve Güney'in yıpranmış ordusu şimdi Konfederasyon başkentini ilerleyen Birlik güçlerine terkederek Appomattox'a doğru çekilmekteydi. Boşaltılmaya başlanan kentte sokaklar yağmacıların eline kalmıştı. Savaş malzemesiyle dolu cephane ve depolar kundaklandıkça gece patlamalar ve alevlerle sarsılıyordu.

Hırs ve enerji dolu bir insan olan Tombs Konfederasyon ordusunun en iyi deniz subaylarından biriydi. Zeytin karası gözleri çakmak çakmak, gür kırmızı sakallı, kumral saçlı, kısa boylu ve yakışıklıydı.

Texas'ın Richmond'un Rocketts tersanelerinde denize indirilmesinden bir hafta sonra komutanlığına getirilmiş ve bin Birlik topu arasından nehrin aşağısına yapacağı hemen hemen olanaksız sefer için bir dizi düzenleme istemiş ve bunlar yapılırken de geminin başından ayrılmamıştı.

Son araba da yükünü boşaltıp karanlığa karışınca cebinden çıkardığı saatinin kapağını açarak direğe asılı duran fenere doğru tutup baktı.

Sekizi yirmi geçiyordu. Havanın aydınlanmasına sekiz saat kalmıştı. Karanlığa sığınarak son yirmi mili aşmaya yetmeyecek sekiz saat.

Bir çift atın çektiği açık bir araba rıhtımda durdu. Arabanın iki yolcusu son sandıkların da ambara indirilmesini seyrettiler. Sivil giyimli olanı arkasına yaslanırken deniz subayı üniformalı diğeri Tombs'u görünce el salladı.

Tombs iskeleden geçip rıhtıma, arabanın yanına yürüdü. "Bu bir onur, amiralim, Sayın Bakan. İkinizin de veda edecek zamanınızın olmadığını sanıyordum."

James Nehri zırhlı gambotlarının komutanı olan Amiral Raphael Semmes briyantinli bıyıklarıyla alt dudağının altındaki keçi sakalını titreterek gülümsedi. "Bir Yankee alayı bile seni uğurlamama

engel olamazdı," dedi.

Konfederasyon Deniz Kuvvetleri Bakanı Stephen Mallory elini uzattı. "Size şans dilemeye vakit ayırmak zorunda olacak kadar önemlisiniz . bizim için."

Tombs güvenle, "Sağlam bir gemim ve cesur bir mürettebatım var. Onları yarıp geçeceğiz."

Semmes'in gülümsemesi soldu. "Eğer onları yaramazsanız gemiyi yakıp nehrin en derin yerinde batırmalısın. Arşivlerimiz Birlik tarafından asla çıkarılmamalı!"

Gerekli yerlere dinamit yerleştirildi, diye Tombs güvence verdi.

Gövdenin alt kısmı kopunca sandıklar dibe çökecek ve bu arada hareket halinde olan tekne de epey bir yol aldıktan sonra batacak.

Mallory başını salladı. "Güzel bir plan."

Arabadaki iki adam bakıştılar. Sıkıntılı bir an geçti. Semmes, "Son dakikada sana bir iş daha yüklemek istemezdim, ama bir yolcunun sorumluluğunu da almanı istiyorum."

Yolcu mu? Canı kıymetli biri değildir umarım.

Bu konuda seçeneği yok, diye mırıldandı Mallory.

Tombs çevresine bakındı. "Yola çıkmak üzereyiz, nerede kendisi?" diye sordu.

Az sonra burada olacak.

Kim olduğunu sorabilir miyim?

Onu görünce tanıyacaksın, dedi Mallory. "Dua et de, onu ortaya çıkarman gerekirse, düşman da tanısın."

Anlamadım.

Mallory ilk kez gülümsedi. "Anlayacaksın, oğlum."

Sana yararlı olabilecek bir bilgi, diye Semmes konuyu değiştirdi. "Casuslarım geçen yıl Yankilerin eline geçen eski Atlanta zırhlımızın şu anda Birlik gemisi olarak nehirde, Newport News limanının yukarısında devriye görevi yaptığını bildirdiler."

Tombs'un gözleri parladı. "Anlıyorum. Texas da görüntü ve boyut olarak ona çok benzediği için karanlıkta Atlanta sanılabilir."

Semmes başını sallayarak katlanmış bir bayrağı uzattı. "Onların bayrakları. Buna ihtiyacın olacak."

Tombs Birlik bayrağını koltuğunun altına soktu. 'Trents Reach'deki Birlik topçu mevzilerine varmadan önce direğe çekeceğim bunu."

Sana iyi şanslar dilerim. Demir almanı bekleyemeyeceğiz, Bakan trene yetişecek, ben de Yankiler gelmeden gidip donanmamızın batırılmasına nezaret etmeliyim.

Konfederasyon Bakanı Tombs'un elini bir daha sıktı. "Size kömür ikmali yapmak üzere Fox Bermuda açıklarında bekleyecek. İyi şanslar dilerim, yarbayım. Konfederasyonun kurtuluşu sizin elinizde."

Tombs karşılık veremeden Mallory arabanın hareket etmesini emretti. Arabanın arkasından el

sallarken Mallory'nin sözlerini düşünüyor du. Konfederasyonun kurtuluşu? Anlamsız bir şeydi bu. Savaş kaybedilmişti. Carolina'lardan gelen Sherman ve Virginia'yı ezip geçen Grant'ın karşısında Lee ancak birkaç gün dayanabilirdi. Jefferson Davis Konfedere Devletler Başkanlığından sıradan bir kaçak durumuna düşecekti birkaç gün içinde.

Ve Texas'ın bir iki saate kadar Konfederasyon donanmasının batan son gemisi olacağı kesin gibi bir şeydi.

Kendileri kaçarsa Konfederasyon nasıl kurtulacaktı? Tombs düşündüyse de, buna bir yanıt bulamadı. Ona verilen emir, hükümet belgelerini kendi seçeceği tarafsız bir limana götürmek ve bir kurye gelene kadar kendisini göstermeden beklemekti.

Yüzbaşı Erza Craven gelince düşünceleri yarıda kaldı.

Yükleme tamam, komutanım. Demir alma emri vereyim mi?

Az sonra. Bir yolcu bekliyoruz.

Çabuk gelse iyi olur.

Başmakinist O'Hare yola çıkmaya hazır mı?

Evet, efendim.

Topçular?

Görev yerlerindeler.

Federal donanmaya rastlayana kadar top kapakları açılmayacak. Talihli bir atışla bir topumu ve topçumu safdışı etmeleri işime gelmez.

Adamlarımız ateşe ateşle karşılık vermemekten memnun olmayacaklardır.

Onlara böylece daha uzun yaşayacaklarını söyle...

Nal sesleri duyan Tombs sözünü yarım bıraktı. Birkaç saniye sonra bir Konfederasyon subayı yanlarına geldi.

Yorgun bir sesle, "Yarbay Tombs'u arıyordum," dedi.

Ben Tombs'um.

Binici atından atlayıp Tombs'u selamladı. Baştan aşağı toztoprak içindeydi. "Sizi kutlarım, yarbayım. Ben tutuklunuzu getiren birlikten Yüzbaşı Neville Brown'ım."

'Tutuklu mu? Ama bana onun bir yolcu olduğunu söylemişlerdi."

Ona istediğiniz gibi davranabilirsiniz.

Nerede peki?

Hemen arkamda. Sizleri korkutmamak için ben önden geldim.

Daha sözü bitmeden Birlik süvarilerinin mavi üniformalı askerleri arasında bir araba göründü.

Tombs tam askerlere ateş açmaları için seslenecekken Yüzbaşı Brown onu durdurdu. "Sakin olun, yarbayım. Bunların hepsi iyi birer Güneylidir, Birlik hatları arasından ancak böyle giyinerek geçebilirdik."

Adamlardan ikisi atlarından inip arabadan birinin çıkmasına yardım ettiler. Şimdi karşılarında uzun boylu ve pek yabancı olmayan sakallı bir adam vardı. Ayak bilekleri ve elleri kelepçelenmiş, kelepçeler de zincire bağlanmıştı. Adam bir an zırhlıya baktıktan sonra Tombs ve Craven'e döndü.

İyi akşamlar, beyler. Konfederasyon donanmasının konukseverliğinden mi yararlanmak üzereyim acaba?

Tombs yanıt vermedi, veremedi. Gözlerine inanamıyormuş gibi donup kalmıştı.

Siz taklitseniz, o zaman çok başarılısınız, efendim, dedi.

Hayır. Taklit değilim. Seni temin ederim ki, gerçeğim.

Ama bu., bu nasıl olabilir?

Brown atına atladı. "Açıklama yapacak zaman yok," dedi. "Richmond köprüsü havaya uçurulmadan adamlarımı karşıya geçirmeliyim. Ondan sorumlu sizsiniz artık."

Onu ne yapmam isteniyor? diye sordu Tombs.

Bırakılması için emir alana kadar geminizden ayrılmayacak. Benim söylemem istenen sadece bu kadar.

Çılgınlık bu!

Savaş da bir çılgınlıktır, yarbayım. Brown arkasında birliği olduğu halde uzaklaştı.

***

Texas iki millik akıntıdan da yararlanarak hızla yol almaya başladı. Motor gürültüsü dışında koca nehirde çıt yoktu. Bir tek görev için hazırlanan tekne, Konfederasyon'un dört yılda yaptıkları gemilerin en esaslısıydı. Tombs gemisiyle gurur duyuyor, ama ömrünün çok kısa olacağını da düşünerek üzülüyordu. Ancak kendisi ve gemisi Konfederasyon devletlerinin görkemli tarihine şerefli son bir sayfa ekleyeceklerdi.

Federal ordunun nehrin bir kıyısından öteki kıyısına uzanan engeller yerleştirip kıyıya topçu mevzileri kazdığı Trent's Reach'e varmadan hemen önce Tombs direğe Birleşik Devletler bayrağının çekilmesini emretti.

Mürettebat da topların başında yerlerini almışlar, güverteye kanı emmesi için kum serilmiş, tayfalara bir bindirmeye karşı tabanca ve bıçaklar dağıtılmış, tüfeklere süngüler takılmıştı. Topların altındaki cephane ambarlarının kapakları da açılmış ve cephaneyi yukarı çıkaracak vinçler çalışır duruma getirilmişti.

Gemi engel olarak konulan dubaları kesip geçtiğinde saatte on altı mil yapıyordu.

Karanlıktan çıkan gemiye uyanık bir Birlik nöbetçisi hemen ateşe başladı.

Tombs kıyıya, "Ateş kesin, ateş kesin!" diye seslendi.

Kimsiniz? diye sordu kıyıdaki nöbetçi.

Atlanta, sersem herif. Kendi gemini tanımıyor musun?

Ne zaman geldiniz buraya?

Bir saat önce. Durumu kendimiz görüp City Point'e bilgi vereceğiz.

Blöf başarılmıştı. Kıyı boyundaki Birlik nöbetçileri tatmin olmuşlardı. Tombs derin bir soluk aldı.

Ancak artık kuşkulu bir subayın telgrafla nehir boyunu haberdar etmesi tehlikesi vardı. Tombs Yüzbaşı Craven'e seslendi. "Bay Craven, bundan sonra düşman bayrağı altında saklanamayız. Lütfen Konfede: rasyon bayrağını çekin!"

Craven denileni yaptıktan sonra Tombs'un yanına çıktı. "Artık herkes haber almıştır," dedi. "Bundan sonra yolumuz hep engellerle dolu olacak. Kıyı bataryalarını susturabiliriz. Eski sahra toplarının hiçbiri zırhımızı delemez."

Tombs önlerinde uzanan karanlık nehre baktı. "En büyük tehlike, bizi nehrin ağzında bekleyen Federal donanmanın toplarıdır," dedi.

Daha sözünü tamamlayamadan kıyıdan bir salvo ateşi başladı.

Craven hemen aşağıdaki yerine döndü. Tombs dümencinin yanın da kalıp gemisini karşısına çıkacak Federal gemilerle savaşa hazırlayacaktı.

Görünmeyen mevzilerden top ateşi ve keskin nişancıların kurşunları dolu'gibi yağıyordu tekneye. Tombs top kapaklarını kapalı tutuyordu. Görünmeyen bir düşmana karşı tayfasını tehlikeye atıp, cephanesini bitirmeye hiç niyeti yoktu.

Texas tam iki saat bu saldırıya dayandı. Makineleri düzenli çalışıyor ve tekneyi azami hızının birkaç mil üstüne çıkarıyordu. Önlerine ahşap gambotlar çıkıyor, birer salvo ateşinden sonra geminin ardına düşüyorlardı.

Birden karşılarında nehirde yanlamasına demirlemiş olan Atlanta' nın tanıdık silueti belirdi. Üzerlerine gelen isyancı gemiyi tanıyan Atlanta'nın sancak topları ateşe başladı.

Geleceğimizi biliyordu, diye mırıldandı Tombs.

Başdümenci Hunt soğukkanlılıkla, "Onun çevresinden dolanayım mı, yarbay?" diye sordu.

Hayır, Bay Hunt. Kıç tarafının önüne bindir.

Onu yolumuzdan iteceğiz demek. Başüstüne, efendim.

Hunt dümeni çevirip Texas'ın burnunu diğer geminin arkasına nişanladı. Texas'ın demir burnu düşman teknesine üç metre kadar girdikten sonra gemi yoluna devam ettiği için Atlanta doksan derece yana savrulmuştu. Bir güvertesi de su altında kalan teknenin zinciri koptu ve Atlanta sulara gömüldü.

Atlanta nehir çamuruna oturduktan sonra yan yatarken Texas'ın çılgıncasına dönen uskurları üzerinden geçip uzaklaştı.

Tombs ile gemisi özgürlüğe kavuşmak için yollarına devam ederken arkalarından gelen gambotların sürekli ateşini yiyorlardı. Kıyı boyunca uzanan telgraf tellerinde geminin yaklaştığı bildirildikçe kıyı bataryaları ve donanma gemileri onu durdurup batırmak için sabırsızlanıyorlardı.

Geminin zırhlarına çarpan mermiler tekneyi baştan başa sarsmaktaydı. Gemi Newport News'da James Nehrinden çıkıp Hampton Roads'un geniş halicine ve derin sularına girerken gökyüzü de aydınlanmaya başlamıştı.

Ancak Birlik topçuları da hazırlanacak zaman bulmuşlardı. Bayrak gemisi ahşap Brooklyn firkateynindeki Amiral David Porter gemisinin top güvertesini gördüğü kaptan köşkünde durmuş, sabahın ilk ışığıyla birlikte yaklaşan isyancıların gemisinin bacasından çıkan dumanı inceliyordu.

Porter'in bayrak gemisinin kaptanı James Alden, "İşte geliyor," dedi. "Ve doğruca da üstümüze geliyor."

Mezarına giden kahraman ve soylu bir gemi, diye mırıldandı Porter. "Bir daha asla göremeyeceğimiz bir manzara."

Menzile girmek üzere, dedi Alden.

Mermi harcamaya değmez, Bay Alden. Topçularınıza beklemelerini ve attıkları her mermiyi isabet ettirmelerini söyleyin.

Texas'ta Tombs alnından yaralandığı halde yerini terketmeyen başdümencisine, "Hunt, ahşap firkateynlere mümkün olduğu kadar yaklaş," dedi. "Böylece zırhlılar kendi gemilerini vurmamak için ateş etmekte duraksayacaklardır."

İlk iki hattın birinci gemisi Brooklyn'di. Tombs menzile girene kadar bekledikten sonra ateş emri verdi. Texas'ın burundaki elli kiloluk Balkely topunun mermisi çığlıklar atarak uçup Birlik gemisine vurdu, dev Parrott topu tam isabetle yanmaya başladı.

Texas üzerlerine gelirken Saugus on beş inçlik Dahlgren'lerini ateşledi. Her iki atış da kısa düştü. Arkadan Chikasaw, Saugus, Manhattan ve Nahant taretlerini çevirerek koordineli bir atışa başladılar. Texas'ın cephaneliği ateş aldı.

Texas'ın bütün topları ateşe başlamıştı, isyancı topçuları öldürücü bir isabetle nişan alıyorlardı. Nişan almak için çok değerli saniyeleri bile harcamaya gerek kalmamıştı. İsabet ettirmemeleri olanaksızdı. Yanki gemileri karşılarında bir duvar gibiydi.

Texas artık öyle bir dumanla örtülüydü ki, Birlik topçuları nişan almakta güçlük çekiyorlardı. Artık yalnızca namlu alevlerine ateş ediyorlar ve mermilerinin geminin zırhlarına çarpıp sektiğini duyuyorlardı.

Tombs patlayan bir yanardağın içine girmiş olduğunu düşündü.

Amiral Porter Albay Alden'e, "Donanmaya onu sarıp bindirmeleri işaretini ver," dedi.

Alden denileni yaptı ama bunun neredeyse olanaksız olduğunu biliyordu. Subaylar zırhlının inanılmaz hızı karşısında şaşkına dönmüşlerdi. "Bizimkilerden birinin vuramayacağı kadar hızlı gidiyor," dedi Alden.

O lanet isyancının batmasını istiyorum!

Bir mucizeyle elimizden kurtulsa bile, kalelerden ve New Ironsides'dan kaçamaz.

Texas tam o sırada Brooklyn ve Colorado'nun önünden sıyrıldı. Ancak o da ağır yaralar almaktaydı. Birlik topçularının isabetleri artıyordu. Arka arkaya iki mermi demir, tahta ve pamuktan yapılan seksen santimlik zırhı iki metre içeri çökertmişti. Arkadan cephaneliğe isabet eden bir üçüncü mermi içerde patlamış ve altı kişiyi öldürüp on bir kişiyi yaralamış, tahta ve pamuğu tutuşturmuştu. Ardından zırhı delen bir mermi geminin hastanesine isabet edip cerrahla orada bekleşen yaralıların tümünü öldürdü.

Texas parçalanıyordu. Her iki direği ve cankurtaran botları çoktan parçalanmıştı, bacası delik deşikti. Ön ve arka cephanelikler bir hurda yığınıydı artık. Buhar borularının üçü patlamış, hızı üçte bir düşmüştü.

Ama makineleri çalışıyor ve topları Birlik donanmasını altüst ediyordu. Tombs da ağır yaralar almıştı. Bir şarapnel parçası bacağına saplanmış, bir kurşun sol omzunda bir delik açmıştı. Yine de inatla dümenin başında durup başdümehci Hunt'a emirler yağdırıyordu. Bu kıyametten kurtulmak üzereydiler.

Tombs önünde duran ve topları hızla yaklaşan Texas'a çevrili olan New Ironsides'a bakıyordu. Bir yanda da Monroe ve Wool kalelerinin topları vardı. Buradan asla kurtulamayacaklardı. Geminin daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı.

Mürettebat jse artık yaşamayı düşünmüyordu; düşündükleri tek şey silahlarını doldurup ateşlemek ve makinelere buhar göndermekti. Yaşayanlar kendilerini kaybetmiş bir halde yalnızca görevlerini yapıyorlardı.

Top sesleri kesilmiş, ortalığa ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Tombs dürbünüyle New Ironsides'a bakınca, onun da komutanının dürbünle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Kalelerin ötesindeki Chesapeake Körfezinden gelmekte olan sisi de o anda gördü. Bir mucize olur da, sise girebilselerdi izlerini kaybettirebilirlerdi. Tombs, Mallory'nin yolcusunu göstermek konusunda söylediklerini de hatırlamıştı.

Bay Craven, orada mısınız? diye aşağıya seslendi.

Birinci Subayı barut, kan ve yanık etle kaplı bir hayalet gibi belirdi önünde. "Buradayım, efendim ve burada olmak istemezdim."

Yolcumuzu kamaramdan buraya getir. Birde beyaz bayrak çek. * "Başüstüne, efendim."

Tombs bir kumar oynayacaktı. Ayakları üstünde yıkılacak gibi sallanıyordu, ancak gözlerindeki o ateş sönmemişti. Birlik kalelerinin komutanlarıyla New Ironsides komutanının dürbünlerinin kendilerine çevrili olması için dua etti.

Zırhlının burnuyla Wool Kalesi arasına doğru dümen kır, dedi.

Başüstüne, efendim.

Tombs merdivenden yukarı çıkmakta olan tutukluya döndü. Adamın arkasından gelen Craven bir süpürgeye beyaz bir sofra örtüsü takmıştı.

Adam olduğundan çok yaşlı gösteriyordu. Yüzü süzülmüş, sapsarı kesilmişti. Yıllarca süren stres sonunda tükenmiş bir insandı. Tombs'un kanlı üniformasına bakarken gözlerinde bir acıma duygusu okunuyordu.

Ağır yaralanmışsınız, yarbayım. Aşağıya inip kendinize baktırmalısınız.

Tombs başını salladı. "Buna zamanım yok. Lütfen dümen dolabının önüne geçin ve görülebileceğiniz bir yerde durun."

Tutuklu anlamışcasına başını salladı. "Evet, planınızı tahmin edebiliyorum."

Tombs kalelerle zırhlıya bakarken bir alev gördü, ardından bir çığlık duyuldu ve Monroe'dan atılan bir mermi gemiden az beriye düştü.

Tombs uzun boylu adamı omzuyla iterek dümen dolabının önüne çıkardı. "Lütfen acele edin, menzile girdik artık." Sonra Craven'den beyaz bayrağı alıp sağlam eliyle sallamaya başladı.

New Ironsides'in güvertesinde Albay Joshua Watkins dürbünüyle bakıyordu. "Beyaz bayrak

çektiler," dedi.

Birinci Subayı Yarbay John Crosby de kendi dürbünüyle bakıp ba şını salladı. "Donanmaya böyle zarar verdikten sonra teslim olmaları çok garip doğrusu."

Watkins birden dürbünü gözlerinden çekti, bir leke falan var mı diye camlarına bakıp yine gözlerine dayadı. "Ama nasıl...." Kaptan bir an durup yine baktı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı sonra. "Dümen dolabının önündekinin kim olduğunu seçebiliyor musun?"

Croşby baktı. "Ama bu şey... olamaz ama!"

Watkins dümenin önünde duran uzun boylu adama bakarken birdenbire dehşete kapılarak, "O, evet bu, o!" diye bağırdı. "Kalelere ateş kesmelerini bildir. Haydi, çabuk ol!"

Kıyı topları susunca Watkins ile Crosby teknenin burnuna koşup kanlı Konfederasyon üniformaları içindeki iki adamla sivil giyimli sakallı adama baktılar. Sivil giyimli adam kendilerine bakarken kolunu kaldırıp yorgunca selamladı.

Bu sahnenin asla belleklerinden silinemeyeceğini bilerek bakıştılar. Daha sonraları pek çok söylenti çıkacaksa da, ne onlar ne de gemilerdeki diğerleri ve kalelerin duvarlarında bekleşenler o sabah Konfederasyon zırhlısının hurdaları arasında gördükleri kişinin kim olduğu konusundaki kanaatlerini asla değiştirmeyeceklerdi.

Texas bin kişinin gözleri önünde her tarafından dumanlar çıkarak bir hurda yığını halinde geçerek sisin arasına girdi ve bir daha görünmemek üzere gözden kayboldu.

KAYIP

10 Ekim 1931 Güneybatı Sahra

Kitty Manock'un içinde hiçliğe doğru uçuyormuş gibi bir duygu vardı. Kaybolmuştu; kesinlikle ve umutsuzca kaybolmuştu. Son iki saattir küçük uçağı altındaki çölü gözlerden silen şiddetli bir kum fırtınası içinde savrulup durmuştu. O bomboş ve görünmeyen gökyüzünde, kendisini saran kahverengi buluttan çıkan garip hayallerle boğuşmuştu.

Kitty başını geriye atıp üst camdan dışarı baktı. Güneşin o turuncu parıltısı tümüyle kaybolmuştu. Sonra belki de on dakikada onuncu kere yan camını açtı ve kokpitin kenarından o dönen buluttan başka bir şey görmediği halde aşağı baktı. Altimetre 500 metreyi gösteriyordu. Bu yükseklikte Büyük Sahra'nın Aghaggar sıra dağlarının Adrar des Iforas kumtaşı platolarının dışında her şeyden daha yukardaydı.

Kitty aletlerine güveniyordu. Kum fırtınasına girdiğinden bu yana dört kez yükseklikte bir düşüş ve rota değişikliği görmüştü. Bu, toprağa doğru döne döne alçaldığı anlamına geliyordu. Ancak her seferinde herhangi bir aksilik olmadan yana yatarak pusulayı 180 dereceye getirebilmişti.

Kitty Sahra'yı aşan araba yolunu izlemeye çalışmış, ama güneydoğudan ansızın bastıran kum fırtınasıyla onu da kaybetmişti. Yeryüzünü göremediği için rüzgârın kendisini rotasından ne kadar saptırdığını bilemiyordu. Fırtınanın çevresinden dolanmak için boşuna çabalayarak batıya döndü.

Bu büyük ve anlamsız kum okyanusunu aşmak için oturup beklemekten başka yapacağı bir şey

yoktu. Kitty' nin en çok korktuğu bu kısımdı zaten. Nijerya'nın başkenti Niamey'e varmak için bir dört yüz mil daha yolu olduğunu hesaplamıştı. Orada yakıt ikmali yaptıktan sonra Güney Afrika'da Cape Town'a kadar olan uzun mesafe rekorunu kırmaya çalışacaktı.

Kolları ve bacakları yorgunluktan uyuşmaya başlamıştı. Motorun hiç azalmayan gürültüsü ve titreşimi artık onu yormaya başlamıştı. Londra'nın banliyösü olan Croydon'dan havalandığından bu yana yirmi yedi saattir uçuyordu. İngiltere'nin o soğuk rutubetinden Sahra'nın kuru sıcağına uçmuştu.

Üç saat sonra karanlık basacaktı. Ters esen rüzgâr hızını 90 mile düşürmüştü. Oysa normal hızı saatte 120 mildi. Dört yolcu kapasiteli uçak bir zamanlar Pan AmericanGrace'Havayoluna aitti ve Lima ile Santiago arasında düzenli posta seferleri yapardı. Altı yolcu taşıyan daha gelişmiş bir .model çıkınca Kitty bunu satın almış, yolcu kabinine yedek yakıt depolarını yerleştirmişti. Sonra da 1930 sonlarında Rio de Janeiro'dan Madrid'e kadar uzun mesafe rekorunu kırmıştı. Böylece Güney Atlantik Okyanusunu geçen ilk kadın olmuştu.

Rüzgâra karşın rotasını korumak için savaşarak bir saat daha geçirdi. Kokpite incecik kumlar doluyor, gözleri ve burnu yanıyordu. Gözlerini ovuşturmak rahatsızlığını arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Daha da kötüsü, göremiyordu. Önündeki göstergeleri okuyamaman da ölüm demekti.

Kitty koltuğunun altından çıkardığı matarasından yüzüne bir avuç su çarptı. Yanaklarından akan ıslak kum o sıcakta bir iki saniyede kuruyordu. Şimdi görebiliyor ama bu kez de gözlerine iğneler batıyordu.

Ansızın bir şey hissetti. Normal olmayan bir ses belki ya da rüzgârın uğultusu arasında olmaması gereken bir sessizlik. Öne eğilip göstergelere baktı. Her şey normaldi. Yakıt vanalarına baktı. Hepsi yerli yerindeydi. Yorgunluğuna verip geçti.

Ama az sonra aynı şeyi bir daha hissetti. Bütün duyularını kulaklarına topladı. Anormal ile normal arasındaki sıklık azalmıştı artık. Motorlardan birindeki bujinin zamansız patlamasını duyunca yüreği duracak gibi oldu. Ardından bujiler birer birer bozuldular. Motor öksürmeye başladı.

Birkaç dakika sonra motor ve pervane de durdu. Tek ses rüzgârın uğultusuydu artık. Kitty motorun neden bozulduğunu biliyordu. Kum karbüratörü tıkamıştı.

İlk birkaç saniyenin şaşkınlık ve korkusu geçince Kitty elindeki pek kısıtlı olan seçenekleri düşündü. Başarılı iniş yapabilirse fırtınanın geçmesini bekler, hatta gerekli onarımı bile yapabilirdi. Kontrol levyesini öne iterek altındaki çöle inmeye hazırlandı. Bu ilk acil inişi değildi. Daha önce yedi kere aynı şey olmuş, hepsinden bir iki sıyrıkla kurtulmuştu. Ancak ölü bir motorla bir kum fırtınasının yarı karanlığında ilk inişi olacaktı. Levyeyi bir eliyle tutup diğeriyle gözlüğünü taktı, camı indirip başını dışarı çıkardı.

Görmeden hızla iniyordu. Çölün büyük bir kısmı düz ise de, bildiği kadarıyla yüksek kum tepeleri ve gizli çöküntüler de vardı. On metre altındaki çıplak arazi göründüğünde Kitty beş yıl yaşlanmış gibiydi.

Aşağısı kumluktu ama tekerleklerin üzerinde dönebileceği kadar sert görünüyordu. En iyisi de, dümdüz olmasıydı. Fairchild uçağının büyük tekerlekleri yere değdi, iki üç kere hopladı, sonra uçağın hızı azalır ken yerde yuvarlanmaya başladı. Kitty derin bir soluk alıp sevinçle bağıracaktı ki, aniden önündeki toprak bitiverdi.

Fairchild bir yamaçtan aşağı, altındaki derin ve dar çukura düştü. Tekerlekler kuma saplanıp

kalırken uçağın ileri hareketiyle burnu kayadan duvara çarptı. Pervane kırıldı, motor darbe nedeniyle geri itildi ve Kitty'nin ayak bileğini kırdı. Kitty öne savruldu. Emniyet kemerini bağlamayı unuttuğu için başı ön camın kenarına çarptı, kendini kaybetti.

***

Yakıt almak üzere Niamey'e inmemesi üzerine Kitty Mannock'un kaybolduğu haberi tüm dünyaya yayıldı. Büyük çaplı bir araştırma ve kurtarma operasyonu olanaksızdı. Yapılanlar çok küçük kapsamlı olacaktı. Kitty'nin kaybolduğu bölge genellikle insan ayağı değmemiş bir yerdi. Bin mil çevresinde bir tek uçak yoktu. 1931'de çölde ne insan vardı, ne de malzeme.

Ertesi sabah Fransız Yabancı Lejyonunun Fransız Sudan'ında Takaldabey vahasında bulunan küçük bir motorize birliği araştırmaya başladı. Kadının TransSahra araba yolu üzerinde uçtuğu tahmin edildiği için birlik kuzeyi, Tessalit'den bir Fransız şirketinin iki arabası da güneyi taramaya başladı.

iki grup iki gün sonra hiçbir ize rastlamamış olarak buluştular. Yolun sağ ve soluna yirmişer mil yayılıp yeni bir araştırmaya girdiler. On gün gün geçip de kayıp pilottan haber çıkmayınca Lejyoner Birliği komutanı çölde aç ve susuz o kadar kalınamayacağını bildirdi. Kitty artık ölmüş olmalıydı.

Havacılık dünyasının bu en çok sevilen pilotu için bütün büyük kentlerde anma törenleri düzenlendi. Amelia Earhart ve Amy Johnson'la birlikte en büyük pilot sayılan Kitty'ye bütün dünya yas tuttu. Bu, Kitty'nin son uzun mesafe uçuşu olacak, sonra da Avustralya'da komşu çiftlikten genç kızlık sevgilisiyle evlenecekti. Göğü denetimine geçirdikten sonra uçuşun çekiciliği kaybolmuştu kendisi için, artık yerleşip çoluk çocuk sahibi olmaya kararlıydı. Havacılığın bu ilk günlerinde çok kimsenin karşılaştığı güçlükle o da yüzyüze gelmişti: pilotluğun şan ve şerefi çoktu ama para getirecek iş çok azdı.

***

Kitty ertesi sabaha kadar baygın kaldı. Karanlıklardan çıkıp da kırık pervanesini gördüğünde çöl güneşten kavrulmaya başlamıştı. Gözleri kararıyordu. Kendine gelmek için başını sallarken birden acıyla inledi. Hafifçe alnına dokundu. Yara yoktu ama saçının başladığı yerde iri bir şiş vardı. Tek tek vücudunu yoklayınca kırık bileğinin çizmesi içinde şiştiğini farketti.

Kokpit kapısını açıp yavaşça indi uçaktan. Bir iki adım gittikten sonra kuma oturdu.

Yangın çıkmaması büyük bir talihti, ancak sadık Fairchiid bir daha uçamayacaktı. Motoru ve üç silindiri parçalanmıştı.

Kitty'nin şimdiki acil sorunu yerini saptamaktı. Nereye indiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kum fırtınası dinmişti, ancak bulunduğu yer yedi sekiz metrelik küçük bir çöküntüydü ve çevresini göremiyordu.

Birden susuzluk hissedince matarasını hatırladı. Tek ayağı üstünde zıplayarak gidip koltuğun altından matarasını aldı. Her seferinde bir iki yudumdan fazla almadığı takdirde iki üç gün ancak yeterdi.

Kitty bir köye ya da yola kadar yürümesi gerektiğine karar verdi. Uçağın yanında kalmak intihar olurdu. Bir uçak tam üzerinden uçmadıkça Fairchiid görülemezdi. Uçağın gölgesinin altına girip düşünmeye başladı. Kitty Sahra'nın inanılmaz ısı farklarını çok geçmeden öğrenecekti,

Sıcaklık gündüzün 49 dereceye çıkıyor, sonra geceleri 4 dereceye düşüyordu. Gecenin soğuğu

gündüzün sıcaklığı kadar korkunçtu. Kavurucu güneş altında on iki saat geçirdikten sonra kumdan bir çukur açıp içine girdi ve orada titreyerek sabaha kadar uyudu. İkinci günün sabahı, güneş kavurmaya başlamadan uçağı terk hazırlıklarına başladı. Bir kanat kirişinden bir koltuk değneğiyle kanadı kaplayan kumaştan bir şemsiye yaptı. Sonra gösterge tablosundan pusulayı söktü. Araba yolunu bulmaya çalışacaktı, başka seçeneği yoktu. Bir planı olduğu için kendini daha iyi hissederek uçağın rapor defterini aldı, ne olduğunu ve ne yapmak istediğini yazarak sayfayı kopar| tıp uçağın ön tablosuna sıkıştırdı. Bir rastlantıyla uçak bulunacak olursa onu ne yönde arayacaklarını bileceklerdi böylece.

Sıcak katlanılmaz bir hal almıştı. Hele içinde bulunduğu çöküntünün duvarları güneş ışınlarını arttırarak yansıttığı için bir fırının ortasında gibiydi. Çok değerli suyunu bir yudumda içmemek için direniyordu.

Yola çıkmadan önce son bir işi daha kalmıştı: kırık bileğini sıkan çizmesini çıkardı, bileğini ipekli eşarbıyla sardı. Sonra pusula ve matarayı kemerine bağladı, koltuk değneğiyle şemsiyesini alarak yola çıktı.

***

Kitty Mannock'u araştırma çabaları kesintili olarak yıllarca devam etti. Ancak ne kendisine ne de uçağına ratianıldı. Kayboluşu havacılık tarihinin en büyük esrarlarından biri olarak kaldı.

Kitty'nin ne olduğu konusunda pek çok söylentiler yayılmıştı bu arada. Bazıları onun yaşadığını, ancak belleğini kaybettiğini ve başka bir ad altında Güney Amerika'da bulunduğunu iddia ediyorlardı. Yine bazıları onun bir Tuareg kabilesi tarafından yakalanıp esir edildiğinden emindi.

Çöl sırrını saklamasını biliyordu. Kumlar Kitty Mannock'un kefeni oldu. Sonu gelmeyen uçuşunun sırrı ancak yarım yüzyıl sonra çözülecekti.

BİRİNCİ BOLUM

ÇILGINLIK

05.May.96 Asselar Vahası, Mali, Afrika

Çölde günler ve haftalar boyu dolaşıp da hiçbir hayvan görmemek, ne kadar ilkel olursa olsun, insan ya da uygarlıklarla karşılaşmamak insanı şaşkına çeviren bir sürprizdir. Beş Land Rover'deki on bir kişi ve beş tur rehberi sürücü için insan yapısı bir yere rastlamak büyük bir rahatlama nedeni olmuştu. Backworld Turizm Şirketinin on iki günlük Büyük Sahra Safarisine katılıp da bir haftadır çölde olan yorgun turistler, insan gördükleri ve yıkanacak kadar su buldukları için çok mutluydular.

Asselar köyü Orta Sahra bölgesinin Mali toprakları içindeydi. Köy, çok eski bir nehir yatağı olan çöküntüde açılmış bir kuyunun çevresinde çamurdan yapılmış kulübelerden oluşuyordu. Çevrede yüz kadar evin yıkıntısı vardı. Zamanın aşındırdığı binalar sert ve renksiz manzarayla öyle bir uyum içindeydi ki, köy biraz uzaktan asla görünmüyordu.

Safari başkanı Binbaşı lan Fairweather Land Rover'lerden çıkıp çevresini saran yorgun ve toztoprak içindeki turistlere, "İşte orada," dedi. "Şu hale bakıp da Asselar'ın bir zamanlar Batı Afrika'nın kültürel yol kavşağı olduğuna asla inanamazsınız. Burası beş yüzyıl boyunca büyük ticaret ve esir kervanlarının önemli bir durağıydı."

Kısacık şortlu güzel bir Kanadalı kadın, "Peki, sonra neden bu hale düştü?" diye sordu.

Savaşlar, Arap ve Fransız işgali, köle ticaretinin yasaklanması ve daha çok, ticaret yollarının güneye ve batıya doğru deniz kıyılarına aktarılması. Kırk yıl önce kuyular kurumaya başlayınca da en büyük darbeyi yemiş oldu. Şimdi köyü besleyen tek kuyu elli metre derinliktedir.

İspanyol aksanlı iriyarı bir adam, "Pek cennete benzemiyor," diye mırıldandı.

Binbaşı Fairweather gülümsedi. Uzun boylu, eski bir Kraliyet deniz piyadesi olan adam, "Sadece birkaç Tuareg ailesi göçebeliği terkedip Asselar'a yerleştirmiştir," dedi. "Bunlar da keçi sürüleri ve kuyudan çekilip elle sulanan bir miktar toprakta ektikleriyle yaşarlar. Ayrıca kumlar arasında bulup parlattıkları ve deve sırtında Goa'ya taşıyıp orada turistlere sattıkları bir iki avuç süs taşıyla."

Haki renk safari giysileri içindeki Londralı avukat abanoz ağacından bastonunu köye uzattı. "Bence terkedilmiş bir yer burası. Oysa broşürünüzde 'Asselar'ın kamp ateşleri çevresinde romantik çöl müziği ve yerli danslarıyla büyüleneceğimiz' yazıyordu yanılmıyorsam."

Öncü grubumuz sizlerin dinlenmesi ve eğlenmesi için her şeyi yapmış olacaktır, diye Fairweather adama güvence verdi. Bir an köyün arkasında batmakta olan güneşe baktı. "Az sonra karanlık çökecek. Köye gitsek iyi olur."

Kanadalı kadın, "Köyde otel var mı?" diye sordu.

Hayır, Bayan Lansing, kasabanın berisindeki yıkıntılar arasında kamp kuracağız.

Turistler hep bir ağızdan söylendiler. Özel banyolarıyla yumuşacık yataklar hayal etmişlerdi.

Yeniden araçlara binildi, epey kullanılmış bir yoldan vadiye girildi. Köye yaklaştıkça görkemli bir geçmişi hayal etmek de o kadar güçleşiyordu. Sokaklar kumdan daracık patikalardı. Yılgınlık kokan

ölü bir yerdeydiler. Ne bir ışık görünüyordu, ne de bir köpek havlaması vardı. Çamurdan kulübelerde yaşam belirtisi de yoktu. Köylüler eşyalarını toplayıp çölün içinde kaybolmuşlardı sanki.

Fairweather huzursuzlanmaya başladı. Bir aksilik olduğu kesindi. Öncü grubundan eser yoktu. Müşterileri bu gece çok söyleneceklerdi. Çölün güzelliklerini o kadar abartan reklamcılara da kızıyordu. Kendi kendine, "Sahra'nın ancak göçebelerin yaşadığı bölgesinde insanın yaşamında bir kere elde edeceği bir fırsat," diye mırıldandı. Reklamı yazanın Dover kıyılarından öteye gitmediğine bir yıllık maaşına bahse girerdi.

TransSahra Otoyolundan 80 ve Niger Nehri kıyısındaki Gao'dan 240 kilometre uzaktaydılar. Ekipte yolun geri kalan kısmına yetecek kadar yiyecek, su ve yakıt olduğundan Fairweather beklenmedik bir durum çıktığı takdirde Asselar'da durmadan yola devam etmeye hazırlıklıydı. Önemli olan müşterilen güvenliğiydi ve yirmi sekiz yıldır bir tek müşteri bile kaybetmemişlerdi.

Fairweather neden keçi ve deve görmediğini anlamamıştı. Kumluk sokaklarda da ayak izleri yoktu. Her tarafta garip pençe izleri ve sanki iki kütük birlikte çekilmiş gibi paralel ve yuvarlak izler vardı. Taştan yapılan ve kırmızı çamurla sıvanan evler de, iki ay kadar önceki safaride gördüğünden daha harap durumdaydılar.

Bir aksilik olduğu kesindi. Köylüler herhangi bir nedenle bölgeyi terketmiş olsalardı, gönderdiği öncünün onlara rastlaması gerekirdi. Sahra'da birlikte dolaştıkları bunca yıldır İbn Hacip onu asla düşkırıklığına uğratmamıştı. Fairweather müşterilere kuyu başında bir dinlenme süresi tanıdıktan sonra kamp kurmak için daha ileri gitmeye karar verdi. Koltukların arasındaki bölmeden eski makineli tüfeğini çıkarıp bacakları arasına yerleştirirken, tedbirli olmak zarar getirmez, diye düşünüyordu. Silahın namlusuna bir de susturucu yerleştirdi.

Kocasıyla Fairweather'in cipinde bulunan Bayan Lansing, "Bir aksilik mi var?" diye sordu.

Dilencileri korkutmak için, dedi Fairweather.

Cipi durdurup geri giderek diğer sürücülere de dikkatli olmalarını söyledi. Sonra dönüp yine öne geçti ve arabaları 4 metre çapındaki kuyunun yanında kurulan büyük pazar yerinin ortasındaki tek hurma ağacının altında durdurdu.

Fairweather günün son ışıklarında kuyunun çevresindeki kumluğa baktı. Orada da sokaklarda gördüğü garip izler vardı. Kuyunun içine baktı sonra. Suyun mineral yoğunluğunun fazla olduğunu, bu nedenle madeni bir tadı ve sütümsü yeşil bir rengi olduğunu hatırladı. Yine de bu su yüzyıllar boyunca pek çok insan ve hayvanın kurtuluşu olmuştu. Müşterilerinin midelerine uygun olup olmaması kendisini hiç ilgilendirmezdi. Onların suyu ancak yıkanmak ve serinlemek için kullanmalarını isteyecekti. İçme suları vardı.

Sürücülerden nöbet tutmalarını istedikten sonra turistlere incelmiş bir ipin ucundaki domuz derisi kovayı nasıl kullanacaklarını gösterdi. Egzotik çöl müziği ve yerli dansları unutulmuştu artık. Erkekler bellerine kadar soyunup suyu döküdüler. Kadınlar ise daha çok saçlarını yıkıyorlardı.

Cipin farları gölgelerini köyün sessiz duvarlarına yansıtıyordu. Fairweather sokaklardan birine dalıp caminin yanındaki eve girdi. İçerde ev sakinleri bütün mallarını geride bırakıp evi terketmişler gibi bir hava vardı. Sonra da birileri girip her tarafı paramparça etmişti sanki. Odalardan birinin bir köşesinde bir kemik yığını gördü. Bunların insan kemikleri olduğunu farkedince müthiş bir huzursuzluk duymaya başladı.

El fenerinin ışığında oluşan gölgeler insanın gözünü yanıltıyordu. Fairweather avluda pencere, .in önünden büyük bir hayvan geçtiğine yemin edebilirdi. Korkudan çok, karanlık sokaklarda bir tehlikenin bulunduğunu düşünerek makineli tüfeğin emniyet düğmesini çevirdi.

Küçük bir balkona açılan kapının arkasından bir hışırtı gelmişti. Fairweather sessizce kapıya yaklaştı, bir eliyle feneri önüne doğru tutarken diğeriyle makineli tüfeği nişanladı ve kapıya bir tekme savurdu.

Dışarda biri vardı. Ya da bir şey. Karaderili, cehennemden kaçmış gibi, dizleri ve elleri üstünde durmuş, kor kadar kırmızı gözleriyle fenerin ışığına bakıyordu.

Fairweather içgüdüsel bir hareketle geriledi. Karşısındaki şey dizleri üstünde doğrulup üzerine atladı. Fairweather tetiğe bastı. Namludan mısır patlarmış gibi bir ses çıkararak bir kurşun yağmuru boşaldı.

Çirkin yaratık kusar gibi iğrenç bir ses çıkardı ve göğsü parçalanmış olarak yere yığıldı. Fairweather yaklaşıp fenerini doğrulttu. Gövde çıplak ve pislik içindeydi. Görmeyen bakışlarla bakan gözlerin beyazları olması gereken yerde parlak kırmızı bir renk vardı. Ve karşısındaki on beşinden fazla göstermeyen bir oğlanın yüzüydü.

Fairweather aniden öyle bir şoka girdi ki, birkaç dakika tehlike kar şısında uyuşmuş gibi kaldı. Şimdi kumdaki o izleri yapan şeyin ne olduğunu anlamıştı. Köyün içinde sürünen bir sürü olmalıydı. Birden dönüp pazar yerine doğru koşmaya başladı. Ama geç kalmıştı, çok geç kalmıştı.

Karanlığın içinden çığlıklar atarak fırlayan bir sürü, kuyu başındaki turistlere saldırdılar. Sürücüler seslerini çıkarmaya vakit bulamadan aralarında kalmışlardı. Vahşi sürü çakallar gibi elleri ve dizleri üstünde saldırıyorlar, turistleri alaşağı edip gördükleri çıplak etleri dişleriyle koparıyorlardı.

Ciplerin farlarıyla aydınlanan korkunç bir karabasan yaşanıyordu kuyunun çevresinde. Bayan Lansing hayktrarak kayboldu. Kocası ciplerden birine tırmanmaya çalıştıysa da, hemen alaşağı edilip bir karınca ordusu altındaki böcek gibi parçalandı.

Fairweather kalabalığa ateşe başladı. Ancak susturucu nedeniyle silah sesini duymayan insanlar, içlerinden yerlere yıkılanları ya görmeyecek kadar çılgındılar ya da umursamıyorlardı.

Fairweather canavarlardan otuz kadarını öldürmüşken birden kurşunu bitti. Turistler ve sürücülerin hepsi parçalanırken o çaresizce bakıyordu. Kendisini görmemişlerdi. Pazar yerini mezbahaya çeviren bu olayın nedenini anlayamıyordu.

Birden vahşilerin kurbanlarının etlerini yemeye başladıklarını gördü. Bakmaktan başka hiçbir şey yapamazdı. Turistleri parçalamayan yamyamlar ise cipleri parçalıyorlar, taşlarla camlarını kırıyorlardı. Kendilerine yabancı olan her şeye o doymak bilmeyen vahşiliklerini yöneltiyorlardı.

Fairweather adamlarının ve müşterilerinin ölümlerinde kendisinin sorumlu olduğunu düşünerek gölgeler arasına çekildi. Onların güvenliğini sağlayamamış ve bilmeyerek hepsini ölüme sürüklemişti. Onları kurtaramayan çaresizliğine ve onlarla birlikte ölmediği için de korkaklığına lanetler yağdırıyordu.

Fairweather daracık sokaklardan çöle doğru koşmaya başladı. Öteki çöl yolcularına kendilerini Asselar'da bekleyen tehlikeyi bildirmek için onun kurtulması gerekiyordu. Bir sonraki köye suyu olmadan varamazdı. O yüzden otoyola oturup güneşten ölmeden bir araba geçmesini bekleyecekti.

10 Mayıs 1996 İskenderiye, Mısır

Bomboş kumsalın beyaz kumları Eva Rojas'ın çıplak ayaklarını yakıyordu. Eva durup Akdeniz'e baktı. Derin sular kobalt mavişiydi, sığlaştıkça zümrüt yeşiline dönüşüyor, sonra da dalgaları kumsalı döverken açık mavi renge bürünüyordu.

Eva İskenderiye'den kiraladığı arabayla 100 kilometre kadar yaptık : E tan sonra İkinci Dünya Savaşının en büyük çöl çarpışmalarından birinin yapıldığı El Alameyn'den pek uzak olmayan ıssız bir noktada arabayı' I kenara çekip durdurmuş, çantasını alıp kıyıya inmişti.

Eva'nın üstünde sanki ikinci bir deriymiş gibi duran mercan rengi tek parça bir mayo vardı. Beline kadar inen bir kuyruk halinde toplandığı kızıl saçları güneşte bakır gibi parlıyordu. Teni düzgün, elmacık kemikleri çıkık, gözleri çini mavişiydi. Eva otuz sekiz yaşındaydı ama rahatça otuz sayılabilirdi. Vogue dergisinin kapağına geçemezdi ama erkeklerin, hatta kendisinden genç erkeklerin bile çok çekici bulduğu bir, canlılığı vardı.

Kumsal ıssız görünüyordu. Eva ürkek bir ceylan gibi bakındı sağına soluna. Tek yaşam belirtisi yolda duran ve kapısında NUMA yazan bir cipti. Eva arabasını park ederken cipin yanından geçmiş ama içinde kimseyi görememişti.

Sabah güneşi daha şimdiden kumları ısıtmıştı. Suya doğru yürürken çıplak tabanları yanıyordu. Eva suya bir iki metre kala durup yere bir plaj havlusu serdi. Saatini çantasına koymadan önce baktı. Onu on geçiyordu. 25 numara yağ süründükten sonra sırtüstü yatıp Afrika güneşini içine çekmeye koyuldu.

San Fransisco'dan Kahire'ye kadar yaptığı uçak yolculuğunun huzursuzluğunu üzerinden tam olarak atamamıştı. Ondan önce de dört gün süreyle doktorlar ve biyolog meslektaşlarıyla Büyük Sahra'nın güneyinde yeni keşfedilen garip sinir bozuklukları konusunda bir seminerdeydi. Araştırma göreviyle çöle girmeden önce birkaç saatlik bir dinlenme ve yalnızlığın iyi olacağını düşünmüştü. Denizden esen rüzgârın altında gözlerini kapattı ve hemen uyudu.

Eva uyandığında yine saate baktı. On biri yirmi geçiyordu. Bir buçuk saat uyumuştu. Sürdüğü koruyucu kremle vücudu ancak pembeleşmişti. Karnı üzerine dönüp kumsala baktı. Su kenarından ona doğru kısa kollu gömlekli ve şortlu iki adam geliyordu. Adamlar onun kendilerini gördüğünü farkedince durdular ve sanki geçen bir gemiye bakıyormuş gibi denize döndüler. İki yüz metre kadar uzakta olduklarından Eva onların üzerinde durmadı.

Birden gözüne denizde bir hareket çarptı. Siyah saçlı bir baş belirmişti suyun içinden. Dalma maskeli ve paletli bir adam kayaların ötesindeki derin sulardaydı. Balık avlayan bir hali vardı. Eva adamın suya daldığını gördü. Ancak suda o kadar uzun kalmıştı ki, boğulmuş olacağından korktu. Ama adam yine su yüzüne çıkıp avlanmaya devam etti. Birkaç dakika sonra da kıyıya yüzüp sığlığa gelince ayağa kalktı.

Elinde çok garip bir sualtı tüfeği vardı. Öteki elinde de her biri en az bir kiloluk on, on beş tane balık. Balıkların ağızlarından paslanmaz çelikten bir yay geçirilmiş, ucu da belindeki kemerin halkasına takılmıştı.

Adamın esmerliğine karşın yüzünde Arap hatları yoktu. Gür siyah saçları tuzlu su yüzünden keçeleşmiş gibiydi, güneş göğsünün kıllarındaki su damlalarını parıldatıyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, atlet yapılıydı. Yürümesinde pek az erkeğin becerebildiği bir rahatlık vardı. Kırk yaşlarında olmalıydı.

Adam Eva'nın yanından geçerken kadını süzdü. Gözleri opal yeşiliydi. Öylesine bir dürüst bakışı vardı ki, Eva büyülenmiş gibi oldu. Bir yandan adamın durup bir şey söyleyeceğinden korkuyor, bir yandan da konuşmasını istiyordu. Ama adam bembeyaz dişlerini göstererek gülümseyip kadını selamladı ve yola doğru yürümeye devam etti.

Eva onu NUMA cipini gördüğü yere kadar gözleriyle izledi. Ne oluyor bana, diye düşündü, hiç olmazsa adamın selamına karşılık verseydim. Ama onun herhalde İngilizce bile konuşamayacağını düşünerek fazla üstünde durmadı. Ancak gözlerinde uzun zamandır olmayan bir parlaklık vardı şimdi. Kısacık bir an kendisine bakan ve bir daha hiç görmeyeceği bir erkek tarafından böylesine uyarılmak ne garipti...

Serinlemek için suya girecekti ama iki adam şimdi denizle kendisi arasına varmışlardı. Adamlarda Mısırlıların ince yüz hatları yoktu, burunları daha yassıydı, derileri neredeyse kapkaraydı ve kıvırcık saçları Sahra'nın güneyinde yaşayan insanların saçlarına benziyordu.

Adamlar belki de yirminci kez durup önlerine arkalarına baktılar. Sonra bir anda Eva'nın üstüne atladılar.

Eva içgüdüsel bir davranışla, "Çekilin buradan!" diye bağırdı. Adamlarla mücadeleye başladı ama kalın siyah bıyıklı, fare suratlı olan saçını yakaladığı gibi çekmeye başladı. Nikotin lekeli dişlerini göstererek gülümseyen diğeri yere çömelip bacaklarının üstüne oturdu. Fare suratlı da göğsüne oturdu, dizleriyle kollarına bastırdı. Eva şimdi kıskıvrak yakalanmıştı. Parmakları ve ayakları dışında hiçbir yerini oynatamıyordu.

Adamların gözlerinde şehvet yoktu. İkisi de mayosunu çekip koparmaya çalışmamışlardı. Irz düşmanları gibi hareket etmiyorlardı. Eva bir kere daha bağırdı. Ancak kumsalda kimseler yoktu.

Fare suratlı adam elini burnuna ve ağzına kapatarak Eva'yı havasız bırakarak boğmaya çalıştı. Göğsü üzerindeki ağırlığı da zaten hava almasını güçleştiriyordu. Artık ciğerlerine hava girmesine olanak kalmamıştı.

Eva kendisini öldürmeye çalıştıklarını anladı. Bir daha bağırmaya çalıştı, ama sesi çok boğuk çıktı. Acı hissetmiyordu, yalnızca panik içindeydi ve korkudan hareketsiz kalmıştı.

Yüzündeki amansız basınçtan kurtulmak için adamla mücadele etmek istedi, ama kolları ve elleri bir mengeneyle sıkıştırılmış gibiydi. Gözleri kararmaya başlamıştı. Kendini kaybetmemeye çalıştıysa da başaramadı. Katilinin omzunun üstünden bacaklarının üstünde oturan adamı gördü. Yaşamda son göreceği şeyin o sırıtan yüz olacağını anladı.

Karanlık uçuruma doğru yürürken gözlerini kapattı. Birden bir karabasan gördüğünü sandı. Gözlerini açarsa her şey kaybolacaktı. Gerçeği son bir kez görebilmek için gözlerini açmaya çalıştı.

Bir karabasandı, diye düşündü. Pis dişli adam artık sırıtmıyordu. Alnının iki yanından ince bir madeni çubuk uzanıyordu. Adam sonra kollarını iki yana açarak devrildi.

Fare suratlı arkadaşının düştüğünü hissetmemişti. Ancak birden bir çift el çenesini ve başının arkasını kavradığı anda donar gibi oldu. Eva burnundaki ve dudaklarındaki baskının kaybolduğunu hissetti. Katili ellerini kaldırarak kafasını yakalamış olan ellerden kurtulmaya çalıştı. Bu yeni gelişmenin beklenilmezliği Eva'nın kafasındaki karabasan gerçekdışılığını daha da arttırmıştı.

Ancak kendini karanlığa bırakmadan önce bir çatırtı işitti, sanki bir buz parçasını ısırıyormuş gibi; katilinin firlak gözleri tam bir 360 derecelik dönüş yapmış olan kafasından görmeden bakıyordu ona.

Eva yüzünü yakan güneşle kendine geldi. Deniz Afrika kıyılarını dövüyordu. Gözlerini açtığında bu dünyanın en güzel manzarasıyla karşılaştı.

İnleyerek kıpırdandı, göz kamaştıran kumsala baktı. Birden gözleri korkuyla irileşerek doğruldu. Saldırıyı hatırlamıştı. Ama katilleri görünürde yoklardı. Acaba gerçekten varolmuşlar miydi? Hayal mi görmüştü yoksa?

Dünyaya hoşgeldin, dedi bir erkek sesi. "Bir an komaya girdiğini sanmıştım."

Eva dönünce yanıbaşında çömelmiş duran balık avcısının gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

Korku dolu bir sesle, "Beni öldürmeye çalışan adamlar nerede?" diye sordu.

Akıntıya kapılıp gittiler.

Akıntı mı?

Bana kumsalı asla kirletmemem gerektiğini öğretmişlerdi. Ben de cesetlerini derine sürükledim. Son gördüğümde Yunanistan'a doğru gidiyorlardı.

Onları öldürdün.

İyi insanlar değillerdi.

Onları öldürdün, diye tekrarladı Eva. Kusacakmış gibi yemyeşil kesilmişti yüzü. "Onlar kadar soğukkanlı bir katilsin sen de."

Adam onun şoktan kurtulamadığı için mantıklı düşünemediğini anlıyordu. Kadının gözleri tiksintiyle doluydu. Omuzlarını silkerek, "Yani olaya karışmasa mıydım?" dedi.

Kadının gözlerindeki korku ve tiksinti yerini dehşete bıraktı. Eva bu iki yabancının kendisini ölümden kurtardığını anladı. "Hayır, özür dilerim,"! dedi. "Aptalca konuşuyorum. Hayatımı size borçluyum ve adınızı bile bilmiyorum."

Dirk Pitt.

Ben de Eva Rojas. Adam elini sıkarken bir an şaşırdı Eva. "Amerikalısınız."

Evet. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kuruluşu NUMA'ya bağlıyım. Nil Nehrinin arkeolojik araştırmasını yapıyoruz.

Ben saldırıya uğramadan gittiğinizi sanmıştım.

Az daha gidiyordum. Ama adamların arabalarını bir kilometre geri1 de bırakıp size doğru yürümelerini garip bulmuştum. Onun için biraz oyalandım.

Kuşkucu bir insan olmanızdan dolayı talihim varmış.

Sizi neden öldürmek İstedikleri hakkında bir fikriniz var mı?

Bunlar turistleri soyup öldüren insanlardı herhalde.

Pitt başını salladı. "Hırsızlık sözkonusu değildi. Silah taşımıyorlardı. Sizi boğmaya çalışan bir bez yerine ellerini kullanıyordu. Ve ırzınıza geçmeye çalışmadılar. Profesyonel katil değillerdi, yoksa şimdi ikimiz de ölmüş olurduk. Sizin ölmenizi isteyen birinin parayla tuttuğu insanlar olduğuna bahse girerim. Sizi öldürmek için ıssız bir yere gelmenizi beklediler, sonra ağzınızdan içeri tuzlu su doldurup suyun içine bırakacaklardı. Böylece yüzerken boğulmuş olacaktınız. Bu da sizi neden

elleriyle soluksuz bırakmak istediklerini açıklıyor."

İnanamıyorum. Bunun hiçbir anlamı yok ki. Ben biyokimyacıyım. İnsanlarda zehirli maddelerin etkilerini incelerim. Düşmanım yoktur. Beni neden öldürmek istesinler ki?

Sizi ancak şu anda gördüğüm için bunu bilemem.

Eva dudaklarını hafifçe ovuşturdu. "Çılgınlık bu!"

Ne kadardır Mısır'dasınız?

Bir iki gün önce geldim.

Birisini çok kızdıracak bir şey yapmış olmalısınız.

Herhalde Kuzey Afrikalıları değil. Ben buraya onlara yardıma geldim.

Pitt kumlara baktı. "O halde tatilde değilsiniz."

Buraya iş için geldim. Sahra'nın güneyinde yaşayan göçebeler arasında garip fiziksel anormallikler ve psikolojik bozukluklar olduğu konusunda söylentiler gelmişti Dünya Sağlık Örgütüne. Ben de bunu incelemek üzere gönderilen uluslararası ekibin bir üyesiyim.

Cinayet için bir neden değil, dedi Pitt.

Bu yüzden şaşırtıcı işte. Biz buraya insanları kurtarmaya geldik. Herhangi bir tehdit oluşturmuyoruz.

Çöldeki bu hastalığın zehirli maddelerden olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Henüz bir şey bilmiyoruz. Bir sonuca varmak için yeterli bilgi yok elimizde. Yüzeyden bakıldığında bulaşıcı bir hastalık gibi görünüyorsa da, kaynağı hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Bu belirtilerin görüldüğü bildirilen alanın yüzlerce kilometre çevresinde ne kimyasal bir üretim var, ne de tehlikeli atıkları olan bir kuruluş.

Sorun ne kadar bir alanı kapsıyor?

Son on günde Mali ve Nijer'in Afrikalı halkları arasında sekiz bin vaka görüldü.

Pitt'in kaşları kalktı. "Bu kadar kısa bir süre için çok yüksek bir rakam. Hastalığın nedeninin bir virüs ya da bakteri olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

“Dediğim gibi kaynağı tam bir esrar bizim için.”

“Basının bu konuya el atmamış olması çok garip.”

Dünya Sağlık Örgütü bir neden öğrenilene kadar olaya sansür uygulattı. Bir paniği önlemek için sanırım.

Pitt konuşurken sürekli olarak kumsalı gözetliyordu. Yolun hemen önündeki alçak kum tepeleri arkasında bir kıpırtı görmüştü. "Planlarınız nedir?" diye sordu.

Ekibimiz yarın yerinde araştırma yapmak üzere Sahra'ya hareket ediyor,

Mali'nin kanlı bir iç savaşın eşiğinde olduğunu biliyorsunuz sanırım.

Kadın huzursuzca omuzlarını silkti. "Hükümet araştırmacıların çevresinde çok sıkı güvenlik önlemleri alınmasını kabul etti." Eva durup erkeğin yüzüne baktı. "Bu soruları neden soruyorsunuz?

Gizli bir ajan gibi davranıyorsunuz doğrusu."

Pitt güldü. "Güzel kadınları öldürmeye kalkışanlardan nefret eden bir deniz mühendisiyim ben."

Belki de beni başkası sanmışlardır.

Pitt'in bakışları kadının vücudunda dolaşıp gözlerinde durdu. "Bunun pek mümkün olduğunu sanmı..." Birden durup kum tepelerine baktı. Tüm kasları gerilmişti. Uzanıp Eva'yı kolundan yakalayarak ayağa kaldırdı. "Gitme zamanı geldi," diyerek kadını koşturdu.

Ne oldu?

Pitt yanıt vermedi. Kum tepeleri ardındaki kıpırtı göğe doğru yükseldikçe kalınlaşan bir duman sütunu olmuştu. Başka bir katil ya da katiller destek güçler gelene kadar onları kıstırmak için Eva'nın kiralık arabasını yakıyorlardı.

Artık alevleri görebiliyordu. Balık tüfeğini alsaydı... Hayır. Kendini kandırmaya niyeti yoktu. Ateşli silaha karşı etkisi olmazdı. Tek umudu katillerin arkadaşının da silahsız olduğu ve onun cipini görmediğiydi.

Birinci tahmininde yanılmamıştı. Kum tepesini aştıkları anda esmer bir adamın elinde bükülmüş gazeteden bir meşale olduğunu gördü. Adam cipi ateşe vermek için ön camını parçalamak üzereydi. Diğerleri gibi giyinmemişti bu üçüncü adam. Başındaki beyaz örtüden yalnız gözleri görülüyordu. Üstünde yerlere kadar uzanan bir entari vardı. Adam işine dalmış olduğu için gelen kadınla erkeği görmemişti.

Pitt, Eva'nın kulağına, "İşi berbat edersem hemen yola koş ve geçen bir arabayı durdur," diye fısıldadı. Sonra yüksek sesle, "Kıpırdama!" diye bağırdı.

Adam şaşkın bir halde geriye döndü. Pitt bağırırken başını öne eğerek koşmaya başlamıştı. Adam yanan gazeteyi önüne doğru tutmaya çalışmışsa da, Pitt'in kafa darbesi kaburgalarını kırmıştı bile. Pitt aynı anda adamın bacak arasına da bir yumruk salladı.

Adamın yüzündeki kötü bakış şaşkınlığa dönüştü. Geriye savruldu Elindeki meşale Pitt'in üzerinden kumların üstüne düştü. Adam geriye doğru devrildiğinde yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Pitt hemen üzerine eğilip ceplerini araştırdı. Ne bir silah vardı, ne de bir kimlik. Bir tarak ya da üç beş kuruş bozuk para bile yoktu.

Pitt adamı boynundan yakalayıp sarstı. "Seni kim gönderdi bakayım?"

Pitt adamın gösterdiği tepkiyi hiç beklemiyordu. Adam çektiği onca acıya rağmen, sanki son gülen kendisiymiş gibi bakmıştı Pitt'e. Esmer adam biri eksik olan dişlerini göstererek güldü. Çenesi hafifçe açıldı, sonra sıkıca kapandı. Pitt onun siyanür hapı içtiğini çok geç anladı. Zehir takma diş olarak ağzında saklıydı.

Adamın dudaklarından köpükler taştı. Ölüm ani oldu. Pitt ile Eva çaresizce baktılar ona.

Öldü mü? diye sordu Eva.

Bu dünyadan göçtü diyebiliriz, dedi Pitt.

Eva erkeğin koluna tutundu. Afrika sıcağına karşın elleri buz gibiydi ve titriyordu. Daha önce bir insanın öldüğünü görmemişti.

Peki ama neden kendini öldürsün ki, diye mırıldandı. "Neden?"

Senin ölmeni isteyenleri korumak için.

'Yani konuşmamak için kendini mi öldürdü?"

Patronuna sadık biri. Siyanürü kendisi almasaydı, bunu ona verecek başkaları olduğunu biliyordu sanırım.

Eva başını salladı. "Çılgınlık bu. Sen bir komplodan söz ediyorsun."

Gerçekleri gör artık, bayan. Biri seni ortadan kaldırmak için aşırı bir gayrete girmiş. Pitt kadına baktı. Büyük bir mağazada kaybolmuş küçük bir kıza benziyordu. "Seni Afrika'da istemeyen bir düşmanın var," dedi. 'Yaşamak istiyorsan, ilk uçakla Amerika'ya dönmeni salık veririm."

Eva şaşkın şaşkın bakıyordu. "Hayır, insanlar ölürken bunu yapamam."

İkna etmesi güç bir kadınsın.

Kendini benim yerime koy.

Meslektaşların da öldürülecekler listesinde olabilirler. Hemen Kahire'ye dönüp onları uyarmalıyız. Bu olay araştırmanıza bağlıysa hepsi tehlikedeler demektir.

Eva ölü adama baktı. "Onu ne yapacaksın?"

Pitt omuzlarını silkti. "Arkadaşlarının yanına atacağım elbette." Sonra yüzünde şeytanca bir gülümseme belirdi. "Katillerinin iz bırakmadan ortadan kaybolduklarını ve senin de hiçbir şey olmamış gibi elini kolunu sallayarak dolaştığını duyduğunda çete reisinin yüzünü görmek isterdim."

Çöl safarisine çıkan grubun Timbuktu'ya zamanında gelmemesi üzerine Backworld Turizm Şirketinin Kahire merkezinde bir aksilik olduğu anlaşılmıştı. Yirmi dört saat sonra turistleri Fas'tan Marakeş'e götürecek olan uçağın pilotu bir araştırma uçuşu yapmışsa da ciplerin izine rastlayamamıştı.

Üç gün geçip de Binbaşı Fairweather'den bir ses çıkmayınca korkular giderek arttı. Mali hükümeti yetkililerine durum bildirildi, onlar da askeri hava araçları ve motorize devriyeler çıkardılarsa da, safarinin çölde bilinen rotasında hiçbir ize rastlamadılar.

Malililerin dört günlük araştırma sonuçları da boşa çıkınca panik başladı. Asselar üzerinden uçan bir askeri helikopter terkedilmiş ölü bir köyden başka bir şey görmediğini bildirdi.

Yedinci gün TransSahra otoyolunda güneye doğru giden bir Fransız petrol arama şirketi araçları Binbaşı Fairweather'i buldular. Güneş kumları kavuruyor, sıcak hava dalgalarının titreyerek havaya yükseliyordu. Fransız jeologlar bu sıcak hava dalgalarının içinde birden bir hayalet görünce şaşırdılar.

Ancak mesafe kısalınca bunun bir serap değil, sendeleyerek kendilerine doğru gelen bir insan olduğunu farkettiler. Adam birden durdu, olduğu yerde döndü ve yüzüstü kumların üstüne devrildi.

Fairweather ölmek üzereydi. Vücudunun suyu bitmiş, terleri beyaz tuz kristallerine dönüşmüştü. Fransız petrolcüler dudakları arasına damla damla su akıttıktan sonra kendine geldi. Dört saat sonra vücudunun ihtiyacı olan suyu almıştı. Fairweather, Asselar kıyımından kaçışını anlattı.

Fransızların içinde İngilizce bilen tek kişi için hikâye daha çok sarhoş saçmasına benziyordu. Petrolcüler aralarında konuştuktan sonra Fairweather'i kamyonun arkasına alıp Nijer Nehri üzerindeki Gao'ya götürdüler.

Adamın hastanede bir doktor ve hemşire gözetimine verilmesinden sonra Fransızlar durumu Mali Güvenlik Kuvvetlerinin bölge başkanına anlatmayı uygun gördüler. Gao merkezi komutanı albay başkent Bamako'daki amirleriyle görüşürken Fransızlardan ayrıntılı bir rapor yazmaları istendi.

Fransızlar tutuklanmıştı. Ertesi sabah Bamako'dan gelen bir soruşturma ekibi hepsini tek tek Fairweather konusunda sorguya çekti. Fransızların konsolosluklarıma bağlantı kurma istekleri kabul edilmedi. Petrol jeologları işbirliği yapmayı reddedince sorgulama kabalaştı.

Kentin ulusal güvenlik binasına girip de bir daha kendilerinden haber alınmayan ilk insanlar değildi Fransızlar.

Marsilya'daki petrol şirketi merkezinde ekipten haber alınmayınca, yetkililer bir araştırma yapılmasını istediler. Mali Güvenlik Kuvvetleri çölde yaptıkları göstermelik bir araştırmadan sonra petrol şirketinin boş kamyonundan başka bir şey bulmadıklarını bildirdiler.

Fransız jeologlarla kayıp turistlerin adları büyük çölde kaybolup yok olan yabancıların listesine eklendi.

***

Dr. Harun Madani, Gao hastanesinin önünde durup eski sömürge binalarıyla tek katlı tuğla evlerin arasındaki tozlu sokağa baktı. Kuzeyden esen rüzgâr bir zamanlar üç büyük imparatorluğun başkenti olmuş, ama şimdi Fransız sömürge günlerinin yıkılmakta olan bir anısıyla dolu kenti ince bir toz tabakasıyla örtüyordu.

Kentin minarelerinden ezan sesi yükseliyordu. Caminin az ötesinde mehtap Nijer Nehri sularından yansımaktaydı. Geniş ve ağır akışlı nehir eski halinin bir gölgesiydi ancak. Bir zamanlar geniş ve derin olan nehir yıllarca süren kuraklık sonunda neredeyse sığ bir dereye dönüşmüştü. Bir zamanlar suları caminin taşlarını yalardı. Oysa şimdi camiden iki blok uzaktaydı.

Mali halkı Fransız ve Berber, çöl Arapları ve siyah Afrikalıların karışımından oluşmaktaydı. Dr. Madani kömür karasıydı. Yüzüne gömülü gözleri ve geniş basık burnuyla hatları tam bir Negroiddi. Kırk kırk beş yaşlarında, geniş yapılı, iri kafalı bir insandı.

Ataları 1591'de ülkeyi istila eden Faslılar tarafından kuzeye getirilen Mandingo köleleriydi. Kendisi çocukken ailesi Nijer Nehrinin kıyılarındaki verimli topraklarda çifçilik yaparlardı. Onu Fransız Lejyonunda bir binbaşı büyütmüş ve Paris'te tıp fakültesine göndermişti. Bunun neden böyle olduğu kendisine açıklanmamıştı.

Eski bir otomobilin sarı farları görününce doktor birden kasıldı. Araba engebeli yoldan, pembe karoserisiyle arasından geçtiği çamurdan yapılarla tam bir çelişki oluşturuyordu. 1936 model Aions Voisin marka arabada onurlu bir zarafet vardı. Altı silindirli motoru bir sessizlik ve dayanıklılık örneğiydi. Araba, Mali Fransız Batı Afrika'sının bir bölgesiyken Genel Valiye aitti.

Madani arabayı tanıyordu. Kentte yaşayan her Malili arabayı ve sahibini tanırlar, geçtiği zaman garip bir duyguyla irkilirlerdi. Doktor arabanın ardından gelen askeri cankurtaranı görünce bir sorun olduğunu anladı.

Arabanın arka koltuğundan ısmarlama üniformasının ütü çizgileri bıçak kadar keskin olan yüksek rütbeli bir subay indi. Göğüsleri silme madalya dolu olan diğer Afrikalı liderlerin aksine General Zateb Kazım'm göğsünde bir yeşil ve bir sarı şerit vardı. Başını Tuareglerin çivit rengi örtüsüyle sarmıştı. General Dr. Madani'ye doğru hafifçe başını salladı.

Yola çıkacak durumda mı? diye sordu.

Bay Fairweather düzeldi ve yatıştırıcı etkisinde.

Fransızların onu getirmesinden bu yana kimseyle görüşüp konuşmadı, değil mi?

Fairweather'e yalnızca ben ve Fulah lehçesini bilen bir hemşire baktı. Başka kimseyle görüşmedi. Ayrıca emrinize uyarak onu özel bir odaya kaldırdım. Hastaneye yatışının bütün kayıtları da silindi.

Kazım memnun olmuştu. 'Teşekkür ederim, doktor."

Onu nereye götürdüğünüzü sorabilir miyim?

Kazım sırıttı. "Tebezza'ya."

Olamaz! Tebezza altın madenleri! Orada yalnızca hainler ve katiller ölümlerine gönderilirler. Bu adam yabancı bir ülkenin yurttaşı. Madende ağır ağır ölmeyi hak edecek ne yaptı?

Bunun önemi yok.

Suçu nedir?

Kazım karşısındaki adamı bir böcekmiş gibi süzdü. "Bunu sorma."

Madani'nin aklına korkunç bir şey geldi. "Fairweather'i bulup buraya getiren Fransızlar ne oldu?"

Onlar da oraya gönderildiler.

Ama hiçbiri madende birkaç haftadan fazla yaşayamaz.

Onları idam etmekten daha iyi, dedi Kazım. "Zavallı yaşamlarında işe yarar bir şey yapsınlar. Altının her zerresi ekonomimiz için yararlıdır."

Çok mantıklı bir kişisiniz, general. Kazım'ın hem yargıç, hem jüri, hem de cellat olmasına alışmışlardı artık.

Bunu duyduğuma memnun oldum, doktor. Ülkenin çıkarı açısından Bay Fairweather'e ilişkin her şeyi belleğinizden sileceğinizi umarım.

Madani başını eğdi. "Nasıl isterseniz."

Ailen ve malına hiçbir kötülük gelmesin.

Kazım'ın sözleri açıktı. Bu göçebe selamı tam da yerine isabet etmişti. Madani'nin geniş bir ailesi vardı. Dilini tuttuğu sürece huzur içinde yaşayacaklardı. Bunun aksini düşünmek bile istemezdi.

Birkaç dakika sonra Kazım'ın güvenlik ajanlarından ikisi Fairweather'i sedyeyle taşıyıp cankurtarana yerleştirdiler. General de Madani'yi selamlayp arabasına döndü.

İki araba gece karanlığında kaybolurken Dr. Madani bilmeyerek nasıl bir faciaya karıştığını merak etti. Ama hemen ardından da bunu hiçbir zaman öğrenmemesi için dua etti.

Dr. Frank Hopper, Nil Hilton'un lüks dairelerinden birinde meşin b'r koltuğa oturmuş, dikkatle dinliyordu. Karşısında onunkinin eşi bir koltukta oturan İsmail Yerli, sarıklı «bir sultan kafalı lületaşı piposundan dumanlar çıkarmaktaydı.

Yoğun Kahire trafiğinin gürültüsü kapalı pencerelerden odaya doluyordu. Eva kumsalda ölüme o kadar yakın olma karabasanını hâlâ üzerinden atamamıştı. Anı bilinçaltında biraz bulanıklaşmaya

başlamıştı. Ancak Dr. Hopper'in sesi birden kendisini toplantı odasına getiriverdi.

Bu adamların seni öldürmek istediklerinden emin misin?

Evet.

Onları siyah Araplar olarak mı teşhis ettiniz? diye sordu İsmail Yerli.

Eva başını salladı. "Siyah demedim, tenleri esmerdi sadece. Yüz hatları daha keskin, daha düzgündü. Arapla Doğu Hindistan karışımı gibi. Arabamı yakanın üstünde bol bir entari ve başında kalın bir sarık vardı. Tek görebildiğim abanoz renkli gözleri ve kartal burnu oldu."

Sarık pamuklu muydu ve başla çeneden birkaç kere geçirilmiş miydi? diye sordu Yerli.

Eva başını salladı. "Bezi çok üzün gibiydi."

Nerenkti?

Mavi, mürekkep mavisi.

Çivitmi?

Evet.

İsmail Yerli bir süre düşündü. Dünya Sağlık Örgütü koordinatörü ve lojistik uzmanıydı. İnce ve uzun boylu, çok becerikli ve müthiş bir ayrıntı düşkünü olan adam Antalyalıydı. Kürt soylu olduğunu iddia ederdi. Anadolu'da Kapadokya bölgesinde doğmuştu. Müslüman olmasına karşın yıllardır camiye ayak atmamıştı. Pek çok Türk gibi onun da gür siyah saçları, burnunun üstünde kavuşan kalın kaşları ve kalın bir bıyığı vardı. Hep neşeli görünürdü. Sürekli bir gülümsemeyle açık duran ağzı gerçekte çok ciddi bir doğal yapıyı saklardı.

Tuaregler, dedi sonunda.

O kadar hafif sesle konuşmuştu ki, Hopper eğilerek, "Ne?" diye sordu.

Yerli karşısında oturan sağlık ekibinin Kanadalı başkanına baktı. Sakin bir insan olan Hopper az konuşur, çok dinlerdi. Kendisinin tam zıd dıydı. Hopper iriyarı, neşeli, kırmızı yüzlü ve sakallıydı. Uluslararası bulaşıcı hastalıklar bilim adamlan onu dünyanın en iyi iki toksikologundan biri olarak kabul ederlerdi.

Tuaregler, diye Yerli yineledi. Çölün vaktiyle güçlü olan bu savaşçıları zamanında Fransız ve Arap ordularına karşı büyük savaşlar kazanmışlardı. Ve belki de romantik haydutların en büyüğüydüler. Ancak artık akınlar falan düzenledikleri yoktu. Bugün keçi beslerler ve Sahra'ya komşu kentlerde dilenirlerdi. Müslüman Arapların aksine Tuareg erkekleri, çözüldüğü zaman bir metreden uzun olan bir bezle yüzlerini örterlerdi.

Hopper, "İyi ama, çöl göçebelerinden biri neden Eva'yı öldürmek istesin?" diye sordu. "Ben bir neden göremiyorum."

Yerli başını salladı. "Onlardan en azından birinin, Eva ve bu olasılığı gözardı edemeyiz sağlık ekibinin Güneybatı Sahra'daki bu zehirlenme salgınını araştırmasını istemediği anlaşılıyor."

Ama şu anda bir bulaşıcılığın sözkonusu olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bu esrarengiz hastalığın nedeni bir virüs ya da bakteri olabilir.

Eva başını salladı. "Pitt de öyle demişti."

Kim? diye Hopper sordu.

Dirk Pitt, hayatımı kurtaran adam. Birinin beni Afrika'da istemediğini, ayrıca sizin de öldürülecekler listesinde olabileceğinizi söyledi.

Yerli ellerini havaya kaldırdı. "İnanılmaz bir şey! Adam karşımızda Mafya olduğunu sanıyor."

Onun yakınlarda olması büyük bir talihti, dedi Hopper.

Yerli lületaşı piposundan mavi bir duman savurdu. "Kilometrelerce uzunluğundaki kumsalda tek kişinin üç kişilik bir katil grubuna karşı koyacak cesareti olan biri olduğu düşünülürse... bu bir mucizedir. Ya da.... önceden tasarlanmış bir durum."

Eva'nın gözleri irileşti. "İsmail, bunun bir düzen olduğunu düşünüyorsan bunu hemen aklından çıkar at."

Belki de seni Amerika'ya dönmen için korkutmaya çalışıyordu.

Onun üç adam öldürdüğünü gördüm. Bunun bir düzen olmadığına inanabilirsin.

Seni otele bıraktıktan bu yana bir daha aramadı mı? diye sordu Hopper.

Sadece resepsiyona bu akşam beni yemeğe çağırdığını bildiren bir not bırakmış.

Ve sen onun bir rastlantıyla oradan geçmekte olan iyiliksever bir insan olduğuna mı inanıyorsun? diye Yerli ısrar etti.

Eva onu duymazlıktan gelip Hopper'e döndü. "Pitt bana Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kuruluşu için Nil Nehrinin arkeolojik araştırmasını yapmakta olduğunu söyledi. Ondan kuşkulanmak için bir nedenim yok."

Hopper, Yerli'ye döndü. "Bunu öğrenmek kolaydır sanırım."

Yerli başını salladı. "NUMA'da deniz biyologu olan bir dostuma telefon edip sorarım."

Ama neden? diye söylendi Hopper.

Yerli omuzlarını silkti. "Eva'nın öldürülmek istenmesi bir komplo ise, bunun bizi korkutup görevimizi iptal etmemizi amaçlayan bir komplonun parçası olması mümkündür."

Evet ama bizim her biri altı kişilik beş ayrı araştırma ekibimiz var burada. Bunlar Sudan'dan Moritanya'ya kadar beş ayrı ülkeye yayılacaklar. Kendimizi onlara zorla kabul ettirmiş değiliz. Bu devletler Birleşmiş Milletlere başvurup ülkelerindeki bu garip hastalığa bir çare bulunmasını istediler. Biz çağrılı konuklarız, istenmeyen düşmanlar değiliz.

Yerli, Hopper'e baktı. "Bizi istemeyen bir devletin olduğunu unutuyorsun, Frank."

Hopper başını salladı. "Haklısın. Mali'nin Başkanı Tahir'i unutmuştum. Bizi sınırlarından içeri alma konusunda çok isteksizdi."

Bunu istemeyen daha çok General Kazım'dır, dedi Yerli. 'Tahir kukla bir başkandır. Mali hükümetinin ardındaki gerçek güç Zateb Kazım'dır."

Zararsız biyologların insanları kurtarma çalışmalarını neden istemiyor? diye sordu Eva.

Yerli ellerini kaldırdı. "Bunu asla öğrenmeyebiliriz."

Son bir yıl içinde insanların, özellikle de Avrupalıların düzenli olarak Kuzey Mali çölünde kaybolmaları da bir rastlantı sanırım, dedi Hopper.

Manşetlerdeki turist grubu gibi, dedi Eva.

Nerede oldukları ya da akibetleri hakkında hiçbir bilgi yok, dedi Yerli.

Bu faciayla Eva'ya yapılan saldırı arasında bir bağ olduğuna inanamam, dedi Hopper.

Eva'nın başına gelenlerin sorumlusunun General Kazım olduğunu kabul edersek, casuslarının onun Mali biyolojik ekibinden olduğunu öğrenmeleri kolay olurdu. Böylece onun öldürülmesi bizim onun topraklarından uzak durmamız için bir uyarı olacaktı.

Eva güldü. "İsmail, sen bu hayalgücünle esaslı bir senaryo yazarı olurdun."

Yerli'nin kaşları birleşti. "Bence işimizi sağlama almalı, bu olay iyice incelenip çözülene kadar Mali ekibini Kahire'de bekletmeliyiz."

Bu biraz aşırıya kaçmak olur, dedi Hopper. "Sen ne diyorsun, Eva? Gidelim mi, yoksa görevi iptal mi edelim?"

Ben tehlikeyi göze alabilirim. Ama diğerleri adına konuşamam.

Hopper başını sallayarak yere baktı. "O zaman gönüllü isteriz. Orada kimsenin bilmediği bir nedenle yüzlerce, hatta binlerce insan ölürken Mali işiniiptal etmeyeceğim. Ekibin başında ben olacağım."

Hayır, Frank! diye atıldı Eva. "Ya en kötü olasılık gerçekleşirse? Sen kaybedilmeyecek kadar değerlisin."

Yerli, "Bu olayı polise bildirmemiz gerek," diye ısrar etti.

Kendine gel, İsmail, dedi Hopper. "Polise gidersek bizi burada tutacaklarını biliyorsun. Bürokrasi yüzünden bir ay buradan kıpırdayamayız sonra. Ben Ortadoğu bürokrasisine kendi ayaklarımla gidemem."

Benim tanıdıklarım var ama.

Hayır. Bütün ekiplerin programa uygun olarak hareket etmesini istiyorum.

Öyleyse yarın sabah yola çıkıyoruz, dedi Eva.

Hopper başını salladı. "Evet, yarın sabah yola çıkıyoruz."

Boş yere insanların hayatlarıyla oynuyorsun, dedi Yerli, ı "Sigorta yaptırırsam böyle bir şey olmaz."

Yerli anlamamıştı. "Sigorta mı?"

Bir basın toplantısı. Yola çıkmadan önce Kahire'deki bütün yabancı basın temsilcilerini çağırıp özellikle Mali üzerinde durarak, görevimizin önemini anlatacağım. Önümüzde bizi bekleyebilecek tehlikelerden söz edeceğim. Sonra, ülkesindeyken üzerimize çevrilmiş olan uluslararası reklamın ışığında General Kazım insanlık görevini yapmak için orada olacak bilim adamlarını tehdit etmekte biraz duraksayacaktır. Yerli göğüs geçirdi. "Sizler için öyle olacağını umarım." Eva gelip adamın yanına oturdu. "Her şey yolunda gidecek," dedi.,

Başımıza kötü bir şey gelmeyecek.

Benim söyleyebileceğim hiçbir şey sizi durduramaz, öyle mi?

Gitmediğimiz takdirde binlerce kişi ölebilir, dedi Hopper.

İsmail Yerli kederle baktı yüzlerine, sonra sessiz bir kabulle başını eğdi; yüzü birden bembeyaz kesilmişti.

O zaman Allah yardımcınız olsun, dedi. "Aksi takdirde öleceksiniz çünkü."

Eva asansörden çıktığında Pitt, Nil Hilton'un lobisindeydi. Üzerinde açık kahve poplin bir takım elbise vardı. Gömleği soluk mavi, ipekli kravatı lacivertti.

Elleri arkasında, başını hafifçe yana eğmiş, daracık altın rengi bir elbise içindeki kuzgun saçlı çok güzel bir Mısırlı kadını seyretmekteydi. Kadın kendisinden en az üç kat yaşlı bir adamın kolundaydı. Dolgun kalçaları bir sarkaca asılı karpuz gibi bir o yana bir bu yana gidiyordu.

Pitt'in gözlerinde şehvetten eser yoktu. Gösteriye merakla bakıyor gibiydi. Eva erkeğe arkadan yaklaşıp eliyle dirseğine dokundu. "Ondan hoşlandın mı?" diye gülerek sordu.

Pitt dönüp yaşamında gördüğü o en yeşil gözlerle ona baktı.

'Tipin mi?" diye sordu Eva.

Hayır. Ben çok konuşmayan, akıllı kadınları severim.

Bunu bir kompliman olarak kabul edebilir miyim?

Edebilirsin.

Eva elinde olmadan bakışlarını indirdi, yüzü kızardı. "Sabah erkenden uçağım var, o nedenle erken yatmalıyım," dedi. Bir yandan da, korkunç bir şey bu, ilk balosuna giden okullu bir kız gibi davranıyorum, diye düşünüyordu.

'Yazık. Ben sabaha kadar sana Kahire'nin bütün günah yerlerini tek tek göstermeyi umuyordum. Turistlerin görmedikleri egzotik yerleri."

Ciddi misin?

Pitt güldü. "Hayır. Aslında yemeği senin otelinde yiyip sokaklardan uzak duracağımızı düşünmüştüm. Dostların bir deneme daha yapmak isteyebilirler."

Eva kalabalık olan lobiye baktı. "Otel dolu. Masa bulacağımızı sanmam."

Ben yer ayırttım bile. Pitt kadının elinden tutup en üst kattaki lüks lokantaya çıkmak üzere asansöre doğru yürüdü.

Eva da pek çok kadın gibi işlere hemen el koyan erkeklerden hoşlanırdı. Ayrıca yukarı çıkana kadar elini hafifçe ama sağlamca tutuşundan da çok hoşlanmıştı.

Şefgarson kendilerini Kahire ve Nil'e tepeden bakan bir masaya oturttu. Nehrin üstündeki köprüler ve bunlara açılan sokaklar hep kornalarını öttüren arabalarla doluydu.

Pitt, "Kokteyl istemezsen şarapla başlayıp öyle devam ederiz," dedi.

Eva memnun olmuşçasına gülümsedi. "Bence bir sakınca yok. Yemekleri de sen ısmarlasana."

Serüvenci ruhlara bayılırım.

Pitt yemeği ısmarladı. Şarap gelince de kadehini kaldırdı. "Güvenli ve başarılı bir sefere," dedi. "Aradığın yanıtları bulmanı dilerim."

Ve senin nehir araştırmana, dedi Eva. Gözlerine garip bir bakış geldi. "Aradığın tam olarak nedir?" diye sordu.

Eski çağlarda batmış tekneler. Özellikle de biri. Bir cenaze teknesi.

İlginç. Bildiğim birinin mi?

Eski Krallığın Menkuras ya da Yunanca yazılışıyla Mycerinus adında bir firavunu. Dördüncü Hanedan döneminde yaşamış ve Giza'daki en küçük piramidi yaptırmış.

Piramidine gömülmemiş mi?

"1830'da bir İngiliz albayı mezar odasındaki lahit içinde bir ceset

buldu, ancak yapılan incelemelerde bunun Yunan ya da Roma dönemlerinden kalma olduğu anlaşıldı."

Menkura'nın nehirde olduğu nereden biliniyor?

Kahire yakınlarında bir taşocağında bulunan bir taş üstündeki hiyerogliflerden cenaze teknesinin eski başkent Memphis ile Giza'daki piramit arasında bir yerde yanıp battığı anlaşıldı. Yazılara göre firavunun mumyası ve büyük miktarda altın hiç bulunmamış.

Peki, bunu bulunca ne olacak? Altın sana mı kalacak?

Hiç sanmam. Bizim gelişmiş araçlarımız bir ize rastlayınca yeri işaretler ve araştırmayı Mısırlı arkeologlara bırakırız. Bunlar gerekli parayı bulduktan sonra kazıya, ya da bu durumda, çıkarmaya başlarlar.

'Tekne nehrin dibinde duruyor değil midir?"

Pitt başını salladı. "Kırk beş yüzyılın çamuru her şeyi örtmüştür."

Peki, ne kadar derindedir sence?

Bunu kesin olarak söylemek güç. Mısır'ın tarihi ve jeolojik kayıtlarına göre nehrin bizim aradığımız bölümü M.Ö. 2400 yılından bu yana 100 metre kaymış. Eğer kıyıya yakın bir yerdeyse 3 ile 10 metrelik bir kum ve çamur yığını altında olabilir.

Bu arada kuzu çevirme, ızgara balık ve pilavdan oluşan yemekleri gelmişti. Pitt bir iki çeşit baharatlı sos getirmesini söyledi garsona. Yemek servisi yapılırken, "Sen çölde ne gibi garip hastalıklar arayacaksın?" diye sordu.

Mali ile Nijerya'dan gelen haberler bir tanıya varacak kadar kesin değil. Zehirlenme belirtileri görüldüğü söyleniyor. Doğum bozuklukları, nöbetler ve kasılmalar, koma ve ölüm. Ayrıca psikiyatrik rahatsızlıklar ve garip davranışlar bildiriliyor. Bu kuzu gerçekten nefismiş.

Sosları da dene hele... Nasıl garip davranışlar?

İnsanlar saçlarını yoluyorlar, başlarını duvarlara vuruyor ve ellerini ateşe sokuyorlarmış. Elleri ve dizleri üstünde çıplak olarak hayvanlar gibi dolaşıyorlar ve birden yamyamlaşmışlar gibi ölülerini

yiyorlarmış. Bu pilav da nefis. Doğrusu tarifini almak isterdim.

Ben senin için aşçıyla konuşurum, dedi Pitt. 'Yanlış duymadım ya? Hastalığa yakalananlar insan eti yiyorlar dedin, değil mi?"

Tepkileri büyük ölçüde kültürlerine bağlı elbette. Üçüncü dünya ül keleri insanları öldürülmüş hayvanlara Avrupa ve Amerika'daki insanlardan daha çok alıştandırlar. Bizim yoldan falan geçerken pek ender görmemize karşın onlar babalarının kurbanlık hayvan kesmelerini seyrederler, ya da derileri soyulmuş hayvanları pazarlarda çengellere asılmış olarak görürler. Çocuklara küçük yaşlarında tavşan, sincap ve kuş öldürmeleri, sonra da onların derilerini soyup içlerini temizlemeleri öğretilir, ilkel vahşet, kan ve barsak görüntüsü yoksullar için günlük olaylardır. Yaşamak için öldürmek zorundadırlar. Uzun bir sürede, kanlarına karışan çok az miktarda öldürücü zehir yüzünden sistemleri bozulur beyin, kalp ve karaciğer, barsaklar ve hatta genetik kodları bile. Duyguları körleşir, şizofrenik davranışlar gösterirler. Ahlak kural ve standartları düşer. Artık normal insanlar değillerdir. Onlar için bir akrabayı öldürüp yemek bir tavuğun boynunu koparıp akşam yemeğine hazırlamaktan farksızdır.

Diğer yandan biz uygar insanlar süpermarketlerde kesilmiş etler alırız. Hayvanların elektronik çekiçlerle vurularak öldürülmelerini, ya da koyun ve domuzların boyunlarının kesildiğini görmeyiz. İşin eğlenceli yanını kaçırırız yani. Böylece korku, kaygı ve acı gibi duyguları yalnızca ifade etmeye daha çok koşullandırılmışızdır. Birkaç kişi bir çılgınlık anında komşularını öldürebilir, ama onları asla yemez.

Peki, bu sorunları yaratan nasıl bir egzotik zehirdir?

Eva şarabını bitirdi, garsonun kadehini doldurmasını bekledi. "Egzotik olması gerekmez. Normal kurşun zehirlenmesi de insanlara garip şeyler yaptırabilir. O da kılcal damarları patlatır ve gözlerin beyazını kırmızıya döndürür."

'Tatlı olarak bir şeye yerin var mı?" diye sordu Pitt.

Hepsi o kadar lezzetliydi ki, ona da yer açabilirim.

Kahve mi, çay mı?

Amerikan kahvesi.

Pitt garsonu çağırdı. "Bayan için bir Um Ali ve iki kahve. Biri Amerikan, biri Mısır."

Um Ali nedir? diye sordu Eva.

Üzeri sütlü ve çam fıstıklı hamurlu bir tatlı. Ağır şeyler yedikten sonra mideyi rahatlatır.

'Tam da istediğim şey öyleyse."

Pitt arkaya yaslandı. "Yarın sabah gideceğini söyledin. Mali'ye gitmeye kararlı mısın?"

Hâlâ benim koruyucum rolünde misin?

Çölde yolculuk ölümcül olabilir. Tek düşmanınız sıcak olmayacaktır. Orada biri seni ve meslektaşlarını öldürmek üzere bekleyecektir.

Ve beyaz zırhlı şövalyem de beni kurtarmak için orada olacak, diye hafif alaylı bir sesle konuştu Eva. "Beni korkutamazsın. Ben kendimi koruyabilirim."

Pitt'in kadına bakan gözlerinde keder vardı. "Bunu söyleyip de soluğu morgda alacak olan ilk kadın sen değilsin," dedi.

***

Otelin balo salonunda Dr. Frank Hopper basın toplantısını tamamlamak üzereydi. İyi bir toplantı olmuştu. Ortadoğu gazeteleriyle dört uluslararası haber ajansının muhabirleri yerel Mısır TV kameralarının ışıkları altında onu soru yağmuruna tutuyorlardı.

Reuters ajansından bir kadın, "Dr. Hopper, sizce çevre kirlenmesinin boyutları nedir?" diye sordu.

Ekiplerimiz dağılıp incelemelerini tamamlayana kadar bunu kesin olarak söyleyemeyiz.

Bulaşmanın kaynağı hakkında bir fikriniz var mı? diye bir adam sordu.

Hopper başını salladı. "Şu anda bunu da bilemiyoruz."

Bunun Mali'deki Fransız güneş atık arındırma projesiyle bir ilgisi var mı acaba?

Hopper Güney Sahra haritasının önüne geldi. Mali'nin kuzeyinde bir noktayı işaret ederek, "Fransız projesi burada, Fort Foureau'dadır," dedi. "Hastalık belirtilerinin bildirildiği en yakın noktadan iki yüz kilometre uzakta. Doğrudan doğruya bir kaynak oluşturmayacak kadar uzak yani."

Der Spiegel'den bir Alman muhabir ayağa kalktı. "Bu bulaşmayı rüzgâr taşıyor olamaz mı?"

Hopper başını salladı. "Olanaksız."

"Nasıl bu kadar kesin olabiliyorsunuz?"

Massarde Güneş Enerjisi Tesisinin hem planlama hem de inşa ,: aşamasında bana ve Dünya Sağlık Örgütündeki arkadaşlarıma danışılI mıştır. Tehlikeli atıklar güneş enerjisi tarafından yok edilmekte ve zara? sız buhar haline getirilmektedir. Üretim sürekli olarak kontrol altındadır. Rüzgâr tarafından yüzlerce kilometre ötedeki canlıları tehdit edecek zehirli bir madde taşınması olanaksızdır.

Bir Mısır televizyon muhabiri mikrofonunu uzattı. "Gitmek istediğiniz çöl devletleri sizinle işbirliği yapmakta mıdırlar?"

Çoğu bizi davet etmiştir.

Daha önce Mali Başkanı Tahir'in bir isteksizlik gösterdiğini söylemiştiniz.

Doğru, ama bir kere oraya gidip de insancıl amaçlarımızı gösterdikten sonra bu fikrini değiştireceğini umuyorum.

Şu halde Başkan Tahir'in ülkesinin içişlerine karışmakta insanların hayatlarını tehlikeye attığınızı kabul etmiyorsunuz.

Hopper'in sesinde öfkenin ilk belirtileri göründü. "Gerçek tehlike onun danışmanlarının zihinlerindeki hastalıktır. Bunlar hastalığı resmen kabul etmemekle sanki yokmuş gibi bir izlenim yaratmak istemektedirler."

Peki, ekibinizin Mâli'ye girmesi sizce güvenli midir?

Hopper kurnazca gülümsedi. Sorular sonunda istediği yönü almıştı. "Bir facia olursa, sizlerden bunu araştırmanızı ve dünyanın öfkesini suçlu insanlara çekeceğinizi ummak isterim."

***

Pitt yemekten sonra Eva'yı odasının kapısına kadar getirdi. Eva kendinden emin olamayarak telaşla anahtarını çıkardı. Onu içeri davet etmesi gerekirdi. Erkeğe borçluydu, onu istiyordu. Ama yaşamını kurtaran da olsa, her ilgi duyduğu erkekle hemen yatağa atlamayı kolay ko!ay kabul edecek bir kadın değildi.

Pitt onun boynundan başlayarak kızardığını gördü. Gözlerinin içine baktı. Eva'nın gözleri masmaviydi. Kadını omuzlarından tutup kendine Çekti. Eva hafifçe kasıldı ama direnmedi. "Uçuşunu ertele," dedi Pitt.

Eva yüzünü kaçırdı. "Yapamam." "Bir daha hiç görüşemeyebiliriz." "Ben işime bağlıyım." "Ya serbest olduğun zaman?"

California'da ailemin yanına döneceğim. Pacific Grove'a. "Güzel yer. Pebble Beach klasik araba yarışlarına sık sık katılırım." "Haziranda gerçekten çok güzeldir." Eva'nın sesi titriyordu. Pitt gülümsedi. "Sen, ben ve Monterey Körfezi." Sanki bir okyanus yolculuğunda arkadaş olmuş gibiydiler. Pitt kadını hafifçe öpüp geriledi. "Dikkatli ol. Seni kaybetmek istemem." Sonra dönüp asansörlere doğru yürüdü.

Pitt araştırma teknesinin dip tarama ekranından başını kaldırdı. Dışardaki sıcaklıktan etkilenmiyordu. Teknenin içinde kusursuz bir havalandırma vardı. Şimdi de ekranların karşısında buzlu çayını yudumlamaktaydı. Ekranda renkli olarak bir düzensizlik göründüğünde dikkatini yine önüne verdi. Dipteki tarama aleti suyun altındaki kumlar arasında bir şeye rastlamıştı. İlk başta belirsiz olan küçük gölge az sonra eski bir teknenin hatlarına dönüşmüştü.

Hedefe yaklaşıyoruz, dedi Pitt. "Doksan dört numara olarak işle."

Al Giordino bilgisayarına bir kod yazdı. "Doksan dört işlendi," dedi.

İriyarı bir insan için inanılmaz derecede hızlı hareket eden ve bir kaplan gibi dövüşen Giordino kadınlarla konuşmak zorunda kalırsa kekelemeye başlardı. Pitt ile Giordino lisede birlikte okumuşlar, Hava Kuvvetleri Akademisinde top oynamışlar ve Vietnam'ın son günlerinde birlikte dövüşmüşlerdi. Askerliklerine devam ederlerken NUMA'nın başkanı Amiral James Sandecker'in isteğiyle geçici olarak oraya alınmışlardı. Ve bu geçici hizrnet neredeyse dokuz yılı bulmaktaydı.

Her ikisi de birbirlerinin yaşamını kaç kere kurtardıklarını, ya da biçimsiz bir durumda kalmalarını kaç kere önlediklerini bilmiyorlardı. Yine de onların gerek deniz üstünde gerekse deniz altındaki başarıları efsa neleşmişti. Ancak ikisi de bu sınırlı üne kavuşmuş olmaktan hiç hoşlanmazlardı.

Pitt eğilip dijital izometrik ekrana baktı. Bilgisayar üç boyutlu bir görüntüyü çevirerek gömülü tekneyi şaşırtıcı bir ayrıntı bolluğuyla gösteriyordu. Bu görüntü ve boyutlar bilgisayarca bilinen eski Mısır teknelerine ait bilgilerle kıyaslanmaktaydı. Birkaç saniye sonra bilgisayar benzer bir tekne bulup ekranın altına bilgileri getirmişti.

Pitt, "Altıncı Hanedandan kalma.bir yük teknesi," diye okudu. "Milattan önce 2000 ile 2200 yılları arasından kalma."

Durumu neymiş?

Fena değil. Bulduğumuz diğerleri gibi, çamur nedeniyle iyi korunmuş. Gövdesi ve dümeni kopmamış, görebildiğim kadarıyla güvertesine devrili bir direği de var. Kaç metre derinlikte?

Giordino ekranındaki bilgilere baktı. "2 metre su ve 8 metre çamur altında yatıyor."

Madeni parça var mı?

Proton tarayıcısı bir şey bulamadı.

Demir Mısır'da ancak milattan önce on ikinci yüzyılda bilindiğine göre şaşacak bir şey yok. Peki ya demirdışı tarama ne gösteriyor?

Giordino konsolunda bir düğme çevirdi. "Fazla bir şey yok. Birkaç parça bronz aksam."

Pitt kırk yüzyıl önce batmış geminin görüntüsüne baktı. 'Tekne dizaynının üç bin yılda hemen hemen hiç değişmemiş olması ne garip," dedi.

Sanatları gibi.

Pitt arkadaşına döndü. "Sanat mı?"

Sanat stillerinin Birinci Hanedandan otuzuncuya kadar hiç değişmediğine dikkat etmiş miydin? Vücut durumları bile. O kadar zamanda insan gözünü yandan görünüşüyle göstermeyi bile beceremeмişler. Gelenekten söz edersin. Mısırlılar bunun ustasıydılar.

Sen ne zamandan beri Eski Mısır uzmanı oldun?

Giordino omuzunu silkti. "Orada burada bir iki şey okudum işte."

Pitt bunu yutmamıştı. Giordino'nun ayrıntıları asla kaçırmayan bir gözü vardı. Turistlerin yüzde 99'unun dikkat etmediği ve rehberlerin as la sözünü bile etmedikleri bir şeyi gözlemlemiş olması da bunu gösteriyordu.

Giordino birasını bitirip soğuk şişeyi alnına sürdü. Araştırrna gemisi yoluna devam ederken ekranlarda zayıflayan görüntüyü işaret ederek, "Nehrin yalnızca iki millik kısmında doksan dört batık bulmak inanılır gibi değil," dedi. "Bazıları üç tane üstüste hem de."

Nil'de kaç bin yıldır tekneyle ulaşım yapıldığını düşünürsen hiç de değil. Tüm uygarlıkların tekneleri fırtına, yangın ve çarpışma sonunda batana kadar yirmi yıl kullanılırsa talihli sayılırlardı. Ve bu süre sonunda sağlam kalanlar da genellikle bakımsızlıktan çürürlerdi. Nil'in Delta ile Hartum arasında kalan bölümü kilometrekare başına düşen batık bakımından dünyada birincidir. Arkeologlar da buradaki batıklar çamurla örtülüp korundukları için talihlidirler. Bunlar çıkarılana kadar belki de dört bin yıl orada yatacaklar.

Pitt'in omzu üstünden ekrana bakan Giordino, "Yük izi yok," dedi. "Bu da senin dediğin gibi bakımsızlıktan batanlardan olacak."

Araştırma gemisinin dümencisi Gary Marx bir gözüyle yankı göstergesini izlerken diğeriyle ileri bakıyordu. Uzun boylu, mavi gözlü gencin üzerinde yalnızca bir şort, sandalletier ve başında hasır bir şapka vardı. Başını hafifçe çevirerek, "Dirk, buradaki tarama bitti," dedi.

'Tamam. Şimdi dön ve kıyıya yakın geçelim."

Şu anda neredeyse dibi sıyırıyoruz. Kıyıya biraz daha yaklaşırsak tekneyi traktörle çekmemiz gerekecek.

'Telaşa gerek yok," dedi Pitt. 'Tekneyi döndür ve kıyıya yanaş."

Marx usta bir manevrayla tekneyi döndürdü, kıyıya beş altı metre kalana kadar yanaştı. Ekranda hemen o anda bir batık daha belirdi. Bilgisayara göre bu, M.Ö. 2040'tan 1786'ya kadar süren Orta

Krallık döneminden kalma bir soylunun özel gemisiydi.

Çamurların altında sekiz gemi daha saptadıktan sonra turnayı gözünden vurdular.

Pitt gözlerini ekrandan ayırmadan doğruldu. Ekranda öncekilerden çok daha büyük bir görüntü belirmişti. "Bir kraliyet gemisi!" dedi.

Teknenin gövdesi uzun, uç noktaları sivriydi. Kıç bir şahin başı biçimdeydi, ancak ön kısmı yoktu. Gövde kenarlarında oyma hiyeroglifler vardı. Yine çok süslü bir kamara görünüyordu. Güvertede büyük bir dörtköşe biçim vardı. Bunun da oyma heykelcikleri seçiliyordu.

Her iki adam da soluklarını tutarak bilgisayarın gölgeyi netleştirip ekrana getirmesini beklediler.

'Taş bir lahit," dedi Giordino. 'Taş bir lahit bulduk!" Kendi konsoluna koşup bilgilere baktı. "Kamara ve lahit içinde demir olmayan madenler var."

Firavun Menkura'nın altınları, dedi Pitt.

'Tarih olarak ne veriliyor?"

M.Ö. 2600. Ayrıca analizde teknenin burnunda yanık tahtalar çıktı, burun kısmı yanmış yani.

Şu halde Menkura'nın kayıp cenaze teknesini bulduk.

Olmadığına bahse girmem, dedi Pitt.

***

Marx araştırma gemisini batığın tam üstünde demirledi. Bundan sonra altı saat süreyle Pitt ve Giordino tekneyi bir sürü elektronik tarama testine tabi tutarak Mısırlı yetkililere sunmak üzere ayrıntılı bir rapor hazırladılar.

Kamaraya ve lahite bir kamera sokmak isterdim, dedi Giordino. Bir bira daha açmış, ama içmeyi unutmuştu.

Pitt, "Lahitin içindeki tabutlar sağlam kalmış olabilir," dedi. "Ama rutubet mumyayı çürütmüştür. Diğerlerine gelince.... Kim bilir, belki de Tutankamen hazinelerine eşit bir şey çıkar."

Menkura ondan çok daha büyük bir firavundu. Ölümden sonra kullanmak için yanında daha çok şey götürmek istemiş olacaktır.

Eh, biz görmeyeceğiz nasıl olsa, diye Pitt gerindi. "Mısırlılar bunu çıkarıp Kahire Müzesine yerleştirecek parayı bulduklarında biz çoktan ölmüş ve gömülmüş olacağız."

Marx, "Ziyaretçiler var," dedi. "Bir Mısır devriye motoru üstümüze doğru geliyor."

Burada haber çabuk yayılır, dedi Giordino. "Onlara kim söylemiş olabilir?"

Sıradan bir devriye, dedi Pitt. "Nehrin orta kanalından geçeceklerdir."

"Ama tam üstümüze geliyorlar.

Pitt dolaptan bir dosya çıkardı. Sadece kontrol edeceklerdir. Ben onları güvertede karşılayıp yetki belgemizi gösteririm."""

Pitt güverteye çıktığında koyu gri devriye teknesi bir metre kadar yaklaşmıştı, iki denizci teknelerin çarpışmamaları için lastikleri sallandırdılar. Pitt kaptanın kendisini selamladığını ama gelmek için

bir harekette bulunmadığını görünce şaşırdı. Onun yerine kısa boylu bir adam tekneye atladı.

Pitt gözlerine inanamayarak baktı neredeyse ayaklarına basacak olan adama. "Rudi! Nereden çıktın sen?"

NUMA başkan yardımcısı Rudi Gunn gülerek Pitt'in elini sıktı. "Washington'dan geliyorum. Bir saat önce indim Kahire'ye."

Burada ne işin var?

Amiral Sandecker seninle Al'ı bu projeden almamı istedi. Bir NUMA uçağı bizi Port Harcourt'a götürecek. Amiral bizi orada bekliyor.

Port Harcourt nerededir?

Nijerya'da Nijer Nehrinin deltasında bir limandır.

Bu aceleye ne gerek var? Uydu haberleşmesiyle de bildirebilirdin bunu. Neden buraya gelmek için o kadar zaman harcayıp yoruldun?

Gunn ellerini iki yana açtı. "Bunu bilemem. Amiral beni bu sırrına ortak etmedi."

Sandecker'in ne istediğini Rudi Gunn bilmiyorsa, kimse bilmiyor demekti. Gunn eski bir deniz albayıydı. NUMA'ya Pitt ve Giordino ile birlikte girmişlerdi.

Zamanlaman müthiş doğrusu, dedi Pitt. "İçeri gel. Sana bir şey göstereceğim."

Giordino kamaraya giren adamı görünce az daha dilini yutacaktı. "Senin ne işin var burada?" diyerek elini uzattı.

Sizi başka bir göreve götürmeye geldim.

Müthiş zamanlama.

Ben de öyle dedim, dedi Pitt gülerek.

Yani firavunun cenaze teknesini buldunuz mu?

'Talihimiz vardı," dedi Pitt. "Hem de işe başladığımızın ikinci gününde."

Nerede?

Doğrusunu istersen tam üstünde duruyorsun şu anda. Tam dokuz metre altımızda.

Pitt ekrana teknenin izometrik modelini getirdi.

İnanılmaz bir şey!

Ayrıca M.Ö. 2800'den M.S. 1000 yılına kadar yüz ayrı batığın da yerini ve özelliklerini kayda geçirdik.

Üçünüzü de kutlarım, dedi Gunn. "İnanılmaz bir şey başardınız. Tarihe geçecek bir olay bu. Mısır hükümeti hepinize madalya verecektir."

'Ya Amiral?" diye sordu Giordino. "O ne verecek?"

Gunn dönüp ciddi bir yüzle baktı. "Pis bir iş herhalde!"

Hiç bir imada bulunmadı mı?

Mantıksız bir şeyler söyledi, dedi Gunn. "Ona bu aceleye ne gerek olduğunu sorduğumda bir şiir okudu. Tam olarak hatırlamıyorum ama bir geminin gölgesi ve büyülü suların kırmızı olması hakkında bir şeyler..."

Pitt şiirin o dizelerini söyledi:

'Teknenin dev gölgesinin yattığı yerde,

Büyülü sular yanıyor, durgun ve korkunç bir kızıllıkla."

Coleridge'in'Yaşlı Denizci'adlı şiirinden

Gunn yepyeni bir saygıyla baktı Pitt'e. "Senin ezberden şiir okuduğunu bilmiyordum."

Massarde Şirketine ait helikopterin pilotu başkent Bamako'dan kuzeye doğru uçuyordu. İki buçuk saat sonra uzaktaki demir raylar üzerinden güneş ışınlarının yansıdığını görünce alçalarak ıssızlığa doğru uzanan demiryolunu izlemeye başladı.

Bir ay önce tamamlanmış olan demiryolu Mali çölünün ortasında kurulan büyük arındırma tesisinde sona eriyordu. Birkaç kilometre öte de bulunan terkedilmiş Fransız Lejyonun kalesi nedeniyle tesise Fort Foureau adı verilmişti. Tesisten çıkan demiryolu hemen hemen dümdüz bir hat çizerek Moritanya'ya giriyor ve Atlantik Okyanusunda insan yapısı liman olan Cape Tafarit'te son buluyordu.

General Kazım lüks helikopterin penceresinden bakınca iki dizel lokomotifinin çektiği tehlikeli atık katarını gördü. Tren zehirli yükünü boşaltmış, Moritanya'ya dönmekteydi.

General Kazım kendisine yeni bir kadeh şampanyayla bir tepsi içinde çerez uzatan kabin memuruna bakıp gülümsedi. Fransızlar asla şampanya ve kazciğerinden uzak kalamazlar, diye düşündü. Onları pek de gönüllü olmadan bir imparatorluk kurup sürdürmeye çalışan, kendilerine özgü bir ırk olarak görürdü. Afrika ve Uzakdoğu'daki sömürgelerinden vazgeçmek zorunda kaldıklarında kimbilir Fransız halkı nasıl rahat bir soluk almıştı. Fransızların Mali'den tümüyle çekilmemiş olmalarına çok içerliyordu. Fransızlar sömürgelerini 1960'da bırakmış olmalarına karşın ekonomiyi hâlâ denetimlerinde tutuyorlar ve Mali'nin madencilik, nakliye, sanayi ve enerji geliştirme alanlarında onların dediği oluyordu. Pek çok Fransız işadamı bir yatırım fırsatı görerek Mali girişimlerinin büyük hisselerine sahip olmuşlardı. Ancak içlerinde parasını Sahra kumlarına Yves Massarde kadar döken başka kimse yoktu.

Bir zamanlar Fransa'nın denizaşırı ekonomi kuruluşlarının dehası olan Massarde, hastalıklı Batı Afrika şirketlerine el atıp bunları geliştirerek kendisine de kârlı bir iş alanı yaratmıştı. Usta ve sert bir işadamıydı ve söylendiğine göre bir anlaşmayı istediği doğrultuya getirmek için kaba Kuvvet kullanmaktan kaçınmazdı. Servetinin iki üç milyar civarında olduğu tahmin ediliyordu ve Fort Foureau'daki tehlikeli atık yok etme projesi imparatorluğunun en büyük işiydi.

Helikopter geniş alana yayılmış fabrikaya gelince pilot Kazım'ın bü yük atık zehir giderme kompleksini ve güneş enerjisini toplayıp buraya gönderen aynaları görmesi için bir tur attı. Toplanan enerji 60,000 güneş gücündeydi ve yaklaşık 5000 dereceydi. Bu aşırı ısıtılmış foton enerji sonra fotokimyasal reaktörlerle aktarılıyor ve burada tehlikeli kimyasal atıkların molekülleri yok ediliyordu.

General kuruluşu pek çok kez görmüştü ve o anda seçmekte oldu ğu kazciğerli ekmek lokması onu daha fazla ilgilendiriyordu. Helikopter ağır ağır yere konarken altıncı kadeh şampanyasını da bitirdi.

Kazım helikopterden inerek Massarde'ın güneş altında bekleyen özel yardımcısı Felix Verenne'i selamladı. Fransızın güneşten ıstırap çekmekte olduğunu görünce sevinmişti. Fransızca olarak, "Felix, beni karşılamaya çıkmana çok sevindim," dedi.

Yolculuk iyi geçti mi?

Kazciğeri senin aşçının standardından biraz düşüktü.

Kırk yaşlarında, çıplak kafalı, ince yapılı bir adam olan Verenne, Kazım'a duyduğu tiksintiyi saklayarak gülümsedi. "Dönüşünüzde sizi memnun etmeye çalışırım."

Bay Massarde nasıl?

Odasında sizi bekliyor.

Verenne konuğunu güneş geçirmeyen siyah cam kaplı üç katlı binaya soktu. Mermer döşeli holde bir tek güvenlik memurundan başka kimse yoktu. Asansör kapıları üst katta tik ağacı kaplı bir giriş holüne açıldı. Buradan Massarde'nin hem konut hem işyeri olarak kullandığı daireye girdiler. Verenne, Kazım'ı küçük ama çok lüks bir çalışma odasına sokup köşedeki meşin kaplı koltuğu gösterdi.

Lütfen oturun, Bay Massarde şimdi...

Felix, ben buradayım, diye karşı kapıdan bir ses duyuldu. Massarde odaya girip Kazım'ı kucakladı. "Zateb, dostum, ne iyi ettin de geldin."

Yves Massarde mavi gözlü, kara kaşlı, kızıl saçlıydı. Burnu düz ve ince, çenesi köşeliydi. Zayıf olmasına karşın göbekliydi. Vücudunda birbirine uyan iki parça yok gibiyse de, karşılaştığı insanların akıllarında kalan onun dış görünüşü değildi. Herkes sadece onun varlığından statik elektrik gibi fışkıran yoğunluğu hatırlardı.

Verenne patronun kendisine bakışı üzerine başıyla selam verip odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Zateb, Kahire'deki ajanlarım, adamlarının Dünya Sağlık Örgütünü Mali'ye gelmemeleri için korkutmalarının tam bir fiyasko olduğunu bildirdiler.

Esef duyulacak bir durum, diyen Kazım omuzlarını silkti. "Nedenlerini bilemiyorum."

Massarde generale sertçe baktı. "Haber kaynaklarıma göre katillerin Dr. Eva Rojas'ı öldürecekleri sırada ortadan yok olmuşlar."

Beceriksizlikleri için uygun bir ceza.

Onları sen mi öldürttün?

Ben astlarımın beceriksizliklerini kabul edemem, diye Kazım yalan söyledi. Adamlarının Eva'yı öldüremeden ortadan yok olmalarına çok şaşırmıştı. Bunun üzerine cinayeti planlayan subayını ihanetle suçlayarak öldürülmesini emretmişti.

Massarde'nin bulunduğu yere gelmesinin bir nedeni de insanları tanımasıydı. Kazım'ı, bir maskeleme çabasında olduğunu bilecek kadar iyi tanırdı. "Dışarda düşmanımız varsa, bunları yok saymak büyük bir yanlışlık olacaktır," dedi.

Önemli değildi, diye Kazım konuyu kapattı. "Sırrımız güvendedir."

Bunu bir saate kadar Gao'ya bir BM Dünya Sağlık Örgütü ekibi inecekken söyleyebiliyorsun demek? Bu işi hafife alma, Zateb. Eğer buraya kadar iz sürerlerse...

Kumdan ve sıcaktan başka bir şey bulamayacaklar, diye Kazım onun sözünü kesti. "Yves, Nijer yakınlarındaki garip hastalığın nedeninin burada olamayacağını sen benden iyi bilirsin. Senin tesisinin buranın yüzlerce kilometre ötesindeki kirlenmeden sorumlu olması mümkün değil bence."

Doğru. Monitör sistemlerimiz göstermelik yaktığımız atık maddelerin uluslararası standartların kabul ettiği limitler içinde olduğunu gösteriyor.

Şu halde kaygılanacak bir şey yok.

Her tarafımızı güvenceye aldıktan sonra yok elbette.

Sen BM araştırma ekibini bana bırak.

Onların işlerini aksatma sakın, diye Massarde onu uyardı.

Çöl onların gereğine bakar.

Onları öldürürsen Mali'yle Massarde Şirketi açığa çıkarılma tehlikesine girerler. Liderleri Dr. Hopper Kahire'de bir basın toplantısı düzenleyip senin hükümetinden işbirliği görmediğini açıkladı. Buraya geldikten sonra araştırma ekibinin tehlikede olacağını bütün dünyaya bildirdi. Onların kemiklerini çöle savuracak olursan bir gazeteci ordusuyla BM araştırmacıları biranda buraya üşüşeceklerdir.

Dr. Rojas'ın ortadan kaldırılması için bu kadar titiz davranmıyordunama.

Evet, ama o iş burada olmayacaktı.

Mühendislerinin yarısı kanlarıyla kumlar arasına pikniğe gidip ortadan kaybolduklarında da pek rahatsız olmamıştın."

Operasyonun ikinci aşaması için onların ortadan kaldırılmaları gerekiyordu.

Olayı Paris gazetelerinin manşetlerine geçmeden ve burası araştırmaya gelen Fransız ajanlarıyla dolmadan kapatabildiğim için çok şanslısın.

İyi iş becerdin, dedi Massarde. "Senin değerli yeteneklerin olmadan bir şey yapamazdım." Bütün yurttaşları gibi Kazım da dehası sürekli övülmeden yaşayamazdı. Massarde generalden nefret ediyorsa da, gizli operasyon onsuz olamazdı. Ayda ona ödediği elli bin Amerikan doları, kendisinin atık maddeleri yok etme projesinden günde aldığı iki milyon dolar yanında hiçti.

Kazım bara gidip kendine bir konyak doldurdu. "Dr. Hopper ile ekibine ne yapmamızı istersin peki?"

Bu konularda uzman sensin, dedi Massarde. "Orasını senin ustalığına bırakıyorum."

Kazım kaşını kaldırdı. "Çok basit, dostum. Onların çözmeye geldiği sorunu ortadan kaldıracağım."

Massarde meraklanmıştı. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Bir başlangıç yaptım bile. Bulaşıcı hastalık kurbanlarını toplayıp öldürmeleri için özel ordumu gönderdim.

Kendi insanlarını da öldüreceksin demek?

Ben milli bir felaketi ortadan kaldırmak için yurtsever bir insan olarak görevimi yapıyorum.

'Yöntemlerin biraz aşırı doğrusu." Massarde'nin yüzünde kaygılı bir çizgi belirdi. "Seni uyarıyorum, Zateb, sakın bir kargaşalık çıkarma. Dünya burada gerçekten ne yaptığımızı bir rastlantıyla öğrenecek olursa, uluslararası bir mahkeme ikimizi de asar."

Ellerinde kanıt ve tanık olmadan bir şey yapamazlar.

Ya Asselar'da turistleri öldüren o manyaklar ne oldu? Onlar da ortadan yok mu oldular?

Kazım güldü. "Onlar birbirlerini öldürüp yediler. Ama aynı hastalığa tutulmuş başka köyler de var. Dr. Hopper ile ekibi fazla can sıkarlarsa, belki de onlara böyle bir sahneyi seyrettirebilirim."

Massarde daha fazla açıklama istemiyordu. Kazım'in Asselar'daki kıyım hakkındaki gizli raporunu okumuştu. Hastalıktan çıldırmış göçebelerin turistleri olduğu gibi, BM ekibini de öldürüp yediklerini görür gibi oldu.

Bir tehdidi ortadan kaldırmanın en etkin yolu, dedi. "Cenaze masrafını da ortadan kaldırıyor."

Aynı fikirdeyim.

Ama bir iki tanesi sağ kalır da, Kahire'ye dönmeye çalışırsa?

Kazım omuzlarını silkti. "Nasıl ölürlerse ölsünler, kemikleri çölde kalacaktır."

Devenin inanılmaz dayanıklılığını keşfeden Romalılar çölleri istila eden ilk ulustu; develerle köleler, altın, fildişi ve Roma'nın kanlı arenalarına sayısız vahşi hayvan taşındı. Sekiz yüzyıl boyunca Roma kervanları Akdeniz'den Nijer Nehri kıyılarına kadar gidip geldiler. Roma çökmeye başlayınca Sahra sınırını Berber istilacılara ve onların ardından Araplara açan yine deve oldu.

Mali kara Afrika'ya hükmeden güçlü ve çoktan ortadan yok olmuş bir dizi imparatorluğun son temsilcisidir. Orta Çağ başlarında Gana Krallığı, Nijer Nehri, Cezayir ve Fas arasındaki büyük kervan yollarını genişletmişti. Güneyde ortaya çıkan ve Malinke imparatorluğunu kuran Mandingolar 1240 yılında Gana İmparatorluğunu ortadan kaldırmışlardır. Mali adının kökeni de budur. Gao ve Timbuktu kentleri büyük zenginliklere kavuşmuş olup İslam bilgi ve kültürünün merkezleri haline gelmiştir.

Altın kervanlarının taşıdığı inanılmaz servetlerin efsaneleriyle imparatorluğun ünü Ortadoğu'ya kadar yayılmıştı. Ancak iki yüz yıl sonra kuzeyden Tuareg ve Fulane göçebelerinin gelmesiyle imparatorluk hızla çöküş yoluna girdi. Doğudaki Songhai halkı kontrolü ele geçirdi ve 1591'de Fas sultanları ordularını güneye yöneltip krallığı ortadan kaldırana kadar hüküm sürdüler. Fransızlar on dokuzuncu yüzyıl başlarında güneye doğru sömürgeleştirme hareketini başlattıklarında eski Mali imparatorlukları artık unutulmuştu.

Yüzyılın başından sonra Fransızlar Batı Afrika'daki toprakları Fransız Sudan'ı adı altında birleştirdiler. Mali 1960 yılında bağımsızlığını ilan etti, bir anayasa hazırladı ve bir hükümet kurdu. Ülkenin ilk cumhurbaşkanı Teğmen Musa Traore adında bir subayın liderliğinde devrildi. 1992'de bir dizi başarısız darbe girişiminden sonra o zaman binbaşı olan Zateb Kazım şimdi general olan Başkan Traore'yi devirdi.

Kazım askeri bir diktatör olarak yabancı yardımı ve kredi alamayacağını anlayınca, şimdiki Başkan Tahir'i kukla başkan olarak başa geçirdi. Usta bir politikacı olan Kazım meclisi kendi dostlarıyla doldurmuş, Fransa ile gayet sıkı ilişkiler sürdürüp Sovyetler Birliği ve Birleşik

Devletler'den uzak durmuştu.

Kazım kısa sürede iç ve dış ticareti ele almış, dünyanın çeşitli yerlerinde bankalarda gizli hesaplarını iyice beslemişti. Kalkınma projelerine karışıyor, çok sıkı gümrük kontrollarına karşın kaçakçılıktan da iyi bir gelir elde ediyordu. Fransız sanayicilerinin rüşvetleri ve özellikle de Yves Massarde ile işbirliği onu kısa zamanda multimilyoner yapmıştı. Kazım'ın bu geniş kapsamlı yolsuzlukları ve memurlarının açgözlülükleri nedeniyle Mali'nin dünyanın en yoksul devletlerinden biri olmasına şaşmamak gerekirdi.

BM Boeing 737 uçağı efsane kenti Timbuktu'nun ilkel havaalanına konarken Eva, bu sefil yerin bir zamanların Gana, Malinke ve Sonhai imparatorluklarının büyük kervan merkezi olduğuna ve yüz binden fazla nüfusu bulunduğuna inanamıyordu. 1100 yılında Tuareg göçebeleri tarafından mevsimlik bir kamp yeri olarak kurulan kent Batı Afrika'nın en büyük ticaret merkezlerinden biri olmuştu.

Eva görkemli bir geçmişi hayal edemiyordu. Hâlâ ayakta duran üç eski cami dışında geçmişin görkemini yansıtan hiçbir şey yoktu. Kent ölü ve terkedilmiş bir görünüme sahipti.

Hopper hiç zaman kaybetmedi. Kapıyı açıp yere atladığında uçak motorları henüz susmamıştı. Kazım'ın özel muhafiz alayının çivit başlığını taşıyan bir subay onu selamladı.

Dr. Hopper siz misiniz?

Evet.

Ben Yüzbaşı Muhammed Batutta'yım. Lütfen benimle havaalanı I terminaline gelin.

Hopper terminale baktı. Pencereli madeni bir barakadan başka bir şey değildi. Terminalde fırın kadar sıcak küçük bir odaya girdiler. Odada kırık dökük bir masayla iki iskemleden başka bir şey yoktu. Masanın ardında oturan ve Batutta'nın amiri olduğu anlaşılan bir subay saklama , ya gerek duymadığı bir horgörüyle Hopper'e baktı.

Ben Albay Nuhum Mansa'yım. Pasaportunuzu görebilir miyim? Hazırlıklı gelmiş olan Hopper ekibinin altı pasaportunu uzattı. Mansa yalnızca kişilerin milliyetlerine baktı. "Mali'ye neden geldiniz?" diye sordu.

Hopper dünyanın her tarafını gezip görmüş bir insandı, gereksiz formalitelere dayanamazdı. "Neden geldiğimizi bildiğinizden eminim," dedi.

Sorumu yanıtlayın.

Biz Birleşmiş Milletler Dünya Sağlık Örgütü üyeleriyiz ve halkınız arasında rastlandığı bildirilen zehirlenme hastalığını incelemeye geldik. "Benim halkım arasında böyle bir hastalık yoktur." "O zaman su örneklerini incelememizin ve Nijer boyunca çeşitli kasaba ve kentlerden rastgele hava örnekleri almamızın bir sakıncası yoktur."

Biz ülkemizin eksikliklerini arayan yabancıları hoş karşılamayız. "Biz buraya insanları ölümden kurtarmaya geldik. General Kazım'in bunu anladığını sanıyordum."

Mansa durakladı. Hopper'in Başkan Tahir'den önce General Kazım'in adını anmasını beklemiyordu. "Ziyaretinizi General Kazım mı emretti?"

Bir telefon açıp sorsanıza. Hopper blöf yapıyordu, ancak kaybedeceği bir şey yoktu.

Albay Mansa kalkıp kapıya yürüdü. "Burada bekleyin." "Lütfen generale komşu ülkelerin

Birleşmiş Milletler bilim adamlarını çağırıp bu hastalığın kaynağını aramalarını istediklerini ve ekibimin Mali'ye girmesini yasakladığı takdirde dünya ülkeleri tarafından kınanacağını söyleyin."

Mansa hiçbir karşılık vermeden odadan çıktı.

Mansa beş dakika sonra dönüp yerine oturdu. Tek kelime söylemeden pasaportları damgalayıp Hopper'e uzattı. "Araştırmanızı yapmak üzere Mali'ye giriş izni verilmiştir. Ancak burada konuk olduğunuzu sakın unutmayın. Sadece konuksunuz, başka bir şey değil. Eğer ülke güvenliğine zarar verici bir beyanda bulunursanız sınırdışı edilirsiniz."

'Teşekkür ederim, albay. Lütfen General Kazım'a bu nazik izni için teşekkür edin."

Korunmanız için Yüzbaşı Batutta ile on adamı yanınızda olacaktır.

Bundan şeref duyarım.

Bulgularınızı doğrudan doğruya bana ileteceksiniz. Bu konuda sizden tam bir işbirliği beklerim.

Ülke içinden size nasıl rapor göndereceğim?

Yüzbaşının birliğinde gerekli haberleşme araçları olacaktır.

Bizim bir arabaya ihtiyacımız olacak, personel ve laboratuvar araçlarımız için de iki kamyon.

Albay Mansa'nın yüzü kızardı. "Askeri araçları sağlamaya çalışacağım."

Hopper son sözün albayın olması gerektiğini biliyordu. 'Teşekkür ederim, Albay Mansa," dedi. "Siz şerefli bir insansınız. General Kazım yanında çölün gerçek bir savaşçısı olduğu için gurur duyuyor olmalı."

Mansa gözlerinde bir zafer parıltısıyla arkasına yaslandı. "Evet, general hizmet ve sadakatimi sık sık minnetle anmıştır."

Hopper uçağa dönüp araç gerecin indirilmesine baktı. Mansa da hafif bir gülümsemeyle onu barakanın kapısından seyrediyordu.

Araştırmalarını yasak olmayan alanlarla sınırlayayım mı? diye sordu Batutta.

Mansa ona dönmeden başını salladı. "Hayır, nereye isterlerse gitsinler."

Ya Dr. Hopper zehirli hastalık izine rastlarsa?

Önemi yok. Dış dünyayla haberleşme benim elimde oldukça raporları ülkemizde hastalık ve tehlikeli atıklar olmadığı şeklinde değiştirilecektir.

Ama BM merkezine döndüklerinde...

Gerçek bulguları açıklanmayacak mı? diye Mansa yüzbaşının sözünü tamamladı. "Elbette." Birden ürkütücü bir yüz ifadesiyle döndü. "Ama uçakları dönüş yolunda bir kazaya uğrarsa böyle bir şey sözkonusu olmayacaktır."

Pitt Mısır'dan Nijerya'ya kadar uçakta hep uyukladı. NUMA'nın uçağında Rudi Gunn elinde üç bardak kahveyle gelince uyandı ancak. Bir fincan alırken bıkkın bir tavırla Gunn'a baktı.

Aslında pek umursamadan, "Amiralle Port Harcourt'un neresinde buluşacağız?" diye sordu.

'Tam olarak Port Harcourt'ta değil"

Nerede peki?

Kıyıdan 200 kilometre açıkta araştırma gemilerimizin birinde.

Pitt, Gunn'a bir av köpeğinin köşeye sıkıştırılmış tilkiye baktığı gibi baktı. "Sen bir şeyler gizliyorsun, Rudi."

Al da kahve ister miydi?

Pitt yanında mutlulukla horlayan Giordino'ya baktı. "Boşver. Altın da dinamit patlatsan uyanmaz o."

Gunn karşı sıradaki koltuğa oturdu. "Sana Amiral Sandecker'in ne düşündüğünü söyleyemem, çünkü bunu gerçekten bilmiyorum. Ancak bunun NUMA biyologlarının tüm dünyada yürüttükleri mercan kayalıklarındaki araştırmayla ilgili olduğunu sanıyorum."

O çalışmayı biliyorum. Ancak ben Mısır'a gitmeden alınmıştı onun sonuçları. Pitt, Gunn'un sonunda kendisine açılacağını bildiği için rahattı. Yaşam tarzlarındaki farklılığa karşın rahat bir dostlukları vardı. Gunn kimya, maliye ve oşinografi konusunda doktoraları olan bir entelektüeldi. Bir kütüphanenin bodrum katında, çevresi kitaplarla dolu olarak rapor hazırlamaya, operasyon planlamaya bayılırdı.

Pitt ise mekanik şeyler üzerinde çalışmayı severdi. Özellikle de Washington'daki eski klasik otomobil kolleksiyonu üzerinde. Antika bir uçakla uçmak, tarihi bir batığı araştırmak en sevdiği şeylerdi. Mühendislik doktorası yapmıştı ve başkalarının olanaksız olarak kabul ettiği şeyleri yapmaya bayılırdı. Gunn'un aksine NUMA merkezindeki odasında pek bulunmaz, denizin bilinmeyen derinliklerini araştırmanın heyecanını yeğlerdi.

O araştırmanın sonuçlarını gördüysen mercan kayalıklarının ölmekte olduğunu biliyorsundur. Bu ölüm oranı yeni mercanların oluşmasından daha hızlı ve yüksek. Bana sorarsan kuşaklar boyunca okyanuslara kanalizasyon, çöp ve zehirli maddeler döküldüğü için sonunda kritik bir noktaya gelindi. Denizlerin o hassas dengesi kayboldu. Denizler ısınıyor ve bizler, özellikle de torunlarımız, bunun bedelini çok ağır olarak ödeyecekler.

Pitt, Gunn'u hiç bu kadar ciddi görmemişti. "O kadar kötü mü?" dedi.

Dönüşü olmayan noktayı geçtiğimize inanıyorum.

Bir kurtuluş umudu yok mu?

Hayır. Kötü suların öldürücü etkisi çok uzun süredir görmezlikten gelindi.

Pitt NUMA'nın başkan yardımcısının bu karamsarlığına şaşmıştı. Kendisi o görüşü paylaşmıyordu. Okyanuslar hasta olabilirlerdi, ama ölüm halinde değillerdi.

Rahatla biraz, Rudi, dedi. "Amiral bize nasıl bir görev hazırlamış olursa olsun, üçümüzün gidip de dünyanın denizlerini kurtarmamızı istemeyecektir."

Port Harcourt dışındaki bir petrol şirketi pistine indikten az sonra bir helikopterle Gine Körfezi üzerinde uçuyorlardı. Kırk dakika sonra da NUMA'nın Sounder araştırma gemisine varmışlardı.

Amiral Sandecker kendilerini kütüphanede bekliyordu. Lüks bir yönetim kurulu toplantı odası gibi döşenmiş odada bir projeksiyon ekranı önünde karaderili biri durmaktaydı. Pitt'ten en az yirmi yaş büyüktü; iki metreyi geçen boyu ve rahat hareketleriyle eski bir basketbol oyuncusu olduğu

anlaşılıyordu. Amiral James Sandecker oturduğu yerden doğruldu, ileri çıkarak elini uzattı.

Dirk! Al! Sanki beklenmedik bir ziyarete şaşmış gibiydi. "Firavu nun cenaze teknesini bulduğunuz için kutlarım sizleri. Çok esaslı bir iş yaptınız." O sırada Gunn'u görüp başını salladı. "Onları olaysız getirebildin demek," dedi.

Mezbahaya götürülen koyunlar gibi, dedi Gunn.

Pitt, Gunn'a ters ters bakıp Sandecker'e döndü. "Bizi Nil'den çok acele çektiniz. Neden?"

Sandecker incinmiş gibi bir tavır takındı. "Bir merhaba ya da seni gördüğüme sevindim falan yok demek. Zengin ve şahane güzellikte bir kadınla yemek randevusunu iptal edip seni kutlamak için 6000 mil uçan patronundan bir selamı bile esirgiyorsun demek?"

Bu kutlamanız neden bana kaygı veriyor acaba?

Giordino bir koltuğa çöktü. "Bu kadar iyi bir iş başardığımıza göre, şöyle esaslı bir zam, bir ikramiye ve hemen evlerimize uçup iki haftalık ücretli izne ne dersiniz?"

Büyük kutlamalar arkadan gelecek, dedi Sandecker. "Nijer Nehrinde bir gezintiden döndükten sonra."

Nijer mi? Yine batık mı arayacağız?

Hayır.

Ne zaman? diye sordu Pitt.

Sabah ilk ışıkla birlikte.

Bizden yapmamızı istediğiniz şey tam olarak nedir?

Sandecker perdenin önündeki adama döndü. "Size Dr. Darcy Chapman'1 tanıştırayım. Laguna Beach'teki Goodwin Deniz Bilimleri Laböratuvarının baş okyanus toksikologudur."

Beyler, sizlerle tanıştığıma memnun oldum, dedi adam. "Amiral Sandecker bana geçmiş başarılarınızı anlattı. Çok etkilenmiş olduğumu itiraf etmeliyim."

Gunn, Chapman'ın gözlerini görebilmek için arkaya doğru eğildi. "Siz Denver Nuggets takımında oynardınız."

Sakatlanana kadar, diyerek sırıttı Chapman. "Sonra biyoloji doktorama geri döndüm."

Pitt Be Gunn onunla el sıkıştılar. Sandecker telefonu açıp mutfaktan kahvaltı istedi.

Eh, rahatımıza bakalım, dedi. "Sabaha kadar konuşacağımız çok şey var."

Bizi berbat bir işe gönderiyorsunuz, dedi Pitt.

Elbette, dedi Sandecker. Başıyla işaret edince Dr. Chapman projeksiyon makinesinin düğmesine bastı. Ekranda bir nehir belirdi. "Nijer Nehri," dedi amiral. "Nil ve Kongo'dan sonra Afrika'nın üçüncü büyük nehri. Gine'de denizden sadece 300 kilometre içerde başlar ve önce kuzeydoğuya, sonra güneye doğru 4200 kilometre aktıktan sonra Nijerya kıyısındaki deltasından Atlantik Okyanusuna dökülür. Ve bu akışı sırasında bir yerde suya çok zehirli bir madde karışıp denize dökülmektedir. Bu durum müthiş bir değişime yol açmaktadır... bir kıyamet gününün yaklaştığını söyleyebiliriz."

Pitt doğru duyduğundan emin olmak için Sandecker'e baktı. "Kıyamet günü mü, amiralim? Yanlış duymadım ya?"

Kafamdan uydurmuyorum, dedi Sandecker. "Batı Afrika kıyılarında deniz ölüyor ve bilinmeyen bir bulaşıcıdan dolayı hastalık yayılıyor. Zincirleme bir reaksiyonla tüm deniz canlılarının ölmesi sözkonusu."

Bu da dünyanın iklimi üzerinde sürekli bir değişim yaratabilir, dedi Gunn.

Onu hiç düşünmüyoruz. Bu gidişin sonucu karadaki bütün canlıların da ortadan kalkmasıdır. Bunların içinde bizler de varız.

Biraz aşırıya kaçmıyor musunuz...

Aşırıya kaçmak mı? diye amiral buz gibi bir sesle Guhn'un sözünü kesti. "Uyarılarıma başladığımda Kongredeki bir gerizekâlı da aynen böyle demişti. Onlar yerlerini koruyup yeniden seçilmekten başka bir Şeyle ilgilenmezler zaten. Sonu gelmeyen komisyonlarından bıktım artık. Okyanusların ölmesi kimsenin umurunda değil. Ama benim umurumda ve onları kurtarmak için ölümü göze alabilirim."

Pitt onun bu kadar duyarlı olmasına şaşmıştı. Hiç de amiralin doğasına uymayan bir şeydi bu.

Konuya dönerek, "Dünyanın bütün nehirlerine tehlikeli atıklar dökülmektedir," dedi. "Nijer'in kirlenmesindeki özellik nedir?"

Kızıl akıntı denilen olay ürkütücü boyutlarda çoğalmakta ve yayılmaktadır.

Sizler dalgıçsınız, dedi Chapman. "Kızıl akıntı denilen şeye kırmızı boya taşıyan küçük organizmaların neden olduğunu bilirsiniz. Bu mikroskopik organizmalar çoğalıp hep birlikte bulundukları zaman suya kahverengimsi kırmızı bir renk verirler."

Chapman perdeye garip bir mikroorganizma resmi getirerek konuşmasına devam ett. "Çok eski çağlardan beri kızıl akıntılar bilinmektedir. Musa'nın Nil'i kana çevirdiği söylenir. Homer ile Cicero ve daha sonra Darwin bundan söz etmişlerdir. Çağımızda dünyanın pek çok yerinde bu olgu görülmüştür. Son olarak Meksika'nın batısında görülen bu olayda milyonlarca balık, deniz kabuklusu ve deniz kaplumbağası ölmüştür. Hatta midyeler bile. 200 mil boyunca kumsallar kapatılmış, zehirli organizmaları taşıyan balıkları yemekten yüzlerce kişi ölmüştür."

Ben kızıl akıntılara daldım, dedi Pitt. "Hiçbir şey de olmadı."

Zararsız bir türe dalmış olmalısınız. Yeni keşfedilen bazı organizmalar bildiğimiz en öldürücü biyolojik zehirleri taşımaktadırlar. Bunlarla ilişkiye girip de yaşayan deniz canlısı yoktur. Birkaç gramı uygun bir şekilde dağıtılabilse yeryüzünde bir tek canlı bile kalmaz.

Bu kadar güçlü demek.

O kadar güçlüdür.

Sandecker ekledi. "Sanki zehir yeteri kadar kötü değilmiş gibi bu organizmalar bir de deniz yamyamlığı göstererek birbirlerini yiyorlar ve bu da sudaki oksijeni azaltarak sağ kalmış olan diğer canlıların oksijensizlikten boğulmalarına yol açıyor."

Durum giderek kötüleşiyor, diye Chapman devam etti. "Yeni oksijenin yüzde yetmişi diatom denilen küçük bitkiler tarafından üretilir. Diğer kısmı da karadaki bitkilerden gelir. Şu anda sudaki

diatomlarla ormandaki ağaçların fotosentez yoluyla nasıl oksijen ürettiklerine girecek değilim. Ancak kızıl akıntıdaki zehir diatomları öldürmektedir. Diatom olmayınca oksijen de olmaz. Biz bitkilerin ürettikleri oksijenle bizim karbon dioksit olarak yaktığımız arasındaki çok hassas dengenin bozulması durumunda soluyacak hava bulamayacağımızı bir an bile düşünmeyiz."

peki, bunların birbirlerini yiyerek ortadan kalkma olasılığı yok mu? diye Giordino sordu.

Chapman başını salladı. "Bir ölüme karşılık on doğumla kayıplarını önlemektedirler."

Peki bu kızıl akıntılar azalıp dağılmazlar mı? diye Gunn atıldı. Ta da daha soğuk suya rastlayınca ölmezler mi?"

Sandecker başını salladı. "Ne yazık ki, normal koşullarla karşı karşıya değiliz. Karşımızda sudaki ısı değişikliklerinden etkilenmeyen bir mikroorganizma türü bulunrhaktadır."

Şu halde Afrika kıyılarındaki kızıl akıntının dağılıp yok olma umudu yok?

Kendi başına bırakılırsa, hayır, dedi Chapman. "Astronomik bir hızla çoğalmaktalar. Bir galon suda birkaç bin tane varken şimdi bir milyara yaklaştılar. Daha önce böylesine bir artış asla görülmüş değildi. Şu anda durdurulamayan bir aşamaya gelmiş bulunuyorlar."

Bu kızıl akıntının nereden kaynaklandığı hakkında bir varsayım var mı? diye sordu Pitt.

Bu yeni türü başlatanın ne olduğunu bilmiyoruz. Ancak Nijer Nehrine bulaşıcı bir atığın döküldüğüne inanıyoruz. Bu durum durdurulamazsa okyanusların bir mikroorganizma örtüsüyle kaplanacağına ve dünya oksijeninin canlıların yaşamlarını sürdüremeyecekleri miktarlara düşeceğini tahmin ediyoruz.

Çok karamsar bir senaryo yazdınız, Dr. Chapman, dedi Gunn.

Korku hikâyesi demek daha doğru, diye Pitt atıldı.

Peki, kimyasal yollarla bunlar yok edilemez mi? diye Giordino sordu.

Bir haşarat ilacıyla mı? Bu durumu daha da kötüleştirebilir. En iyisi olayı kaynağında çözmektir.

Pitt, "Bu felaket için bir zaman sınırı var mı?" diye sordu.

Bulaşmanın denize karışması dört ay içinde önlenmezse geç kalmış olacaktır. O zaman yayılma kontrol altına alınmayacak kadar genişleyecektir. Ve kendisiyle beslendiğinden, Nijer'den aldığı zehiri kendinden sonrakilere geçirebilecektir. Chapman bir düğmeye basınca perdede renkli bir grafik belirdi. "Bilgisayar tahminine göre sekiz ay sonra mil yonlarca insan havasızlıktan boğularak ölmeye başlayacak. Bu süre kesinlikle on ayı aşmayacak. Önce ciğerieri küçük olan çocuklar mosmor kesilerek dönüşü olmayan bir komaya girecekler."

Giordino duyduklarına inanamamış gibiydi. "Oksijen eksikliğinden ölen bir dünyayı hayal etmek bile olanaksız," dedi.

Pitt perdeye yaklaşarak insanlığın kalan zamanını gösteren soğuk sayılara baktı. "Şu halde Al ile benim bir araştırma teknesiyle nehire girip örnekler alarak kirlenmenin kaynağını araştırmamızı, sonra da bunu önlemenin bir yolunu bulmamızı istiyorsunuz."

Sandecker başını salladı. "Biz de burada kızıl akıntıları nötralize edecek bir yöntem bulmaya çalışacağız."

Pitt duvarda asılı olan Nijer Nehri haritasına baktı. 'Ya kaynak Nijerya'da değilse?"

O zaman bulana kadar ileri gideceksin.

Nijerya'dan nehrin Benin ve Nijer uluslarını ayırdığı yere, oradan da Mali'ye şu halde.

Ne gerekiyorsa, dedi Sandecker.

Bu ülkelerin politik durumları nedir? diye sordu Pitt.

Biraz dengesiz diyebirim.

Bununla ne demek istediğinizi sorabilir miyim?

Nijerya, dedi Sandecker. "120 miyon nüfusuyla Afrika'nın en kalabalık ülkesi. Bir kargaşanın ortasında. Geçen ay askerler yeni demokratik hükümeti devirdiler. Yirmi yılda sekizinci darbe. Ülke Müslümanlarla Hıristiyanlar arasındaki etnik savaşlara sahne oluyor. Muhalefet yolsuzlukla suçlanan devlet memurlarını öldürmekte."

Eğlenceli bir yere benziyor, diye Giordino mırıldandı.

Sandecker ona aldırmadan sözüne devam etti. "Benin Halk Cumhuriyeti çok sert bir diktatörlük altında. Başkan Ahmet Tougouri ülkeyi dehşetle yönetiyor. Nehrin karşı kıyısındaki Nijer'de ülkenin uranyum madeninin peşinde olan Kaddafi'nin kukla devlet başkanı var. Her taraf isyancı gerillalarla kaynıyor. Aralarından geçen nehrin ortasında kalmanızı salık veririm."

'Ve Mali," diye sordu Pitt.

Başkan Tahir dürüst bir insan. Ancak üç kişilik Yüksek Askeri Komisyonun başındaki Zateb Kazım'ın kuklası o da. Kazım, dürüst bir hükümet görüntüsü arkasında gerçek bir diktatör.

Demek Nijer nehri boyunca keyifli bir gezinti yapacağız, dedi Pitt. »Kıyıda pusuda bekleyen kana susamış isyancılarla dolu bir nehir boyunca 1000 kilometre gideceğiz, silahlı devriye botlarından kaçacağız ve yabancı casuslar olarak yakalanıp idam edilmeden yolda yakıt ikmali yapacağız. Ve bu arada da sudan örnekler alacağız. Hiçbir sorun yok, amiralim. Bir intihar seferi olmasının dışında yani."

Evet, öyle görünüyor, dedi Sandecker. "Ancak biraz talihle hiçbir kötü durumla karşılaşmadan bu işten sıyrılabilirsiniz."

Bu teknede birinci sınıf laboratuvar var, dedi Pitt. "Neden bununla deltaya girip hiç olmazsa kirlenmenin tipini ve derecesini saptamıyoruz?"

Bunu denedik. Ama bir Nijerya teknesi bizi nehrin ağzına 100 kilometre yaklaştığımızda kovaladı. O mesafeden de hassas bir analiz yapmak olanaksızdır.

Sandecker, "Bu iş ancak iyi donanmış küçük bir tekneyle yapılabilir," dedi.

Dışişleri Bakanlığımız bu devletlere milyarlarca insanı kurtaracak olan bir araştırma yapılmasına izin vermeleri için başvurdu mu?

Bu denendi. Nijerya va Mali öneriyi reddettiler. Batı Afrika'ya saygın bilim adamları gelerek durumu anlatmaya çalıştılar. Afrikalı liderler onlara inanmadılar, hatta alay ettiler. Ama bunun için onları suçlayamazsın. Büyük çaplı bir şeyi algılamaları olanaksızdır.

Kirlenmiş nehirden içen halkları arasında ölüm oranı yüksek mi?

Yaygın bir şey yok, dedi Sandecker. "Nijer Nehrine kimyasal maddeler dışında kanalizasyon da akmaktadır. Kıyılarında yaşayan yerliler suyu zaten içmezler."

Şu halde sizce bu kirlenmenin kaynağını bulmanın tek yolu gizli bir operasyon, öyle mi?

Evet.

Karşılaşacağımız güçlük ve engelleri nasıl aşacağımız konusunda bir planınız vardır herhalde.

Elbette.

Kirlenmenin kaynağını bulup da nasıl sağ kalacağımızı öğrenebilir miydik acaba?

Bu bir sır değil, dedi Sandecker. "Batı Afrika'da yatırım yapmak için araştırmaya gelen üç zengin Fransız işadamı olacaksınız."

Plan bu demek! dedi Pitt.

Evet.

Çılgınlık bu. Ben gitmiyorum.

Ben de, dedi Giordino. "Fransıza benzer bir yanım yok benim."

Benim de, dedi Gunn.

Sandecker isyanı görmezlikten geldi. "En iyi tarafını unuttum," dedi. 'Tekne. Tekneyi görünce fikrinizi değiştireceğinizden eminim."

Pitt Amerikan altıncı filosuna karşı çıkabileceği üstünlükte, rahatlıkta ve ateşgücüne sahip bir teknenin hayalini kurmuşsa, bunu Sandecker'in vaat ettiği teknede bulmuştu. Teknenin yatık hatları, motorlarının gücü ve inanılmaz gizli silahlarını görünce hemen fikrini değiştirmişti.

NUMA mühendisleri tarafından çizilip Louisiana'da büyük bir gizlilik perdesi altında inşa edilen Calliope 18 metre boyundaydı ve hemen hemen düz olan altından dolayı Nijer Nehrinin sığlık sularına çok uygundu.

Pitt dümen başında durmuş bu çok üstün yatın Nijer Nehri deltasında otuz mil süratle ilerlemesine bakıyordu. Gözleriyle sürekli olarak ilersini taramakta, zaman zaman da göstergelerde derinliği kontrol etmekteydi. Şimdiye kadar bir devriye motoru geçmişlerdi. Ancak askerler bu uçar gibi giden lüks yata neşeyle el sallamışlardı. Askeri bir helikopter merakla teknenin üzerinde dolaşmış, bir Fransız Miraj askeri jeti de üzerlerinde alçalıp bakmış, sonra tatmin olarak uzaklaşmıştı. Onları durdurmak için henüz bir çaba gösterilmemişti.

Rudi Gunn aşağıdaki küçük ama çok özel laboratuvardaydı. Laboratuvarda yapılacak su analizlerinin uydu aracılığıyla NUMA bilim adamlarına iletilmesi için aygıtlar da vardı. Tam bir bilim adamı olan Gunn tekne dışındaki tehlikelerle asla ilgilenmezdi. O yalnızca işini yapar, P'ıtt ile Giordino'nun kendisini koruyacaklarına inanırdı.

Motorlar ve silah sistemleri Giordino'nın sorumluluğundaydı. Motor gürültüsünü kesmek için taktığı kulaklıklardan eski caz parçaları dinleyen Giordino makine dairesinde portatif roket atıcıları ve roketleri sandıklarından çıkarıyordu. Rapier uçaklara, gemilere, tanklara ve beton koruganlara karşı geliştirilmiş yeni,bir silahtı. Hem omuzdan atılabiliyordu, hem de bir silah sistemine yerleştirilebilirdi. Giordino monte edilmiş silahı makine dairesinin üstündeki kubbe gibi tarete yerleştirmekteydi. Burası dışardan bakanlara ancak makine dairesinin aydınlatma penceresi olarak

görünürdü. Arka güverteden bir metre yüksekte olan bölme 220 derece dönebilirdi. Giordino roketatarları ve roketleri yerlerine yerleştirdikten sonra otomatik tüfek ve tabancaları temizleyip doldurdu. Ondan sonra da yangın el bombalarını çıkarıp otomatik bomba atıcısına yerleştirdi.

Nehirdeki trafik ağaçtan oyulma kanolardan yolcularla tıklım tıklım dolu yandan çarklılara, paslanmış küçük yük gemilerine kadar çeşit çeşit tekneden oluşuyordu. Pitt o ana kadar süregelen huzurun uzun sürmeyeceği kanısındaydı. Nehrin her dönemecinde bilinmedik bir tehditle karşılaşabilirlerdi.

Öğle saatinde Onitsha kentini Asaba'ya bağlayan 1404 metrelik köprünün altından geçtiler. Pitt limanı geçtikten sonra rahat bir soluk aldı. Altı saattir dümende olmasına karşın henüz fazla bir yorgunluk duymamıştı. Oturduğu koltuk bir şirket yöneticisinin rahat koltuğundan, tekneyi yönetmekse lüks ve pahalı bir arabanın direksiyonunu çevirmekten farksızdı.

Giordino bir şişe bira ve ton balıklı bir sandviçle geldi. "Yiyecek birŞeyler istersin, diye düşündüm," dedi.

'Teşekkür ederim. Makinelerin gürültüsünden karnımın guruldaması duyamadım." Pitt birayla sandviçi aldı. "Rudi'den ne haber?"

İşine gömülmüş çalışıyor, konuşmaya çalıştım ama elini sallayıp kovaladı beni.

Bir gidip bakayım öyleyse.

Pitt laboratuvara indi. Gözlüğünü alnına itmiş olan Gunn bir bilgisayar çıktısını incelemekteydi. Giordino yanılmıştı, bilgin aslında keyifliydi.

'Talihin yaver gidiyor mu?" diye sordu Pitt.

Bu lanet nehirde insanın bildiği her mikrop varmış.

Pitt kamarayı çevreleyen ve yerden tavana kadar yükselen hassas aletlere baktı. "Bütün bunlar ne işe yarayacak?" diye sordu.

Birayı nereden buldun?

İster miydin? .

Elbette.

Giordino mutfak buzdolabına bir kasa doldurmuş. Şimdi getiririm.

Pitt az sonra getirdiği soğuk birayı Gunn'a verdi.

Gunn birayı içti. "Şimdi sorunu yanıtlıyayım. Araştırmamıza üç yaklaşımımız var. Birinci otomatik mikroinkübatörü gerektiriyor. Bununla nehirden aldığımız su örneklerini kıyıdan aldığımız kırmızı örneklerin bulunduğu bir tüpe yerleştiriyorum. Alet de bize mikroorganizmaların büyümesini optik olarak gösteriyor. Aradan birkaç saat geçince bilgisayar istediğimiz bilgiyi veriyor. Sayılarla ufak bir oyundan sonra sorunun kaynağına ne kadar yaklaştığımız hakkında mantıklı bir varsayımda bulunabiliyorum."

Şu halde kızıl akıntının kaynağı Nijerya değil.

Verilere göre nehrin daha ilersinden geliyorlar.

Gunn küçük bir televizyon boyunda, ancak ekran yerine kapaklan olan kutuları gösterdi. "Bu bir

kromatograf spektrometresidir. Nehir suyu tüplerini buraya yerleştiririm. Sistem otomatik olarak analiz yapar ve sonuçlar içindeki bilgisayara kaydedilir."

Peki, bu sana ne anlatır?

Haşere ilaçları, dioksinler ve daha bir sürü kimyasal bileşikleri gibi şeyleri. Kızıl akıntıyı oluşturan maddeyi bunun yardımıyla bulacağımı umuyorum.

Ya kirlenmeye neden olan bir madense?

O zaman plazma spektrometresi işe karışır, diyen Gunn ikinci kutuyu gösterdi. "Bu da suda varolabilecek bütün madenleri ve diğer elementleri teşhis eder."

Şimdiye kadar neler öğrendin?

Nijer Nehrinde insanın bildiği madenlerin yarısının bulunduğunu. Bakırdan cıvaya, altına, gümüşe, hatta uranyuma kadar. Hepsi de doğal düzeylerinin üstünde.

Bu iş kolay olmayacak, diye mırıldandı Pitt.

Son olarak da elde ettiğim bilgileri NUMA'ya gönderiyorum. Oradaki araştırmacılar kendi laboratuvarlarında benim gözümden kaçan bir şey olup olmadığını arayacaklar.

***

Pitt, Gunn'un gözünden herhangi bir şeyin kaçacağına inanmazdı. Bu eski dostunun yetenekli bir bilim adamı olmanın yanında, serinkanlılıkla ve mümkün olduğu kadar yapıcı bir biçimde düşündüğünü bilirdi. Gunn sözlüğünde pes etme diye bir sözcük bulunmayan bir insandı.

Aradığımız zehirli maddeden bir haber var mı, peki?

Gunn birasını bitirip kutuyu çöp tenekesine attı. "Zehirli görece bir deyimdir. Kimya dünyasında zehirli bileşim diye bir şey yoktur, sadece zehirlilik derecesi vardır."

Eee?

Hem madeni hem organik bazı şeyler buldum. Amerika'da yasaklanan ama Üçüncü Dünyada henüz kullanılan haşere ilaçlarının düzeyleri akıl almayacak kadar yüksek. Ama mikroorganizmaları öyle çılgınca hareket etmeye zorlayan sentetik bir madde bulamadım henüz. Şu anda ne aradığımı da bilmiyorum. Bütün yaptığım av köpeklerinin ardından koşmak şimdilik.

İlerledikçe işler daha karışacak, dedi Pitt. "Şimdiye kadar bir ize rastlayacağını umuyordum. Afrika'nın içine girdikçe denize dönmemiz o denli güçleşecek. Hele yerel askeri yetkililer işimize burun sokmaya karar verirlerse."

Aradığımızı hiç bulamayacağımız fikrini kafana yerleştir, dedi Gunn. "Ortada ne kadar çok kimyasal maddenin bulunduğunu tahmin edemezsin. İnsan yapısı kimyasal bileşimlerin sayısı yedi milyonu geçmiştir ve Amerika her hafta buna altı bin yeni bileşim katmaktadır."

Ama bunların hepsi de zehirli olamazlar.

Belirli bir düzeyde bunların hemen hemen hepsi zehirlilik gösterirler Yeterli dozda yutulan, solunan ya da enjekte edilen her şey zehirliir Gerektiği miktarda içilirse su bile öldürücü olabilir. Suyun fazlası vücuda gerekli olan elektrolitleri atacaktır.

Şu halde kesin ve garanti bir şey yok.

Yok. Bildiğim tek şey, kıyamet günü kirliliğinin nehre döküldüğü yere henüz gelmemiş olduğumuz. Şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisi, bunun nedeninin bakteriyel mikroorganizmalar olmadığını saptamak oldu.

Bunu nasıl yaptın?

Nehir suyu örneklerini sterilize ederek. Bakterilerin çıkarılmış olması mikroorganizmaların çoğalmasına engel olmadı.

Pitt, Gunn'un omzunu okşadı. "Dünyada bunu başaracak bir kişi varsa, o da sensin, Rudi."

***

Ertesi gün Nijerya sınırını geçip nehrin Benin ile Nijer'i ayıran bölümüne girdikten bir saat sonra şansları döndü. Pitt teknenin burnunda yemyeşil ormana bakıyordu. Gri bulutlar suyu kurşun rengine çevirmişti. Nehir ilerde hafif bir dönemeç yapıyordu.

Dümende olan Giordino'nun gözlerinin kenarındaki çizgiler artık yorulduğunu gösteriyordu. Yanında duran Pitt önündeki dürbünü alıp dönemecin ucunda burnu görünen tekneye baktı. 'Yerliler bizi ziyarete geliyorlar," dedi.

Görüyorum. Giordino yerinden kalkıp elini gözlerine siper etti.

Doğruca üstümüze geliyorlar, belalarını arıyorlarmış gibi bir halleri var^

Bayrağı ne?

Benin, dedi Pitt. "Hatlarına bakılırsa Rus yapısı." Pitt dürbünü bırakıp Batı Afrika Hava ve Deniz Kuvvetlerini tanıma planını açtı. "Nehir saldırı botu, dakikada beş yüz mermi atan iki tane 30 milimetrelik topu var."

İyi değil, diye söylendi Giordino. Önündeki nehir haritasına baktı. "Kırk kilometre sonra Benin'den çıkıp Nijer sularına girecektik. Şansımız varsa ve makineleri zorlarsak öğleye sınırda oluruz."

Şansı falan unut. Bu herifler bize güle güle deyip el sallayacağa benzemiyorlar. Sıradan bir kontrol değil bu. Silahlarını üzerimize doğrulturken bunların niyetleri iyi olamaz.

Giordino arkasına bakıp göğü gösterdi. "İş ciddileşiyor. Bir de akbaba çağırmışlar."

Pitt dönünce suyun on metre üzerinde uçan helikopteri gördü. "Dostça karşılama umutları şimdi uçup gitti işte," dedi.

Bana bir pusu gibi geliyor.

Pitt, Gunn'u çağırıp durumu anlattı.

Bekliyordum, dedi Gunn.

Bizi bekliyorlardı, dedi Pitt. "Bu bir rastlantı değil. Bizi yakalayıp tekneye el koymaya niyetlendiyseler, Fransız olmadığımızı anlayınca casus diye kurşuna da dizerler. Buna izin veremeyiz. Nehre girdiğimizden beri topladığımız bilgiler Sandecker ve Chapman'a ulaşmalı. Bu herifler bela arıyorlar. Ya biz ya onlar."

Giordino, "Şansım varsa helikopterle yakındaki botun işini bitirebilirim, ama üçüne karşı bir şey yapamam."

'Tamam." Pitt yaklaşan devriye botlarına bakarak konuşuyordu. Planını anlattı. "Bir diyeceğiniz var mı?" diye sordu sonra.

Buralarda Fransızca konuşurlar, dedi Gunn. "Senin Fransızcan nasıldır?"

Pitt omuzlarını silkeledi. "İdare eder sanırım."

Ben hazırım, dedi Giordino.

Gunn ve Giordino Özel Güçler Ekibinin profesyonel eğitimini görmemişlerdi ama bir çatışma sırasında Pitt'in yanında olmalarını istediği yürekli ve becerikli insanlardı. Pitt iki yüz tayfası olan bir destroyere komuta ediyormuş gibi kendine güveniyordu.

Öndeki devriye botunun kaptan köprüsünde duran Amiral Pierre Matabu dürbünüyle üzerlerine doğru gelmekte olan lüks yata bakıyordu. Matabu kısa boylu, tıknaz ve otuz otuz beş yaşlanndaydı. Üzerinde kendi çizimi olan sırmalarla süslü gösterişli bir üniforma vardı. Benin Deniz Kuvvetlerinin başı olarak iki nehir botuyla üç deniz devriye gemisinden ve dört yüz kişiden oluşan bir donanması vardı. Amiralliğe gelmeden önce bir nehir feribotunda üç yıl tayfalık yapmıştı.

Devriye botunun kaptanı Albay Behanzin Ketou amiralin yanında ve biraz gerisinde duruyordu. "Başkentten gelip komutayı ele aldığınız iyi oldu, amiralim," dedi.

Öyle. Kardeşim kendisine yepyeni bir yat armağan edince çok sevinecek.

Fransızlar tahmin ettiğiniz saatte geldiler. Doğrusu çok iyi bildiniz.

Düşünce dalgalarımın istediklerini yapacaklardı elbette, dedi Matabu. Paralı ajanlarının teknenin Nijerya'da deltaya girdiğinden bu yana iki saatte bir rapor verdiklerini söylemedi. Teknenin Benin sularına girmesi bile gerçekleşen bir istekti.

Bu kadar pahalı bir tekneleri olmasına bakılırsa çok önemli insanlar olmalılar.

Onlar düşman ajanlarıdır.

Ketou'nun yüzünde kararsızlık ve kuşku vardı. "Düşman ajanı olmayacak kadar açık hareket ediyorlar," dedi.

Matabu dürbünü indirip öfkeyle Ketou'ya baktı. "Benim aldığım bilgilerden kuşkulanılmaz, albay. Bunun, beyaz yabancıların ülkemizin doğal zenginliklerini soyma planının bir parçası olduğunu söylüyorum sana."

'Tutuklanıp başkentte yargılanacaklar mı?"

Hayır. Sen teknelerine binip de suçlu olduklarının kanıtlarını bulunca onları öldüreceksin.

Efendim?

Gemiye girecek ekibin başında bulunma şerefinin sana verildiğini söylemeyi unutmuşum.

Bir idam olamaz ama, diye Ketou itiraz etti. "Fransızlar önemli bazı yurttaşlarının öldürüldüğünü duyunca bir soruşturma yapılmasını isteyeceklerdir. Kardeşiniz bunu..."

Cesetleri nehre atacaksın ve benim emirlerime karşı gelmeyeceksin.

Nasıl isterseniz, amiralim.

Matabu yine dürbünle baktı. Spor yat 200 metre ilerde yavaşlıyordu. "Yata geçmek için adamlarını

hazırla. Casuslara ben seslenip sizin tekneye geleceğinizi bildireceğim."

Ketou emir subayıyla konuştu, o da emirleri megafonla ikinci teknenin kaptanına bildirdi. Ketou bundan sonra yaklaşan yata döndü. Mata bu'ya. "B'r gariplik var," dedi. "Dümendeki dışında kimse görünmüyor." "Avrupalı pislikler herhalde aşağıda sarhoş yatıyorlardır. Hiçbir şeyden kuşkulanmadılar."

Garip, ne bize ne de üzerlerine çevrili toplarımıza bir tepki gösterdiler.

Matabu, 'Yalnızca kaçmaya çalışırlarsa ateş edeceksin," diye kaptanı uyardı. "Yata bir zarar gelmesini istemiyorum."

Ketou dürbününü Pitt'e çevirdi. "Dümenci bize el sallayıp gülüyor." "Gülmesi uzun sürmeyecek," dedi Matabu. "Birkaç dakikaya kadar ölmüş olacak."

***

Gunn, "Burun lombozlarından hiçbir şey görmüyorum," dedi. "Ben nereye ateş edeceğim?"

Pitt, "Ben seslenince iskele tarafımızdaki teknenin topçularını temizlemeye hazır ol," dedi.

Helikopter nerede?diye sordu Giordino.

Pitt teknenin arkasına baktı. "100 metre kadar gerimizde ve nehirden elli metre yükseklikte.";

Hazırlıklarında herhangi bir eksiklik yoktu. Benin tekneleriyle helikopterinin kendilerinin geçmelerine izin vermeyeceğini hepsi kabul etmişlerdi. Her biri kendi işine bakıyordu ve yaşamak için dövüşmeye hazırdılar. Bire karşı üçtüler, ama sürpriz unsuru da onlardan yanaydı.

Pitt elbombası atıcısını koltuğunun yanına yerleştirdi. Sonra motoru boşa aldı. Helikoptere bakmıyordu. Savaşın ilk anlarında helikopter Giordino'nun sorunuydu. Artık çok yaklaştıkları için teknedeki subayları görmüş ve devriye botunun kaptan köşkünde duran operet üniformalı şişman Afrikalının kumandan olduğunu anlamıştı. Pitt dürbünüyle kendisine bakan subayın kim olduğunu bilmiyordu. Aslında bu, umurunda bile değildi. Ama karşısındakinin bir taktik yanlışlığı yaptığına memnun olmuştu. Adam devriye botlarını burun buruna nehri kesecek şekilde koysaydı bütün toplarını Calliope'ye çevirmiş olacaktı. Oysa şimdi aralarında geniş bir alan bırakarak iki kıyıya doğru yanaşmış duruyorlardı.

Devriye botları şimdi yatın iki yanından beşer metre uzaktaydılar.

Pitt tayfaların bellerinde sadece otomatik tabancalar olduğunu gördü. Hiçbirinde otomatik tüfek yoktu. Sanki atış alanında sıralarını bekler gibiydiler. Pitt masum bir tavırla Matabu'ya baktı.

Bonjour!

Matabu eğilip Fransızca olarak Pitt'e teknesini durdurmasını, kontrola geleceklerini söyledi.

Pitt adamın söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamıştı. "Pouvez vous me recommander un bon restaurant?" diye seslendi.

Giordino, Gunn'a, "Pitt ne söyledi?" diye sordu.

Aman Tanrım! diye inledi Gunn. "Herife iyi bir lokanta salık vermesini söyledi."

Pitt teknesini boşta çalıştırıp akıntıya karşı direnirken iki devriye botu ağır ağır yanından geçiyordu. Matabu, Pitt'e durup kontrola hazır olmasını bir kere daha söyledi.

Pitt neşeli ve kibar görünmeye çalışarak, "J'aimerais une bouteille de Martin Ray Chardonnay," dedi.

Şimdi de ne dedi? diye sordu Giordino.

Sanırım bir şişe California şarabı istedi.

Bundan sonra da hardal isteyecek herhalde, diye Giordino söylendi.

Yanımızdan geçmeleri için onları oyalıyor olmalı.

Pitt bu kez İngilizce seslenirken Matabu ile Ketou'nun yüzlerinde tam bir şaşkınlık vardı.

Ben Swahili dilini bilmem. İngilizce konuşun.

Matabu öfkeyle bir yumruk indirdi önündeki gösterge tablosuna. Böyle neşeli kayıtsızlıklara alışkın değildi. Kırık dökük bir İngilizceyle, "Ben Ulusal Benin Donanması komutanı Amiral Pierre Matabu'yum," dedi. "Motorlarınızı durdurun ve kontrola hazır olun. Aksi halde ateş edeceğiz."

Pitt elini kolunu salladı. 'Tamam, tamam. Lütfen ateş etmeyin. Lütfen ateş etmeyin!"

Calliope'nin kaptan köşkü Matabu'nun devriye botunun arka tarafıyla bir hizaya geliyordu. Pitt iki teknenin arasında bir insanın atlayamayacağı kadar bir mesafe bırakmaya dikkat ediyordu. İki tayfa Pitt'in bu rUn ve arkasına birer halat attılar, ama Pitt yerinden kıpırdamadı.

Halatları bağlayın, diye Ketou bağırdı.

Çok uzak, diyen Pitt omuzlarını silkti. Elini kaldırıp yarım daire çizdi. "Bekleyin. Yanaşacağım."

Sonra bir yanıt beklemeden levyeleri öne itti, dümeni 180 derece kırdı. Yat devriye botunun arkasından dönüp öteki yanına geçti. Şimdi paralel duran her iki teknenin burnu nehrin aşağısına bakıyordu. Pitt 30 mm.lik topların Calliope'nin kaptan köşkünü vuracak kadar aşağı inemeyeceğini sevinerek gördü.

Şişman yanaklarında bir zafer gülümsemesi yayılmaya başlayan Matabu, Pitt'e bakıyordu. Ketou'da amirinin o kurt ifadesinden eser yoktu. O çok kaygılı görünüyordu.

Pitt, Giordino'nun taretinin devriye botunun makine dairesi hizasına gelmesini bekledi. Bir eliyle dümeni tutarken ötekisini aşağı indirip elbomba atıcısını tuttu. Sonra başlığındaki mikrofona, "Helikopter tam karşıda. Motor sancak tarafında. Haydi, beyler, gösteri başlıyor!" diye fısıldadı.

Pitt'in sözü bitmeden Giordino makine dairesi taretinin kalkanını indirmiş ve helikopterin yakıt tanklarını bulan bir roket göndermişti bile. Gunn aşağıdan iki kolunun altında iki M16 makineli tüfekle fırlayıp her ikisinin de tetiklerinden parmaklarını çekmeden 30 mm.lik topların başında duran askerleri biçti. Pitt silahının namlusunu havaya çevirip elbombalarından ilkini Matabu'nun botunun üstünden göremediği diğerine yolladı. Elbombası bir vince çarpıp suya düştü, korkunç bir gürültüyle patladı, ikinci atışı da isabet etmedi.

Matabu çevresinde patlayan bu korkunç sahne için hazırlıklı değildi. Yalnızca dev bir ateştopu haline gelen helikopteri kabul edebilmişti zihni.

Beyaz şeytanlar bizi aldattılar! diye bağırdı Ketou. Küpeşteye koşup Calliope'ye yumruğunu salladı. "Ateş!" diye bağırdı adamlarına.

Çok geç! diye bağırdı Matabu. Amiral korkudan olduğu yere büzülmüş, tayfalarının Gunn'un

silahları karşısında paramparça olmalarını seyrediyordu. Sessiz duran topların yanındaki parçalanmış cesetlere Gözlerine inanamayarak bakmaktaydı. Basit bir yat gibi görünen ve say gın bir bayrak altında yolculuk yapan bir teknede rahat dünyasını dehşete döndürecek kadar güçlü silahların bulunmasını Matabu'nun aklı alamazdı. Öldürücü teknenin dümenindeki adam sürpriz unsurunu taktik bir silaha dönüştürmüştü. Matabu'nun adamları girdikleri şoktan kurtulamıyorlardı. Hepsi tek el silah atmadan sapır sapır dökülmekteydiler. Yatın arkasındaki taret dönüp de bir roketi devriye botunun makine dairesine gönderince Matabu kendisinin de öleceğini anladı.

Pitt'in üçüncü atışı yerini bulmuş, elbombası şans eseri açık bir ambar kapağından içeri düşmüştü. Bir dizi patlamayla ikinci devriye botu birincisinden önce parçalanıp battı.

Giordino'nun atışı makine dairesinde büyük bir delik açmıştı. Tekne hızla batmaya başladı. Güvertede ve toplar başında ateş edecek hedef kalmayınca Gunn son mermilerini kaptan köprüsünde duran iki kişiye yöneltti. Matabu'nun göğsüne iki mermi isabet etti. Adam birden ayağa kalktı, bir an küpeşteyi sımsıkı tutarak durdu, sonra cansız bir yığın halinde yere serildi.

Nehir birkaç saniye tam bir sessizliğe bürünmüştü, duyulan tek ses yüzeye yayılan benzinin çatırtıyla yanmasıydı. Birden cehennemden yükselen bir çığlık gibi acı dolu bir haykırma işitildi.

Adamlarımı öldürdünüz! diye bağırdı Ketou.

Gunn boş silahları üstünden baktı omzundan kanlar akan adama. Ketou bir an ona baktı, sonra dümene uzanmakta olan Pitt'e döndü.

Batılı pislik! diye bağırdı.

Sen kaybettin! diye karşılık verdi Pitt. "Gemini terket. Gelip seni..."

Ketou durduğu yerden atlayıp devriye botunun arkasına koştu. "Vur şunu, Rudi!" diye mikrofona seslendi Pitt. "Arkadaki topa gidiyor!"

Gunn işe yaramaz silahlarını attı, ön bölmeye koşup bir Remington TR870 otomatik tüfek aldı. Pitt levyeleri çekti, dümeni iskele tarafına çevirdi, teknenin burnu nehrin yukarsına çevrildi ve Calliope bir yarış atı gibi fırladı.

Ketou'nun teknesi artık batmak üzereydi. Açılan deliklerden içeri su doluyordu. Ketou 30 mm.lik arka topa vardığında dizlerine kadar su içindeydi.

Al! diye bağırdı Pitt.

Giordino'nun taretinden bir roket fırladı. Ancak Pitt'in dümeni ani kırışı yüzünden isabet ettirememişti. Gunn, Pitt'in yanına gelip Remington'uyla botun arkasına ateş yağdırmaya başladı. Afrikalı komutanın kurşunları yedikçe yüzünde beliren nefreti göremediler. Onun topu üzerinde nişan alarak ve parmağını ateş düğmesine basarken öldüğünü de görmediler. Calliope'nin arkasından ateş yağarken Pitt dümeni kırdı. Ancak yenilgiyi kabul etmeyen ölü bir adam asla bilemeyeceği bir ustalıkla düşmanına büyük bir zarar verecekti. Kaptan köşkünün üstünde duran parabol çanak anten ve haberleşme anteni paramparça olarak suya düştü. Gunn kendini güverteye fırlattı. Ama Pitt sadece dümenin üstüne yaslanıp olacakları bekleyebilirdi. Turbo dizel motorların korkunç gürültüsünden silah sesini duymuyorlar ama kurşunların çevrelerine çarptığını görebiliyorlardı.

Giordino sonuncu roketini ateşledi. Devriye botunun arka kısmı bir alev ve duman topu içinde kayboldu. Duman yükseldiğinde artık su yüzünde değildi. Benin başkomutanının nehir donanması yok

olmuştu.

Pitt bakışlarını nehirden kendi tekne ve arkadaşlarına çevirdi. Çıplak kafasından kanlar akan Gunn sallanarak ayağa kalkıyordu. Giordino ise bir hendbol oyunundan terli ve yorgun çıkan, ama yeni bir oyuna da hazır biri gibi çıktı makine dairesinden.

Nehri işaret ederek, "Şimdi hapı yuttuk," dedi.

Belli olmaz. Bu hızla yirmi dakika sonra Nijer'e gireriz.

Geride bir tanık bırakmadığımızı umarım.

Buna pek güvenme. Geride sağ kalan olmasa bile, kıyıdan olayı gören olmuştur.

Pitt uydu çanağıyla telsiz antenine bakınca ilk kez hasarı gördü. "Amiralle bağlantı kurup rapor verme işi de yattı," dedi.

NUMA laboratuvarları da benim bilgi yayınlarımı alamayacaklar.

Giordino, "Ne yazık ki, amirale nehir boyunca yaptığımız keyifli gezintinin kanlı bir karabasana dönüştüğünü söyleyemeyeceğiz," dedi.

Buradan çıkış yolunu bulamazsak hapı yuttuk demektir.

Amiralin yüzünü görmek isterdim teknesini ne hale getirdiğimizi gördüğünde, dedi Giordino gülerek.

Göreceksin, diye elektronik bölümüne giren Gunn seslendi. "Göreceksin."

Ne aptalca bir şey, diye düşündü Pitt. Göreve başlayalı bir buçuk gün olmuş ve daha şimdiden otuz kişi öldürmüşler, bir helikopter düşürüp iki devriye botu batırmışlardı. Hepsi de insanlığı kurtarmak adına. Artık geri dönüş olamazdı. Nijer ye da Mali güvenlik güçleri kendilerini bulmadan bulaşıcı atıkların ne olduğunu bulmalılardı. Her iki durumda da yaşamları devalüe edilmiş bir paranın kâğıdından daha değersizdi.

Neyse ki, kokpitin ardındaki radar çanağı isabet almamıştı ve hâlâ dönüyordu. Radarsız gece ya da siste yolculuk olanaksızdı. Uydu seyir aracı olmaması, bulaşıcı maddenin nehre karıştığı yeri çevredeki araziye göre saptamaları gerekecek demekti. Ancak üçü de yara almamışlardı ve tekne 70 mile yakın hız yapmaktaydı. Pitt'in tek kaygısı yüzen bir şeye ya da suya batmış bir ağaç kütüğüne çarpmaktı. Bu hızla çarpma tekneyi delip alabora ederdi.

On sekiz dakika sonra Nijer'e girdiler. Dört saat sonra başkent Niamey'de yakıt aldılar. Batı Afrikalı yetkililerinin geleneksel oyalamalarından sonra yine yola koyuldular.

Giordino, "Şimdiye kadar iyi gitti," dedi. "Bundan sonra daha kötü bir şey bekleyemeyiz artık."

Çok daha kötü şeyler olabilir, dedi Pitt.

Bu halin ne senin? diye sordu Giordino. "Bu tarafların insanlarının bizimle bir alıp veremedikleri yok ki."

Çok kolay oldu, dedi Pitt. "Dünyanın bu köşesinde işler böyle değildir ama. Hele Benin devriye botlarıyla çatışmamızdan sonra. Pasaportlarımız ve tekne belgelerimizi sınırda gösterirken çevrede bir tek polis ya da silahlı asker görmediğimize dikkat etmiş miydin?"

Rastlantı mı? Yoksa umursamazlık mı?

İkisi de değil. İçimden bir ses birinin bizimle oyun oynadığını söylüyor.

'Yani sence Nijer yetkilileri Benin donanmasıyla savaşa girdiğimizi biliyorlar mıydı?"

Buralarda haberler çok çabuk yayılır ve ben de o çatışmanın haberinin bizden önce oraya vardığından eminim. Benin askeri yetkilileri Nijer hükümetini uyarmıştır.

Giordino o fikirde değildi. "Öyleyse neden yerel yetkililer bizi tutuklamadılar?"

Hiçbir fikrim yok.

Sandecker mi? O müdahale etmiş olamaz mı?

Pitt başını salladı. "Amiral Washington'da büyük bir insan olabilir, ama burada sözünün değeri yoktur."

O halde biri bizim elimizde olan bir şeyi istiyor.

Bence de öyle.

Ama neyi? Bulaşıcı madde bulgularımızı mı?

Sandecker, Chapman ve üçümüz dışında bu projeyi bilen yok. Eğer bir sızıntı yoksa, bu başka bir şeydir.

Ne gibi?

Pitt sırıttı. 'Teknemizi desem inanır mısın?"

'Yok canım sen de!"

Düşün. Gizli olarak yapılmış, saatte 70 mil yapan çok özel bir tekne. Üç dakikada bir helikopterle iki devriye botunu safdışı bırakıyor. Herhangi bir Batı Afrika liderinin bunu ele geçirmek için vermeyeceği şey yoktur.

'Tamam, bunu kabul edebilirim. Peki, şuna bir yanıt ver. Calliope bu kadar istenen bir tekneyse neden yakıt alırken el konmadı?"

Karanlığa kurşun sıkmak mı? Peki, biri bir anlaşma yaptı diyelim.

Kim?

Bilmiyorum.

Peki kabak başımızda ne zaman patlayacak?

Buraya kadar gelmemize izin verdiklerine göre, Mali'de.

Giordino, Pitt'e baktı. "Şu halde geldiğimiz yoldan dönmeyeceğiz."

Benin donanmasını batırdığımızda yalnız gidiş bileti almıştık.

Oraya varmanın eğlencenin ancak yarısı olduğuna inanıyorum ben.

Eğlence sona erdi. Pitt kıyılara baktı. Yeşil örtü yerini çorak topraklara bırakmıştı. "Araziye bakılırsa evimizi görmek için tekneyi develerle değiştirmeye razı olacağız sanırım."

Yani sen beni bir doğa garibesi üstünde görebiliyor musun? Tanrının atları kovboy filmlerinde rol almak için yarattığına inanan beni?

Amiral bizi görevimiz sona erdikten sonra buradan çıkarmak için elinden geleni yapacaktır.

Demek dönüşü olmayan nehir dedikleri bu işte.

Eğer öyleyse, şu Fransız bayrağını indir de, kendi bayrağımızı çekelim.

Milliyetimizi saklama emri aldık. Pis işlerimizi Amerikan bayrağı altında yapamayız.

Amerikan bayrağı diyen kim?

Peki, sana ne bayrağından söz ettiğini sorabilir miyim?

Bundan. Pitt çekmeceden aldığı katlı bir siyah bayrağı Giordino'ya attı. "Bunu bir iki ay önce gittiğim bir maskeli baloda almıştım."

Giordino dörtköşe siyah kumaşın ortasındaki kurukafa resmine baktı.

Hopper, Nijer Nehrinin yukarılarında göller ve bataklıklar üstünde batan güneşe bakarak, "Ne de uluslararası kirlenme uzmanlarıyız, ha!" dedi. "Şu ana kadar Üçüncü Dünyanın sağlık kurallarına tipik kayıtsızlığından başka bir şey göremedik."

Eva akşam serinliğine karşı yaktıkları küçük gaz sobasının önünde oturuyordu. "Bilinen zehirlerden çoğunun deneylerini yaptım ve birinden bile iz bulamadım. Bu hayalet hastalık gerçekten hayalet galiba."

Eva'nın yanında uzun boylu, iriyarı, kır saçlı ve mavi gözlü bir adam oturuyordu. Yeni Zelandalı Dr. Warren Grimes projenin bulaşıcı hastalıklar uzmanıydı. "Benden de al o kadar," dedi. "500 kilometre içinde elde ettiğim kültürlerin hiçbirinde hastalığa ilişkin bir mikroorganizma yoktu."

Hopper, "Acaba gözden kaçırdığımız bir şey var mı?" diye sordu.

Grimes omuzlarını silkti. "Kurban olmadan ne bilgi alabilirim, ne de otopsi yapabilirim. Doku örneği alıp analizlerini de yapamam."

Zehirden ölen varsa bile, en azından burada yok, dedi Eva.

Hopper sobanın üstünden çaydanlığı alıp bir fincan çay doldurdu. "Kanıtların yanlış ya da abartılmış olması mümkün mü?"

BM merkezi pek belirsiz raporlar almıştı, diye Grimes hatırlattı.

Elde kesin bilgi ve kesin bölgeler olmadan acele ettik gibime geliyor.

Bence ortada bir saklama var, dedi Eva.

Bir sessizlik oldu. Hopper, Eva'dan Grimes'e döndü.

Eğer bu doğruysa, çok başarılı bir örtme olayı, dedi Grimes..

Size karşı çıkacak değilim, dedi Hopper. "Nijer, Çad ve Sudan'daki ekipler de bir tek ize bile rastlamadıklarını bildirdiler."

Eva, "Bu da bulaşmanın yalnızca Mali'de olduğunu gösteriyor," dedi.

Kurbanları gömebilirsin, ama bulaşma izlerini yok edemezsin, dedi Grimes. "Burada olsaydı, mutlaka bulurduk. Ben şahsen boşuna uğraştığımıza inanmaya başladım."

Kamp sobasının alevlerinin mavi gözlerinde oynaştığı Eva adamın yüzüne baktı. "Kurbanları

saklayabiliyorlarsa, raporları da değiştirirler."

Eva haklı, dedi Hopper. "Kazım ile o yılan arkadaşlarına en baştan beri güvenmedim. Ya raporları da değiştirmişlerse? Ya kirlenme bizim kirlenme olduğunu sandığımız yerde değilse?"

Bu olasılığı araştırmak gerekir, dedi Grimes. "En çok hastalık ve bulaşmanın görüleceği en yoğun nüfuslu ve en rutubetli yerler üzerinde durduk."

Buradan nereye gidiyoruz? diye sordu Eva.

Timbuktu'ya dönüyoruz. Güneye doğru yola çıkmadan konuştuğumuz insanların yüzlerindeki bakışa dikkat etmiş miydiniz? Hepsi de heyecanlı ve kaygılıydılar. Yüzlerinden okunuyordu bu. Onlar da belki konuşmamaları için tehdit edilmişlerdi."

Özellikle de çölden gelen Tuaregler, diye Grimes hatırladı.

Özellikle de kadınları ve çocukları, dedi Eva. "Muayene olmayı reddetmişlerdi."

Hopper başını salladı. "Bunun suçlusu benim. Sırtımı çöle çevirme kararını ben verdim. Yanlış bir şeydi bu. Şimdi bunu anlamış bulunuyorum."

Sen bilim adamısın, psişik araştırmacı değil, diye Grimes arkadaşını avuttu.

Doğru, ben bilim adamıyım, ama aptal yerine konmaktan nefret ederim.

Hiçbirimiz Yüzbaşı Batutta'nın o üstünlük taslayan davranışına gereken önemi vermedik, dedi Eva.

Grimes ona baktı. "Haklısın. Bir kere daha ayağını tam üstüne bastın."

Hopper başını salladı. "Bize yolumuza devaml etmemiz için aşırı yardımcı oldu, çünkü izlerden yüzlerce kilometre uzakta olacağımızı biliyordu."

Grimes sodasını içti. "Çöle dönüp her şeye yeniden başlayacağımızı söylediğinde yüzünün ne hal alacağını görmek isterim."

Ben lafimı bitirmeden Albay Mansa'yı telsizle arayacaktır.

Yalan söyleyebiliriz, dedi Eva.

Talan mı? Neden?"

Bizi izleyememeleri için.

Dinliyorum.

Batutta'ya projenin tamamlandığını söyle. Herhangi bir bulaşıcı mikrop bulmadığımızı ve Timbuktu'ya dönerek kampımızı bozup memleketimize, döneceğimizi söyle.

Ee, sonra ne olacak?

Ekip işi bırakmış olacak, diye Eva anlattı. "Batutta Havaalanında bizi uğurlayacak. Ama Kahire'ye dönmeyeceğiz. Çölde inip yeniden araştırmalara başlayacağız."

İki adam bir an düşündüler. Hopper ilgiyle öne eğilmişti. Grimes ise sanki ona aya kalkan ilk rokete binmesi söylenmiş gibiydi.

Bir yararı olmaz, dedi Grimes. "Bir jet uçağını çölün ortasına indiremezsin. En az 1000 metre uzunluğunda bir pist gerekir."

Sahra'da yüzlerce kilometrelik dümdüz alanlar vardır, dedi.

'Tehlikeli," dedi Grimes. "Kazım haber alırsa bedelini çok ağır öderiz."

Eva önce Grimes'e, sonra da Hopper'e baktı. Hopper'in yüzünde bir gülümseme başlangıcı görmüştü. "Mümkün ama," dedi.

Her şey mümkündür, ama her zaman uygulanabilirliği yoktur. Hopper yumruğunu iskemleye indirdi. "Bence denemeye değer." Grimes şaşkın şaşkın baktı ona. "Ciddi olamazsın." "Ciddiyim. Son sözü pilotumuz ve mürettebat söyleyecek kuşkusuz. Ancak esaslı bir primle bu riski göze almaya hazır olacaklarını sanıyorum."

Unuttuğun bir şey var. "Ne?"

İndikten sonra ulaşım için ne kullanacağız? Eva, Timbuktu'da Albay Mansa'nın kendilerine verdiği küçük Mersedes'e baktı. "Bu kargo kapısından girer sanırım."

"Yerden iki metre yükseklikten söz ediyoruz. Onu nasıl kaldırırız ki?"

Rampa yaparız, dedi Hopper.

Batutta'nın burnunun dibinde, öyle mi?

Üstesinden gelinmeyecek bir sorun değil.

Bu araç Mali ordusuna aittir. Onlara ne diyeceksin?

'Teknik bir sorun," diyen Hopper omuz siikti. "Albay Mansa'ya arabayı hırsız bir göçebenin çaldığını söyleriz."

Çılgınlık bu!

Hopper ayağa kalktı. "Anlaştık o halde. Sabah ilk iş olarak küçük oyunumuza başlayacağız. Eva sen diğerlerine planımızı anlatırsın. Ben başarısızlığımız nedeniyle çok keyifsiz olarak Batutta'nın yanında söyleniyor olacağım."

Eva çevresine bakındı. "Adamdan söz ediyor duruyoruz ama kendisi nerede ki?"

O haberleşme araçlarıyla dolu arabada. Zaten oradan çıktığı yok ki.

Konuşmak için her toplandığımızda böyle gözden kaybolması da biraz garip değil mi?

Çok kibar bir insan. Grimes kalkıp gerindi. Gözucuyla haberleşme aracına baktı. Batutta'yı görmeyince yine oturdu. "Herhalde içerde Avrupa televizyonlarını seyrediyordur."

***

Yüzbaşı Batutta o anda ne amirine rapor veriyor, ne de televizyon seyrediyordu. Haberleşme aracının içinde çok hassas bir elektronik dinleme aletinin kulaklıklarını takmıştı. Kamyonun üstündeki güçlendirici sobaya doğru çevriliydi.

Eva ile iki arkadaşının konuştukları her şey banda kaydedilmişti. Batutta konuşmanın sona erip de grubun dağılmasına kadar dinledi.

Sonra Afrika haberleşme uydusuna bağlı olan telefonu kaldırdı. Kendisine esneyen bir ses karşılık verdi.

Gao Bölgesi Güvenlik Merkezi.

'Yüzbaşı Batutta Albay Mansa'yı arıyor."

Bir dakika, komutanım.

Beş dakika sonra Mansa'nın sesi duyuldu. "Evet, yüzbaşı."

BM bilim adamları bir oyun planlıyorlar.

Nasıl bir oyun?

Bulaşıcı mikrobu ve kurbanlarını bulamayacaklarını söyleyecekler ve...

General Kazım'ın onları mikroplu bölgeden uzak tutma planı başarılıydı, diye Mansa, Batutta'nın sözünü kesti.

Şimdiye kadar, evet. Ama generalin oyununu anladılar. Dr. Hopper projenin sona erdiğini açıklayacak, sonra ekibini toplayıp Kahire uçağına binmek üzere Timbuktu'ya dönecekler.

General buna çok sevinecektir.

Hopper'in Mali'den ayrılma niyetinde olmadığını öğrenince değil ama.

Ne diyorsun sen?

Yaptıkları plana göre pilotlara rüşvet verip uçağı çöle indirecekler ve mikrobu göçebe köylerinde arayacaklar.

Mansa'nın ağzı bir avuç kumla dolmuş gibi oldu. "Bu felaket olur. General bunu duyunca çok kızacak."

Suç bizim değil.

Onun öfkesini bilirsin. Suçluların yanısıra masumlar da yanar.

Biz görevimizi yaptık, dedi Batutta.

Beni gelişmelerden haberdar et. Senin raporunu generale ben sunacağım.

Kendisi Timbuktu'da mı?

Hayır, Gao'da. Yves Massarde'nin kentin hemen dışındaki yatında. Yarım saat sonra oradayım.

Massarde'nin yatı nehrin ortasındaydı. Yat aslında motorlu denizeliydi. Üç katlıydı, dibinin düz olması nedeniyle nehirde kolaylıkla seyredebiliyordu.

Mansa yata hiç binmemiş, ama hikâyelerini çok duymuştu. Fransız antikalarıyla döşenmiş on büyük kamara. Saunalar, Jakuziler, dönen bir gözlem salonunda bar, Massarde'yi uluslararası imparatorluğuna bağlayan elektronik haberleşme sistemleri hep duyduğu şeylerdi.

Mansa tik ağacından güverteye ayak basarken bütün bunların bir kısmını göreceğini sanıyorsa da, hemen düşkırıklığına uğradı. Elinde yarı dolu bir şampanya kadehiyle Kazım kendisini merdivenin başında karşıladı.

Bay Massarde ile toplantımı yarıda kesmeni mazur gösterecek bir nedenin vardır herhalde, dedi.

Mansa Yüzbaşı Batutta'nın adını vermeden durumu anlattı. Kazım merakla dinliyordu. Yüzünde kaygılı bir ifade dolaştı, ama sonra hafifçe gülümsedi.

Mansa'nın sözü bitince, "Hopper ile ekibinin Timbuktu'da ne zaman olmaları bekleniyor?" diye sordu.

Yarın sabah yola çıkarlarsa, öğleden sonra gelirler."

Doktorun planlarını boşa çıkarmak için yeterli zaman. Hopper başarısızlığını bildirdiği zaman çok büyük bir düşkırıklığına uğradığını göstermeyi unutmayacaksın sanırım.

Elimden geleni yapacağım.

Uçakla mürettebatı henüz Timbuktu'dalar mı?

Pilotlar Azali Otelinde kalıyorlar.

Hopper ekibini çöle indirmeleri için onlara prim verecek dedin, değil mi?

Evet, arkadaşlarıyla öyle konuştu.

Uçağın kontrolünü ele almalıyız.

Pilotlara Hopper'den fazla mı rüşvet vereyim?

Paraya yazık, dedi Kazım. "Öldür onları."

Mansa bunu beklediği için şaşmadı. "Emredersiniz, efendim."

Ve yerlerine kendilerine benzeyen kendi askerlerimizi seç.

Çok ustaca bir plan, generalim.

Dr. Hopper'e, Yüzbaşı Batutta'nın benim Dünya Sağlık Örgütündeki özel temsilcim olarak kendileriyle Kahire'ye gitmesinde ısrar ettiğimi söyle.

'Yeni pilotlara ne emir vermemi isterdiniz?"

Onlara da Dr. Hopper ile ekibini Asselar'a indirmelerini söylersin.

Asselar. Hopper ile arkadaşları turist grubu gibi yamyamlar tarafından öldürülecek öyleyse.

Bu Allah'a kalmış bir iştir, dedi Kazım.

Ya önceden bilinmeyen bir nedenle sağ kalırlarsa?

Kazım'in yüzündeki kötülük ifadesini gören Mansa'nın içi korkuyla doldu. General gülümsedi. "O zaman da Tebezza var," dedi.

İKİNCİ BOLUM

ÖLÜ TOPRAK

15 Mayıs 1996 New York City

New York'ta Jamayka Körfezi kıyısındaki Floyd Bennett Havaalanında altmışlı yılların hippileri gibi giyinmiş bir adam pistin boş ucunda bir Jeep steyşin vagonuna yaslanmış duruyordu. Eski moda gözlüğünün ardından hafif sabah sisi arasından çıkarak on metre ilerisinde duran mavi uçağa baktı. NUMA'nın jetinden Sandecker ile Chapman çıkınca doğrularak karşılamak üzere onlara doğru yürüdü.

Amiral NUMA'nın bilgisayar merkezinin blucin ceketli, atkuyruğu saçlı müdürüne hafifçe gülümsedi. Hiram Yaeger, Sandecker'in üst düzey yöneticileri arasında giyim kurallarına uymayan tek insandı.

Bizi karşıladığın için teşekkür ederiz, Hiram. Seni önceden haber vermeden Washington'dan ayırdığım için özür dilerim.

Yaeger elini uzatarak ona doğru yürüdü. "Önemli değil, amiralim. Arasıra benim de makinelerimden ayrılmaya ihtiyacım vardır." Sonra dönüp Dr.Chapman'ın yüzüne baktı. "Darcy, Nijerya'dan uçuş nasıldı?"

Uçağın tavanı çok alçak, koltuğum çok kısaydı, diye uzun boylu toksikolog şikâyet etti. "Ve bu yetmezmiş gibi, amiral de beni iskambilde yendi."

Hale Kamil'le randevuyu ayarladın mı? diye sordu Sandecker.

Yaeger başını salladı. "Geliş saatinizi bildirdiğinizde hemen BM Merkezini aradım. Gene! Sekreter Kamil programını bize uyacak biçimde ayarladı. Yardımcısı sizin için böyle bir şey yapmasına çok şaştı."

Sandecker gülümsedi. "Dostluğumuz çok eskilere gider.

Bizi on buçukta kabul edecek.

Amiral saatine baktı. "Bir buçuk saat var. Bir kahve içebiliriz, hatta kahvaltı bile ederiz."

Bana göre hava hoş. Chapman esnedi. "Açlıktan ölüyorum."

Yaeger havaalanından çıktıktan sonra Coney Island Caddesinde bir yer buldu. Bir bölmeye oturup Dr. Chapman'ın uzun boyuna alık alık bakan garson kadına siparişlerini verdiler.

Sandecker, Yaeger'e, "Elektronik aletlerin kızıl akıntılar için ne diyor?" diye sordu.

Gelecek hiç parlak değil, dedi bilgisayar uzmanı. "Uydu fotoğraflarında görülen artışları sürekli olarak makineye yüklüyorum. Büyüme hızı akıllara durgunluk verecek boyutta. Batı Afrika açıklarında kızıl akıntı dört günde bir iki katına çıkıyor. Bu sabah dörtte 240.000 kilometrekarelik bir alanı kaplıyordu."

Bu gidişle üç dört haftada Güney Atlantik'i kaplayacak, dedi Chapman.

Nedeni hakkında bir ipucu var mı? diye sordu Yaeger.

Organometalik bir şey olarak tahmin ediyoruz.

Organometalik mi?

Bir metalle organik bir maddenin bileşimi.

Peki, belirli bir bileşim var mı?

Henüz yok. Düzinelerce kirlilik kaynağı saptadık ama bunların hiçbiri bu yayılmadan sorumlu değil. Şu andaki tahminimize göre metalik bir element her nasılsa Nijer Nehrine atılmış sentetik bileşimlerle karışmış.

Biotek araştırma atıkları bile olabilir, dedi Yaeger.

Batı Afrika'da biotek deneyler yapılmıyor.

Ve bunu durduracak hiçbir şey yapamıyoruz, dedi Chapman. "Su örneklerini doğru dürüst analiz etmeden ancak kimyasal bileşim üzerinde varsayımlar ileri sürebilirim. Rudy Gunn saman yığını içindeki o tek iğneyi ve onu oraya kimin koyduğunu bulana kadar elimiz kolumuz bağlıdır."

Nijer'deki üç arkadaşımızdan ne haber? diye sordu Yaeger. "Bilgi akımı dün aniden durdu."

Amiral sesinin kimsenin duymadığından emin olmak için sağına soluna bakındı. "Benin donanmasının iki devriye botu ve bir helikopteriyle küçük bir çatışmaya girdiler."

Küçük bir çatışma mı! dedi Yaeger. "Nasıl oldu bu? Yaralandılar mı?"

Sağ salim kurtulduklarını sanıyoruz. Teknelerine çıkılmak üzereydi. Projeyi gizli tutmak için savaş durumuna girmekten başka çareleri yoktu. Çatışma sırasında haberleşme araçları zarar görmüş olmalı.

Eh, bu haberleşmenin kesilmesine neden olabilir.

Ulusal Güvenlik Örgütünün uydu fotoğraflarına göre her iki botu ve helikopteri safdışı edip Mali sınırını geçmişler.

Yaeger iştahı kaçmış gibi arkasına yaslandı. "Mali'den asla çıkamayacaklar. Çıkmaz bir yolda ilerliyorlar. Mali hükümetini bilgisayardan izledim. Askeri liderleri Batı Afrika'da insan hakları konusunda en kötü sicili olan biri. Pitt ile arkadaşları yakalanacak ve en yakın hurma ağacına asılacaklar."

İşte o yüzden BM Genel Sekreteriyle buluşuyoruz, dedi Sandecker.

Onun elinden ne gelir ki?

Ekibimizi ve topladıkları bilgileri oradan çıkarmada BM tek umudumuzdur.

Neden Nijer Nehrindeki araştırmamızın hükümet iznine bağlı olmadan yapıldığını anlar gibiyim, dedi Yaeger.

Politikacıları bu işin adiliğine inandıramadık, dedi Chapman. "Konuyu araştırmak için özel komisyon kurmakta ısrar ettiler. Düşünebiliyor musun? Dünya yok olmanın eşiğine gelmiş ve bizim seçimle işbaşına gelmiş efendilerimiz kendi önemliliklerini gösterme hevesindeler."

Biz durumun adiliğini Başkana, Dışişleri Bakanına ve Kongre ileri gelenlerine anlattık. Hepsi de

nehir suyunu incelememiz için Batı Afrika devletlerine baskı yapılmasını reddettiler.

Yaeger onun yüzüne baktı. "Sen de Pitt, Giordino ve Gunn'u gizli gönderdin."

Başka yol yoktu. Zaman azalıyor. Arka yoldan gitmek zorundaydık. Bu operasyon duyulursa benim canıma okunacak.

Bu iş düşündüğümden de berbat öyleyse.

Yaeger çok üzgün görünüyordu. "Onları kurban ettiniz, amiral. En yakın arkadaşlarımızı bile bile kurban ettiniz."

Sandecker, Yaeger'e baktı. "Bu kararı verirken vicdanımla boğuşmadım mı sanıyorsun? Bu işi başka kime yapabilirdi? Sen olsan Nijer'e kimi gönderirdin?"

Yaeger yanıt vermeden bir an şakaklarını ovuşturdu. "Haklısın," dedi. "Onlardan iyisi yok. Olanaksızı yapacak tek kişi Pitt'dir."

Bunu kabul ettiğine sevindim. Sandecker yine saatine baktı. "Kalksak iyi olacak. Genel Sekreter Kamil'i bekletmek istemiyorum. Hele karşısında diz çöküp yalvaracakken."

***

Birleşmiş Milletlerin Mısırlı Genel Sekreteri Hale Kamil, Nefertiti'nin güzellik ve esrarına sahip kırk yedi yaşında bir kadındı. Kara gözleri, omuzlarına kadar inen uzun abanoz saçlan, kusursuz teninin daha çok ortaya çıkardığı zarif yüz hatları olan kadın görevinin ağırlığına karşın güzelliğini ve genç görünüşünü kaybetmemişti. Uzun boyluydu ve gayet tutucu giyimine karşın vücudunun biçimli olduğu hemen göze çarpıyordu.

Sandecker ile arkadaşları BM Merkezindeki odasından içeri girerken Hale Kamil ayağa kalktı. "Amiral Sandecker, sizi gördüğüme çok memnun oldum."

Ben de öyle, Bayan Genel Sekreter. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

İnsanı şaşırtıyorsunuz, amiral. Hiç değişmemişsiniz.

Sizse gençleşmişsiniz.

Kadın yürekleri yakan bir gülümsemeyle baktı. "Komplimanlar bir yana, ikimiz de yüzümüze bir iki kırışık daha eklemişiz," dedi. "Görüşmeyen çok oldu."

Neredeyse beş yıl. Amiral dönüp Chapman'la Yaeger'i tanıştırdı. Sonra girişe gerek görmeden, "Kısa konuşacağım," dedi. "İnsan yaşamını tehdit eden bir çevre kirlenmesi tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyoruz."

Kadın kuşkuyla baktı. "Çok ciddi bir şey söylediniz, amiral. Eğer sera etkisinden söz edecekseniz, bağışıklık kazandım artık."

Ondan çok daha kötü bir şey, dedi Sandecker. "Yılın sonuna kadar dünya nüfusunun büyük bir bölümü ancak anılarda yaşayacaktır."

Hale karşısındaki adamların yüzlerine baktı. Üçünün de yüzlerinde sert bir bakış vardı. Amirale inanmaya başladı. Neden inandığını tam olarak bilemiyordu. Ama Sandecker'i, elinde bilimsel bir kanıt olmadan, rastgele kehanetlerde bulunmayacak bir insan olarak tanımaktaydı.

Lütfen devam edin, dedi.

Sandecker sözü arkadaşlarına bıraktı. Chapman ile Yaeger giderek büyüyen kızıl akıntı hakkındaki bulgularını ortaya koydular. Hale yirmi dakika sonra izin isteyip bir düğmeye bastı. "Sarah, lütfen Peru Büyükelçisini ara ve önemli bir şey çıktığını, toplantımızı yarın bu saate ertelemek istediğimi söyle."

Zamanınıza ve gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederiz, dedi Sandecker.

Bu tehdit konusunda hiçbir kuşku yok mu?

Yok. Kızıl akıntı okyanuslara yayılırsa, dünyadaki yaşam için gerekli oksijeni ortadan kaldıracaktır.

Ve zehirliliğini buna katıyor değiliz, diye Yaeger atıldı. "Ki, bu da tüm deniz canlılarıyla mikrobu alacak insan ve hayvanların ölmesi demektir."

Kadın Sandecker'e baktı. "Kongreniz ve bilim adamlarınız ne diyorlar? Hiç kuşkusuz, hükümetiniz ve dünya çevre koruma yetkilileri bu durum konusunda bir şey diyorlardır."

Kanıtlarımızı Başkana, Kongre üyelerine sunduk, ancak bürokrasi Çarkları çok ağır döner, bilirsiniz. Komisyonlar konuyu inceliyorlar. Ne var ki, bunun ne dehşet verici bir şey olduğunu kavrayacak insanlar değiller. Zamanın hızla azaldığını anlamıyorlar.

Chapman, "Bulgularımızı okyanus ve çevre kirliliğiyle ilgili bilim damlarına ilettik," dedi. "Ancak denizlerdeki bu vebanın kesin nedenini saptayamazsak bir çözüm bulma konusunda hiçbirimiz bir şey yapamayız."

Hale konuşmuyordu. Bu kadar kısa bir sürede kıyametle karşı kar şıya gelip de bir şeyler düşünebilmek çok güçtü. Bir bakıma güçsüzdü de. BM Genel Sekreterliği hayali bir krallığın hayali kraliçeliğinden farksızdı. Onun görevi çeşitli barışçı programları, ticaret ve yardımlaşma programlarını yönetmekti. Yönetebilir ama komuta edemezdi.

Karşısındaki Sandecker'e baktı. "Birleşmiş Milletler Çevre Koruma Örgütünün işbirliğinden başka bir şeye söz veremem."

Sandecker," Kızıl akıntının kaynağını bulmak için Nijer Nehrine bir ekip gönderdim," dedi.

Benin devriye botlarını batıran sizin geminiz miydi?

Çok iyi haber kaynaklarınız var.

Dünyanın her yerinden rapor gelir bize.

Evet, bir NUMA teknesiydi.

Çatışmada Benin donanmasının başkomutanı ve ülkenin başkanının kardeşinin öldüğünü duymuşsunuzdur herhalde.

Duydum.

Anladığım kadarıyla teknenizde Fransız bayrağı varmış. Pis işlerinizi başka bir bayrak altında yapmak mürettebatınızın Batı Afrikalılar tarafından casus olarak öldürülmelerine neden olabilirdi.

Adamlarım tehlikeyi biliyorlardı ve bu işe gönüllü olarak katıldılar. Kızıl akıntının teknolojik bilgimizin onu yok edeceği sınırlar içinde kalmasının ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı.

Adamlarınız sağ mı?

Sandecker başını salladı. "Bir iki saat önce kirlenmeyi Mali'ye kadar izlemişler ve Gao kentine yaklaşmak üzereydiler."

Hükümetinizde bunu kimler biliyor?

Yalnız üçümüz ve teknedekiler. NUMA dışında sizden başka kim se bilmiyor.

Mali Güvenlik Başkanı General Kazım aptal değildir. Benin dona masıyla çatışmayı ve adamlarınızın ülkesine girdiklerini öğrenmiştir. 0 lar karaya çıktığı an tutuklayacaktır.

işte ben de size bunun için geldim, Sayın Genel Sekreter.

Benden istediğiniz tam olarak nedir?

Adamlarımı kurtarmak için yardımcı olmanız.

Sözün buraya geleceğini biliyordum.

Kirlenmenin kaynağını saptar saptamaz kurtarılmaları çok önemlidir.

Chapman, "Onların bulgularına ihtiyacımız var," dedi.

Şu halde siz gerçekte bulguların kurtarılmasını istiyorsunuz.

Ben cesur insanları terketme alışkanlığında olan biri değilim, dedi Sandecker.

Hale başını salladı. "Özür dilerim, beyler. Durumunuzu çok iyi anlıyorum. Ama, her ne kadar kritik de olsa, yasal olmayan bir uluslararası operasyona katılarak mevkiimin onurunu tehlikeye atamam."

Kurtaracağınız insanlar Dirk Pitt, Al Giordino ve Rudy Gunn olsa bile mi?

Kadının bir an gözleri irileşti, sonra sanki o bir an içinde geçmişe dönmüş gibi arkasına yaslandı. "Şimdi durumu görebiliyorum," dedi. "Onlar gibi beni de kullanıyorsunuz."

Chapman'in kaşları kalktı. "Ben bir şey anlamadım."

Hale konuşurken boşluğa bakıyordu. "Beş yıl kadar önce, şimdi Nijer'e gönderdiğiniz üç kişi beni terörist saldırısından kurtardılar. Hem de iki kez. Biri Colorado'da bir dağda, diğeri de Macellan Boğazı yakınlarında terkedilmiş bir madende. Amiral Sandecker bunun karşılığını almak için vicdanıma sesleniyor şimdi."

Bize yardım edecek misiniz, Sayın Genel Sekreter? diyen Sandecker kalkıp kadının yanına oturdu.

Hale ağır ağır çatlamaya başlayan bir heykel kadar hareketsizdi.

Peki, dedi. "Dostlarımızı Batı Afrika'dan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Geç kalmadığımızı umarım." *

Sandecker başını çevirdi. Kadının gözlerindeki rahatlamayı görmesini istemiyordu. 'Teşekkür ederim, Sayın Genel Sekreter," dedi. "Size Çok borçlandım şimdi."

Grimes, Asselar köyüne baktı. "Burada yaşam belirtisi yok. Bir köPek ya da keçi bile göremiyorum."

Elini gözlerine siper eden Eva, "Olü bir köy," dedi.

Çöldeki küçük bir kayalığın üstünde dürbünle Asselar'a bakıyorlardı. Tek insan belirtisi kuzeydoğudan köye giren araba lastiği izleriydi. Köye giren izler vardı ama köyden çıkan iz yoktu.

Eva kasabanın merkezini oluşturan yıkıntılara sıcak dalgalan arasından bakarken eski çağlarda terkedilmiş bir yerleşim yerini görür gibiydi.

Hopper Batutta'ya döndü. "Yüzbaşı, bizimle işbirliği yapıp buraya inmemize izin,verdiniz. Ancak burasının boş olduğu görülüyor," dedi.

Batutta, Mercedes cipinin direksiyonu başında oturuyordu. Omuzlarını silkti. 'Taoudenni tuz madenlerinden gelen bir kervan Asselar'da hastalık olduğunu bildirdi. Başka ne söyleyebilirim ki?"

Bir bakmanın zararı olmaz, dedi Grimes.

Eva başını salladı. "İşi sağlam tutmak için kuyudan alacağımız suyu inceleriz."

Siz buradan sonrasını yürürseniz, ben de uçağa dönüp adamlarınızı getiririm, dedi.

Çok teşekkür ederiz, yüzbaşı, dedi Hopper. "Malzemelerimizi de getirirseniz, seviniriz."

Batutta başka bir şey söylemeden arabayı hareket ettirip uzaktaki uçağa doğru sürdü.

Böyle birden yardımsever olması çok garip doğrusu, dedi Grimes.

Eva başını salladı. "Bana sorarsan, biraz aşırıya bile kaçıyor."

Ben pek hoşlanmadım bu işten. Grimes sessiz köye baktı. "Bir kovboy filmi seyrediyor olsaydık pusuya düşmek üzere olduğumuzu söylerdim."

Gidip bakalım bir canlı bulabilecek miyiz, dedi Hopper. Eva ile Grimes bir an duraksadıktan sonra onun ardından yürüdüler.

On dakika sonra Asselar'ın dar sokaklarına girmişlerdi. Sokaklar baştan başa çöp ve pislik doluydu. Rüzgâr aniden değişince burunlarına çürümüş et kokusu geldi. Attıkları her adımla pis koku biraz daha artıyordu. Evlerin içinden geliyor gibiydi.

Hopper pazar yerine gelene kadar evlere girmekten kaçındı. Pazar yerinde dehşet verici bir sahneyle karşılaştılar. En korkunç karabasan larda bile görülmeyecek bir sahne vardı önlerinde: insan iskeletleri ve kafatasları satışa sunulmuş gibi sıraya dizilmişti. Pazar yerinin ortasında ki ağacın dallarına asılı kararmış ve kurumuş et parçaları sinek bulutları arasında sanki canlı gibiydiler.

Eva'nın ilk aklına gelen, askeri bir birliğin bir kıyım yaptığı oldu. Ancak kafataslarının konumu bu düşünceyi hemen uzaklaştırmıştı kafasından. Burada kana susamış askerler ya da çöl çapulcularının kıyımlarından çok daha başka bir şey olmuştu. Eğilip de bir insan kol kemiğini alınca bu varsayımı daha da güçlendi. Kemikte insan dişi izleri vardı.

Yamyamlık, diye dehşet içinde fısıldadı.

Grimes kemiği elinden alıp baktı. "Haklı," dedi Hopper'e. "Bu zavallılar vahşi manyaklar tarafından yenmişler."

Kokuya bakılırsa iskelet haline dönüşmemişler de var. Eva ile sen burada bekleyin, ben evlere girip canlı birini arayacağım.

Yabancılardan pek hoşlanacak insanlara benzemiyorlar, dedi Grimes. "Yerel menü listelerine girmeden uçağa dönsek iyi olur bence."

Saçma! Aşırı anormal bir davranış örneğine bakıyoruz. Bunun nedeni aradığımız zehir de olabilir. Bu işin derinine inmeden bir yere gitmem.

Ben de seninle geleceğim, dedi Eva.

Grimes omuzlarını silkti. "Hep birlikte araştırırız."

Hopper arkadaşının omzuna bir şaplak indirdi. "Aferin, Grimes. Aynı çorbada seninle birlikte yer almaktan şeref duyarım."

İlk girdikleri evde biri kadın biri erkek iki ceset vardı. En az bir hafta önce ölmüşlerdi. Sıcak dokularını kurutmuş ve büzmüştü. Ölüm çok ağır ve ıstıraplı olmuştu. Hızlı etki gösteren bir zehirden değil de, çok ıstırap verici işkenceler sonunda ölmüşe benziyorlardı.

Patolojik inceleme yapmadan bir şey söyleyemem, dedi Hopper.

Bu insanlar öleli epey olmuş, dedi Grimes. "Yeni öldürülmüş birinden daha fazla şeyler öğrenebilirim."

Eva loş odanın bir köşesine yığılı kemik ve kafataslarını görünce ürPerdi. Bu insanların kendi çocuklarını öldürüp yediklerini düşündü. Bu 0 kadar korkunç bir şeydi ki, hemen kafasından itip karşı eve girdi.

Kapıdan girince karşısına süpürülmüş ve temiz bir avlu çıktı. Bura daki koku daha da kötüydü. Eva mendilini belindeki mataradan ıslatıp yüzüne dayadı ve içeri girdi. Avluya açılan pencereler yüzünden içersi aydınlıktı. Burası kasabanın büyük evlerinden biriydi. Eva diğer evlerdeki kırık dökük mobilya yerine burada her nasılsa devrilmemiş ve ters dönmemiş iskemle ve masalar görüyordu. Bir kapıdan başını uzattı. Mutfak olduğunu anladığı yerde insan kol ve bacakları düzenle yerleştirilmişti.

Eva içinden gelen bulantıyı bastırmaya çalışarak kaçıp bir başka odaya girdi. Dehşet üstüne dehşetle karşılaşıyordu. Yatağın üstünde sanki dinlenirmiş gibi gözleri açık bir erkek uzanmıştı. Başı yastığın üstünde, elleri açık kolları iki yanındaydı. Gözlerinin beyazları pembe, gözbebekleri kıpkırmızıydı. Eva bir an için adamın sağ olmasından korktu. Ancak ne göğsü inip kalkıyor, ne de o şeytan gözleri kırpılıyordu.

Eva uzun bir an durup baktı. Sonra bütün cesaretini toplayıp yatağın yanına gitti, parmak uçlarıyla boynundaki şahdamarına dokundu. Sonra uzanıp kolunu kaldırdı. Adam henüz sertleşmemişti. Arkasında ayak sesleri duyunca hemen doğrulup döndü. Hopper ile Grimes gelmişlerdi.

İki adam cesede baktılar. Hopper kahkahayla gülmeye başladı. "Grimes, otopsi yapacak bir ceset arıyordun, işte istediğine kavuştun," dedi.

***

Batutta BM araştırma ekibiyle portatif analiz malzemelerini taşıdıktan sonra Mercedes'i uçağın yanına bıraktı. Kokpit ve yolcu kabini fırın gibi yanıyordu, mürettebat kanatların altındaki gölgeye sığınmışlardı. Bilim adamları ortalardayken kayıtsız görünmelerine karşın yüzbaşıyı görünce hemen doğrulup selama durdular.

Uçakta kalan var mı? diye sordu Batutta.

Baş pilot başını salladı. "Sonuncusunu da köye götürdünüz. Kimse kalmadı."

Batutta pilot üniformalı adama gülümsedi. "İyi rol yaptın, Teğmen Cema. Dr. Hopper yemi yuttu. Onu yedek mürettebat olduğuna inandırdın."

Teşekkür ederim, yüzbaşım."

'Telsizde Albay Mansa ile konuşmak istiyorum."

Gelip frekansı ayarlıyayım, efendim.

Uçağa girmek erimiş kurşuna girmekten farksızdı. Cema bağlantıyı sağladıktan sonra uçaktan çıktı.

Şahin Bir.

Buradayım, yüzbaşı. Şifreli konuşmanıza gerek yok. Bizi dinleyen düşman ajanı olduğunu sanmıyorum. Durum nedir?

Asselar halkının tümü ölmüş. Batılılar köydeler. Tekrar ediyorum, bütün halk ölmüş.

O yamyamlar kendi kendilerinin sonu oldular, öyle mi?

Evet, albayım. Dr. Hopper ile diğerleri herkesin zehirlendiğini düşünüyorlar.

Ellerinde kanıt var mı?

Şimdilik yok. Kuyu suyundan örnek aldılar, şimdi de otopsi yapıyorlar.

Önemli değil, işleri bitince onları Tebezza'ya götüreceksin. General Kazım orada kendilerine bir karşılama komitesi çıkaracak.

Batutta generalin Hopper için neler planladığını tahmin edebilirdi. "Hepsini sağ salim getireceğim, efendim," dedi.

Görevini tamamlarsan terfi etmeni sağlayacağım, yüzbaşı.

'Teşekkür ederim, albayım."

***

Grimes, Eva'nın bulduğu eve yerleşmişti. Köyün en büyük ve en temiz evi orasıydı. Eva kan testleri yaparken o da otopsiye başladı. Hopper ise köyün birkaç kuyusundan aldığı su örneklerini analiz ediyordu. Ekibin diğer elemanları ölülerden rastgele aldıkları doku ve kemik analizlerine başladılar. Pazar yerinin arkasında büyük bir depoda öldürülen safari turistlerinin ciplerini bulmuşlar ve bunları köyle uçak arasında malzeme taşımakta kullanıyorlardı. Yüzbaşı Batutta ise hiçbir şey yapmadan oradan oraya dolaşıyordu.

Çürük et kokusu uykuyu olanaksız kıldığı için o gece sabaha, ertesi gün de akşama kadar çalıştıktan sonra işlerine ara verdiler. Uçağın çevresinde kamp kuruldu. Dünya Sağlık ekibi kısa bir uykudan sonra yemek yiyip, ısıdaki 60 derecelik düşüşü gidermek için yaktıkları sobaların başında oturdular. Batutta evsahipliği yapıyor, hepsine çay verip konuşmalarını dinliyordu.

Hopper piposunu tüttürerek Warren Grimes'e döndü. "Warren, sen başla. Bulduğumuz tek sağlam cesette otopsi bulgularını söyle."

Yıllarca süren deneylerimde bir tek insanda bu kadar çok komplikasyonla karşılaşmış değilim. Gözler kırmızılaşmış. Deri dokusu bronz renk almış. Dalak büyümüş. Kalp ve beyin damarları tıkalı. Böbrekler zarar görmüş. Akciğer ve pankreasta ağır yaralar açılmış. Yüksek hemoglobin. Yağ dokusu dejenerasyonu. Bu insanların çıldırıp birbirlerini yemelerine şaşmamak gerek. Bütün bu belirtileri bir tek kişide toplarsanız kontrol edilemeyen psikoz durumları ortaya çıkar.

Kontrol edilemeyen mi? diye sordu Eva,

Koşullar kötüleştikçe, özellikle de beyin zarar görünce kurban ağır ağır çıldırmış ve sonunda yamyamlık belirtilerinden görüldüğü gibi tam olarak aklını kaçırmış. Benim tahminime göre bu kadar yaşamış olması bile bir mucizedir.

Teşhis sonucun nedir? diye sordu Hopper.

Varlığı kırmızı hücrelerin ve hemoglobinin artışıylagözlenen ve nedeni belirsiz bir hastalık olan ağır bir polisitemi veradan ölüm. Bu durumda kırmızı hücrelerin artışı hastanın iç sistemlerine ağır zarar vermiş. Damar tıkanması kalbi ve beyni durduracak kadar olmadığından vücudun çeşitli yerlerinde, özellikle de deri ve gözlerde kanamalar olmuş. Sanki kırmızı hücrelerin gelişmesi için gerekli olan B12 vitamini çok büyük dozlarda verilmiş gibi.

Hopper, Eva'ya döndü. "Sen kan testini yaptın. Hücreler nasıldı? Normal düz ve daire biçimlerini korumuşlar mıydı?"

Eva başını salladı. "Hayır, daha önce hiç görmediğim bir biçim almışlardı. Neredeyse üçgen gibi. Ve sayıları çok fazlaydı. Sıradan bir yetişkinin kanının bir milimetreküpünde 5.2 milyon hücre vardır. Oysa incelediğim kanda bunun üç katını saptadım."

Ben onu er ya da geç öldürecek olan arsenik zehirlenmesine de rastladığımı belirtmeliyim, dedi Grimes.

Ben Warren'in tanısını doğruladım, dedi Eva. "Kan örneklerinde normalin üstünde arsenik bulundu. Kobalt düzeyi de çok aşırıydı."

Hopper oturduğu yerde doğruldu. "Kobalt mı?"

Şaşacak bir şey yok, dedi Grimes. "B12 vitamininin hemen hemen yüzde 4.5'i kobalttır."

ikinizin de bulguları benim kuyu su analizlerimi doğruluyor, dedi Hopper. "Suyun bir bardağında bir deveyi öldürecek miktarda arsenik ve kobalt vardı."

'Yeraltı suyu kobalt ve arsenik birikimli jeolojik bir tabakadan geçiyor olmalı," dedi Eva.

Bu, buzdağının ancak görünen ucu, dedi Grimes. "Bu durumu yaratacak kadar fazla yoktu bu elementlerden. Onları kırmızı hücreleri kabul edilebilir sınırı dışına itecek kadar zehir düzeyini arttırmak için katalizör olarak bir başka madde vardır. Ve biz de bunu bulamadık."

Benim analizimde bir şey daha çıktı, dedi Hopper. "Çok yüksek düzeyde radyoaktivite buldum."

İlginç, dedi Grimes. "Ama normal radyasyon düzeylerine uzun zaman maruz kalmak kırmızı hücre sayısını azaltırdı. Ben araştırmalarımda kronik bir radyasyon etkisine işaret edecek herhangi bir bulguya rastlamadım."

Ya radyasyon kuyu suyuna daha sonra karışmışsa? dedi Eva.

O da bir olasılık. Ama yine de öldürücü madde bilmecesi olduğu gibi duruyor önümüzde.

Araç gerecimiz kısıtlı, diyen Hopper omuz silkti. "Yani bir bakteri türüne, ya da pek bilinmeyen kimyasal maddelerin bir karışımına bakıyorsak, bu nedenleri burada açığa çıkaramayız. Örnekleri Paris'teki laburatuvara götürmemiz gerekecek."

Sentetik bir yan ürün, diye Eva mırıldandı. Eliyle çevreyi işaret etti. "Nereden gelmiş olabilir ki?"

Fort Foureau'daki tehlikeli atık madde yok etme tesisi? dedi Grimes.

Hopper piposuna baktı, "iki yüz kilometre kuzeydoğuda. Rüzgârlara karşın kirletici maddeyi buraya kadar taşıyıp kuyulara iletilmeyecek kadar uzak. Ve bu yüksek radyasyon dozunu da açıklamaz. Fort Fou reau tesisi radyoaktif atık maddeleri yakacak biçimde yapılmamış. Ayrıca bu tehlikeli maddelerin hepsi yakıldığı için yeraltı sularına karışıp buraya kadar gelmesi olanaksızdır."

Peki, bundan sonraki adımımız ne olacak? diye sordu Eva.

'Toplanıp Kahire'ye, oradan da örneklerle Paris'e gideceğiz. En iyi örneğimizi de alacağız. Onu iyice sarıp serin tutarsak Kahire'de buza yatırılana kadar durumunu korur sanırım."

Haklısın, dedi Eva. "Araştırmalarımızı uygun koşullar altında yapmamız daha iyi olur."

Hopper dönüp bu arada hiç konuşmamış olan Batutta'ya baktı. Yüzbaşının gömleğinin altındaki ses kayıt makinesi konuşulanların hepsini almıştı.

Yüzbaşı Batutta.

Efendim, Dr. Hopper.

Sabah erkenden Mısır'a dönmek istiyoruz. Sizin için uygun mu?

Batutta gülümseyerek bıyığının ucunu burdu. "Ne yazık ki, ben geride kalıp köyün durumunu amirlerime bildirmeliyim. Siz Kahire'ye gidebilirsiniz,"

Sizi burada bırakamayız.

Araçlarda yeteri kadar benzin var. Ben Land Rover'lerden biriyle Timbuktu'ya dönerim.

Ama 400 kilometrelik bir yol bu. Yolu biliyor musunuz?

Ben çölde doğdum ve büyüdüm. Sabah yola çıktım mı akşama Timbuktu'dayım.

Planımızdaki bu değişiklik sizi Albay Mansa karşısında kötü bir duruma düşürecek mi?

Ben size hizmet etme emri aldım. Böyle bir şeyi aklınıza bile getirmeyin. Sizinle Kahire'ye gelemediğim için gerçekten üzgünüm.

Peki. Hopper ayağa kalktı. "Sabah eşyalarımızı yükler ve yola çıkarız."

Bilim adamları çadırlarına giderken Batutta bir an daha kaldı sobanın yanında. Ses alma makinesinin düğmesine bastırıp fenerini yakarak söndürdü. Bir an sonra baş pilot uçaktan inip yanına geldi. "İşaret mi verdiniz?" diye sordu.

Yabancı domuzlar yarın gidiyorlar. 'Tebezza'yla konuşup geleceğimizi haber vereyim." "Dr. Hopper ile arkadaşlarına iyi bir karşılama töreni hazırlamalarını hatırlat."

Baş pilot bilmişçe gözünü kırptı. "Berbat bir yerdir Tebezza. Yolcular teslim edildikten sonra yerde gereğinden bir dakika fazla kalmaya niyetim yok."

Aldığın emre göre Bamako Havaalanına uçacaksın. "Seve seve. iyi geceler, yüzbaşım."

Ne kadardır bizi izliyorlar? diye sordu Giordino.

75 kilometre geride farkettim, Mali topraklarına girdiğimiz sırada. Pitt dümen başındaydı.

Silahlarını görebildin mi?

Hayır. Tekne nehrin bir kolunun yüz metre içinde gizliydi. Radarda bir ize rastlayınca kuşkulandım. Biz dönünce onlar da nehre çıkıp izlemeye başladılar.

Sıradan bir devriye olabilir.

Sıradan devriyeler kamuflaj ağı altında saklanmazlar.

Giordino radarda mesafeyi ölçtü. "Arayı kapatmak için çaba göstermiyorlar."

Zamanını bekliyorlar.

Zavallı devriye botu, dedi Giordino. "Yakında gökyüzündeki o büyük hurda deposunda olacağını bilmiyor."

Başka durumların olduğunu da üzülerek bildiririm. İzimizi kovalayan yalnız o değil.

Dostları da mı var?

Mali ordusu çelik hoşgeldiniz takımını da ortaya çıkardı. Pitt dönüp masmavi göğe baktı. "Doğumuzda bir Mali avcı jet filosu var."

Giordino uçakları görmüştü. "Fransız Miraj avcı uçakları, yenilenmiş model. Altı kilometre ötede yedi uçak."

Pitt nehrin batısını işaret etti. 'Tepedeki şu toz bulutu da zırhlı araç konvoyu."

Kaç tane?

Az önce düz araziye çıktıklarında dört tane saydım.

'Tank yok mu?"

“30 mil hız yapıyoruz. Tanklar bize yetişemez.”

“Bu kez kimseye sürpriz yapamayacağız,” dedi Giordino. "Gücümüzün ünü bizden önce varmış buraya."

“Menzile girmemekle bunu gösteriyorlar zaten.”

“Kazım hücum borusunu ne zaman çalacak acaba?”

“Tekneye el koymak istiyorsa, bekler. Nasıl olsa sonunda nehir bitecek."

“Yakıt da.”

“Evet, yakıt da.” Giordino bir süre sonra, "Mısır'da gördüğün o kadının da Mali'ye gideceğini söylemiştin, değil mi?" diye sordu.

Evet. Dünya Sağlık Örgütünden bir BM heyetinde biyolog. Çöl köylerinde başgösteren garip bir salgını araştırmak için Mali'ye gideceklerdi.

Onunla randevulaşmaman çok yazık oldu doğrusu. Ayışığında kumlarda oturup kolunu beline atar, kulağına başarılarını mırıldanırdın. Giordino birden ciddileşti. "Onların da aynı zehiri arıyor olabileceklerini hiç düşündün mü?"

Evet.

O anda Rudi Gunn laboratuvarın kapısında göründü. Süzgün yüzünde kulaklarına kadar yayılan bir gülümseme vardı. "Buldum!" dedi.

Pitt ne demek istediğini hemen anladı. "Buldun mu?"

'Talihim vardı."

Pitt onun elini sıktı. "Kutlarım, Rudi."

Neredeyse pes etmek üzereydim. Yüzlerce su örneğini gaz kromatografından geçirdim, ama alete fazla dikkat etmemişim. Sonunda sonuçlara bakarken aletin test borusunun içinin kobaltla kaplanmış olduğunu gördüm. Sentetik organik maddelerden bir metalin oluşup kromatografa girmesine aklım yatmadı. Saatlerce süren araştırmalardan sonra değiştirilmiş sentetik amino asit ve kobalt karışımı olan organometalik bir bileşik saptadım.

Ben bir şey anlamadım, dedi Giordino. "Amino asit nedir?"

Proteinin hammaddesi.

Peki, nehir suyuna nasıl karışmış olabilir?

Bilemem. Bence bir genetik mühendisliği bioteknolojik laboratuvarından çıkıyor sentetik amino asit. Bu laboratuvarın atık maddeleri de bölgedeki kimyasal ve nükleer atıklara karışıyor. Bunların aynı yerde oluştuklarından eminim. Yoksa denize vardıktan sonra kızıl akıntılara neden olan atıklarla karıştığına inanmıyorum.

Nükleer atıklar da aynı yere atılıyor olabilir mi?

Gunn başını salladı. "Suda gayet yüksek radyasyon dozlarına rastladım. Aralarında mutlaka bir bağlantı vardır."

Pitt konuşmadan radara baktı. Sonra başını yukarı kaldırdı. Uçaklar tekneyi izlemeye devam ediyorlardı. Nehir o sırada birkaç kilometre genişliğe vardığı için zırhlı araçları göremiyordu.

İşimizin yarısı bitti, dedi. "Bundan sonra zehirin Nijer'e nerede girdiğini bulmamız gerek. Malililer bizi rahatsız etmekte fazla aceleci davranmıyorlar. Onun için araştırmamıza devam edeceğiz."

Bulgularımızı Chapman ile Sandecker'e nasıl ileteceğiz? diye sordu Giordino.

Bir şey düşünürüm.

Gunn, Pitt'e güvenirdi. Dönüp laboratuvarına girdi.

Pitt de dümeni Giordino'ya verip güvertedeki şilteye uzanarak uyudu.

Uyandığı zaman güneş ufka doğru inmeye başlamışsa da, hava daha da ısınmış gibiydi. Radara bakınca devriye botunun arkalarında olduğunu gördü. Uçaklar da yakıt almak için üslerine dönüyorlardı. Malililer avlarının çantada keklik olduğunu düşünmüş olmalılardı. Aksi halde yenisi gelmeden uçaklar neden uzaklaşsınlardı? Pitt kalkıp gerinirken Giordino bir fincan kahve uzattı.

Şunu iç, kendine gelirsin. Halis Mısır kahvesi.

Ne kadardır uyuyorum?

İki saati geçti.

Gao'yu geçtik mi, peki?

Elli kilometre geride kaldı. Bikinili kızlarla dolu bir yüzer villanın yanından geçtik.

Benimle dalga geçiyorsun.

Giordino üç parmağını kaldırdı. 'Yemin ederim. Böyle lüksünü görmemiştim bugüne kadar."

Rudi yine güçlü zehir izine rastlıyor mu?

Her kilometrede sudaki oranın biraz daha arttığını söyledi.

'Yaklaşıyor olmalıyız."

Hemen hemen üstünde olduğumuzu söylüyor.

Güneşin batışından az önce Gunn aşağıdan seslendi. 'Temiz suya geçtik. Kirlilik göstergelerden birden yok oldu."

Pitt ile Giordino hemen iki kıyıya baktılar. Ne bir yol görünüyordu, ne de bir köy. Göz alabildiğine uzanan çorak topraklardan başka bir şey yoktu.

Boş, diye mırıldandı Giordino. "Traş olmuş bir koltukaltı kadar boş."

Gunn arka taraftan yukarı çıktı. "Bir şey görüyor musunuz?"

Sen de bak, dedi Giordino. "Kumdan başka hiçbir şey yok işte."

Dön de araştırmayı yeniden yapayım, dedi Gunn. Pitt tekneyi döndürdü, sırayla her iki kıyıya kadar yaklaştı. Birkaç kere gidip geldi.

Yeniden rotalarına girdiklerinde Gunn yukarı çıktı. "Size yemin ederim ki, zehirli maddenin en yoğun olduğu yer şu eski nehir yatağının ağzı."

Hep birlikte yüzyıllar öncesinden kalmış kuru bir nehir yatağına baktılar.

Pitt, "Bu noktadan sonra zehir yok mu?" diye sordu.

Kesinlikle yok.

Belki de toprağın doğal bir yan ürünüdür, dedi Giordino.

Bir kimya fabrikasından çıkan yeraltı kanalizasyon borularının kumların ötesine akmasına ne dersin?

Gunn omuzlarını silkti. "Biraz daha araştırmadan bir şey söyleye mera Buradan ileri gitmeyeceğiz. Biz bizden isteneni yaptık. Bundan sonrası, kirlenme uzmanlarının işi."

Pitt arka tarafta görünen devriye botuna baktı. "Köpeklerimiz huysuzlanmaya başladılar. Ne yapmakta olduğumuzu göstermeye gerek yok. Manzaraya hayranmışız gibi yolumuza devam edelim."

Ne manzara ama, diye Giordino söylendi. "Ölüm Vadisi bunun yanında bahçe sayılır."

General Kazım Malili iki Bakan ve Genelkurmay Başkanıyla masanın başında oturmaktaydı. İpekli kumaş kaplı duvarlardaki modem tablolar odaya bir büro binasının lüks döşenmiş odası izlenimini veriyordu. Bu Airbus 300, Yves Massarde'nin Kazım'a, Mali'deki işlerini yasalar ve sınırlamalar gibi sıkıntılı ayrıntılara uymadan yapabilmesi karşılığında verdiği armağanlardan sadece bir tanesiydi. Karşılığında generalin yabancı bankalardaki hesaplarının kabarması ve kendisine pahalı oyuncaklar alınması koşuluyla Massarde'nin her istediğini verirdi Kazım.

Airbus generalle dostlarının özel ulaşım aracının olması yanında askeri bir haberleşme merkeziydi.

Kazım Genelkurmay Başkanı Saghir Cheik'in Benin devriye botları ve helikopterinin yok edilmesinin ayrıntılı raporunu dinliyordu. Cheik, Kazım'a süper yatın nehre girerken çekilmiş iki fotoğrafını uzattı. "Birinci resimde yatta Fransız bandırası var," dedi. "Ama bizim sularımıza girince korsan bayrağını,çekti."

Ne biçim saçmalık bu? dedi Kazım.

Bilemiyoruz. Fransız büyükelçisi hükümetinin böyle bir yattan haberi olmadığına yemin ediyor. Korsan bayrağı ise tam bir bilmece.

Yatın nereden geldiğini biliyor olmalısınız.

"Haberalma kaynaklarımız teknenin yapımcısını bulamadı. Biçimi

ve çizgileri Amerika ya da Avrupa'nın bellibaşlı tersanelerine ait değil."

Mali Dışişleri Bakanı Mesud Djerma, "Japon ya da Çin olabilir," dedi.

Cheik sakalını çekiştirdi. "Ajanlarımız Japonya, Hong Kong ve Tayvan'ın saatte 50 kilometreden fazla hız yapan yatlarının yapıldığı bütün tersanelerini dolaştılar. Hiçbirinin böyle bir tekneden haberi yok."

Bir kadının elbise değiştirmesi gibi bayrak değiştiren masum görünüşlü bir yat Nijer Nehrine giriyor, Benin donanmasının yarısıyla başkomutanını ortadan kaldırıyor, sonra gümrük kontrolü için durmaya zahmet etmeden sularımıza dalıyor ve sen bana benim haberalma örgütümün teknenin yapımcısının ve sahibinin milliyetini öğrenemediğini söylüyorsun, öyle mi?

Özür dilerim, generalim. Cheik miyop gözlerini generalin bakışlarından kaçırdı. "Niamey'e yanaşmışlarken tekneye bir ajan sokmama izin verilseydi..."

'Tekne yakıt almak için durduğunda Nijer yetkililerinin başlarını öte yana çevirmesi için tonlarca rüşvet dağıttıktan sonra beceriksiz bir aja. nın bir olay çıkarmasına izin veremezdim."

'Telsiz mesajlarına yanıt verdiler mi?" diye Djerma sordu.

Cheik başını salladı. "Hiçbir karşılık alamadık."

Bunlar ne istiyorlar öyleyse? diye Seyni Gashi atıldı. Kazım'in Askeri Konsey Başkanı askerden çok bir deveye benzerdi. "Amaçları nedir?"

Benim haberalma ajanlarımın bu esrarı çözebilecek kafaları yok, diye söylendi Kazım.

Djerma, "Şimdi bizim sularımıza girdiğine göre neden tekneye el koymuyoruz?" diye sordu.

Amiral Matabu bunu denedi ve şu anda nehrin dibinde yatıyor.

'Teknede roketatar var. Sonuçlara bakılırsa çok da etkili," dedi Cheik.

Bizde buna karşı koyacak...

'Tekne ve mürettebatı Nijer'de sıkışmış kalmış durumda," diye Kazım adamın sözünü kesti. "Geri dönüp denize kadar 1000 kilometre yapacak durumları yok. Kaçmaya kalkışırlarsa uçaklarımızın ve kara topçularımızın onları havaya uçuracağını anlamışlardır. Bekleyip gözetleyeceğiz. Yakıtları bitince sağ kalmak için teslim olmak olmaktan başka çareleri kalmayacaktır. Ancak o zaman sorularımızın yanıtlarını öğreneceğiz."

"Mürettebat ne tür bir görevle burada bulunduklarını açıklayacak

mı?"

Elbette, dedi Cheik. "Onun yanısıra daha pek çok şeyi de." İkinci pilot kabin kapısında görünüp selama durdu. "Yatı görüyoruz, efendim."

Kazım, "Eh, bu esrarengiz şeyi biz de görelim," dedi.

***

Sürekli hareketin verdiği yorgunlukla zehirli atığın kaynağını kesin olarak saptayamamanın düşkınklığı Pitt'in dikkatini etkilemişti. Gayet keskin olan algılama gücü zayıflıyor ve bu yüzden tekneyi ağır ağır kıstıracak olan çelik kerpetenin kapandığını göremiyordu.

Jet motorlarını ilk duyan Giordino oldu. Başını kaldırınca nehrin 200 metre kadar üzerinde uçan büyük jeti gördü. Jete eşlik görevi için iki üç avcı uçağı yeterliydi. Oysa bu tam yirmi uçakla sarılıydı. Pilot iki kilometre kadar geride daireler çizerek alçalmaya başladı. Avcı uçakları yükselerek bir dizi sekiz biçimi çizdiler.

Pitt jetin üstündeki büyük radar kubbesini görünce bunun bir komuta merkezi uçağı olduğunu anlamıştı. Jet uçağı yüz metre yaklaşınca camlarda yata bakan yüzler göründü.

Pitt tuttuğu soluğunu bırakarak el salladı. Üzerindeki tüm yorgunluğu atmış gibiydi. "Şimdi hapı yuttuk," diye söylendi. "Bunlarda tekneyi kürdana çevirecek kadar ateşgücü var."

Gunn nehrin alçak kıyılarıyla ilersindeki çorak araziye baktı. "Karaya bindirip kaçmanın da bir anlamı yok. 50 metre bile gidemeyiz bu açık arazide."

Ne yapacağız öyleyse? diye Giordino sordu.

'Teslim olup kaderimize razı geliriz."

Kovalanan fareler bile saldırıp kaçarlar, dedi Pitt. "Ben son bir jest taraftarıyım. Boşuna bir jest belki, ama ne önemi var. Onlara çirkin el hareketleri yapar, makineleri son hızla çalıştırır ve herifleri kıymaya çevirirız."

Sen galiba onların bize yapacaklarını anlatıyorsun, dedi Giordino.

Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? diye Gunn sordu.

Değil, tabii. Ben ölmek arzusunda değilim. Kazım'in bu tekneyi ele geçirmek için Nijer yetkililerine rüşvet verip Mali sularına girmemizi sağladığından eminim. Eğer ben haklıysam, teknede bir çizik bile istemeyecektir.

Sen bütün yumurtalarını yanlış sepete koyuyorsun, dedi Gunn. "Uçaklardan birini düşürecek olursan Kazım elindeki bütün havagücünü üstümüze gönderecektir."

Umarım öyle yapar.

Sen aklını kaçırmışsın gibi konuşuyorsun, diyen Giordino kuşkuyla baktı arkadaşının yüzüne.

Biz kirlenme bilgilerini toplamak için buradayız, değil mi? dedi Pitt.

Bunu hatırlatmana gerek yok. O beyin dediğin kazanında neler kaynıyor?

Bu çok güzel tekneyi berbat etmekten nefret etsem de, içimizden birinin Afrika'dan kaçıp bilgileri

Sandecker ve Chapman'ın eline ulaştırması için gerekli oyalamayı yapabilirim.

Çılgınlığının bile düzenli bir yanı var, dedi Giordino. "Devam et."

Pek karmaşık bir şey değil. Bir saat sonra hava kararacak. Kazım oyundan sıkılmadan önce dönüp mümkün olduğu kadar Gao'ya yaklaşırız. Rudi suya atlar ve kıyıya çıkar. Sonra biz ikimiz hava fişekleri gösterisini başlatır ve barbarlar tarafından kovalanan bir bakire gibi nehir boyunca yolumuza devam ederiz.

Bu konuda devriye botunun da bir diyeceği olabilir ama, diye Gunn hatırlattı.

Basit konu. Eğer zamanlamam tamamsa bizim geçip gittiğimizi farketmeyecekier bile.

Giordino güneş gözlüğünün üstünden baktı. "Az da olsa, olası sanırım. Malililer sudaki insanı görmeyeceklerdir bile."

Neden ben? dedi Gunn. "Neden sizlerden biri değil?"

İçimizde en yeteneklisi sensin, dedi Pitt. "Kurnazsın ve çok esneksin. Gao Havaalanına rüşvetle girip uçağa binerek ülkeden kaçacak bir kişi varsa, o da sensin. Aramızdaki gerçek kimyacı sensin."

Başkent Bamako'daki elçiliğimize gitmeyi deneyebilirdik.

Bamako 600 kilometre ötededir. Buna pek fırsat bulamayız. "Dirk haklı," dedi Giordino. "Onun kafasıyla benim kafam biraraya gelse banyo sabunu formülünü bile çıkaramayız."

Ben sizin benim için canınızı feda etmenizi kabul edemem. "Aptalca konuşma," dedi Giordino. "Dirk ile benim ortak bir intihar anlaşması yapmadığımızı biliyorsun." Pitt'e döndü. 'Yaptık mı?"

'Tanrı yazmışsa, bozsun. Rudi'nin kaçışını sağladıktan sonra Câlliope'yi Kazım'in asla zevkine varamayacağı bir duruma getireceğiz, sonra biz de tekneyi terkedeceğiz ve zehirli maddenin gerçek kaynağını bulmak üzere çöle doğru bir safari yapacağız."

Ne yapacağız? dedi gözleri dehşetle irileşen Giordino. "Safari.,." "Biraz yürümenin kimseye zararı dokunmaz, dostum." 'Yanılmışım," diye inledi Giordino. "Kendi kendimizi yok etmemizi istiyor bu herif!"

Kendi kendini yok etmek mi? dedi Pitt. "Dostum, işte şimdi sihirli sözcükleri söylemiş oldun."

Pitt başı üstündeki uçakiara son bir kez baktı. Anlamsız yere dönüp duruyorlardı. Saldırma hazırlığı yapmamışlardı ve bundan sonra böyle bir niyetleri de yoktu. Tekne nehir boyunca hızlandığı zaman Pitt onlara bakacak zaman bulamayacaktı. Gece karanlığında saatte 70 kilometre hızla yabancı bir suda kaçmaya çalışmak bütün dikkatini alacaktı.

Bakışlarını kopan anten direğine bağladığı bayrağa çevirdi. Bayrak dolabında büyük bir Amerikan bayrağı bulduktan sonra kıçtaki korsan bayrağını çıkarmıştı. İki metre boyundaki bayrak rüzgârsız havada gevşek gevşek sallanıyordu.

Kıçtaki kubbeye baktı. Kepenkler kapalıydı. Giordino kalan altı roketi yakıt depolarının çevresine yerleştirip hepsini bir saatli bombaya bağlıyordu. Gunn aşağıda topladıkları bütün bilgilere ait kayıtları plastik bir zarfa yerleştirip zarfı, yiyecek bir iki şeyi ve gerekli bazı malzemeyle küçük sırt çantasına doldurmaktaydı.

Pitt dikkatini radara ve Mali devriye botuna çevirdi. Artık ne yapacaklarına karar verince yorgunluğu uçup gitmişti.

Derin bir soluk aldı, yakıt musluklarını sonuna kadar açıp sancak motorunu durdurdu.

Yukardan bakanlar teknenin birden sıçrayıp havada döndüğünü gördüler. Tekne tam 180 derece dönüp bu kez nehrin aşağısına doğru yol almaya başladı. Amerikan bayrağı ani rüzgâr karşısında hemen açılıp gerildi. Pitt ülkesinin yasalarına karşı geldiğini biliyordu: yasal olmayan bir müdahale sırasında yabancı bir ülkede bayrak açmak yasaktı. Malililer olayı protesto ettiklerinde Dışişleri Bakanlığı çılgına dönecekti. Beyaz Saray'da neler olacağını ancak Tanrı bilirdi. Ancak hiçbiri umurunda değildi.

Şimdi karanlık suyun üstünde yalnız yıldızların parıltısı vardı. Pitt suyun derin yerinde kalmak için kendi görüşüne güvenemezdi. Bu hızla karaya bindirirse paramparça olurdu tekne. Gözleri sürekli olarak radarla derinlik göstergesi arasında gidip geliyordu.

Hızı 70 mili aştığında göstergeye bakmadı bile. Bütün göstergelerin kırmızı uyarı çizgilerini geçtiğini biliyordu. Tekne kendi sınırlarının ötesindeki bir yarışı koşan safkan bir at gibi son yolculuğunda elinden geleni yapmaktaydı.

Mali devriye botu radar ekranının ortasına gelince Pitt eğilip önündeki karanlığa baktı. Uzakta botun nehirden geçişini engellemek için bordasını çevirdiğini görebiliyordu. Teknede hiçbir ışık olmamasına karşın, mürettebatın silahlarının kendisine çevrili olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Sancaktan geçecekmiş gibi yapıp birden iskele tarafından geçmeyi ve topçular nişan alamadan devriye botunun hemen burnu önünden kaçmayı planlıyordu. Girişim Malililerin elindeydi, ama Pitt de, Kazım'ın bu dünyanın en güzel sürat yatlarından birinin parçalanmasını göze alamayacağı kumarını oynuyordu. Generalin acelesi yoktu. Kaçan yatı durdurmak için önünde daha birkaç yüz kilometre nehir vardı.

Pitt iki ayağını güverteye sağlamca basıp hızlı manevralara hazırlandı. Her nedense turbo dizellerinden çıkan sesle rüzgârın uğultusu ona Wagner'in Tanrıların Gecesi adlı eserinin son perdesini hatırlatmıştı. Eksik olan tek şey gökgürültüsü ve şimşeklerdi.

O da başladı.

Devriye botu gece karanlığını parçalarcasına ateşe başladı. Mermilerin hepsi de Calliope'yi bulmuşlardı. '

***

Komuta uçağında Kazım bu beklenmedik saldırıya dehşetle bakıyordu. Sonra birden köpürdü.

O devriye botunun kaptanına ateş etmesini kim söyledi? diye bağırdı.

Cheik şaşkınlıktan taş kesilmişti. "Buna kendi karar vermiş olmalı."

Ona derhal ateş kesmesini söyle. O tekneye hasarsız olarak istiyorum.

Başüstüne, efendim. Cheik yerinden fırlayıp haberleşme kabinine koştu.

Aptal! diye bağırdı Kazım. "Emirlerim çok açıktı. Ben emretmedikçe ateş açılmayacaktı. Kaptanla gemi subaylarının emirlerime itaatsizlikten kurşuna dizilmelerini istiyorum."

Dışişleri Bakanı Mesud Djerma hoşnutsuzlukla baktı Kazım'a. "Bu sert önlemler..."

Kazım, Djerma'yı bakışlarıyla susturdu. "Hainler için değil."

Djerma sustu. Ailesi olan kimse Kazım'a karşı gelemezdi. Generalin isteklerini sorgulayanlar sanki hiç varolmamışlar gibi ortadan yok olurlardı.

Kazım'in bakışları ağır ağır nehirdeki olaya çevrildi.

***

İlk ateşten kaçınacak zaman bulamayan Pitt, içgüdüsel olarak eğilmiş ve aynı anda ateşten korunmak için dümeni çevirmişti. Calliope bir iki kere ateş edebildiyse de, karşı topçular hedefi tekrar bulmuşlardı. Mermiler fiberglas tekneyi kalbura çevirmeye başlamıştı.

Ön güvertede açılan deliklerden duman ve alev fışkırıyordu. Gösterge tablosu bir isabet alarak parçalandı. Pitt'in yaralanmaması mucizeydi. Ancak yanağından sızan kanları da farketti o sırada. Malililerin tekneye zarar vermeyeceklerine inandığı için kendine küfürler yağdırıyordu. Giordino'ya roketleri yerlerinden çıkarıp yakıt depolarının çevresine yer leştirmesini söylediğine de pişmandı. Makine dairesine bir isabet hepsinin balıklara yem olmalarıyla sonuçlanacaktı.

Pitt dümeni hırsla çevirerek devriye botunun burnuna iki metrelik bir mesafeden geçti. Tam o anda top sesleri birden kesildi. Pitt bunun nedenini düşünmek için duraklamadı. Devriye botu geride kalana kadar zigzag bir rota izledi. Kurtulduklarından emin olup da zarar görmemiş olan radarda saldırıya geçen uçakları görmeyince derin bir soluk aldı.

Giordino yanına geldi. "İyi misin?"

Aptallık ettiğim için çok kızgınım. Ya sen ve Rudi?

Senin berbat sürücülüğünün sonucu oraya buraya çarpmaktan doğan birkaç şişten başka bir şeyimiz yok. O çılgın manevrayı yaparken Rudi kafasını fena çarptı ama burundaki alevlerle mücadele etmesine engel olmadı.

Giordino fenerini Pitt'in yüzüne tuttu. "O çirkin suratına bir parça camın saplandığından haberin var mı?"

Pitt elini yanağına götürünce etine saplanmış cama dokundu. "Sen daha iyi görüyorsun, çıkar," dedi.

Giordino feneri ağzına kıstırdı, cam parçasını iki parmağı arasında tutup çekti. "Sandığımdan da büyükmüş," dedi. Dolaptan bir ilk yardım çantası aldı. Yarasına üç dikiş atılıp sarıldıktan sonra Pitt yine dümene geçti.

Başının arkasına bir parça buz bastıran Gunn aşağıdan çıkageldi. "Güzelim teknesine olanları duyunca amiralin yüreğine inecek," dedi.

Giordino, "Bana sorarsan o zaten bu tekneyi bir daha görmeyeceğinden emindi," dedi.

Yangın söndü mü? diye Pitt sordu.

Dumanı tütüyor, ama ciğerlerimdeki şu dumanları bir temizleyeyim de, gidip yeniden ilaç sıkacağım.

Aşağıda delik falan var mı?

Gunn başını salladı. "En çok yukarıya isabet aldık. Su kesiminin altında isabet yok."

Uçaklar üzerimizde mi? Radarda yalnız bir tane görünüyor.

Giordino başını havaya kaldırdı. "Büyük bizi gözetlemekte. Avcı uçakları karanlıkta seçilmiyor."

Gao'ya ne kadar kaldı? diye sordu Gunn.

70 80 kilometre kadar, dedi Pitt. "Bu hızda bile daha bir iki saat Kent ışıklarını göremeyeceğiz."

Herifler yakamızı bırakırlarsa.

Gunn portatif telsizi gösterdi. "Onları oyalayabiliriz."

Pitt gülümsedi. "Evet, sanırım mesaj kabul etme zamanı geldi."

Neden olmasın? dedi Giordino. "Doğrusu ne söyleyeceklerini merak ediyorum."

Onlarla konuşmak bize Gao'ya varmak için ihtiyacımız olan bir iki saati kazandırabilir, dedi Gunn.

Pitt dümeni Giordino'ya bırakıp telsizin ses düğmesini çevirdi. "İyi akşamlar," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kendinizi tanıtın.

Önce siz tanıtın.

Peki. Ben Mali Yüksek Askeri Konsey Başkanı General Zateb Kazım'ım.

Pitt arkadaşlarına baktı. "Büyük adamın ta kendisi."

Kendinizi tanıtın. Amerikan teknesi mi o?

Adım Edward Teach, Queen Anne's Revenge'in kaptanıyım.

Kazım," Ben üniversiteyi Princeton'da okudum," dedi. "Korsan Karasakal hikâyesini bilirim. Lütfen şakayı bırakın da teknenizi teslim edin."

Ya benim başka planlarım varsa?

Siz ve mürettebatınız Mali Hava Kuvvetleri uçakları tarafından bombalanacaksınız.

Deniz Kuvvetlerinizden daha iyi nişancı değillerse, bizim için bir sorun yok.

Benimle oynamayın, dedi Kazım. "Kimsiniz ve benim ülkemde ne işiniz var?"

Balık avlamaya geldik diyebiliriz.

Derhal durun ve teknenizi teslim edin!

Hiç sanmıyorum.

Aksi takdirde öleceksiniz.

O zaman dünyada eşi olmayan bir tekneyi kaybedersiniz. Bu teknenin neler yapabileceğini bilmediğinizden eminim.

Uzun bir sessizlik oldu. Pitt tahmininin doğru olduğunu anladı.

Dostum Amiral Matabu ile çatışmanızın raporlarını okudum. Teknenizin ateşgücü hakkında fikrim var.

O zaman devriye botunuzu da nehrin dibine gönderebileceğimi biliyorsunuz.

Benim emirlerime karşı gelerek size ateş açtı onlar.

O komuta uçağını da toz edebiliriz, diye blöf yaptı Pitt.

Kazım gerizekâlı değildi. O durumu çoktan düşünmüştü. "Ben ölürsem siz de ölürsünüz," dedi.

Bana düşünecek bir fırsat tanıyın. Hiç olmazsa Gao'ya varana kadar.

Kazım hiç de kendine uymayan bir sabırlılıkla, "Ben iyi bir insanım," dedi. "Ancak Gao'da kentin feribot rıhtımına yanaşacaksınız. Kaçmaya devam ederseniz hava Kuvvetlerim sizi cehenneminize gönderecektir."

Anlıyorum, general. Elimizdeki tek seçeneği çok açık olarak belirttiniz. Pitt telsizi kapattı. "İyi bir anlaşma yapınca nasıl da sevinirim," diye söylendi.

***

Gao ışıkları beş kilometre ilerlerindeydi. Pitt dümeni Giordino'dan alıp Gunn'a, "Suya girmeye hazır ol," dedi.

Gunn yanlarından 75 mile hızla akan suya baktı. "Bu hızda giderken atlamam."

Sakin ol. Hızı aniden 10 mile indireceğim. Sen uçakların aksi taraftan atlarsın. Sonra yine hızlanırım. Giordino'ya dönü. "Sen Kazım'la konuş. Onu meşgul et."

Giordino telsizi açtı. "Koşullarınızı tekrarlar mısınız, general."

Bu saçma kaçış çabanızı hemen durdurun ve tekneyi Gao'da teslim edin. Ancak o takdirde yaşarsınız.

Kazım konuşurken Pitt de tekneyi kıyıya yaklaştırıyordu. Kokpitteki gerilim ve heyecan artmıştı. Gunn'un Gao ışıkları tekneye çarpıp suyu aydınlatmadan atlaması gerekiyordu. Malililer bir oyun oynandığının farkında olmamalıydılar. Derinlik ölçer de dibin hızla yükselmekte olduğunu gösteriyordu. Pitt levyeleri kendine doğru çekti. Hız öyle ani azalmıştı ki, dengesini kaybedip dümenin üstüne düştü.

Haydi! diye bağırdı. "Şansın açık olsun!"

NUMA'nın ufaktefek bilim adamı sırt çantasının kayışlarını tutup suya atladı. Pitt aynı anda tekneye yine yol verdi.

Giordino arkadan baktıysa da, Gunn kapkara nehirde kaybolmuştu bile. Arkadaşının elli metre ötedeki kıyıya yüzdüğünden emin olarak General Kazım'la konuşmaya devam etti.

Ülkenizden sağ salim çıkacağımıza söz verirseniz tekne sizindir.

Kazım teknenin bir anlık duraklamasını farketmemiş gibiydi. "Kabul ediyorum," dedi.

Kirli bir nehir içinde ateş yağmuru altında ölmek istemiyoruz.

Akıllı bir seçim. Kazım'ın sesindeki zafer açıkça seçiliyordu. "Zaten yapabileceğiniz başka bir şey yok."

Pitt de, Giordino da, Kazım'ın onları öldürtüp cesetlerini akbabalara atacağından hiç kuşkuları yoktu. Planı kendilerine ancak birkaç saat kazandıracaktı. Kurtulmaları olanaksızdı.

Ancak bir an sonra hiç beklemedikleri bir kurtuluş yolu karşılarına çıkmıştı.

Giordino, Pitt'in omzuna dokunup ilersini işaret etti. "Şu sancak tarafındaki parlak ışıklar sana

sözünü ettiğim lüks yüzen evden geliyor. Daha önce yanından geçmiştik. Kadınları ve helikopteriyle tam bir milyarder yatı."

Acaba Washington'la bağlantı kuracağımız bir haberleşme sistemi var mı dersin?

'Teleksleri bile vardır."

Pitt dönüp arkadaşına güldü. "Eh, acele bir işimiz olmadığına göre, küçük bir ziyarete ne dersin?"

Giordino bir kahkaha attı. "Ben saati kurayım."

Otuz saniye yeter.

Tamam."

Giordino telsizi Pitt'e verip makine dairesine indi. Sonra hemen yukarı döndü. Pitt de bu arada bilgisayara bir rota verip otomatik sisteme geçmişti. Nehir düz ve geniş olduğundan, ikisinin suya atlamalarından sonra da yoluna devam edecekti.

Hazır mısın?

Evet.

Pitt telsizi açtı. "General Kazım."

Evet.

Fikrimi değiştirdim. Tekneyi size vermeyeceğim, iyi günler dilerim.

Pitt telsizi suya attı, Calliope'nin denizevinin yanından geçmesini bekledi. Levyeleri geri çekti sonra.

Hız yirmi mile düşünce, "Haydi!" diye bağırdı.

Giordino koşup arka taraftan suya atladı. Pitt de levyeleri yine sonuna kadar ittiği anda top gibi suya yuvarlandı. Suyun yüzüne çıktığında teknenin ekspres tren gürültüsüyle uzaklaşmakta olduğunu gördü. Çok geçmeden roketler ve yakıt depoları büyük bir şiddetle patladı. Karanlıkta dev bir turuncu top belirdi ve tekne bir iki kilometre ilerde binlerce parçaya ayrıldı. Yarım dakika sonra gece alevleri yutmuş ve güzelim spor yattan tek bir iz bile kalmamıştı.

Yatın makine gürültüsü de olmadığından ortalığa derin bir sessizlik çökmüştü. Duyulan tek ses Kazım'in uçağının gümbürtüsü ve yüzen evden gelen piyano sesiydi.

Giordino eliyle havayı gösterdi. "Yutturabildik mi dersin?"

Geçici olarak. Yakında anlarlar ama.

Partiye katılalım mı?

Pitt yüzmeye başladı. "Elbette."

Yüzerken lüks denizevini inceliyordu. Nehir yolculuğu için idealdi. Arka güvertenin ortasındaki helikopteri, tropik bitkilerle dolu üç kat yüksekliğindeki cam kaplı serayı, dümen köşkünün arkasından fışkıran uzay çağı elektronik araç gereçleri gördü. Her şeyiyle gerçekleşmiş bir düş gibiydi.

Mali devriye botu nehrin yukarsından son hızla gelirken, denizevine 20 metre uzaklıktaydılar. Pitt

botun köprüsünde subayları görebiliyordu. Hepsi de gözlerini patlamanın olduğu yere dikmişler, çevrelerine bakmıyorlardı. Pitt suya dalarken denizevinin gezinti güvertesine de in sanların dolduğunu gördü. Tekne ve çevresi üst güvertedeki ışıldaklarla gündüze çevrilmişti. Pitt ışığın sınırında durdu.

Giordino'ya, "Görünmeden ancak buraya kadar gelebiliriz," dedi.

Bir giriş töreni yapmayacak mıyız?

içimden bir ses partiye katılmadan önce Amiral Sandecker'le görüşmemizin iyi olacağını söylüyor.

Her zamanki gibi haklısın. Ayrıca teknenin sahibi bizi hırsız sanabilir, ki öyleyiz, ve zincirle bağlar, ki onu da yapacak nasıl olsa. Bence yirmi metre var. Soluğun nasıl?

Sen tutabildiğin süre kadar ben de tutabilirim.

Pitt birkaç kere derin derin soludu, ciğerlerindeki karbon dioksitini tümünü çıkarıp ciğerlerinin her milimetreküpünü oksijenle doldurdu, sonra da suya daldı.

Giordino'nun arkasında olduğunu bilerek üç metre kadar derine dalıp denizevinin yanından çıktı. Tekneye tutunduğu yerden başını kaldırınca iki metre kadar üstündeki küpeşteye tutunan eller gördü. Kendisi yolcuları göremediği gibi, onlar da onu görmüyorlardı. Biri eğilip aşağı bakmazsa tabii. Görülmeden teknenin merdiveninden çıkmak olanaksızdı. Yanıbaşında başını sudan dışarı çıkaran Giordino da durumu anlamıştı.

Pitt teknenin altını işaret etti. Ellerini açarak teknenin ne kadar su çektiğini gösterdi. Giordino başını salladı, ikisi birden yine derin birer soluk alarak suya daldılar. Teknenin altı o kadar genişti ki, öte yandan çıkmaları bir dakika sürmüştü.

İskele tarafı boş ve cansızdı. Herkes patlayan gemiyi görmek için sancak tarafına toplanmıştı. Pitt ile Giordino sarkan bir halata tutunup tekneye çıktılar. Pitt bir an durup denizevinin yapısını anlamaya çalıştı. Konuk kamaralarının bulunduğu güvertedeydiler. Yukarı çıkmaları gerekecekti. Sessizce bir sonraki güverteye çıktılar. Burada da lüks bir otelin lokantasını aratmayacak büyüklükte bir yemek salonu vardı. Bir kat daha çıkıp kaptan köşkünün altına vardılar.

Pitt bir kapıyı aralayınca bir duvarı baştan başa bar olan ve çok lüks döşenmiş bir salonla karşılaştı.

Barmen görünürlerde yoktu, herhalde o da ne olup bittiğini anla mak için güverteye çıkmıştı. Sarı saçlı, uzun çıplak bacaklı, dar belli ve güneş yanığı tenli bir kadın piyano başında bir melodi çalıyor ve çirkin sesiyle de kendine eşlik ediyordu. Piyanonun üstünde dört boş martini kadehi vardı. Kadın sabahtan beri içiyor gibiydi. Şarkısının yarısında durup yarı kapalı kadife yeşili gözleriyle iki adama baktı.

Siz de nereden çıktınız böyle? dedi.

Pitt, barın ardındaki aynada kendilerini gördü: tişört ve pantolonlu sırılsıklam iki erkek. İkisi de bir haftadır traş olmamışlar, saç sakal birbirine karışmış. Pitt parmağını dudaklarına götürerek kadına susması için işaret etti, sonra eğilip elini öptü, yanından geçip bir koridora girdi.

Koridor çok uzundu, sağda solda yan koridorlar uzanıyordu. Denizevi dışardan büyük görünüyordu ama içi de tam bir labirentti.

Bir motosikletle bir de yol haritası gerek, diye söylendi Giordino.

Bu teknenin sahibi olsaydım, özel odamı ve haberleşme merkezimi, manzaradan yararlanmak için öne koyardım.

Ben piyano çalan kadınla evlenmek istiyorum.

Şimdi olmaz, dedi Pitt. "Haydi, kapıları deneyerek öne doğru gidelim."

Kapıların üstünde ne odaları olduğunu belirten pirinç levhalar vardı. Pitt'in tahmini doğru çıktı. En uçtaki kapının üstünde Bay Massarde'nin Özel Odası diye yazıyordu.

Giordino, "Bu yüzen sarayın sahibi olmalı," dedi.

Pitt kapıyı araladı. Batı dünyasının büyük şirketlerinin herhangi bir yöneticisi çölün ortasındaki bu teknedeki lüksü görseydi kıskancından yemyeşil kesilirdi. Ortada çevresinde on koltuk olan antika bir İspanyol toplantı masası vardı. Koltukların kumaşı Navajo kızılderililerinin desenlerinden yündü. Her tarafta ağaçtan oyma heykelcikler vardı. Pitt bir an bir teknede olduğuna inanamadı. Oda boştu. Pitt hiç zaman kaybetmeden telefon konsoluna oturdu, bir an düğmeleri ve tuşları gözden geçirdi. Sonra numaralara basmaya başladı. Konsoldaki mikrofondan klik sesleri duyuldu, on saniye kadar bir sessizlik oldu, ardından Amerikan telefonlarına özgü ses geldi.

On çalıştan sonra açan olmayınca, Pitt, "Bu adam da nerelerde?" diye söylendi.

Washington Mali'den beş saat geridedir. Orada geceyarısı şimdi. Yatağındadır herhalde.

Pitt başını salladı. "Sandecker krizli bir anda asla uyumaz."

Bir an önce gelsin öyleyse. Dışarda bıraktığımız su izleri görülmüştür artık.

Sen onları buradan uzak tut.

Ya silahlıysalar?

Onu da o zaman düşünürsün.

Hoparlörden bir ses yükseldi. "Amiral Sandecker'in bürosu." Pitt telefonu kaldırdı. "Julie?"

Sandecker'in özel sekreteri Julie Wolff soluğunu tuttu: "Bay Pitt, siz misiniz?"

Evet. Senin bu saatte orada olacağını tahmin etmezdim.

Sizinle haberleşmemiz kesildiğinden bu yana kimse uyumadı. Neyse, Tanrıya şükürler olsun, yaşıyorsunuz. NUMA'da herkes telaştan hasta oldu. Bay Giordino ile Bay Gunn iyiler mi?

Evet. Amiral yakınlarda mı?

Bir BM taktik grubuyla sizi Mali'den nasıl çıkaracaklarını konuşuyorlar. Hemen bağlıyorum.

Bir dakika geçmeden Sandecker'in sesi duyuldu. "Dirk?" Aynı anda kapı da vurulmuştu.

Durum raporu verecek zaman yok, amiralim. Lütfen ses alma makinenizi çalıştırın.

Çalışıyor.

Rudi zehiri buldu. Bilgileri kayda geçirdi ve şu anda Gao Havaalanına doğru yola çıktı. Gizlice ülkeden kaçmaya çalışacak. Bileşimin Nijer'e girdiği yeri saptadık. Rudi'nin kayıtlarında hepsi. Gerçek kaynak ise kuzeye doğru çölde, bilinmeyen bir yerde. Al ile onu aramak için biz burada

kaldık. Bu arada, Calliope'yi batırmak zorunda...

Yerliler işi azıtıyorlar, diye bütün ağırlığını kapıya vermiş olan Giordino seslendi.

Neredesiniz? diye sordu Sandecker.

Massarde adında zengin bir Fransızdan söz edildiğini hiç duydunuz mu?

Fransız işadamı Yves Massarde. Evet.

Pitt konuşacak zaman bulamadan kapı kırıldı ve altı iriyarı tayfa odaya daldılar. Giordino diğerleri tarafından yere yıkılmadan önce üçünü safdışı bırakabilmişti.

Massarde'nin yatında davetsiz konuğuz, dedi Pitt. "Kusura bakmayın, amiral ama artık kapatıyorum." Pitt telefonu kapatıp kargaşalığın ardından içeri girmiş olan adama baktı.

Yves Massarde beyaz smokin ceket giymişti. Yakasında sarı bir gül taşıyordu. Elinin biri ceketinin yan cebindeydi. Giordino'yıı zaptetmek için çırpınan tayfaların yanından geçti. Dudağından sarkan sigaranın mavi dumanları arasından Pitt'e baktı. Bir adam kendi özel masası başında oturmuş, kolları kayıtsızlıkla göğsünde kavuşturulmuş bir halde gülümseyerek kendisine bakıyordu. Massarde insan sarrafıydı. Adamın kurnaz ve tehlikeli olduğunu b'ir bakışta anlamıştı.

İyi akşamlar, dedi Pitt.

Amerikan mısınız, İngiliz mi?

Amerikan.

Benim teknemde ne işiniz var?

'Telefonunuza acil ihtiyacım vardı. Arkadaşımla size bir sıkıntı vermediğimizi umarım. Kapınızın zararını ve konuşma ücretini vermek beni mutlu edecektir."

Tekneye çıkıp telefonu kullanmak istediğinizi insan gibi söyleyebilirdiniz. Massarde'nin sesinden Amerikalıları ilkel kovboylar olarak gördüğü anlaşılıyordu.

Bizi şu halimizle geceyarısı özel odanıza alır mıydınız?

Massarde bir an düşündükten sonra gülümsedi. "Sanmam. Haklısınız."

Pitt masanın üstünden bir kâğıt alıp bir şeyler yazdı. Sonra kâğıdı Massarde'ye uzattı. "Faturayı bu adrese gönderebilirsiniz. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, ama artık gitmemiz gerek."

Massarde'nin cebinden çıkan elinde küçük bir tabanca vardı. Silahı Pitt'in alnına doğrulttu. "Mali güvenlik güçlerine teslim etmeden önce burada kalıp konukseverliğimden yararlanmanızı istiyorum."

Sandecker NUMA merkez binasının toplantı odasına döndüğünde, yüzünde on dakika önce görülmeyen bir iyimserlik vardı. "Yaşıyorlar," dedi.

Büyük Batı Sahra haritasıyla Mali askeri ve güvenlik güçleri hakkında raporlarla dolu masanın başındaki iki adam Sandecker'e baktılar.

İkisinden daha yaşlı olanı, "Şu halde kurtarma operasyonuna planladığımız gibi devam edeceğiz," dedi.

General Hugo Black uzağı gören ve planlarını ona göre yapan bir insandı. Pek çok becerisi olan bu asker doğuştan katildi. Bock Birleşmiş Milletler Uluslararası Kritik Karşılık ve Taktik Takımı olarak

pez az bilinen ve UNICRATT adıyla anılan bir güvenlik gücünün başıydı. Dokuz ülkeden insanların oluşturduğu bu çok yetenekli ve eğitilmiş askerler BM için asla kamuoyuna açıklanmayan gizli görevler üstlenirlerdi. Bock'un Alman ordusunda seçkin bir yeri vardı; devrimci savaşlar ya da sınır ihlalleri sırasında kendisinden yardım isteyen Üçüncü Dünya ülkeleri hükümetlerine sürekli danışmanlık yapardı.

Yardımcısı Fransız Yabancı Lejyonundan gelme Albay Marcel Levant'tı. Fransa'nın en büyük askeri akademisi St. Cyr mezunu olan Levant dünyanın çeşitli yerlerinde hizmet görmüş, en son 1991'de Irak'a karşı kısa süren çöl savaşında kendini göstermişti. Otuz altı yaşında olmasına karşın ince yapısı, uzun kumral saçları, iri bıyığı ve gri gözleriyle " üniversiteden henüz mezun olmuş gibiydi.

Nerede olduklarını biliyor muyuz? diye sordu Levant.

Biliyorum, dedi Sandecker. "Biri Gao Havaalanında gizlice uçağa binmeye çalışıyor. Diğer ikisi Nijer Nehrinde Yves Massarde'nin yatındalar."

Levant'in gözleri irileşti. "Akrep!"

Onu tanıyor musun? diye sordu Bock.

Yalnız adını biliyorum. İki milyar dolarlık bir serveti olduğu tahmin edilen uluslararası bir işadamı. Pek çok ortak ve rakibi esrarengiz bir biçimde ortadan kayboldukları için Akrep denilir. Bu kişiler öldükçe kendsi de çok büyük ve çok karlı birçok şirket sahibi olmuştur. Acımasız biri olarak tanınır ve Fransız devletini çok güç durumlara sokar. Arkadaşlarınız bundan daha kötüsünü arasalar bulamazlardı.

Yasadışı işler yapar mı?

Kesinlikle, ama mahkemede aleyhine kullanılacak bir tek iz bile bırakmaz. İnterpol'deki dostlarım dosyasının bir metre kalınlığında olduğunu söylemişlerdi.

Bock, "Koskoca Sahra'da onu nasıl bulmuşlar?" diye sordu.

Dirk Pitt ile Al Giordino'yu tanısaydın bunu anlardın.

Ben Genel Sekreter Kamil'in nasıl olup da sizin adamlarınızı Mali' den kaçırma işini onayladığını anlamıyorum, dedi Bock. "Bizim gruba ancak uluslararası kriz anlarında ve çok gizli olarak görev verilir. Üç NUMA araştırmacısının yaşamlarını kurtarmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

Sandecker, Bock'un gözlerinin içine baktı. "General, yaşamınc boyunca bundan daha önemli bir görev asla üstlenmeyeceksiniz. Bu adamların Batı Afrika'dan topladıkları bilimsel verilerin hiç zaman kaybedilmeden Washington'daki laboratuvarlarımıza ulaştırılması gerek. Hükümetimiz, ancak Tanrı'nın bileceği aptalca bazı nedenlerle bu işe karışmayı reddediyor. Neyse ki, Hale Kamil durumun aciliyetini gördü de, sizi görevlendirdi."

Bu bilgilerin ne olduğunu sorabilir miyim? dedi Levant.

Amiral başını salladı. "Bunu söyleyemem."

Bu yalnız Birleşik Devletleri ilgilendiren özel bir konu mu?

Hayır, dünya üzerinde yaşayan bütün insanları ilgilendiren bir konu.

Bock ile Levant bakıştılar.

Bock, Sandecker'e döndü. "Adamlarınızın ayrıldığını söylediniz. Bu durum başarılı bir operasyonu güçleştirir. Gücümüzü dağıtıp bir taşla üç kuş vurmaya çalışarak riski çoğaltırız."

Yani siz bana üç adamımı oradan çıkaramayacağınızı mı söylüyorsunuz?

Hayır, dedi Bock.

General Bock aynı anda iki iş yapmaya kalkışarak riskimizi iki katına çıkardığımızı söylemek istiyor, dedi Levant. "Sürpriz unsuru yarıya inmiş oluyor. Bir örnek vermek gerekirse, tüm gücümüzü toplayıp ağır silahlı olmadığına inandığımız denizevinden iki adamınızı kurtarma işinde başarı olasılığı daha fazladır. Ayrıca tam nerede olduklarını da biliyor olacağız. Ama havaalanı bambaşka bir durumdur. Adamınızın nerede..."

Rudi Gunn'dur adı, dedi Sandecker.

Gunn'un nerede saklandığı hakkında bir fikrimiz yok. Onu aramak için çok değerli zamanımızı harcayacağız. Ayrıca havaalanını Mali hava Kuvvetleri de kullanmaktadır. Çevre koruma günde yirmi dört saattir. Gao Havaalanından kaçmaya çalışan birinin bunu başarabilmesi için çok talihli olması gerekir.

Bir seçim yapmamı mı istiyorsunuz?

Öngörülmeyen güçlükleri kapsayan bir plan yapabilmemiz için hangi görevin birinci ve hangisinin ikinci derecede önemli olduğunu bilmemiz gerekir, dedi Levant.

Bock, Sandecker'e baktı. "Karar sizin, amiral."

Sandecker önündeki Mali haritasına baktı. Aslında karar diye bir şeye gerek yoktu. Önemli olan tek şey kimyasal analizlerdi. Pitt'in geride kalıp kirlenmenin kaynağını araştırmaya devam edeceğini söylediğini hatırladı. Meşin kesesinden özel purolarından birini çıkarıp yaktı.

Birinci derecede önemli olan Gunn'dur, dedi.

Tamam," dedi Bock.

Peki, Gunn'un bir uçakla ülkeden çıkmadığından nasıl emin olabiliriz?

Levant omuzlarını silkti. "Adamlarım uçak .tarifelerine baktılar. Gao'dan Mali Havayollarının ya da herhangi başka bir havayolunun uçağı ancak dört gün sonraymış. Ki, bunun da ertelenmesi her zaman olasıymış."

Dört gün. Sandecker'in bütün umutları birden yok oluvermişti. "Gunn'un dört gün saklanabilmesi olanaksız. Yirmi dört saat, belki. Ondan sonra Mali güvenlik güçleri kendisini bulacaklardır."

Bock elini Mali haritasına koydu. "Albay Levant ile kırk kişilik bir ekip on iki saatte Gao'da olabilir."

Olabiliriz ama olmayacağız. On jki saat sonra Mali saatiyle öğleden sonra olacaktır.

Yanıldım, dedi Bock. "Gücümüzü gündüz riske edemeyiz."

Ne kadar çok beklersek Gunn'un yakalanıp kurşuna dizilme olasılığı da o kadar artar, dedi Sandecker.

Size adamlarımın ve benim adamınızı kurtarmak için elimizden geleceğini yapacağımıza söz veririm, dedi Levant. "Ancak adamlarımı da gereksiz bir tehlikeye atamam."

Hepimizin yaşamı içki çok önemli bilgi taşıyor, dedi Sandecker.

***

Hale Kamil, Waldorf Astoria Otelinin kapısında BM Hindistan Büyükelçisinin onuruna verdiği yemekten çıkmış, arabasını bekliyordu. Uzun siyah Lincoln kapının önünde durunca kapıcının tuttuğu şemsiye altında yürüyerek uzun eteğini toplayıp arabanın arka kapısından girdi.

İsmail Yerli arabanın içindeydi. Uzanıp kadının elini öptü. "Seninle böyle buluşmak zorunda kaldığım için özür dilerim, ama birarada görülmemiz çok tehlikeli," dedi.

Görüşmeyeli çok oldu, İsmail. Benden kaçtın.

İsmail aradaki cam bölmenin kapalı olduğundan emin olmak için sürücüye baktı. "Ortadan kaybolmam senin için iyi olur diye düşündüm. Her şeyi bir skandal yüzünden kaybetmek istemeyecek kadar çok çalıştın ve çok yükseklere geldin."

Kimseye sezdiremezdik, dedi Hale.

İsmail Yerli başını salladı. "İktidardaki erkeklerin aşk serüvenleri çoğunlukla görmezlikten gelinir. Ama senin durumunda bir kadın dünyanın her yerinde basın tarafından kovalanır."

Seni hâlâ seviyorum, İsmail.

Erkek kadının elini tuttu. "Ben de seni. Ama sen Birleşmiş Milletlerin başına gelen en iyi yöneticisin. Senin düşüşüne ben neden olmayacağım."

Demek bunun için çekildin, ne kadar da soylu bir davranış. Kadının gözlerinde kırgınlık vardı.

"Evet. 'BM Genel Sekreteri Dünya Sağlık Örgütünde Çalışan Bir

Fransız Gizli Ajanının Metresi!' manşetlerini önlemek için. Ulusal Savunmanın İkinci Bölümündeki amirlerim benim de açığa çıkmamdan hoşlanmayacaklardı."

İlişkimizi şimdiye kadar gizledik, dedi kadın. "Şimdi neden devam etmeyelim ki?"

Olanaksız.

Sen Türk uyruğundasın. Senin İstanbul Üniversitesinde okurken Fransız gizli servisine geçtiğini kim bilebilir ki?

Biri yeteri kadar geriye giderse sırlar ortaya çıkacaktır. İyi bir ajanın ilk işi ne çok gizli, ne de çok göz önünde olmadan gölgede kalabilmektir. Ben sana âşık olduğum zaman BM'deki kimliğimi tehlikeye attım. İngiliz ve Amerikan servisleri ilişkimizi haber aldıkları takdirde öyle bir araştırma yapacaklardır ki, sonunda bunları kullanarak senin bulunduğun makamdan yararlanmaya kalkışacaklardır.

Bunu şimdiye kadar yapmadılar.

Bundan sonra da yapamayacaklar. İşte bunun için BM binası dışında görüşmeyeceğiz.

Hale dönüp yağmurdan ıslanmış camlara baktı. "Öyleyse burada ne işin var?"

Yerli derin bir soluk aldı. "Bir şey istiyorum."

BM için mi, yoksa Fransızlar için mi?

Her ikisi için.

Beni kullanıyorsun, İsmail. Kendi küçük casusluk oyunlarını oynayabilmek için benim duygularımla oynuyorsun.

Erkek karşılık vermedi.

Ne istiyorsun benden?

Dünya Sağlık Örgütünden bir bulaşıcı hastalıklar ekibi Mali çöllerinde rastlandığı bildirilen garip hastalıkları araştırıyor.

Projeyi hatırlıyorum. Birkaç gün önceki raporumda vardı. Başlarında Dr. Hoppervar.

Doğru.

Hale başını salladı. "Hopper çok saygın bir bilim adamıdır. Onun işiyle sen neden ilgileniyorsun?"

Benim görevim onların yolculuklarını düzenlemek, malzemelerini, yiyeceklerini, ulaşımlarını falan sağlamaktır.

Benden ne istediğini söylemedin daha.

Dr. Hopper ile ekibini derhal geri çağırmanı istiyorum.

Kadın dönüp şaşkın şaşkın baktı erkeğin yüzüne. "Neden?"

Çok büyük bir tehlike içindeler. Çok iyi kaynaklardan öğrendiğime göre Batı Afrikalı teröristler hepsini öldürecekler.

Sana inanmıyorum.

Doğru söylüyorum. Uçaklarına yerleştirilecek bir bomba çöl üzerinde patlatılacak.

Sen ne tür canavarlar hesabına çalışıyorsun böyle? Neden bana geldin? Neden Dr. Hopper'i uyarmadın?

Hopper'i bulmaya çalıştım ama benimle haberleşmeye yanaşmadı.

Mali yetkililerine tehdidi haber verip ekibin korunmasını sağlayamıyor musun?

Yerli omuzlarını silkti. "General Kazım onları burunlarını kendilerini ilgilendirmeyen işlere sokan insanlar olarak görüyor ve yaşamlarını hiç umursamıyor." .'

Burada basit bir bomba tehdidinden başka bir şey olmadığına inanmam için aptal olmam gerek.

Yerli onun yüzüne baktı. "İnan bana, Hale. Ben yalnızca Dr.Hopper ve arkadaşlarını kurtarmak istiyorum."

Hale ona inanmak isterdi, ama kalbinin derinliklerinde onun yalan söylediğini biliyordu. "Bugünlerde herkes Mali'de çevre kirliliği peşinde galiba," dedi. "Ve hepsi de acil olarak ekiplerinin kurtarılmasını istiyorlar."

Yerli şaşırmıştı, ama konuşmadan onun devam etmesini bekledi.

NUMA'dan Amiral Sandecker de üç adamının Mali güvenlik güçlerinin elinden kurtarılması için UNlCRATT'ın kullanılmasını istedi.

Amerikalılar Mali'de çevre kirliliği araştırması mı yapıyorlar?

Evet. Anlaşıldığına göre gizli bir operasyonmuş, ama Mali askeri Kuvvetleri işe karışmışlar.

Yakalanmışlar mı?

Dört saat öncesine kadar yakalanmamışlardı.

'Tam olarak nerede araştırma yapıyorlarmış?"

Yerli'nin canı sıkılmış gibiydi. Hale onun telaşlı olduğunu seziyordu. "Nijer Nehrinde," dedi.

Yerli kadının kolunu tuttu. "Bu konuda daha fazla bilgi istiyorum."

Hale ilk kez ürperdi. "Afrika kıyılarında kızıl akıntıya neden olan kimyasal bileşimin kaynağını arıyorlarmış."

Onu gazetelerde okumuştum. Devam et.

Bana söylediklerine göre, kimyasal analiz araç gereciyle yüklü bir tekneyle kirlenmenin nehirde başladığı yere doğru gidiyorlarmış.

Bulmuşlar mı?

Amiral Sandecker'e bakılırsa Mali'de Gao'ya kadar iz sürmüşler.

Yerli buna inanmış görünmedi. 'Yanlış haber yayma bu. Başka bir şeyi örtmeye çalışıyorlar."

Kadın başını salladı. "Senin aksine, amiral geçimini sağlamak için yalan söylemez."

Operasyonun ardında NUMA mı varmış?

Hale başını salladı.

CIA ya da başka bir Amerikan örgütü yokmuş yani?

Kadın kolunu çekip gülümsedi. "Yani Batı Afrika'daki o kurnaz kaynakların Amerikalıların burunları dibinde olduklarını bilmiyorlar mıydı demek istiyorsun?"

Saçmalama. Mali gibi yoksul ülkede Amerika'nın ilgisini çekecek ne gibi sırlar olabilir ki?

Bir şey olmalı ama. Neden bana da söylemiyorsun?

Yerli dalgındı, kadına hemen yanıt vermedi. "Bir şey yok... hiçbir şey.." dedi. Cama vurup sürücüye kaldırıma yanaşmasını işaret etti.

Sürücü frene bastı, arabayı büyük bir binanın önünde durdurdu. "Demek benden güçlükle koparıyorsun kendini?" Kadının sesinde horgörü vardı.

Yerli dönüp ona baktı. "Gerçekten özür dilerim. Beni bağışlayacak mısın?"

Hayır, İsmail. Seni bağışlamayacağım. Bir daha hiç görüşmeyeceğiz. Yarın öğlene kadar istifa dilekçen masamda olacak. Aksi halde seni BM'den kovdururum.

Biraz aşırı sert davranmıyor musun?

Hale'nin kararı kesindi. "Sen Dünya Sağlık Örgütünü düşünmüyor sun. Hatta Fransızlara bile yüzde elliden fazla sadık değilsin. Bana kalırsa sen yalnızca para için çalışıyorsun." Kadın uzanıp kapıyı açtı. "Çık git şimdi!"

Yerli hiçbir söylemeden arabadan inip kaldırımda durdu. Gözleri dolan Hale kapıyı hızla kapattı ve sürücü arabayı trafiğe sokarken başını çevirip bakmadı.

Yerli pişmanlık ya da keder duymak isterdi, ancak tam bir profesyoneldi. Kadın haklıydı, onu kullanmıştı. Ona karşı duyguları numaraydı. Kendisi için bir görev olmuştu. Ancak onlara kayıtsız davranan erkekleri arzulayan pek çok kadın gibi, o da kendisine âşık olmuştu. Ve bunun bedelini ancak şimdi öğrenmeye başlıyordu.

İsmail Yerli, Algonquin Otelinin barına girip bir içki ısmarladıktan sonra paralı telefona gitti. Bir numara çevirip bekledi.

Evet?

Yerli sesini alçalttı. "Bay Massarde için çok önemli bir bilgim var."

Nereden geliyorsunuz?

Bergama harabelerinden.

'Türkiye mi?"

Evet. Yerli telefonlara asla güvenmezdi ve bu çocukça şifrelerden nefret ederdi. "Algonquin Oteli harındayım. Sizden ne zaman haber alabilirim?"

Saat bir çok geç olur mu?

Hayır. Akşam yemeğimi geç yerim.

Yerli telefonu kapattı. Amerikalılar Massarde'nin Fort Foureau'daki çöl operasyonu hakkında ne biliyorlardı acaba? Haberalma örgütleri atık madde yok etme fabrikasında gerçekten ne yapıldığını biliyor muydu? Eğer öyleyse, bunun sonuçları korkunç olacaktı ve Fransız hükümetinin devrilmesi de bu sonuçların en hafifiydi.

Gunn'un ayaklarından biri nehrin dibindeki çamura saplandığında kıyıya on metre kalmıştı. Arkasında karanlık, önünde Gao'nun pek sey rek sokak lambaları vardı. Gunn çok yavaşça dibe uzandı, ayağını çamurdan kurtarıp kıyıya vardı.

Kıyı on derecelik bir açıyla yükseliyordu. Yolun kenarında alçak bir duvar vardı. Gunn çıplak kol ve bacaklarında kumların sıcaklığını hissederek ileri doğru süründü. Durdu, yan döndü, birkaç dakika dinlendi. Sağ bacağına kramp girmişti, kolları da uyuşmuş, kopacak gibi ağrıyordu.

Uzanıp sırtını yokladı. Çantası yerindeydi. Bir gülle gibi suya daldığında bir an çantanın kopup gittiğini sanmıştı. Kalkıp alçak duvara koştu, arkasında çömeldi. Yol bomboştu. Ancak kente diklemesine inen bir sokakta yayalar vardı. Gunn gözünün ucuyla bakarken hafif bir parıltı sezip başını çevirince yakındaki evlerden birinin damında bir adamın sigarasını yaktığını gördü. Başkaları da vardı; insanlar damlarda, komşu damlardaki dostlarıyla konuşuyorlardı. Akşamın serinliğinden yararlanmak için köstebekler gibi yuvalarından çıkıyor olmalıydılar.

Gunn kaldırımlardaki yayalara bakıp hareketlerindeki uyumu kavramaya çalıştı. Bol ve uzun entarileri içinde kayar gibi yürüyorlardı. Sırt çantasını çıkarıp açtı, içinden mavi bir çarşaf çıkardı. Ortasına ve iki yanına bir delik açtıktan sonra çarşafı külahlı bir entari gibi kafasından aşağı geçirdi. Moda ödülü kazanmazdı ama loş sokaklarda fazla dikkati çekmeden gezebilirdi. Bir ara gözlüğünü çıkarmayı düşündüyse bundan hemen vazgeçti. Gunn hipermetroptu ve 20 metre ötede hareket eden

bir otobüsü bile göremezdi.

Sırt çantasını entarinin altına sokup sanki göbeğiymiş gibi karnına bağladı. Sonra duvarın öteki tarafına atladı, karşıya geçip dar sokağa girerek akşam gezintisine çıkmış Gaoluların arasına karıştı. İki sokak yürüdükten sonra büyük kavşağa gelmişti. Sokaklarda bir iki hurdası çıkmış taksi, birkaç otobüs ve bisikletten başka bir araç yoktu.

Bir taksi çağırıp havaalanına çekmesini söylemek ne güzel olurdu, diye düşündü. Ama bu dikkatleri üstüne toplamaktan başka bir işe yaramazdı. Tekneden ayrılmadan bölgenin haritasını incelediğinden havaalanının kentin birkaç kilometre güneyinde olduğunu biliyordu. Bir bisiklet çalmayı düşündüyse, bundan da vazgeçti. Hırsızlık farkedilip polise bildirilirdi, oysa arkasında hiçbir iz bırakmak istemiyordu. Polis araların da bir yabancının dolaştığından kuşkulanmadığı sürece kendisini aramak için bir nedenleri olmayacaktı.

Ağır adımlarla kent merkezinden, pazar yerinden, Hotel Atlantide'den ve otelin karşısında kemerler altında bağıra çağıra mallarını satmaya çalışan sokak satıcılarının önünden geçti. Sokaklarda işaret diye bir şey olmadığından yönünü kutup yıldızına bakarak saptıyordu. Ancak bir ara bir okla bir uçak resmi görünce rahatladı. Havaalanına beklediğinden daha çabuk varacaktı. Talihi ona henüz sırt çevirmiş değildi.

Daha varlıklı insanların oturdukları mahallelerden ve kent dışındaki teneke mahallelerinden geçti. Nehirden çıktığından bu yana Gao ona, karanlıkla birlikte kumlu sokaklarda bilinmedik bir canavarın ortaya çıktığı bir kent gibi gelmişti. Yüzyılların kan ve şiddetiyle yoğurulmuş bir kentteydi sanki. Karanlık ve neredeyse ıssız sokaklardan geçerken harap evlerinin önlerinde oturan.insanların meraklı ve düşmanca bakışlarını da görmeye başlamıştı.

Boş görünen bir ara sokağa sapıp çantasından tabancasını çıkardı. İçgüdüleri kendisine sabahı görmek istersen geceleri sokağa çıkılmaması gereken bir yerde olduğunu söylüyordu.

Yanından tozu dumana katarak, tuğla yüklü bir kamyon geçti. Gunn kamyonun kendi yönünde gittiğini görünce tedbiri falan elden bıraktı. Koşup kamyonun arkasına atladı.

Kentin kokularından sonra dizel motorunun egzosu nefis bir koku gibi gelmişti. Tuğlaların üstündeki yerinden bir iki kilometre ileride ve sola doğru yanıp sönen kırmızı ışıklar gördü. Biraz daha ilerleyince bir terminal binasıyla iki hangarı aydınlatan zayıf ışıkları seçebildi.

Ne havaalanı ama, diye düşündü. Kullanmadıkları zaman bütün pist ışıklarını söndürüyorlar.

Kamyon yavaşlarken aşağı atladı. Kamyon kumları savurarak uzaklaştı. Gao Uluslararası Havaalanı yazısını görene kadar yürüdü.

Bir arabanın geçme olasılığına karşı yolun kıyısında yürüyordu. Ancak buna gerek yoktu. Terminal karanlık ve otopark boştu. Terminal binasına yakından bakınca umutları söner gibi oldu. Bu çatısı teneke kaplı ahşap binadan çok daha iyi depoların yıkıma terkedildiklerini görmüştü. Hemen hemen yıkılacak gibi duran sütunlar üstündeki kontrol kulesi ne çıkmak için insanda yürek olmalıydı. Karanlık binaların arasından geçip piste çıktı. Alanın ilersinde ışıldaklarla aydınlatılmış dört Mali jet avcı uçağıve bir nakliye uçağı vardı.

Gunn bir kulübenin önünde oturan iki silahlı nöbetçiyi görünce olduğu yerde durdu. Biri oturduğu yerde uyukluyor, öteki de kulübeye yaslanmış sigarasını tüttürüyordu. Bir bu eksikti, diye düşündü.

Saat on biri yirmi geçiyordu. Birden müthiş bir yorgunluk hissetti. 0 kadar yoldan gele gele, bu

haftalardır tek uçak görmemiş gibi duran havaalanına gelmişti. Bu yetmezmiş gibi alan Mali hava Kuvvetleri tarafından korunuyordu. Orada keşfedilmeden, ya da açlık ve susuzluktan geberip gitmeden ne kadar kalabilirdi ki?

Uzun bir beklemeye hazırlandı. Gündüzün ortalıkta dolaşmanın bir .anlamı yoktu. Çöle doğru yüz metre kadar yürüyünce çoktan unutulmuş bir kulübenin kalıntılarıyla dolu küçük bir çukura rastladı. Kuru kumlar içinde kendine bir çukur kazıp çürümüş tahtaları üstüne çekti. Çukur karıncalar ya da akreplerle dolu olabilirdi, umurunda bile değildi.

Otuz saniye sonra uyumuştu artık.

***

Massarde'nin adamları Pitt ile Giordino'nun ellerine kelepçe geçirmişler, sonra zincirle bir boruya bağlamışlardı. İkisi şimdi makine dairesinin altındaydılar. Başları üstünde silahlı bir nöbetçi bekliyordu. Kaçış olanaksızdı. General Kazım'in güvenlik güçlerine teslim edilmeleri bir zaman sorunuydu artık. Arkadan da ölüm cezası geleceği kesindi.

Buhar borusundan yükselen sıcaklıkta durmadan terliyorlar, daracık bölmede soluk almaları güçleşiyordu. Durumları her an biraz daha kötüye gitmekteydi. O cehennem çukurunda geçirdiği iki saat sonunda Giordino'da güç diye bir şey kalmamıştı. Rutubet o güne kadar gördüğü buhar banyolarının en berbatıydı. Vücudun sıvı kaybından çıldırma sınırına gelmişti.

Giordino arkadaşının bu işkenceye nasıl dayandığına baktı. Görebildiği kadarıyla Pitt'te hiçbir tepki yoktu. Ter içindeki yüzü sakin ve düşünceliydi. Bir kenarda asılı olan İngiliz anahtarlarına bakıyordu. Kelepçesi başı üstündeki bir boruya bağlı olduğundan oraya uzanması ola naksızdı. Gözleriyle erişemediği bu uzaklığı ölçüyordu. Dikkatini bir başı üstündeki ızgarada dolaşan nöbetçiye, bir de anahtarlara veriyordu.

Rudi başardı mı dersin? diye sordu Giordino.

Soğukkanlılığını kaybetmeyip gölgelerde kaldıysa bizim gibi olması için hiçbir neden yok.

Bu Fransız bizi terleterek ne kazanmayı umuyor dersin?

Hiç bilemiyorum. Ama bizi jandarmalara teslim edecek yerde buraya sokmasının nedenini öğrenmemize çok kalmadı sanırım.

'Telefonunu kullandık diye kızmışsa kaçığın biri olmalı."

Kabahat benim, dedi Pitt. "Ödemeli arayacaktım."

Eh, herifin bu kadar pinti olacağını da bilemezdin ya.

Nöbetçi birden başları üstündeki ızgaralardan birini yana kaydırdı, kelepçeleri boruya bağlayan zinciri açtı. Makine dairesinde dört tayfa uzanıp ikisini çekerek çıkardılar, sonra ite ite dışarı sürükleyip bir salona getirdiler. Biri kapıya vurdu, sonra açıp ikisini de içeri iteledi.

Yves Massarde uzun meşin bir koltukta konyak içiyordu. Karşısında subay üniformalı esmer biri de şampanya içmekteydi. Üzerlerinde sadece kısa pantolon ve tişört olan Pitt ile Giordino içeri sokulurken iki si de yerlerinden kıpırdamadılar.

Nehirde avladığın iki zavallı bunlar mı? diye sordu subay.

Aslında tekneye davetsiz bindiler. Onları haberleşme araçlarımı kullanırken yakaladım.

Mesaj gönderebildiler mi?

Massarde başını salladı. "Onlara engel olamayacak kadar geç kal mıştım."

Subay kadehini bir sehpaya bıraktı, kalkıp Pitt'in yanına geldi. Giordino'dan uzun boyluydu ama Pitt'ten en az on beş santim kısaydı.

Benimle telsizde hanginiz konuştunuz? diye sordu.

Pitt'in yüzü değişti. "Siz General Kazım olmalısınız."

Evet.

İşte insanın sesinden karakterinin anlaşılmayacağının bir kanıtı daha. Ben sizi Rudolf Valentino gibi bir insan olarak düşünmüştüm, oysa siz Kurnaz Çakal'a...

Yüzü nefretten daha da kararan Kazım aniden dişlerini gacırdata rak çizmeii ayağını Pitt'in bacakarasına salladı. Ancak Pitt yıldırım gibi bir hareketle adamın ayağını daha havadayken kelepçeli elleriyle yakaladı ve mengeneye sokulmuş gibi sıktı.

Pitt yerinden kıpırdamadı, Kazım'ın ayağını da bırakmadı. General tek ayağı üstünde dengede kalmaya çalışırken öylece durdu. Sonra çok ağır bir hareketle adamı geri geri iterek koltuğuna oturttu.

Odada şaşkın bir sessizlik vardı. Kazım şoka uğramıştı. On yılı aşkın bir süredir diktatör olan kendisine böyle bir şey yapılacağını aklı almıyordu. İnsanların önünde korkudan titremesine o kadar alışmıştı ki, böyle bir kaba güç gösterisi önünde ne yapacağını bilemiyordu. Solukları sıklaşmış, ağzı incecik bir çizgiye dönüşmüş, esmer yüzü morarmıştı.

Belindeki tabancayı ağır hareketlerle çekti, emniyet mandalını açtı, namluyu Pitt'e doğrulttu.

Pitt yan gözle arkadaşına bakınca, Giordino'nun Kazım'ın üstüne atlamaya hazır olduğunu gördü. Sonra gözlerini Kazım'ın tetiğe dokunan parmağından ayırmadan yana sıçramak için bacaklarını gerdi. Bu bir kaçış denemesi de olabilirdi, ancak Pitt, Kazım'a yaptığı o hareketten sonra elindeki tüm avantajları yitirdiğini biliyordu. Ölümü ani olmayacaktı. Kazım in iyi bir nişancı olduğu ve o mesafede ıskalamayacağı kesindi. Pitt ilk atışta kendini yana atabilecekti, ama Kazım ikinci ve üçüncü atışlarını dizkapaklarına yapacaktı. Generalin kötü bakışlarında çabuk bir ölüm yoktu.

Massarde tam o anda elini kaldırarak emredercesine bir sesle, "General, idamınızı lütfen başka bir yerde yapın," dedi.

Uzun boylusu ölecek, diye tısladı Kazım.

Her işin zamanı yar, dostum. Massarde kendine bir konyak daha doldurdu. "Benim bu çok değerli Navajo kilimimi kirletme lütfen."

Sana yenisini alırım, diye Kazım hırladı.

Herifin bir an önce ölmek istediğini anlamadın mı? Seni isteyerek kızdırdı, uzun işkenceler yerine bir anda ölmeyi yeğledi.

Kazım'ın tabancası indi. "Onu iyi anlamışsın."

Massarde omzunu silkti. "Amerikalılar bunlara sokak kabadayıları derler. Bu adamların gizledikleri çok önemli bir şey var. Konuşmaya ikna edilebilirlerse, bundan ikimiz de yararlanabiliriz."

Kazım oturduğu yerden kalktı, Giordino'ya yaklaştı, tabancasının namlusunu sağ kulağına yasladı.

Bakalım sen teknedekinden daha fazla konuşacak mısın?

Giordino gözlerini bile kırpmamıştı. Günah çıkaran bir papazın masum sesiyle, "Ne teknesi?" diye sordu.

Havaya uçurmadan bir iki dakika önce terkettiğin tekne.

Ha, o mu?

Göreviniz neydi? Nijer'den Mali'ye neden geldiniz?

Balıkların yumurtlama yerine kadar olan yollarını izliyorduk.

Ya teknedeki silahlar?

Silah, silah, başka laf yok! Giordino dudaklarını büküp omuzlarını silkti. "Bizde silah falan yok."

Benin devriye botlarıyla çatışmanızı unuttun mu?

Giordino başını salladı. "Kusura bakma ama böyle bir şey hatırlamıyorum."

Bamako'daki merkezin sorgulama odasında birkaç saat senin belleğini tazeleyecektir.

İşbirliğine yanaşmayan yabancılar için pek sağlıklı bir ortam olduğunu söyleyemem, dedi Massarde.

P'ıtt arkadaşına baktı. "Adamla dalga geçmeyi bırak da, gerçeği söyle," dedi.

Giordino, Pitt'e döndü. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Belki sen işkenceye dayanabilirsin, ama ben dayanamam. Acı çekeceğimi düşündükçe ölecek gibi oluyorum. General Kazım'a istediğini sen söylemezsen, ben söyleyeceğim.

Arkadaşın mantıklı, dedi Kazım. "Onu dinlersen akıllılık etmiş olursun."

Giordino'nun yüzündeki boş ifade bir an kayboldu, sonra yine belirdi. Bu kez gözlerinde öfke de vardı. "Seni hain..."

Kazım tabancasını Giordino'nun yüzüne indirdi, çenesini yardı. Giordino iki adım geriledi, sonra durup gözü dönmüş bir boğa gibi ileri fırladı. Kazım tabancayı kaldırıp gözlerinin ortasına nişan aldı.

Giordino'nun ani patlayışı karşısında şaşıran Pitt, eh sonumuz geldi, diye düşündü. Hemen Kazım'in önüne atladı, Giordino'nun kollarını yakaladı. "Sakin ol!"

Massarde kimseye göstermeden koltuğun yanındaki bir düğmeye dokundu. Kimse başka bir hareket yapamadan odaya giren tayfalar Pitt ile Giordino'yu yere devirdiler. Pitt yararsız olduğunu bildiği için karşı koymadı, gücünü saklaması gerekiyordu. Ama Giordino çılgınlar gibi çırpınıyor, odayı küfürleriyle çınlatıyordu.

Massarde ayağa kalkarak Giordino'yu gösterdi. "Onu aşağı götürün!"

Tayfalardan biri Giordino'nun kulağının arkasına kısa bir copla şiddetli bir darbe indirdi. Giordino bir çuval gibi yere yığılırken iki kişi kollarından tutup sürüklediler.

Kazım yerde yatmakta olan Pitt'e çevirdi tabancasını. "Sen acı çekme yerine insan gibi konuşmayı yeğlediğine göre adını söylemekle başla bakalım."

Pitt doğruldu. "Dirk Pitt."

Sana inanayım mı?

Herhangi bir addan farkı yok ki.

Kazım, Massarde'ye döndü. "Üzerlerini arattın mı?"

Massarde başını salladı. "Üzerlerinde herhangi bir belge yoktu."

Kazım tiksinerek baktı Pitt'e. "Belki de sen beni Maii'ye neden pasaportsuz girdiğin konusunda aydınlatabilirsin."

Elbette, general. Arkadaşım ve ben arkeologuz. Bir Fransız vakfi bize Nijer Nehrinde eski batıkları arama işi verdi. Devriye botlarınızdan biri teknemize ateş edip batırınca pasaportlarımızı da kaybettik.

Buhar odasında iki saat kaldıktan sonra gerçek arkeologlar çocuklar gibi yalvarırlardı. Sizler eğitilmiş düşman ajanından başka bir şey olamayacak kadar sert, korkusuz ve küstah...

Hangi vakıf? diye sordu Massarde.

Fransız Tarihi Araştırmalar Vakfi.

Hiç duymadım.

Pitt ellerini çaresizce iki yana açtı. "Ben ne diyebilirim ki?"

Arkeologlar ne zamandan beri roketatar ve otomatik silahlarla donanmış yatlarda araştırma yapıyorlar? diye Kazım alayla sordu.

Korsan ve teröristlere karşı hazırlıklı olmak kimseye zarar getirmemiştir.

O anda kapı vuruldu. Tayfalardan biri Massarde'ye bir kâğıt uzattı. 'Yanıt geldi, efendim."

Massarde kâğıda bakıp başını salladı. Teşekkürlerimi bildir ve araştırmaya devam etmesini söyle."

Adam çıktıktan sonra Kazım, "İyi haber mi?" diye sordu.

Çok aydınlatıcı. Birleşmiş Milletlerdeki ajanımdan. Bu adamlar Washington'daki Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Kuruluşundan geliyorlarmış. Görevleri Nijer'den kaynaklanan ve denize girdikten sonra kızıl akıntıya neden olan kimyasal kirlenmeyi araştırmakmış.

Onlar kirlenmeden başka şey arıyorlardı, dedi Kazım. "O bir maskeleme. Bence petrol arıyorlardı."

Benim New York'taki ajanım da öyle düşünüyor. Bunun bir maskeleme olduğunu söylemiş ama haber kaynağı o fikirde değilmiş.

Kazım, Massarde'ye kuşkuyla baktı. "Fort Foureau'dan bir sızıntı yok umarım."

Massarde hiç duraksamadan, "Ne münasebet!" dedi. "Benim tesisim Nijer'i etkilemeyecek kadar nehirden uzak. Hayır, bu ancak senin açıklamayı uygun bulmadığın gizli girişimlerinden biridir herhalde."

Kazım'in yüzü katılaştı. "Mali'de bir kirlenme varsa bunun sorumlusu ancak sen olabilirsin,

dostum."

Olanaksız. Massarde, Pitt'e baktı. "Bu konuşmayı ilginç buluyor olmalısınız, Bay Pitt."

Neden söz ettiğinizi bilmiyorum.

Siz ve arkadaşınız çok değerli insanlar olmalısınız.

Yok canım.

Neden değerli? diye sordu Kazım.

Ajanım onları kurtarmak için Birleşmiş Milletlerin özel bir taktik ekip göndereceğini bildiriyor.

Kazım bir an şaşaladı. Sonra kendini topladı. "Buraya özel bir ekip mi gelecekmiş?"

Bay Pitt amiriyle bağlantı kurduğuna göre şu anda yola çıkmışlardır bile. Massarde elindeki kâğıda baktı. "Ajanıma göre amirinin adı Amiral James Sandecker'miş."

Sizi aldatmanın yolu olmadığı anlaşılıyor. Denizevinin bu süslü odasında havalandırma olduğu için Pitt aşağıda buharlar arasında geçirdiği o saatlerden sonra elinde olmadan titriyordu. Ancak tüylerini ürperten bir şey daha vardı. Massarde'nin görevlerini tam olarak bilmesi karşısında dehşete düşmüştü. Kendilerini kimin ele verdiğini düşünmeye çalıştıysa da, bulamadı.

Artık maskemiz düştüğüne göre, artık o kadar zeki ve kayıtsız değiliz, değil mi, dostum? Kazım bir kadeh şampanya aldı. "BM ekibiyle nerede buluşacaktınız, Bay Pitt?"

Pitt düşündü. Gao Havaalanı ilk akla gelen yerdi. Gunn'u tehlikeye sokmak istemezdi, ama Kazım'in göründüğü kadar aptal olduğunu umarak bir kumar oynadı.

Gao Havaalanında. Şafak vakti gelecekler. Pistin batı ucunda bekleyecektik.

Kazım bir an Pitt'in yüzüne baktı, sonra ani bir hareketle tabancasının kabzasıyla alnına vurdu. "Yalancı!"

Pitt başını eğip elleriyle örttü. "Gerçeği söylüyorum, yemin ederim!"

Yalancı! Gao pisti kuzeyden güneyedir. Batı ucu yoktur.

Pitt içini çekerek ağır ağır başını salladı. "Direnmenin yararı yok sanırım. Bunu benden nasıl olsa ergeç öğreneceksiniz."

'Tam da bunun için yöntemlerim vardır."

Peki, dedi Pitt. "Amiral Sandecker tekneyi batırdıktan sonra Gao'nun yirmi mil güneyinde olmamızı söylemişti. Nijer'den bir helikopter gelecekti."

Çevrenin güvenli olduğunu nasıl bildirecektiniz?

Buna gerek yoktu. Çevre boş arazidir. Helikopterin ışıldağıyla aşağısını tarayıp bizi bulacaklarını söylemişlerdi.

Saat kaçta?

Sabah dörtte.

Kazım uzun uzun baktı Pitt'in yüzüne. "Bir yalan daha söylemişsen pişman olacaksın."

Kazım tabancasını kılıfına sokup Massarde'ye döndü. "Kaybedecek zaman yok. Bir karşılama

töreni hazırlamalıyım."

Zateb, BM'yi buradan uzak tutmakla akıllılık edersin. Pitt ile arkadaşını bulamayınca Nijerya'ya döneceklerdir. Helikopteri düşürüp içindekileri öldürmekse arı kovanını açmak olur.

Benim ülkemi istila ediyorlar.

Önemsiz bir şey. Massarde elini salladı. "Milli gurur sana hiç yakışmıyor. O çirkin programlarını yapacak parayı kaybetmek, kana olan hırsını tatmin etmenle kıyaslanmayacak kadar önemlidir. Bırak gitsinler."

Kazım gülümsedi. "Yves, sen benim yaşamımdan zevki çıkarıp alıyorsun."

Ama cebine milyonlarca frank koyuyorum.

O da var ya.

Massarde, Pitt'i gösterip ekledi. "Ayrıca bununla ve arkadaşınla gönül eğlendirebilirsin. Sana öğrenmek istediğin her şeyi söyleyeceklerinden eminim."

Yarın öğleden önce konuşurlar.

Bundan hiç kuşkum yok.

Onları buhar odasında yumuşattığın için teşekkür ederim.

O zevk bana aitti. Massarde yandaki bir kapıya doğru yürüdü. "Şimdi izin verirsen konuklarımın yanına döneceğim."

Bir iyilik istiyorum, dedi Kazım.

Söyle.

Bay Pitt ile Bay Giordino'yu buhar odasında bir süre daha tut. Onları Bamako'ya götürdüğümde bütün düşmanlıklarının erimiş olmasını istiyorum.

Nasıl istersen. Tayfama Bay Pitt'i de aşağı götürmelerini emrederim.

'Teşekkür ederim, dostum Yves."

Massarde başını eğdi. "Bir şey değil."

Sinirleri uyuyamayacak kadar gergin olan Eva uçağın inişe geçtiğini farkeden ilk kişi oldu. Pilotlar mümkün olduğunca yumuşak hareket ediyorlarsa da, Eva motor gürültüsünün hafiflediğini duydu ve kulakları tıkanınca da, alçaldıklarını anladı.

Dışarda sadece karanlık vardı. Bomboş çölde bir tek ışık bile görünmüyordu. Saat gecenin on buçuğuydu; Asselar adındaki o mezarlıktan son örnekleri de alıp havalandıklarından bu yana yalnızca bir buçuk saat geçmişti.

Eva pilotların belki de yeni bir rotaya geçtiklerini düşündüyse de, içindeki düşme duygusu uçağın alçalmakta devam ettiğini gösteriyordu.

Kalkıp Hopper'in piposunu rahat içmek için oturduğu arka tarafa gitti. Onu hafifçe dürtükleyerek, "Frank, bir aksilik var," dedi. . Hopper'in uykusu çok hafifti. "Ne dedin?"

Uçak alçalıyor. İneceğimizi sanıyorum.

Saçma. Kahire beş saatlik yoldadır.

Motorların sesinden anladım.

Pilotlar yakıt tasarrufu yapmak istiyorlardır.

Alçalmakta olduğumuzdan eminim.

Hopper kadının sesindeki ciddiliği farkedince doğrulup motor sesine kulak verdi. Sonra uzanıp uçağın ön tarafına baktı. "Haklısın galiba. Burun kısmı hafifçe öne eğilmiş."

Eva başını kokpitten yana salladı. "Pilotlar uçuş sırasında kapıyı hep açık tutarlardı. Oysa şimdi kapalı."

Hopper üstündeki battaniyeyi çekti. "Gereksiz kaygıya kapılıyoruz sanırım, ama bir bakmanın da zararı olmaz."

Eva onun arkasından kokpit kapısına yürüdü. Hopper kolu çevirirken kaşlarını çattı. "Kilitli bu." Kapıyı yumrukladıysa da, içerden bir karşılık alamadı. Uçağın iniş açısı büyümüştü. "Garip bir şeyler oluyor, herkesi uyandır," dedi.

Eva gidip diğerlerini uyandırdı. Hopper'in yanına ilk gelen Grimes oldu.

Neden iniyoruz?

Hiçbir fikrim yok. Pilotlar da bizimle konuşmaya hevesli değiller.

Belki de acil iniş yapıyorlardır.

Öyle olsa bile, bunu bize bildirmemekte kararlılar.

Eva camların birinden dışarı baktı. Uçağın burnunun ilersinde soluk sarı ışıklar seçiliyordu. "İlerde ışık var," diye seslendi.

Grimes, "Kapıyı kıralım," dedi.

Neden? Pilotlar inmek istiyorlarsa, onları durduramayız ki. Hiçbirimiz bir jeti kullanamayız.

Öyleyse yerlerimize dönüp kemerlerimizi bağlamak dışında yapabileceğimiz bir şey yok, dedi Eva.

Daha sözünü bitirmemişti ki, iniş ışıkları yanıp altlarındaki çölü aydınlattı, tekerlekler indirildi. Kemerlerini bağladıkları sırada da uçak yere kondu, pilot hava frenlerini çalıştırınca motorlar gürledi. Yerin asfaltlanmamış olması uçağı zaten frene gerek kalmadan yavaşlatmıştı. Uçak ilerdeki bir dizi ışıldağa doğru yaklaşıp durdu.

Neredeyiz acaba? diye sordu Eva.

Az sonra öğreniriz. Hopper tekmelemek üzere kapıya doğru yürüdü. Ancak o daha varmadan kapı açıldı ve pilot içeri girdi.

Burada durmak da neyin nesi? diye sordu Hopper. "Mekanik bir arıza mı var?"

Burada ineceksiniz, dedi pilot.

Sen ne diyorsun, be adam? Bizi Kahire'ye götürüyordun.

Ben sizi Tebezza'ya indirme emri aldım.

Bu BM'nin kiraladığı bir uçaktır. Sen bizi istediğimiz yere götürmek için tutuldun. Ve Tebezza

mıdır nedir, orada işimiz yok.

Beklenmedik bir durak olarak kabul edin öyleyse.

Bizi çölün ortasında indiremezsiniz. Buradan Kahire'ye nasıl gideriz?

Gerekli işlemler yapıldı.

Ya araç gerecimiz?

Onlar korunacaktır.

Örnekler bir an önce Paris'teki Dünya Sağlık laboratuvarına iletilmelidir.

Benim işim değil bu. Şimdi lütfen özel eşyalarınızı toplayıp uçaktan inin.

İnmeyeceğiz, dedi Hopper.

Pilot Hopper'in yanından geçip arka kapıya yürüdü. Birtakım düğ melere bastı. Hidrolik pompalar çalıştı, uçağın arka kısmı yere inen bir merdivene dönüştü. Pilot arkasında sakladığı iri bir tabancayı şaşkın bilim adamlarına doğru salladı.

Uçaktan hemen inin! diye bağırdı.

Hopper pilota yaklaştı, karnına değen tabancayı önemsemeden, "Sen kimsin? Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu.

Mali Hava Kuvvetlerinden Teğmen Ebubekir Babanandi'yim. Amirlerimden aldığım emri uyguluyorum.

Amirlerin kim senin?

Mali Yüksek Askeri Konseyi.

'Yani General Kazım...."

Teğmen tabancayı karnına bastırınca Hopper sustu. "Doktor, lütfen kargaşa çıkarmayın. Ya uçaktan inersiniz, ya da sizi burada vururum."

Eva, Hopper'in kolunu tuttu. "Dediğini yap, Frank. Gururun ölümüne neden olmasın."

Hopper durduğu yerde sallanıyordu. Babanandi soğukkanlı ve sert görünüyorsa da, Eva onun gözlerinde düşmanlıktan çok korku görüyordu. Babanandi başka bir şey söylemeden Hopper'i merdivene doğru itti.

"Sizi uyarıyorum. Daha fazla oyalanmayın."

Yirmi saniye sonra Eva'nın kolundan tuttuğu Hopper yere ayak basmıştı.

Başları ve yüzleri Tuareglerin çivit rengi başlıklarıyla örtülü beş altı kişi Hopper'in çevresini sardılar. Hepsi de uzun boyluydular. Üzerlerinde siyah entariler, bellerine sardıkları kuşaklar arasında geniş kılıçlar vardı. Ellerindeki otomatik tüfeklerin namluları Hopper'e çevriliydi.

Yanlarına iki kişi daha yaklaştı. Biri çok uzun boyluydu, vücudunun tek görünen yeri açık renkli elleriydi. Hopper'in başı adamın omuzlarına ancak geliyordu.

Yanında çakıl yüklü bir kamyonu andıran bir kadın vardı. Kadının üstünde telefon direkleri gibi bacaklarının ancak yarısına kadar inen pis ve bol bir entari vardı. Diğerlerinin aksine onun başı

açıktı. Güney Afrikalılar kadar siyah ve kıvırcık saçlı olmasına karşın, çıkık elmacık kemik leri ve neredeyse bütün yüzü genişliğinde ağzı vardı. Gözleri küçük ve boncuk gibiydi. Burnu kırıktı, alnında eski bir yara izi vardı. Bir zamanlar işkence edilmiş bir yüzdü bu. Kadın elinde bir ucu düğümlü kalın bir sırım tutuyor ve Hopper'e sanki bir Engizisyon işkencecisiymiş gibi bakıyordu.

Burası neresi? diye sordu Hopper.

Tebezza, dedi uzun boylu adam.

Onu biliyorum. Tebezza nerededir?

Adam Kuzey İrlanda aksanlı bir İngilizceyle, 'Tebezza çölün bitip cehennemin başladığı yerdir," dedi. "Hükümlüler ve köleler burada altın madenlerinde çalışırlar."

Taoudenni tuz madenlerinde olduğu gibi, dedi Hopper. "Şu tüfekleri suratımdan çeker misiniz?"

Buna gerek duyuyoruz, Dr. Hopper.

Kaygılanmanıza gerek yok. Biz buraya hırsızlık... Hopper sözünün ortasında durdu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. "Benim adımı biliyorsun," dedi.

Evet, sizi bekliyorduk.

Siz kimsiniz?

Adım Selig O'Bannion. Madenin baş mühendisiyim. O'Bannion yanındaki iri kadına döndü. "Bu da patronum Melike. Sizler ondan emir alacaksınız."

Emir mi? Sen ne diyorsun?

Sizi buraya General Zateb Kazım gönderdi. Madende çalışmanızı istiyor.

Bu, adam kaçırmadır!

O'Bannion başını sabırla iki yana salladı. "Pek öyle denemez, Dr. Hopper. Siz ve ekibiniz rehine olarak burada bulunmuyorsunuz. Tebezza madenlerinde çalışma cezasına çarptırıldınız."

Sen manyağın... Melike elindeki meşin kırbacı yüzüne indirince Hopper'in sesi kesildi. Dehşet içinde elini yüzüne götürdü.

Pis domuz, bu köle olarak aldığın ilk ders, diye kükredi kadın. "Bundan sonra emredilmedikçe konuşmayacaksın."

Kırbacını bir daha kaldırdığında O'Bannion kadının kolunu tuttu.

'Yavaş ol, kadın. Ona bu fikre alışacak zaman tanı." Uçaktan inip Hopper'in arkasında duran diğer bilim adamlarına baktı. "İlk günkü çalışmaları için sağlıklı olmalarını istiyorum."

Melike istemeye istemeye indirdi kırbacını. "Sende bir yumuşama görüyorum, Selig. Bunlar porselen değiller ya."

Sen Amerikalısın, dedi Eva.

Melike güldü. "Haklısın, şekerim. California'da Corona Kadınlar Cezaevinde on yıl baş gardiyanlık yaptım."

Melike kadın işçilere bakar, dedi O'Bannion. "Sizi de aileden biri olarak göreceğinden hiç kuşkum

yok."

Yani kadınlar da madende mi çalışıyorlar? diye sordu Hopper.

Evet, hatta çocuklarıyla birlikte.

İnsan hakları suçu işliyorsunuz, dedi Eva.

Melike, O'Bannion'a baktı. "İzin var mı?"

'Var."

Kadın kırbacın ucunu Eva'nın karnına bastırdı, sonra ensesine indirdi. Eva bir battaniye gibi yere yığılırken Hopper onu yakaladı.

Sözlü direnmenin bile boşuna olduğunu öğreneceksiniz, dedi O'Bannion. 'Yeryüzünde kalan zamanınızı hiç olmazsa acı çekmeden geçirmeye çalışın."

Biz Dünya Sağlık Örgütünün saygın bilim adamlarıyız, dedi Hopper. "Bizi bir kapris için öldüremezsiniz."

Öldürmek mi, doktor? dedi O'Bannion. "Öyle bir şeye niyetim yok. Ben sizi çalıştıra çalıştıra öldüreceğim."

Her şey Pitt'in umduğu gibi olmuştu. Nöbetçi onu ve Giordino'yu makine dairesinin altına götürürken uysal davranmış, hatta adamın kelepçelerini buhar borusuna kilitlemesi için kollarını bile kaldırmıştı. Ancak bu kez ellerini boru kelepçesinin öteki yanında tutmuştu. Pitt'in zincirlendiğinden emin olan nöbetçi dışarı çıkıp başlarının üstündeki çelik kapağı gürültüyle kapattı.

İçerde buhardan Giordino görünmüyordu bile. "Ne oldu?" diye sordu Giordino.

Massarde ile Kazım karanlık bir işde ortak çalışıyorlar. Massarde generale rüşvet veriyor. Bunun dışında bir şey öğrenemedim.

Buradan nasıl çıkacağız?

Pitt ellerini kaldırıp gösterdi. "Bir tek bilek hareketiyle."

Pitt ellerini boru üzerinde kaydırarak çeşitli boyda İngiliz anahtarlarının bulunduğu rafa yaklaştı. Aldığı bir anahtarla boruyu duvara bağlayan kelepçeyi sökmeye başladı. Sonunda borunun kurtulmasına iki diş kala bıraktı.

'Tamam, sökülmeye hazır şimdi. Bunun yukardaki kamaraları ısıtan alçak ısılı buhar olacağını umut ederim. Yoksa bir ıstakozun kaynar suyun içinde neler hissettiğini öğreniriz. Bu durumda bile buradan hemen çıkmazsak buhardan boğulabiliriz."

Giordino yerinden kalktı, dizlerini bükerek yukardaki kapağa başını dayadı. "Nöbetçi erişebileceğim bir yere gelsin, gerisine karışma."

Pitt bağlantı yerini söktükten sonra, kelepçenin zinciriyle boruya asıldı ve bütün ağırlığıyla aşağı çekti. Boru kırılınca içeri buhar dolmaya başladı. Bir anda birbirlerini görmez olmuşlardı. Pitt ellerinin üstünün yanmasına aldırmadan kelepçelerini buharlar çıkaran borunun ucundan kurtardı.

Sonra ikisi birden bağırıp kapağa vurmaya başladılar. Kapağın arasından buharlar çıktığını gören adam Pitt'in beklediğini yaparak kapağı kaldırdı. Yüzüne fışkıran buharlar arasından uzanan Pitt'in elleri onu aşağıya çekti. Başı çelik bir kirişe çarpan nöbetçi o anda bayıldı.

Pitt adamın elinden otomatik silahını kaparken Giordino da ceplerinde kelepçelerin anahtarlarını bulmuştu. Giordino kendi kelepçesini çıkarırken Pitt kedi gibi yukarı fırladı. Makine dairesi boştu. Bir tek kişiden başka nöbetçi yoktu.

Pitt, "Geliyor musun?" diye seslendi.

Adamı al, dedi Giordino. "Zavallıyı burada ölüme terk etmenin anlamı yok."

Pitt uzanıp nöbetçiyi yukarı çekti. Sonra Giordino'yu bileklerinden yakalayıp çekerken ellerinin acısıyla gözlerini yumdu.

Ellerin haşlanmış karidese dönmüş, dedi Giordino.

Çekerken boruya sürtmüş olmalıyım.

Bir şeyle saralım.

'Vakit yok."

Giordino, Pitt'in kelepçelerini çıkardı. Anahtarı sonra cebine soktu. "Bu bir hatıra olarak kalsın, bir daha ne zaman işimize yarayacağı belli olmaz."

Halimize bakılırsa bu, düşündüğünden de yakın olabilir. Yukarsı soğuyup da Massarde'nin çıplak omuzlu kadınları üşümeye başlayınca aşağı birini gönderecektir.

Şu halde buradan çıkalım bakalım.

Pitt bir kapağı açınca teknenin arka güvertesini gördü. Hemen çıkıp başını yukarı kaldırdı. Salon pencerelerinden resmi giyimli kadın ve erkeklerin içkilerini içerek konuştukları görülüyordu.

Giordino'nun arkasından gelmesi için işaret etti. Görülmemek için eğilerek koştular. Bir merdivenden çıkınca karşılarına Massarde'nin büyük salonun üstündeki güvertede bağlı duran helikopteri çıktı. Çevresinde kimseler yoktu.

İşte arabamız bizi bekliyor, dedi Pitt.

Yüzmekten iyidir, diyen Giordino sırıttı. "Herif iki emekli hava Kuvvetleri pilotunu barındırdığını bilseydi bunu böyle başıboş bırakmazdı."

Pitt helikopterin kapısını açıp içeri girdi. Giordino da tekerlekleri serbest bırakıp iplerini çözdü. O da Pitt'in arkasından bindi.

Fransız yapısı bir Ecureuil, dedi Pitt. "Modelini söyleyemeyeceğim. Kontrol falan da yapmadan havalanmaya bakalım." Motoru çalıştırırken çok değerli iki dakikalarını kaybetmişlerdi, ancak pervaneler dönmeye başladığında daha alarm verilmemişti. Pek çok pilot gibi Pitt'in de göstergelerin üzerindeki Fransızca yazıları çevirmeye ihtiyacı yoktu. Her birinin ne olduğunu bilirdi.

Birden yanıbaşlarında bir tayfa belirip merakla içeri baktı. Giordino adama gülümseyip elini salladı.

Bizim kim olduğumuzu anlamadı, dedi.

'Tabancası var mı?"

Yok, ama merdivenden çıkmakta olan arkadaşları pek dostça görünmüyorlar.

Pitt daha fazla beklemedi. Derin bir soluk alıp helikopteri havalan,|. dırdı, levyeleri ileri

itti. Denizevi şimdi karanlıklar içinde bir parıltıydı. Pitt helikopteri on metre yükseklikte tutarak nehrin aşağısına doğru yol al maya başladı.

Nereye gidiyoruz? diye sordu Giordino. "Rudi'nin bulduğu kirliliğin suya karıştığı o yere." "Ama yönümüz ters değil mi? Zehir girişini yüz kilometre öteki yön, de bulunmuştuk."

Arkamızdan gelecekleri kandırmak için. Gao'dan uzaklaşınca güneye dönüp çöle gireceğim, nehri otuz kilometre yukarda bulacağız.

Neden havaalanına uğrayıp Rudi'yi almıyoruz? Sonra da arkamıza bakmadan giderdik buradan. ı "200 kilometreden fazla uçacak yakıtımız yok, bir. Massarde ile Ka zım ortalığı velveleye verdikten sonra Mali jetleri bizi bulurlar ve ya in meye zorlarlar, ya da unufak ederler, bu da iki. Bu senaryonun başlamasına on beş dakika var bence. Üçüncü neden de, Kazım bizim iki ki1 şi olduğumuzu sanıyor. Rudi ile aramızı ne kadar çok açarsak, onun ör neklerle buradan çıkma şansı da o kadar artar."

"Bütün bunlar aklına bir anda mı geliyor, yoksa atalarının arasında kâhinler falan mı vardı?" | ? "Buhar banyosundan ve denizevinden kurtulduk ama, değil mi?"

"Şimdi de yakıtımız bitene kadar çölde uçacağız. Sonra da ne oldu ğu bilinmeyen bir zehiri ararken Malililer tarafından yakalanacağız, ya da öldürüleceğiz."

Pitt, "Kirlenmenin başladığı yere gelince helikopteri bırakacağız." "Nehre mi gireceğiz yine?"

"Şimdi anlamaya başladın işte."

"Bir daha o pis suya girmem. Sen iyice oynattın artık."

Pitt birden ciddileşti. "Mali uçakları bu helikopteri her yerde araya caklardır. Ama bunu nehirde batırdık mı, bizi aramaya nereden başlayacaklarını bilemeyecekler. Kazım bizim kirlenme kaynağını aramak için İçöle gidebileceğimizi asla aklına getirmeyecektir." "Çok kurnazsın." Pitt uzanıp yanındaki cepten bir harita aldı. "Ben bir rota çizene kadar kontrolü al," dedi.

'Tamam. Aldım."

'Yüz metre yükselelim, nehri beş dakika izledikten sonra iki altı sıfir rotasına gir."

Gao'nun çevresinden dolanıp istedikleri yere varmaları yalnızca yirmi dakika sürmüştü. Çölden çıkıp da Nijer Nehrine varınca rahat bir soluk aldılar.

Helikopteri nerede batıracağız?

Nehrin yukarısında, kulağı sağlam insanların duymayacakları bir yerde.

Bu noktayı seçmen için özel bir nedenin var mı?

Cumartesi gecesi. Neden kente uğrayıp neler olduğuna bir bakmayalım?

Giordino uygun bir karşılık vermek için ağzını açarken vazgeçti. Helikopteri Pitt'in verdiği rota uyarınca uçurmaya devam etti.

Suyun iki metre üzerindeyken Giordino motorları kesti, Pitt de bütün elektik düğmelerini kapattı. Massarde'nin güzelim helikopteri yaralı bir kelebek gibi bir an direndikten sonra suya gömüldü. İkisi tam suya değerken kapıları açıp mümkün olduğu kadar uzağa fırladılar. Su açık kapılara kadar içeriyi doldurmaya başlayınca helikopter sessizce derinliklere gömüldü.

Beverly Hills Otelinin kokteyi salonu denemezse de, iki kere nehirde yüzmüş, buhar banyosuna dalmış ve çölde karanlıkta iki saat dolaşmış bir insan için hiçbir bar bu kadar çekici olamazdı. Pitt yaşamı boyunca gözüne böylesine hoş görünen bu kadar berbat bir yere girmiş değildi.

Bir mağaraya girmiş gibi olmuşlardı. Duvarlar çamurla sıvanmış, yer bastırılmış topraktı. Tuğlalar üstüne oturtulmuş uzun bir kalas bar tezgâhı görevi yapıyordu. Onun arkasındaki çamurla sıvalı bir oyukta çay ve kahve ibrikleri, bunların yanında ne olduğu belirsiz beş şişe vardı.

Bir köşedeki küçük sobanın sıcaklıkla birlikte yaydığı kokunun deve gübresi olduğunu ne Pitt bilebilirdi, ne de Giordino. İskemle ve masaların hiçbiri birbirine uyumlu değildi ve hepsi eskiciden toplanmış gibiydi. Dolap kadar odadaki tek ışık tavandaki kirişe çivilerle tutturulmuş bir kordonun ucundaki tek çıplak ampulden yayılıyordu. Kentin aşırı yük binmiş jeneratörünün verdiği kısıtlı güçle bu da yanıp yanıp sönmekteydi.

Çevrelerine bakınca üniformalı tek kişi olmadığını görerek rahatladılar. Odada hep balıkçılar, köylüler ve Pitt'in çiftçi olduklarını tahmin ettiği birkaç kişi vardı. Kadın yoktu. Birkaç kişi bira içiyorsa da, çoğunluk kahve ve çay içmekteydi. Gelenlere şöyle bir baktıktan sonra dikkatlerini önlerindeki domino oyunlarına vermişler, konuşmalarına devam etmişlerdi.

Uydurma barın ardından çıkıp yanlarına gelen patron önce onların konuşmalarını bekledi.

Pitt iki parmağını havaya kaldırdı. "Bira."

Giordino adamın epey hurda bir buzdolabından iki şişe Alman birası çıkardığını gördü. Sonra dönüp Pitt'e kuşkuyla baktı.

Bunun parasını nasıl ödeyeceğini söyler misin, lütfen?

Pitt gülümsedi, yere eğilip sol ayakkabısını çıkardı, ökçesinden bir şey aldı. Kimsenin kendilerine bakmadığından emin olmak için çevresine göz gezdirdikten sonra avcunu açıp Giordino'ya gösterdi. Elinde bir dizi Mali banknotu vardı.

Amiral hiçbir şeyi unutmamış, dedi.

Peki, nasıl oluyor da parayı bana değil de, sana emanet ediyor?

Benim ayaklarım seninkilerden daha büyükde ondan.

Patron gelip şişeleri masaya bıraktı. "On frank," dedi.

Pitt adama bir banknot uzattı. Patron parayı ışığa tuttu, parmakları arasında ovuşturdu, sonra yerine döndü.

Adam senden on frank istedi, sen yirmi franklık verdin. Cebinin para dolu olduğunu sanırsa buradan çıkmadan soyuluruz.

Benim de beklediğim bu, dedi Pitt. "Mahallenin üçkâğıtçısının görünüp kurbanlarının çevresinde dolanması ancak bir zaman sorunudur."

Alıyor muyuz, satıyor muyuz?

Genellikle alıyoruz. Bir nakil aracına ihtiyacımız var.

Bence birinci öncelik iyi bir yemek olmalı. Kış uykusundan kalkmış bir ayı kadar açım.

istersen burasının yemeğini denersin, dedi Pitt. "Ben açlıktan ölmeyi yeğlerim."

Üçüncü biralarını içerken içeri yirmi yaşlarında bir genç girdi. Çevresine şöyle bir baktıktan sonra dikkatini Pitt ile Giordino'ya verdi.

Sabrın sonu selamettir, dedi Pitt. "Kurtuluşumuz yolda."

Genç adam yanlarına geldi. "Merhaba," dedi.

Merhaba, dedi Pitt.

ingiliz misiniz?

Yeni Zelandalıyız.

Adım Muhammed Digna. Arzu ederseniz paranızı değiştirmeye yardımcı olabilirim.

Pitt omuzlarını silkti. "Mali paramız var."

Bir rehbere, gümrüklerde ya da poliste bir sorununuzu çözümleyecek birine ihtiyacınız var mı?

Sanmıyorum. Pitt boş iskemleyi gösterdi. "Bizimle bir içki içer miydin?"

'Teşekkür ederim." Digna patrona Fransızca bir şeyler söyledikten sonra oturdu.

İngilizceyi iyi konuşuyorsun, dedi Giordino.

Gao'da ilkokula ve Bamako'da liseye gittim. Sınıfımın birincisiydim. Kendi Bambara dilimin dışında Fransızca, İngilizce ve Almanca bilirim.

Benden iyisin, dedi Giordino. "Ben ancak kendimi idare edecek kadar İngilizce bilirim."

Ne iş yaparsın? diye Pitt sordu.

Babam yakınlardaki bir köyün reisidir. Onun emlak ve ihracat işlerine bakarım.

Ama yine de barlarda turistlere hizmet etmeye çalışıyorsun.

Bildiğim dilleri unutmamak için yabancılarla konuşurum.

Patron gencin önüne bir bardak çay bıraktı.

Baban mallarını neyle nakleder? diye sordu Pitt.

Renault kamyonlarından oluşan küçük bir filosu vardır.

Birini kiralayabilir miydik acaba?

Mal mı taşıyacaksınız?

Hayır, arkadaşımla Yeni Zelanda'ya dönmeden kuzeye doğru biraz gidip büyük çölü görelim diyorduk.

Digna başını salladı. "Olanaksız. Babamın kamyonları bugün kumaş ve sebze yüklü olarak Mopti'ye gittiler. Ayrıca hiçbir yabancı özel belge almadan çöle gidemez."

Pit düşkırıklığıyla Giordino'ya döndü. 'Yazık. Ve biz de göçebeleri deve üstünde görmek için dünyanın yolunu geldik."

Zavallı ak saçlı anamın yüzüne bakamayacağım şimdi, dedi Giordino. "Sahra'yı görebilmem için bana biriktirdiği bütün parasını vermişti."

Pitt elini masaya vurarak ayağa kalktı. "Eh, Timbuktu'daki havaalanına dönelim artık."

Sizin arabanız mı var? diye sordu Digna.

Hayır.

Timbuktu'dan buraya nasıl geldiniz?

Otobüsle.

Yani yolcu taşıyan kamyonla mı?

Evet.

Yarın öğleden sonraya kadar Timbuktu'ya giden başka araç yok.

Bourem'de kiralayabileceğimiz iyi bir araç olmalı, dedi Pitt.

Bourem yoksul bir kenttir. Halkın çoğu ya yayan yürür ya da motosikletleri vardır. Araba sahibi olan birkaç ailenin araçları da sürekli onarımdadır. Buralarda sağlam tek mekanik araç General Zateb Kazım'ın özel arabasıdır.

Pitt ile Giordino'nun beyinleri aynı dalgada çalışırdı. Her ikisi de bir an kaskatı kesilip, hemen gevşediler.

Giordino, "Onun arabası burada ne arıyor?" dedi. "Kendisini daha dün Gao'da gördük."

"General her yere askeri jet veya helikopterle gider. Ama kent ve kasabaların içinden sürücülü arabasıyla geçmeye bayılır. Sürücüsü de

arabayı Bamako'dan Gao'ya götürürken yolda arızalandı. Onarım için buraya çektiler."

Pitt kayıtsız görünmeye çalışarak birasından bir yudum aldı. "Onarıldı mı bari?"

Usta bu akşam bitirdi. Radyatörü delinmişti.

Sürücü Gao'ya gitti mi?

Digna başını salladı. "Buradan Gao'ya olan yol henüz bitmedi. Gece yola çıkmak tehlikeli olabilir. General Kazım'ın arabasına bir zarar daha vermek istemedi. Yarın sabah erkenden gidecek."

Pitt gence baktı. "Sen bunları nereden biliyorsun?"

Digna sırıttı. "Oto tamirhanesi babamındır, ben de işletilmesini kontrol ederim. Sürücüyle akşam yemeği yedik."

Sürücü nerede şimdi?

Babamın evinde konuk.

Pitt konuyu değiştirdi. "Buralarda kimya fabrikaları var mıdır?"

Digna güldü. "Bourem el sanatları ve dokuma dışında hiçbir şey üretemeyecek kadar yoksuldur."

'Ya tehlikeli atık maddeler tesisi?"

Fort Foureau'da, buradan yüzlerce kilometre kuzeyde.

Bir sessizlik oldu. Digna ansızın, "Kaç paranız var?" diye sordu.

Bilmem, hiç saymadım, dedi Pitt.

Pitt, Giordino'nun kendisine baktığını, sonra gözleriyle köşedeki masada oturan dört kişiyi işaret ettiğini gördü. O yana bakınca adamların bakışlarını kaçırdıklarını farketti. Bir komplo kuruluyordu. Patron tezgâhına yaslanmış gazetesini okuyordu. Diğer müşteriler ise yalnız kendi aralarında konuşmaya devam edecek kişilere benziyorlardı. Beşe ikiydiler. Hiç de fena değil, diye düşündü.

Pitt birasını bitirip ayağa kalktı. "Gitme zamanı geldi."

Giordino, Digna'nın elini sıkarak, "Eyvallah," dedi.

Genç Malilinin yüzünden gülümsemesi eksik olmamıştı, ama gözleri sertleşmişti. "Gidemezsiniz," dedi.

Sen bizi merak etme, biz yol kenarında da uyuruz, dedi Giordino.

Paranızı bana verin.

Reisin oğlu para dileniyor, dedi Pitt. "Babanı çok utandırıyorsundur."

Bana hakaret etmeyin. Ya bütün paranızı verirsiniz, ya da yerler kanınızla boyanır.

Giordino sanki konuşmayı umursamtyormuş gibi barın ucuna doğru yürüyordu. Dört adam kalkmışlar, Digna'nın işaret vermesini bekliyorlardı. Kurbanlarının korkusuzluğuna şaşmış gibiydiler.

Digna birden entarisi altından uzun bir bıçak çekerek ayağa fırladı. Ancak bir saniye geç kalmıştı.

Pitt'in yumruğu gencin çenesine indi. Malili dengesini kaybedip geriye savruldu, arka masada domino oynayanların ortasına düştü. Digna'nın adamları hemen Pitt'in çevresini sardılar. Üçünün elinde kıvrık hançerler, birinin elinde bir balta vardı.

Pitt kaptığı bir sandalyeyle en öndekinin sağ koluyla omzunu kırdı. Odada bir kargaşalık başladı. Şaşıran müşteriler daracık kapıdan dışarı attılar kendilerini. Giordino'nun attığı viski şişesi eli baltalı adamın yanağında patlayınca ondan da bir çığlık koptu.

Pitt masayı kaldırdığı anda elinde kırık bir şişeyle Giordino belirdi.

Saldırganlar ikiye iki kaldıkları için durakladılar. Biri kolunu, öteki yüzünü tutan arkadaşlarına ve baygın yatan elebaşlanna bakıp bir anda kendilerini dışarı atıp gözden kayboldular.

Pitt sanki bunlar günlük olaylarmış gibi gazetesini okumaya devam eden patrona bakıp, "Garaj nerede?" diye sordu.

Patron başını kaldırdı, bıyığını çekiştirdi, konuşmadan eliyle barin solunu işaret etti.

Pitt tezgâhın üstüne bir iki banknot attı, dışarı çıktılar.

Pitt saatine baktı. "Güneşin doğmasına dört saat kaldı. Haber ortalığa yayılmadan gidelim artık."

Barın az ötesinde kasabanın büyükçe binalarından biri vardı. Depoyu andıran binanın önünde geniş bir madeni kapı, arkasında da çifte kapılar vardı. Telörgü çitten bakınca arkası bir otomobil mezarlığını andırıyordu. Çeşitli parçaları sökülmüş en az otuz araba yanyana dizilmişti. Tekerlekler, motorlar da bir kenarda yağ bidonlarının yanında duruyordu. Çitin ortasında iple bağlı bir kapı vardı. Giordino bir taşla ipi kesip kapıyı açtı. İkisi kapılara doğru dikkatle yürüdüler. Her an karşılarına bir köpek çıkmasını bekliyorlardı. Pitt kentte bu kadar az araba varken özel bir araç için parça çalan birinin hemen tanınacağını düşünerek rahatladı sonra.

Giordino çifte kapıyı tutan paslı asma kilidi bir çekişte kopardı. Kapıyı araladı, içeri girdiler. Pitt kapının yanındaki düğmeyi çevirince garajın ortasındaki II. Dünya Savaşı öncesi zarif bir otomobil birden aydınlandı.

Aman Tanrım! Bir Avion Voisin, dedi Pitt.

Ne?

Bir Voisin. 1919'dan 1939'a kadar Fransa'da Gabriel Voisin tarafından yapılmıştır. Çok ender bulunan bir arabadır.

Pitt arabaya girip oturdu. Kontak anahtarını çevirince benzin göstergesi deponun tam dolu olduğunu göstermişti. Onun ardından hem marş hem de jeneratör olan elektrikli motorun düğmesine bastı. Motor sessiz çalışıyordu. Çalıştığının tek belirtisi egzos borusundan çıkan çok hafif dumandı.

İlginç, dedi Giordino. "Yani bununla mı çölü geçmeyi düşünüyorsun?"

Depo dolu. Deveden de kuşkusuz iyidir. Bak bakalım birkaç temiz teneke bulursan suyla doldur. Yiyecek bir şey de bulmaya çalış.

Giordino çevresindeki külüstür garaja baktı. "Burada bir şey bulunmaz ya, neyse."

Pitt garajın arka kapılarını ve avlu kapısı açtı. Sonra arabanın yağını ve suyunu kontrol etti, lastiklerin havasının tamam olup olmadığına baktı.

Giordino yarım kasa gazozla birkaç şişe su bulmuştu. "Bir iki gün susuzluk çekmeyiz," dedi. "Ama yiyecek olarak iki teneke sardalyayla kaynamış şekere benzeyen yapışkan bir şey buldum."

Burada daha fazla kalmamıza gerek yok. Hepsini arkaya at da yola çıkalım bakalım.

Pitt avludaki hurda arabaların yanından geçip sokağa çıktı. Oradan Nijer Nehrine paralel bir yola girdi. Kentten çıkana kadar saatte 25 kilometreden fazla hız yapmadı. Ama kent dışına çıktıktan sonra farları yakıp hızı arttırdı.

Bir yol haritamız olsaydı, dedi Giordino.

Deve izleri gösteren bir harita olsa daha iyiydi. Ana yoldan gidemeyiz.

Bu keçi yolu nehrin yanında gittiği sürece bir sorun yok.

Gunn'un araçlarının kirlenmeyi saptadığı yere varınca o eski nehir yatağını kuzeye doğru izleyeceğiz.

Sürücüsü Kazım'a arabasının çalındığını söylediğinde orada olmak istemezdim.

General ve Massarde bizim en yakın sınır olan Nijer'e doğru gittiğimizi sanacaklar. Bizi çölün ortasında aramayı asla akıllarına getirmeyeceklerdir.

Doğrusunu istersen bu yolculuk konusunda fazla hevesli değilim.

Bende,dediPitti.

Ölmek için çok ıssız bif yer, diye düşünüyordu.

Saat onda sıcaklık 32 dereceyi bulmuştu. Ancak güneyden esmeye başlayan rüzgâr Rudi Gunn'a az da olsa bir rahatlama getiriyordu. Rüzgârın savurduğu kumlardan korunmak için başını biraz daha sıkı sarıp gözlüğünü iyice yüzüne bastırdı. Sırt çantasından çıkardığı küçük plastik şişedeki suyun yarısını

içti. Terminal binasının yan tarafında damlayan bir musluk görünce fazla tasarrufa gerek olmadığını düşünmüştü.

Havaalanı bir gece önceki kadar ıssızdı. Askeri tarafta nöbet değişimi yapılmış, ama başka bir hareket görülmemişti. Ticari terminalde motosikletli bir adam gelip kontrol kulesine girdi. Bu iyiye işaretti. Bir uçak gelecek olmasa kimse bu kızgın güneş altında kuleye çıkmazdı.

Bu arada terminalin önünde bir kamyon durdu. İki adam çıkıp uçaklar dururken tekerleklerin altına koydukları bir dizi takoz indirdiler kamyondan. Gunn gelecek bir uçağın nerede duracağını hesaplayıp oraya nasıl gideceğini planladı. Sonra giderek artan sıcakta yine çukuruna uzandı. Bulutları seyrederken birden uzaklarda bir jet uçağı gürültüsü duydu. Gözüne bir parıltı çarpınca hemen doğruldu. Henüz tanınmayacak derecede uzakta olan uçağın havaalanına inmek üzere yaklaş tığı belli oluyordu. Ticari uçak olmalı, diye düşündü. Aksi halde pistin askeri yanına inmesi gerekirdi.

Gunn gölge için üzerine çektiği kalasları itti, çantasını sırtına geçirdi ve harekete geçmeye hazırlandı. Çok geçmeden uçak artık tanınacak kadar yaklaşmıştı. Air Afrique'in koyu yeşil çizgileriyle sivil bir Fransız Airbus uçağı.

Uçak yere kondu, yavaşladı ve terminalin önünde durdu. Yerdeki iki kişi takozları yerleştirdiler, sonra da bir merdiveni uçağın kapısına ittiler. Motorlar kapatılmamıştı.

Aşağıdakiler merdiven başında yolcuların inmelerini bekliyorlarsa da, kapı hemen açılmamıştı. Gunn harekete geçerek pistin kenarına doğru yürüdü. 50 metre kadar gittikten sonra küçük bir akasya ağacının ardına saklanıp uçağa baktı.

Ön yolcu kapısı açılmış, bir hostes görünmüştü. Kadın yerdeki iki Malilinin yanından geçip yüzlerine bakmadan kontrol kulesine doğru yürüdü. Malililer dikkatlerini uçaktan kadına çevirdiler. Kadın kulenin altına gelince omuz çantasından bir tel makası çıkarıp kuleden terminale uzanan elektrik ve haberleşme kablolarını kesti. Sonra uçağın kokpitine bakıp el salladı.

Uçağın arka tarafı bir rampa biçiminde açıldı ve bir otomobil motoru gürültüsü duyuldu. Gunn uçağın içinden bir kum aracı çıktığını gördü. Araç havaalanının öteki ucundaki askeri nöbetçi barakasına doğru hareket etti.

Gunn böyle bir arazi arabası görmemişti. Arabanın bilinen türde bir karoseri ve şasisi yoktu. Birbirlerine kaynakla tutturulmuş borulardan oluşma karmaşık bir yapısı vardı. Sürücü aracın önünde küçük kir kokpitte oturuyordu. Onun biraz üstünde altı namlulu Vulcan tipi hafif bir makineli tüfeğin başında biri daha vardı. Arkada oturup yüzü geriye dönük olan bir adamın da önünde 5.56 mm.lik bir Stoner makineli tüfeği yer almıştı. Gunn bu tip araçların çöl savaşında Irak hatları gerisindeki özel Kuvvetlerce çok etkin bir biçimde kullanıldığını biliyordu.

Rampadan üniformalarını hiç bilmediği, ağır silahlarla donanmış askerler inmiş ve şaşkın Malilileri yakalayıp terminalin çevresine yerleşmişlerdi.

Havaalanının öteki ucundaki iki Mali askeri üzerlerine doğru gelen bu garip araca bakıyorlardı. Gelenin kendilerine bir tehdit oluşturduğunu çok geç anladılar. Tam silahlarını kaldırmışlardı ki, Vulcan'ın başındaki adam onları ikiye biçti.

Garip aracın sürücüsü keskin bir dönüş yaptı, topçular park etmiş duran sekiz Mali jet uçağını taramaya başladılar. Az sonra uçaklar birbiri ardından alevler içinde yanmaya başladılar.

Gunn olup biteni gözlerine inanamayarak seyrediyordu. Bu arada uçağın merdivenlerinde subay

üniformalı biri belirip elindeki megafonu ağzına götürdü.

Bay Gunn! Lütfen ortaya çıkın. Fazla zamanımız yok!

Gunn sersemlemişti. Bunun bir tuzak olup olmadığını bilemediğinden, duraksadı. Ama sonra düşüncesinin saçmalığını anladı. General Kazım bir tek adamı yakalamak için hava Kuvvetlerini yok etmezdi.

Bay Gunn! diye yine seslendi subay. "Sesimi duyuyorsanız lütfen ortaya çıkın, yoksa sizi almadan gitmek zorunda kalacağım!"

Gunn saklandığı akasya ağacının arkasından çıkıp kollarını sallayarak koşmaya başladı.

Durun! Geliyorum!

Gunn yanına gelince subay kılıklı adam, "Günaydın. Rudi Gunn siz misiniz?" diye sordu.

Evet. Siz kimsiniz?

Albay Marcel Levant. Birleşmiş Milletler taktik grubu.

Benim adımı ve beni nerede bulacağınızı nasıl biliyorsunuz?

Amiral James Sandecker, Dirk Pitt adında birinden sizin havaalanı civarında saklandığınızı bildiren bir haber almış. Bir an önce buradan çı karılmanız gerekiyormuş.

Sizi amiral mi gönderdi?

Genel Sekreterin onayıyla. Sizin Rudi Gunn olduğunuzu nasıl anla yacağım?

Gunn çevresini işaret etti. "Bu çölün ortasında sizi bekleyen kaç Rudi Gunn olacağını sanıyorsunuz?"

Kimliğiniz yok mu?

Kimliğim herhalde şu anda Nijer Nehri dibindedir. Bana güvenme niz gerekecek.

Levant megafonu yardımcısına verdi. "Çağır gelsinler. Siz de uçağa buyrun, Bay Gunn. Boş konuşmayla kaybedecek zamanımız yok."

Beni nereye götürüyorsunuz?

Paris'e. Oradan Concorde ile Washington'a gideceksiniz. Sizi çok önemli kişiler bekliyor. Bundan fazlasını söyleyemem.

Aceleniz ne? diye sordu Gunn. "Mali hava Kuvvetlerini yok ettiniz ya."

Bir filoyu sadece. Başkent Bamako çevresinde üç filo daha var. Zamanında haber alırlarsa bizi Mali hava sahasından çıkmadan yakalarlar.

Kum aracı uçağa dönmüştü bile. Kabloları kesen hostes Gunn'un koluna girip merdivenlerden çıkardı. Gunn merdivenleri çıkarken aniden büyük bir üzüntüye kapıldı. Pitt ve Giordino sayesinde kurtulmuştu. Onu kurtarmak için kendilerini feda etmişlerdi. Telsiz bulup Sandecker'le bağlantıyı nasıl kurduklarını bilemiyordu.

Bu çölde kalmakla çılgınlık etmişlerdi. Kirliliğin kaynağını bulmak istemeleri de çılgınlıktı. Kazım tüm güçlerini ikisinin ardına salacaktı. Çölde ölmezlerse, Kazım'm elinde öleceklerdi.

Şimdi nerelerdeydiler acaba?

Gunn başını sallayarak uçağa girdi. Uçak havalanırken gözleri yaşlanmıştı.

Albay Levant yanına oturdu. "Bu pislikten kurtulduğunuza pek sevinmiyor gibisiniz," dedi.

Gunn camdan dışarı baktı. "Geride bıraktığım insanları düşünüyordum."

Pitt ve Giordino iyi dostlarınız mıydı?

Uzun yıllardan beri.

Onlar neden sizinle gelmediler?

işleri henüz tamamlanmamıştı.

Levant anlamayarak başını salladı. "Ya çok cesurlar ya da çok aptal."

Hiç de aptal değillerdir.

General Kazım'in özel muhafızlarından altı tanesi Massarde motorundan iskeleye çıkarken selama durdular. Bir binbaşı öne çıktı. "Bay Massarde?"

Efendim?

General Kazım sizi hemen yanına götürmemi emretti.

Benim Fort Foureau'da olmam gerektiğini ve programımı bozmak istemediğimi bilmiyor mu?

Binbaşı adamı saygıyla selamladı "Sizinle acele bir toplantı yapmak istediğini sanıyorum."

Massarde omzunu silkerek, "Buyrun, gidelim," dedi.

Binbaşı çavuşa sert bir emir verdikten sonra iskelenin hemen yanındaki büyük bir depo binasına doğru yürüdü, iki yanında güvenlik muhafızları olan Massarde subayın arkasından yürüdü.

Lütfen, şu yana, diyen binbaşı binanın yanındaki dar bir sokağa saptı.

Ağır silahlarla donanmış bir güvenlik ekibi General Kazım'in gezici komuta ve yaşama yeri olan bir Mercedes kamyonuyla treyleri çevresinde bekleşmekteydiler. Massarde hemen içeri alınıp kapı arkasından kapandı.

Başka bir kapıyı açıp yana çekilen binbaşı, "General Kazım odasında," dedi. Odanın içi dışarının sıcaklığından sonra bir buzdolabına girilmiş gibiydi. Kazım soğutmayı son sınırına kadar çalıştırıyor olmalıydı. Kurşun geçirmez camlar perdelerle örtülüydü.

Marcel, gel otur, dedi Kazım masası üstündeki dört telefondan birini kapatırken.

Massarde gülümsedi ama ayakta durmayı yeğledi. "Bu kadar muhafız da ne oluyor? Bir suikast mı bekliyorsun?"

Kazım da gülümsedi. "Son birkaç saatin olaylarına bakılırsa çok yerinde bir önlem bu."

Helikopterimi buldun mu?

Henüz bulamadık.

Çölde bir helikopteri nasıl bulamazsın? Deposunda sadece yarım saatlik yakıt vardı.

Kaçmalarına göz yumduğun iki Amerikalı...

Benim teknem tutuklu barındırmaya elverişli değildir, diye Massarde onun sözünü kesti. "Fırsat varken onları elimden alacaktın."

Kazım adamın gözlerinin içine baktı. 'Yanlışlıklar yapılmış olabilir, dostum. NUMA ajanlarının helikopterini çaldıktan sonra Bourem'e gittikleri anlaşılıyor. Helikopteri orada batırdıklarını tahmin ediyorum. Oradan köye gitmişler, sonra da benim arabamı çalmışlar."

Eski Voisin'i mi?

Evet. Amerikan hayvanları benim klasik arabamı alıp götürmüşler.

Onları daha bulamadın mı?

Hayır.

Massarde oturdu. Kazım'ın değerli arabasının çalınmasından duyduğu keyif, helikopterini kaybetmenin acısını hafifletmişti. "Peki, Gao' |nun güneyinde bir helikopterle buluşmaları ne oldu?" I "Ne yazık ki, yalanlarına kandım. 20 kilometre güneyde pusuya yatırdığım adamlarım boşuna beklediler, radar birimlerim de hiçbir uçak izine rastlamadılar. Ama adamlar ticari bir uçakla Gao Havaalanına geldiler."

Sana neden haber verilmemiş?

Bir güvenlik konusu olarak görülmedi. Güneş doğmadan bir saat kadar önce Gao'daki Air Afrique yetkililerine uçaklarından birinin bir grup turisti nehirde ve karada gezdirmek üzere oraya uğrayacağı bildirilmiş.

Havayolu yetkilileri buna inanmışlar mı?

Neden inanmasınlar ki? Cezayir'deki merkezlerinden doğrulama haberini sorup almışlar.

Sonra?

Yer mürettebatına göre Air Afrique işaretli bir uçak gerekli tanımı da kuleye vererek inmiş. Ancak terminal önünde durduktan sonra içinden çıkan silahlı bir araç pistin askeri yanındaki nöbetçileri öldürdükten sonra jet uçaklarımın sekizini tek tek havaya uçurmuş.

Patlamaları ben de duydum. Havaalanı yönünden yükselen dumanı görünce uçaklardan birinin düştüğünü sandık. Peki, bu saldırıyı yapanları tanımışlar mı?

Saldırganların üniformalarında hiçbir işaret yokmuş.

Massarde'nin yüzüne ciddi bir ifade geldi. "Bu kirlenme falan işi değil. Bu daha çok senin muhalif isyancılarına benziyor. Onlar senin sandığından daha kurnaz ve güçlüler galiba."

Kazım elini salladı. "Develer üstünde birkaç Tuareg onlar. Çağdaş ateşgücüne sahip özel eğitimli birlikler denemez yanı."

Belki kiralık asker kullanıyorlardır.

Hangi parayla? Kazım başını salladı. "Hayır, bu profesyonel bir gücün uyguladığı kusursuz bir plandı. Uçakları yok etmeleri NUMA ajanını aldıktan sonra kaçarken kovalanmamak içindi."

Massarde, Kazım'a acı acı baktı. "Bu küçük bilgiyi bana vermeyi unutmuştun, değil mi?"

'Yer mürettebatı saldırganların başının Gunn adında birine seslendiğini ve bir adamın saklandığı

yerden çıktığını söyledi. Bu Gunn bindikten sonra uçak hemen havalanıp Cezayir yönünde gözden kaybolmuş."

İkinci sınıf bir film senaryosu gibi.

Marcel, bu durum bir petrol aramasından daha önemli bazı şeyler olduğunu gösteriyor. Her ikimizin de çıkarlarının dış güçler tarafından tehdit edildiğine inanıyorum ben.

Massarde, Kazım'in varsayımını kabul etmekte duraksıyordu. Birbirlerine olan bir parça güvenleri, her birinin diğerinin kurnazlığına saygısı ve güründen korkmasına dayanıyordu. Massarde, Kazım'in oyununu biliyordu. Bu oyun ancak general kazandıkça oynanabilirdi. Kazım bir tilkinin gözlerine bakarken kendisi bir çakalın gözlerine bakmaktaydı.

Bu sonuca nasıl vardın? diye hafif bir alayla sordu.

Nehirde havaya uçan teknede üç kişi olduğunu artık anladık. Tekneyi havaya uçurmaları da kaçmaları için bir karışıklık ortamı yaratmak içindi. İkisi senin denizevine gelirken üçüncüsü de karaya çıkıp havaalanına gitti.

Baskın ve kurtarma bu zamanlamaya uygun olarak düzenlenmiş görünüyor.

Çünkü planı yapan ve uygulayanlar birinci sınıf profesyonellerdi, dedi Kazım. "Saldırı gücüne Gunn'un kaçta nerede olacağını da bildiren herhalde Dirk Pitt denilen o ajandı."

Bundan nasıl emin olabilirsin?

Kazım omuzlarını silkti. "İyi bir tahmin. Pitt'in amiriyle konuşmak için senin uydu haberleşme sisteminden yararlandığını unuttun mu? Arkadaşıyla yata bunun için gelmişlerdi."

İyi ama o ikisi neden Gunn'la kaçmadılar?

Sen onları kıyıya çıkamadan yakaladığın için.

Neden helikopteri çaldıktan sonra kaçmadılar, peki? Nijerya sınırı buradan yalnızca 150 kilometre ötede. Depodaki yakıtla oraya kadar gidebilirlerdi. Ülkenin derinliklerine gitmenin hiçbir anlamı yok. Helikopteri bırakıp eski bir araba alıyorlar ve güneydeki sınıra varabilmek için nehirde köprü yok. Nereye gitmiş olabilirler ki?

Kazım gözlerini adamın yüzünden ayırmıyordu. "Belki de hiç beklenmedikleri bir yere."

Massarde kaşlarını çattı. "Kuzeye, çöle mi?"

Başka neresi olabilir ki?

Saçma.

Daha iyi bir varsayımı dinlemeye hazırım.

Massarde başını salladı. "İki adam altmış yıllık bir arabayı çalıp da neden dünyanın en ıssız çölüne gitsinler? Bu intihar olur."

Şu ana kadar yaptıklarının hiçbir açıklaması yoktu, dedi Kazım. "Gizli bir görevleri vardı. Burası kesin. Ama neyin ardında olduklarını bilemiyoruz."

Sır?

Kazım başını salladı. "Benim askeri programımın bütün gizli dosyalarının CIA, KGB ve M16'da

olduğundan eminim. Mali'nin bir yabancı ülkeyi ilgilendirecek hiçbir sırrı yoktur."

Unuttuğun iki tane var.

Ne demek istiyorsun?

Fort Foureau ve Tebezza.

Kazım, atık madde yok etme tesisinin aitın madenleriyle bir ilgisi olabilir mi acaba, diye düşündü. Ama herhangi bir yanıt bulamadı. "Hedefleri bunlarsa, 300 kilometre güneyde ne işleri vardı?"

Bunu bilemem. Ama Birleşmiş Milletlerdeki ajanım Nijer'de başlayıp denize girdikten sonra çok geniş bir kızıl akıntı oluşturan kimyasal bir kirlenmenin kaynağını araştırdıklarını söylemişti.

Bence saçma bu. Gerçek hedeflerini maskelemek için kullanılan bir mazeret.

Gerçek hedefleri Fort Foureau'ya girmek ve insan hakları açısından Tebezza'yı dünya kamuoyunun önüne sermek olabilir.

Kazım konuşmadı, ama yüzünden bunu kuşkuyla karşıladığı anlaşılıyordu.

Ya kurtarıldığında Gunn'un üstünde çok önemli bilgiler varsa... diye Massarde devam etti. "Yoksa Pitt ile Giordino kuzeye, ortak projelerimize doğru giderken yalnız onu kurtarmak için neden bu kadar karmaşık bir operasyon düzenlesinler?"

Bunların yanıtını onları bulduğum zaman öğreneceğiz? Kazım'in sesi öfkeden gerginleşmişti. "Eldeki bütün asker ve polis güçleri ülkeden çıkan bütün yolları tutmuş durumda. Hava Kuvvetlerine çölün kuzeyinde araştırma yapmaları için emir verdim."

Akıllıca bir davranış, dedi Massarde.

Su ve yiyecekleri olmadan çöl sıcağına iki gün bile dayanamazlar.

Senin yöntemlerine güvenirim, Zateb. Yarın bu saatte ikisini sorgulama hücrelerine tıkmış olacağından hiç kuşkum yok.

Bence daha çabuk.

Çok iyi, dedi Massarde.

Ama Pitt ile Giordino'nun o kadar kolay ele geçecek insanlar olmadığını düşünüyordu.

***

Yüzbaşı Batutta, Albay Mansa'nın önünde selama durdu.

BM bilim adamları Tebezza'ya teslim edildiler, efendim.

Mansa hafifçe gülümsedi. "O'Bannion ile Melike'nin yeni işçi geldiğine sevindiklerini tahmin ederim."

Batutta yüzünü ekşitti. "O Melike çok zalim bir cadı. Pençelerine düşen erkeğe acırım doğrusu."

Ya da kadına, dedi Mansa. "Cezalandırmada hiç ayrım yapmaz. Dr. Hopper ile arkadaşlarından dört ay sonra bir tekinin bile sağ kalmayacağına bahse girerim."

Kapı açıldı, BM bilim adamlarının uçağının pilotu Cema içeri girip selam verdi. Mansa başını kaldırdı. "Her şey yolunda gitti mi?"

Cema gülümsedi. "Evet, efendim. Asselar'a gittik, yeterli sayıda ceset alıp uçağa yükledik. Sonra kuzeye doğru yüz kilometre ötede, Tanezrouft Çölünün belirtilen bölgesi üstünde ikinci pilotumla ben atladık."

Uçak düştükten sonra yandı mı?

Evet, efendim.

Sen kalıntıları inceledin mi?

Cema başını salladı. "Sizin gönderdiğiniz araç bizi alınca doğruca kaza yerine gittik. Uçağı burun üstü düşecek şekilde ayarlamıştım. Onun için yere çarptığı noktada on metrelik bir çukur açmıştı. Motorlar dışında bir karıştan büyük parça yoktu."

Mansa memnunlukla gülümsedi. "General Kazım çok sevinecek. Her ikiniz de terfi bekleyebilirsiniz." Mansa, Cema'ya baktı. "Ve sen, teğmen, Hopper'in uçağını bulma operasyonunun başına getirildin."

Cema şaşırmıştı. "İyi ama, uçağın nerede olduğunu biliyorum, neden nerede olduğunu araştırayım ki?"

Biz kaza yerini bularak iyi niyetimizi göstermiş olacağız. Sonra durumu uluslararası kaza soruşturma ekiplerine devredeceğiz. Onlar da yeterli kalıntı bulamayacaklarından ölenlerin kimliklerini saptayamayacaklar ve kazanın nedenini bulamayacaklar. Cema'ya ters ters baktı. "İşini tam yapmışsan tabii."

Kara kutuyu ben kendim çıkardım, efendim.

Güzel, şimdi BM bilim adamlarının uçuş sırasında kaybolduklarını uluslararası iletişim araçlarına bildirip kayıplarından dolayı duyduğumuz büyük acıyı dile getiririz.

Öğleden sonra güneşi insanı kavuruyordu. Çöl gözlüğü olmayan Pitt kör olmuş gibiydi. Arabanın gölgesinde oturuyordu. Bourem'deki garajdan aldıkları dışında sahip oldukları tek şey sırtlarındaki giyeceklerdi.

Giordino arabanın bagajında bulduğu aletlerle egzos borusunu çıkarıyordu. Böylece araba kumdan biraz daha yükselmiş olacaktı. Gece yıldızların ışığı altında saatte on kilometre hız yapmışlar, her saat başı durup motorun soğumasını beklemişlerdi. Farları yakmayı düşünmemişlerdi. Çölde far ışığı çok yükseklerden uçan bir uçaktaki keskin gözlü biri tarafından görülebilirdi. Gece çoğunlukla biri araziyi incelemek için arabanın önünden yürümüş, iki kere de düştükleri kurn çukurundan güçlükle kurtulmuşlardı.

Ellerinde bir harita ya da pusula olmadan yönlerini yıldızlara bakarak saptamışlar ve bir zamanlar Nijer'e dökülen eski kurumuş nehir yatağından Sahra'nın içlerine doğru ilerlemişlerdi. Gündüzleri de arabanın üstünü ince bir kum tabakasıyla kaplayıp havadan bir kum tepesi gibi görüneceğini umarak akşam olmasını beklemişlerdi.

Birer şişe gazoz ve balıktan oluşan yemeklerini yedikleri sırada Pitt birden başını yana eğip dinledi.

Bir şey mi duydun?

Uçak. Pitt ellerini kulaklarının arkasına götürdü. "Sesine bakılırsa alçaktan uçan bir uçak."

Pitt nehir yatağının kenarına kadar sürüklenerek çıkıp küçük bir çalının gölgesine girdi. Sonra ağır ağır gökyüzünü taramaya başladı.

Jet uçağının boğuk gürültüsü şimdi açıkça duyuluyordu. Önce hiçbir şey görmediyse de, birden üç kilometre kadar uzakta ani bir hareket gördü. Üzerinde Mali hava Kuvvetlerinin işaretlerini taşıyan eski bir Amerikan Phantom jeti yerden yüz metre kadar havada uçmaktaydı.

Gördün mü? diye sordu Giordino.

F4 Phantom.

Yönü?

Güneyden daire çizerek geliyor.

Bizi çıörmüş müdür dersin?

Pitt kumdaki tekerlek izlerini silmek için arabanın arkasına bağladıkları palmiye yapraklarına baktı. Nehir yatağının ortasındaki paralel izlerin tümü silinmişti. "Bir helikopterde bulunan bir arama ekibi izlerimizi farkedebilır, ama bir jet pilotu, asla," dedi. "Uçağın tam altını göremez ve bir şey görmek isterse yan yatması gerek. Ayrıca bir çift tekerlek izini seçemeyecek kadar alçaktan ve hızlı uçuyor."

Ancak uçak üstlerinden uçmuş ve gözden kaybolmuştu. Çöl yine o eski sessizliğine büründü. Arabanın altından çıkan Giordino, "Ucuz kurtulduk," dedi.

Ya kuzeye yönelerek Kazım'ı kandıramadık, ya da herif hiçbir şeyi şansa bırakmıyor.

Bunun gibi mor renkli bir arabanın bu kadar renksiz bir çevrede bulunamamasına çıldırıyor olmalı.

Pitt eliyle gözlerini gölgeleyip güneşe baktı. "Bir saate kadar karanlık çökecek, o zaman yola çıkarız."

İlerde arazi nasıl?

Buradan çıkıp nehir yatağına ilerde gireceğiz. Dümdüz kumluk. Lastikleri parçalayacak sivri taşları gözden kaçırmazsak iyi yol alabileceğiz.

Bourem'den bu yana kaç kilometre yaptık dersin?

Göstergeye göre 116, ama kuş uçuşuyla sadece 90.

Ve bir kimya fabrikası, ya da atık arındırma tesisi göremedik. S "Boş bir varil bile göremedik."

Bence daha ileri gitmenin anlamı yok, dedi Giordino. "Kimyasal bir sızıntının kuru bir nehir yatağından 90 kilometre akıp Nijer'e karışmaIsı olanaksız."

Haklısın, boşuna çabalıyor gibiyiz.

Cezayir sınırına erişmeyi deneyebiliriz.

Pitt başını salladı. 'Yakıtımız yeterli değil. Bizi uygarlığa götürecek bir araç bulmamız için Trans Sahra otoyoluna kadar 200 kilometre yürümemiz gerekir. Yarısına varmadan ölürüz."

Peki, ne seçeneğimiz var?

Yolumuza devam.

Ne kadar?

Aradığımızı bulana kadar.

Ve bu arada manzarayı kemiklerimizle kirletmeye hazırız.

O zaman çölün bu bölgesinin kirlenme kaynağı olmadığını anlamış oluruz.

Seninle yıllardır çok şey yaşadık, dedi Giordino. "Ama dünyanın koltukaltında bunu sona erdirmek de yazık olacak."

Pitt arkadaşına bakıp gülümsedi. "Eli tırpanlı zat henüz görünmedi."

Ölüm haberimiz çok utandırıcı olacak doğrusu.

Neden?

Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kuruluşunun iki müdürünün Büyük Sahra'nın ortasında kaybolup öldükleri sanılıyor. Aklı başında kim inanır buna?... Bir ses duydun mu?

Pitt ayağa kalktı. "Duydum."

İngilizce şarkı söyleyen bir ses. Yoksa öldük mü biz?

Güneş ufukta batarken eski bir kamp şarkısı olan "My darling elementine"! duyuyorlardı.

Bir İngiliz anahtarı yakalayan Giordino, "Nehir yatağından bize doğru geliyor," diye mırıldandı.

Pitt de silah olarak birkaç taş topladı. Kumla örtülü arabanın iki yanında yerlerinden fırlamaya hazır olarak çömeldiler.

Nehir yatağının gölgeleri arasından ardında bir katır çekiştirmekte olan bir adam göründü.

Adam kumla örtülü arabayı görünce sustu. Şaşkınlıktan çok merakla baktı arabaya. İnatçı hayvanı çekiştirerek biraz daha yaklaştı. Elini uzatıp arabanın üstündeki tozu temizledi.

Pitt ile Giordino yerlerinde doğrularak adama sanki başka bir gezegenden gelme bir yaratıkmış gibi baktılar. Karşılarında devesini güden bir Tuareg yoktu. Çölle hiç uyumlu olmayan, yanlış zamanda ve yanlış yerde olan biri vardı önlerinde.

Giordino, "Belki artık tırpan taşımaktan vazgeçmiştir," diye mırıldandı.

Adam eski Batı Amerika'nın altın arayıcısı gibi giyinmişti. Yırtık bir Stetson şapka, askıların tuttuğu blucin pantolon, meşin çizmeler. Boynuna bağlı olan kırmızı mendil yüzünün alt kısmını örterek ona eski bir korsan havası da vermekteydi.

Katırın sırtında da su mataraları, battaniyeler, konserve tenekeleri, bir kazma kürek ve bir de Winchester tüfeği vardı.

Biliyordum, diye söylendi Giordino. "Öldük ve Disneyland'e geldik."

Yabancı adam mendilini indirince beyaz sakal ve bıyığı ortaya çıktı. Gözleri Pitt'inkiler kadar yeşildi. Şapkanın altından görünen saçları henüz tam beyazlaşmamıştı. Pitt kadar uzun boylu ve biraz daha topluydu. Dudakları dostça bir gülümsemeyle aralandı.

Umarım benim dilini konuşursunuz, dedi. "Bir dost sesine uzun zamandır hasretim."

Pitt ile Giordino önce birbirlerine, sonra da karşılarındaki çöl faresine baktılar. İkisi de akıllarını

kaçırdıklarından emindiler.

Sen nereden çıktın? diye Giordino sordu.

Aynı şeyi ben de sjze sorabilirim. Yaşlı adam Voisin üzerindeki kum tabakasına baktı. "Uçağın aradığı sizler miydiniz?"

Bunu neden öğrenmek istiyorsun? diye sordu Pitt.

Siz sayın baylar soru yanıt oyunu oynayacaksanız ben yoluma devam edeyim bari.

Yabancıda bir göçebe havası olmadığından ve daha çok kendi yurttaşına benzediğinden Pitt adama güvenmeye karar verdi. "Adım Dirk Pitt, bu da arkadaşım Al Giordino. Evet, Malililer bizi arıyorlardı."

Yaşlı adam omuzlarını silkti. "Hiç şaşmadım. Buralarda yabancılardan hiç hoşlanmazlar." Sonra şaşkınlıkla arabaya baktı. "Bu arabayla buraya kadar nasıl gelebildiniz?"

Hiç kolay değildi, Bay...

Yabancı yaklaşıp nasırlı elini uzattı. "Buralarda bana Kid derler."

Pitt adamla el sıkıştı. "Senin yaşında bir adama nasıl oluyor da Çocuk diyorlar?"

Çok uzun zaman önce, altın aramaktan her dönüşümde Arizona'da Jerome'da çok sevdiğim bir bara uğrardım. Ben içeri girince arkadaşlar, işte Kid yine dönmüş, derlerdi. Eh işte, Kid adı da yapıştı kaldı o günlerden sonra...

Giordino ise Kid'in hayvanına bakıyordu. "Dünyanın burasında katır biraz garip değil mi? Deve daha uygun olmaz mıydı?"

Onun adı Bay Perriwinkle'dır. Develer susuzluğa daha çok dayanabilirler ama bu katır da çöle alışkındır. Bay Perriwinkle'ı sekiz yıl önce Nevada'da bulup evcilleştirdim, sonra buraya gelirken onu da getirdim. Deve kadar bayağı bir hayvan değildir, ondan az yer ve onun kadar yük taşır. Ayrıca sırtı yere yakın olduğundan yükleyip boşaltması da kolay oluyor.

Esaslı hayvan, dedi Giordino.

Sizin gidecekmiş gibi bir haliniz var. Oysa ben oturup biraz konuşuruz diye ummuştum. Timbuktu'ya deve satmaya giden bir Araptan başka kimseye rastlamadım. O da üç hafta önceydi. Bin yıl yaşasam burada başka Amerikalılara rastlayacağım aklıma gelmezdi.

Giordino, Pitt'e baktı. "Bölgeyi bilen birinden bilgi almak için biraz kalmaya değer bence."

Pitt arabanın arka kapısını açtı. "Yorgun ayaklarınızı biraz dinlendirmek ister miydiniz acaba?"

Kid meşin koltuklara sanki altın kaplıymış gibi baktı. 'Yumuşak bir yere en sön ne zaman oturduğumu hatırlamıyorum," dedi. "Çok teşekkür ederim."

Giordino, Pitt'i pek şaşırtan bir eliaçıklıkla, "Sadece bir teneke sardalya balığımız var, onu da sizinle paylaşmaktan mutlu oluruz," dedi.

Yemekler benden. Bende çok konsantre yiyecek var. Asıl onları sizinle paylaşmak beni mutlu eder. Biraz ete ne dersiniz?

Gazozla iyi gider, dedi Giordino.

Gazozunuz mu var? Su bakımından nasılsınız peki?

Bir iki günlük var.

Suyunuz azalmışsa size on kilometre kuzeydeki kuyuyu gösterebilirim.

Her türlü yardıma önceden teşekkür ederiz, dedi Pitt.

***

Güneş batmış, akşamın yaklaşmasıyla hava soluk alınabilir hale dönüşmüştü. Kid çıkardığı küçük bir Coleman ocağında konsantre söğüş eti pişirdi. Yükleri arasından teneke tabaklar ve çatal bıçak da çıkarmıştı.

Pitt tabağını peksimetiyle sıyırdıktan sonra yaşamı boyunca bundan lezzetli bir yemek yemediğini bildirdi. Bu kadar azıcık bir yiyeceğin bile iyimserliğini böyle arttırmasına kendisi de şaşmıştı. Kid yemekten sonra bir de yarı dolu bir şişe viski çıkardı.

Eh, sanırım şimdi çölün bu en berbat yerinde benim kadar yaşlı bir arabayla ne işiniz olduğunu söylersiniz belki, dedi.

Pitt, "Nijer'i kirleten ve bu kirlenmeyi denize kadar götüren zehirli atıkların kaynağını bulmaya çalışıyoruz," dedi.

Bunu da hiç duymamıştım. Böyle bir şey nereden gelebilir?

'Ya bir kimya fabrikası, ya da bir atık arındırma tesisi."

Kid başını salladı. "Buralarda öyle bir yer yoktur."

Çölün bu bölümünde büyük bir inşaat falan var mı? diye sordu Giordino.

Kuzeybatıda olan Fort Foureau'dan başka hiçbir şey yoktur.

Fransızların işlettiği güneş ışınlarıyla zehirden arındırma tesisi mi?

Kid başını salladı. "Çok büyük bir yer. Bay Perriwinkle ile altı ay kadar önce yanından geçerken kovaladılar bizi. Her tarafta nöbetçiler. İnsan neredeyse orada nükleer bomba yaptıklarına inanacak."

Pitt içkiden bir yudum alıp şişeyi Giordino'ya geçirdi. "Fort Foureau Nijer'i kirletemeyecek kadar uzak ama."

Kid bir an düşündü. Sonra gözlerinde garip bir parıltıyla Pitt'e baktı. 'Tesis Oued Zarit üstündeyse kirletebilir," dedi.

Oued Zarit de nedir?

Yüz otuz yıl önce kumlara gömülmeye başlayana kadar Mali'nin ortasından geçen bir efsane nehri. Burada yaşayan göçebeler gibi ben de Oued Zarifin yeraltından akıp Nijer'e boşaldığına inanırım. Bence yeteri kadar derine inerseniz nehrin eski yatağında akan suya erişirsiniz.

Yeraltına geçip de orada akmaya devam eden bir nehir olabileceğini hiç bilmiyordum, dedi Giordino. ,

Bunda şaşacak şey yok ki, dedi Kid. "Mojave Nehrinin büyük bir bölümü California'da Mohave Çölünün altından akıp bir göle boşalır. Bir altın arayıcısının yeraltı nehrine inen yüzlerce metrelik bir mağara bulduğu bile söylenir oralarda. Söylentilere göre suyun içinde de tonlarca altın

bulmuş." >

Pitt, Giordino'ya döndü. "Ne diyorsun?"

Elimizdeki tek koz Fort Foureau bence.

Öyle. Bir yeraltı nehri zehirli atıkları fabrikadan Nijer'e kadar taşıyor olabilir.

Giordino, Kid'e şişeyi uzattı. "Sen burada altın mı arıyorsun?"

Orada bulunmasının gerçek nedenini söyleyip söylememekte duraksıyor gibiydi. Sonra omuzlarını silkip başını salladı. "Altın aradığım doğru. Ama altın madeni aramıyorum. Sizlere gerçeği söylemenin bir zararı yok sanırım. Ben bir gemi kalıntısı arıyorum."

Çölün ortasında bir gemi kalıntısı mı?

Daha kesin konuşmak gerekirse, bir Konfederasyon zırhlısı arıyorum.

Pitt ile Giordino hiçbir şey anlamadan baktılar adama. Karşılarındakinin tam bir deli olduğundan kuşkuları yoktu. Hava iyice kararmıştı, ancak adamın gözlerindeki dürüst ifade henüz görülüyordu.

Pitt, "Aptal görünme tehlikesini göze alarak soruyorum," dedi. "Amerika'dan buraya bir savaş gemisinin nasıl gelebildiğini açıklar mısınız?"

Kid viskiden iri bir yudum alıp ağzını sildi, battaniyesini açıp yere uzandı, ellerini başının altına yerleştirdi. "1865 Nisanında, Lee'nin Grant'a teslim olmasından bir hafta önceydi. Richmond yakınlarında Konfederasyon zırhlısı Texas'a sonu gelen Konfederasyon hükümetinin belgeleri yüklendi. Belge demişlerdi ama aslında yüklenen altındı."

Pek çok hazine hikâyesi gibi bunun da bir efsane olmadığından emin misin? diye sordu Pitt.

"Başkan Jefferson Davis ölmeden önce Konfederasyon hazinesinin

bir geceyarısı Texas'a yüklendiğini iddia etmiştir. Altını Birlik ablukasından başka bir ülkeye kaçırmayı ve orada sürgünde bir hükümet kurup savaşa devam etmeyi düşünüyorlardı."

Ama Davis yakalandı ve hapse atıldı, dedi Pitt.

Kid başını salladı. "Konfederasyon bir daha doğmamak üzere öldü."

Peki, ya Texas?

Gemi James Nehri boyunca Birlik donanmasının yarısı ve Hampton Road bataryalarıyla savaşarak Chesapeake Körfezine, oradan da Atlantik Okyanusuna kaçmayı başarabildi. Gemi en son orada bir sis perdesi arkasına girerken görüldü. Bir daha ne görüldü ne de bir haber alındı.

Ve sen zırhlının okyanusu aşarak Nijer Nehrine girdiğini mi düşünüyorsun? diye sordu Pitt.

Evet. Fransız sömürgecilerinin ve yerlilerin nehir kıyısındaki köyleri önünden geçen yelkensiz dev bir tekne hikâyelerini çok araştırdım. Zırhlının tarifi ve tarihler beni bu geminin Texas olduğuna inandırdı.

Bir zırhlı boyunda ve tonajında bir tekne Sahra'nın burasına kadar karaya oturmadan nasıl gelebilirdi?

Bu Olay kuraklık yüzyılından önce yer almıştı. Çölün bu bölümü o zamanlar yağmur alırdı ve Nijer de şimdikinden çok daha derindi. Nijer'in kollarından biri de Oued Zarifti. Oued Zarit o sıralarda

Nijer'e 600 kilometre uzakta olan Ahaggar Dağlarından çıkardı. Fransız kâşiflerinin ve askeri birliklerin kayıtlarında nehrin büyük teknelerin geçebileceği kadar derin olduğu yazılı. Bence Texas Nijer'den Ouet Zarife girdi ve yaz sıcaklarının başlamasıyla su düzeyi düşünce orada sıkışıp kaldı.

Bir zırhlının denizden bu kadar uzakta bir nehirde yol alması yine de güç.

Ama Texas James Nehrinde askeri harekât için yapılmıştı. Dibi düzdü. Bir nehrin çeşitli derinlikleri ve dönemeçleri onun tayfası için bir sorun olmazdı. Mucize olan açık denizde batmamış olmasıdır.

1860 yıllarında bir tekne Kuzey ve Orta Amerika kıyılarında pek çok ıssız yer bulabilirdi, dedi Pitt. "Neden tehlikeli denizlere açılarak altını kaybetmek riskini göze alsın?"

Kid cebinden bir pipo çıkarıp yaktı. "Birlik donanmasının Texas'ı Afrika'da bir nehrin bin kilometre içinde aramak aklına bile gelmeyecekti."

Olabilir, ama bana yine de fazla abartmalı geliyor.

Bence de öyle, dedi Giordino. "Bu kadar sıkıntıya girmeye ne gerek vardı? Çölün ortasında yeni bir devlet kuramazlardı ki."

Pitt, Kid'e baktı. "Böyle bir yolculuğun altın kaçırmaktan başka bir amacı olması gerekir."

Bir söylenti vardı. Texas, Richmond'dan ayrıldığında Lincoln da teknedeymiş.

Abraham Lincoln olamaz! dedi Giordino.

Kid başını salladı.

Bunu da kim uydurdu? diye Pitt sordu.

Neville Brown adında bir Konfederasyon süvari yüzbaşısı 1908' de Güney Carolina'da Charleston'da ölüm döşeğinde bir doktora itirafta bulunmuş. Birliğinin tutsak edilmiş olan Lincoln'u alıp gemiye teslim ettiğini söylemiş.

Ölüm halinde birinin zırvaları, dedi Giordino. "Lincoln ondan sonra John Wilkes Booth tarafından tiyatroda öldürülmek üzere Concorde uçağıyla mı geri dönmüş?"

Ben bütün hikâyeyi bilmiyorum, dedi Kid.

İlginç ama uydurma bir hikâye, diye Pitt fikrini söyledi.

Lincoln bölümünü garanti edemem, diye inat etti Kid. "Ama zırhlıyla tayfalarının kemiklerinin ve altının buralarda bir yerde yattığına Bay Periwinkle üzerine bahse girerim. Beş yıldır buraları karış karış dolaşıyorum, ya onu bulurum ya da ararken ölürüm."

'Tekne bir kum tepesi altındaysa, nasıl bulacaksın?" diye sordu Giordino.

İyi bir metal detektörüm var.

Pitt, "Umarım şansın yaver gider de aradığına kavuşursun," dedi.

Kid bir süre hiç konuşmadan yattı orada.

Sabaha kadar yol almak istiyorsak artık kalkma zamanı geldi, dedi Giordino.

Yirmi dakika sonra motor çalışırken yaşlı adama veda ettiler. Kid yi yeceklerinin bir kısmını

vermekte ısrar etmişti. Sonra eski nehir yatağının kaba bir krokisini çizmiş, Fort Foureau'ya kadar olan yoldaki tek su kuyusunu da işaretlemişti.

Ne kadar uzak? diye sordu Pitt.

Kid omuzlarını silkti. "Yüz elli kilometre falan."

Aradığını bulacağını umarım, diyen Pitt arabaya bindi. Az sonra yaşlı adamla sadık katırı gecenin karanlığında kaybolmuşlardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÇÖL SIRLARI

18 Mayıs 1966 Washington, D.C.

Air France'in Concorde uçağı Dulles Havaalanına inince kargo terminali yanındaki üstü işaretsiz hangarın önünde durdu. Gunn sanki vücudunun bir parçasıymış gibi sıkı sıkı tuttuğu çantasını göğsüne bastırarak uçaktan inip üniformalı bir polis tarafından sürülen siyah arabaya bindi. Araba sirenlerini ve ışıklarını yakarak doğruca NUMA merkezine doğru yola çıktı.

NUMA binasına varınca sürücü ön kapıda durmayıp yan sokağa saptı, bir rampadan inip binanın altındaki garaja girdi, arabayı asansörün önünde durdurdu. Hemen yerlerinden fırlayan iki güvenlik memuru Gunn'u asansöre bindirip dördüncü kata çıkardılar. Koridorun ucundaki kapıyı açıp girmesi için geri çekildiler. Gunn NUMA'nın en hassas araç gereçle donanmış büyük toplantı salonuna girdi.

Uzun bir masanın çevresinde kadınlı erkekli bir grup Dr. Chapman'ı dinliyordu. Chapman'ın ardında Batı Afrika ile Atlantik Okyanusunu gösteren bir perde vardı.

Amiral Sandecker yerinden fırlayıp Gunn'u kucakladı. Hiç alışkın olmadıkları bir duygu gösterisiyle, 'Tanrıya şükürler olsun," dedi. "Yolculuğun nasıl geçti?"

Koskoca Concorde'da tek başıma olmaktan sıkıldım.

Hazır askeri uçak yoktu. Seni bir an önce buraya getirmenin tek yolu onu kiralamaktı.

Sandecker, Gunn'u masa başındakilerle tanıştırdı. "Üçü dışında herkesi tanıyorsun zaten," dedi.

Dr. Chapman ile Hiram Yaeger gelip Gunn'un elini sıktılar. Gunn NUMA'nın deniz biyolojisi müdürü Dr. Muriel Hoag ve çevre koruma uzmanı Dr. Evan Holland'la tanıştırıldı.

Gunn NUMA uydu analizcisi Chip Webster'le baş oşinografi uzmanı Keith Hodge'u zaten tanıyordu.

Sandecker'e dönüp, "Birileri beni Mali'den çıkarmak için büyük zahmetlere girmiş," dedi.

Hale Kamil BM taktik ekibini kullanmamızı onayladı.

Operasyonun başındaki Albay Levant beni gördüğüne pek memnun olmamış gibiydi.

O ve amiri General Bock'u ikna etmek kolay olmadı. Ama getireceğin bilginin önemini anlayınca tam bir işbirliğine yanaştılar.

Amiral, Gunn'u tutup uzun toplantı masasının bir ucundaki koltuğa oturttu.

Haydi, işimize bakalım şimdi. Herkes senin kızıl akıntı patlamasına neden olan bileşiği nasıl saptadığını merak ediyor.

Gunn çantasını açıp notlarını ve su örneklerini çıkarıp önüne dizdi.

Benim teknedeki araç gereç ve bilgisayarla incelediğim sy örnekleri ve sonuçlarım burada. Bir şans eseri olarak kızıl akıntıyı harekete geçiren şeyin çok olağanüstü bir organometalik bileşim olduğunu saptadım. Bir sentetik amino asit ve kobalt karışımı. Suda radyasyon izlerine de rastladım,

ancak bunun bileşimin kızıl akıntıyı arttırmasında etken olduğunu sanmıyorum.

Hiram senin analiz verilerini kontrol ederken ben de su örneklerini bir kere daha analiz etmek isterim, dedi Chapman.

Yaeger gelip bilgisayar disketlerini aldı. "Bu toplantıya bir katkım olmayacağına göre ben çalışmaya gidiyorum," dedi.

O odadan çıkınca Gunn, Chapman'a döndü. "Ben sonuçlarımı birkaç kere kontrol ettim. Senin ve Hiram'ın verilerimi doğrulayacağınızdan eminim."

Chapman, Gunn'un sesindeki gerilimi hissetmişti. "Senin bulgularını bir an bile kuşkuyla karşılıyor değilim. Üçünüz de müthiş biriş başar diniz. Sizin çabalarınız sayesinde artık neyle karşı karşıya olduğumuzu bileceğiz. Şimdi Başkan, Mali'yi kirletici tesisin kapatılmasına zorlayabilir."

O kadar acele etme, dedi Gunn. "Bileşimin nehre karışma noktasını bulduk ama nereden kaynaklandığını bulamadık."

Pitt telefon kesilmeden bana kötü haberleri vermişti, dedi Sandecker. "Bu bilgiyi sizlere iletmediğim için özür dilerim. Ancak kayıp parçayı bulmak için uydu taraması yapılmasını bekliyordum."

Muriel Hoag, Gunn'un gözlerinin içine baktı. "Bileşiği 1000 kilometre suyun içinde izledikten sonra karada nasıl kaybettiğinizi anlamadım," dedi.

Çok kolay. En yüksek birikimin olduğu noktadan sonra göstergelerimizde bileşim azalıp yerine her suda rastlanan maddeler belirmeye başladı. Emin olmak için birkaç kere gidip geldik. Her yönde gözle de araştırma yaptık. Tehlikeli atık biriktirilen bir yer, kimyasal maddelerin saklandığı bir depo ya da herhangi bir tesis göremedik. Ne bina ne de başka bir şey. Çevremizde yalnızca çıplak çöl vardı.

Geçmişte zehirli atık maddeler oraya gömülmüş olabilir mi? diye sordu Holland.

Herhangi bir hafriyat izi de görmedik.

Zehirin doğa ana tarafından oluşturulma olasılığı? diye Chip Webster atıldı.

Muriel Hoag gülümsedi. "Deneylerimiz Bay Gunn'un sentetik amino asit bulgusunu doğrularsa, bu ancak bir biotek laboratuvarından çıkmış olabilir. Ve bu bir yerde her nasılsa kobalt taşıyan kimyasal maddelerle atılmış olmalıdır. Kimyasal maddelerin rastlantı sonucu birleşmelerinden daha önce bilinmeyen bir bileşim çıktığı çok görülmüştür."

Peki, bu egzotik bileşim birdenbire Sahra' nın ortasında nasıl çıkmış olabilir? diye sordu Chip Webster.

Sandecker, Ke'ıth Hodge'ye baktı. "Kızıl akıntının son durumu nedir?"

Yayılma son dört günde yüzde otuz arttı. Genişlemenin en kötümser tahminlerimizden bir kat fazla olacağına inanıyorum.

Ama Dr. Chapman bu kirlenmeyi nötralize edecek bir bileşim bulur ve biz de kirlenmeyi kaynağında önlersek, o zaman akıntının genişlemesini kontrol altına alabilir miyiz?

Bunu bir an önce yapın, dedi Hodge. "Bu hızla devam ederse ^akıntının Nijer'den gelen bulaşmaya gerek kalmadan kendi kendine beslenerek yayıldığını görebiliriz."

Ama bu tahminlerden üç ay daha erken! dedi Muriel Hoag.

Hodge çaresizlikle omuz silkti. "Bilinmeyenle uğraşıyorsanız en güveneceğiz şey, belirsizliktir."

Sandecker dönüp perdedeki Mali'nin uydudan çekilmiş fotoğrafına baktı. "Bileşim nehre nereden giriyor?"

Gunn kalkıp Nijer Nehrinin Gao üstündeki bölümünü işaret etti. 'Tam buradan. Bir zamanlar Nijer'e akan eski bir nehir yatağından."

Chip Webster masanın üstündeki konsolun düğmelerine basarak haritanın o bölgesini büyülttü. "Ne yapı izi var ne de yerleşim merkezi. Atık maddelerin gömüldüğünü gösterecek bir durum da yok."

Gunn, "Pitt ile Giordino halen araştırma yapıyorlar," dedi.

Hodge, "Onlardan bir haber var mı?" diye sordu.

Pitt, Yves Massarde'nin denizevinden telefon ettiğinden bu yana hiçbir haber yok.

Hodge başını kaldırdı. "Yves Massarde mi? O pis herif mi?"

Onu tanıyor musun? I

Hodge başını salladı. "Dört yıl önce İspanya açıklarında bir kirlenme sırasında kendisiyle tanışmıştım. Cezayir'de yok edilmek üzere kanser yapıcı kimyasal atık taşıyan gemilerinden biri batmıştı. Bence gemi hem sigorta parası almak, hem de atıklardan kurtulmak için batırılmıştı. Cezayir yetkililerinin atık madde kabul etmeye asla niyetleri olmadığı anlaşıldı sonra. Massarde de yasaların bütün kaçamak noktalarından yararlanarak sorumluluktan kurtuldu. Herifle el sıkıştıktan sonra insanın mutlaka parmaklarını sayması gerekir."

Gunn, Webster'e döndü. "Haberalma uyduları uzaydan yeryüzündeki gazete yazılarını okuyabiliyorlar. Neden birini Gao'nun üzerinden geçirtip Pitt ile Giordino'yu aramıyoruz?"

Webster başını salladı. "Olamaz. Ulusal Güvenlik Örgütündeki tanıdıklarım en iyi gözcülerine Çinlilerin yeni roket atışlarını, Ukrayna'daki iç savaşı, Suriye ile Irak arasındaki sınır çatışmalarını izlettiriyorlar. Sahra'da sivilleri bulmak için bu taramalarından zaman ayıramazlar. Son model GeoSat'a başvurabilirim, ama onun da Sahra gibi düz olmayan bir çölde insanlarla engebeleri ayırt edebileceğini pek sanmam."

Ama bir araştırma yaparsın, diye Sandecker ısrar etti.

Pentagon'da usta bir analizci ve uydu çöl keşiflerinde uzman olan bir tanıdığım var. Onu GeoSat fotoğraflarını en üstün bilgisayarlarıyla incelemesi için kandırabilirim sanıyorum.

Desteğine minnettarım, dedi Sandecker.

Eğer çöldeyseler, onları mutlaka bulacaktır.

Muriel, "Uydunuz hastalık araştıran ekibin uçağına rastladı mı?" diye sordu.

Ne yazık ki, henüz bir şey bulamadık. Mali üstünden son geçtiğimizde hiçbir şey yoktu. Yalnızca bir duman lekesi görebildik resmin kenarında. Bundan sonraki geçişte daha temiz bir resim alacağımızı umuyoruz.

Sahra'nın o bölgesinde büyük bir ateş yakacak kadar ağaç bulamazsın, dedi Sandecker.

Gunn hiçbir şey anlamamış gibi yüzden yüze bakıyordu. "Hangi hastalık araştırma ekibinden söz ediyorsunuz?" diye sordu.

Dünya Sağlık Örgütünden Mali'ye gönderilen bir grup bilim adamı, dedi Muriel. "Onlar da göçebelerin çöl köylerinde görüldüğü bildirilen garip bir hastalığın nedenini arıyorlardı. Uçakları Mali ile Kahire arasında bir yerde kayboldu."

Aralarında biokimyacı bir kadın var mıydı?

Dr. Eva Rojas. Kendisiyle bir kere Haiti'de birlikte çalışmıştım. . "Onu tanıyor musun?" diye Sandecker, Gunn'a sordu.

Ben tanımıyorum. Ama Pitt bir gece Kahire'de onunla çıkmıştı.

Pitt'in olayı duymaması daha iyi öyleyse, dedi Sandecker. "Sağ kalmak için yeteri kadar sorunu var zaten."

Bir kaza henüz bildirilmedi, dedi Holland.

Belki de çöle zorunlu iniş yapmışlar ve yaşıyorlardır.

Webster başını salladı. "Korkarım bunlar sadece bir temenni. Bu pis işte General Zateb Kazım'ın parmağı bulunduğundan eminim ben."

Hodge, "Kazım ile Massarde işbirliği içindeler," dedi. "İkisi aralarında ülkeyi yoksulluğun içine batırmışlardır."

Bu bizi ilgilendirmez, dedi Sandecker. "Kızıl akıntıyı durduramazsak ne Mali, ne Batı Afrika, ne de başka bir yer olmayacak zaten. Şu anda bundan önemli konu olamaz."

Şimdi elimizde bilgi olduğuna göre hepimiz uzmanlığımızı gösterip bir formül üretebiliriz artık, dedi Chapman.

Sandecker'in gözleri kısıldı. "Çok acele edin öyleyse. Bundan otuz gün sonra başarısız olursanız, hiçbirimiz ikinci bir fırsat elde edemeyeceğiz."

ismail Yerli dürbünüyle Hudson Nehri kıyısında karşı taraftaki küçük bir kuşa bakarken bütün dikkatini kuşa vermiş ve arkasından yaklaşan adamın farkında değilmiş gibi davranıyordu. Oysa iki dakikadır adamın gelmekte olduğunu farkındaydı.

Uzun boylu, yakışıklı ve şampanya rengi çok şık bir deri ceketli adam, "Beyaz kuyruklu bir sıvacı kuşu," dedi. Yerli'nin yanına, kayanın üstüne oturdu. "Erkeği de yakındadır herhalde. Belki de yuvayı bekliyordun"

Aferin, Bordeaux, diye İsmail adamın kod adını kullanarak karşılık verdi. "Senin kuşlardan anladığını bilmezdim."

Anlamam da. Senin için ne yapabilirim, Bergama.

Bu buluşmayı isteyen sendin.

Evet ama, insanın iliklerini donduran rüzgâr altında değil.

Lüks lokantalarda buluşmak benim gizlilik anlayışıma uymaz.

Ben gecekondu mahallelerinde oturup gölgeler arasında iş yapmayı asla benimsemiş değilim.

Gösterişli davranmak akıllılık değildir.

"Benim görevim, bana çok iyi para veren bir insanın çıkarlarını korumaktır. Benim casusluk yaptığımdan kuşkulanmadıkça FBI beni gözetlemeyecektir. İşimiz en azından benim işim gizli Amerikan sırlarını

çalmak olmadığından, pis kokulu yığınlar arasına girmek için hiçbir neden görmüyorum."

Birbirlerini tanımalarına ve yıllar boyunca Yves Massarde'nin hesabına çalışmalarına karşın ikisi de birbirlerinin gerçek adını öğrenmemişlerdi ve öğrenmek için bir çaba da harcamamışlardı. Bordeaux, Massarde Şirketinin Birleşik Devletler'deki ticari casusluk operasyonlarının başıydı. Onun tarafından ancak Bergama adıyla bilinen Yerli sık sık Massarde'nin uluslararası projeleri için önemli bilgiler aktarırdı kendisine. Bunun karşılığında bir Fransız gizli ajanı olarak büyük paralar alırdı. Massarde'nin Fransız kabine üyeleriyle dostluğu yüzünden onun bu durumunu amirleri kabullenmek zorunda kalırlardı.

Dikkatsizleşmeye başladın, dostum.

Bordeaux omuzlarını silkti. "Ben bu kaba Amerikalılardan bıktım artık. New York bir lağımdan farksız. Ülke ırk ve etnik çeşitlilikten bölünmüş durumda. Ben dünyanın tek uygar ülkesi olan Fransa'ya dönmek istiyorum."

Yerli konuyu değiştirdi. "NUMA ekibinden birinin Mali'den kaçtığını duydum."

Sersem Kazım herifi avucunun içinden kaçırdı.

Benim uyarımı Bay Massarde'ye ilettin mi?

Elbette. O da General Kazım'ı uyardı. Bay Massarde iki tanesini kendi denizevinde yakaladı, ama Kazım üçüncü ajanı aramayacak kadar budalalık yaptı ve adam bir BM taktik grubu tarafından kaçırıldı.

Bay Massarde bu konuda ne düşünüyor?

Mutlu değil. Fort Foureau'daki projesine uluslararası bir araştırma açılması tehlikesi var.

Orasını kapatmak Fransız nükleer programımızı aksatır.

Bay Massarde sorunu çok iyi biliyor, dedi Bordeaux, buz gibi bir sesle.

Ya Dünya Sağlık Örgütü bilim adamları ne oldu? Bu sabah gazetelerde uçaklarının bir kazaya uğramış olmasından korkulduğunu yazıyordu.

Kazım'ın fikri. Çölün ıssız bir yerinde uçak kazası numarası yaptı.

Numara mı?

Uçak düştü, ancak içindekiler Dr. Hopper ile ekibi değildi.

Onlar sağ mı?

Ölü sayılırlar. Kazım onları Tebezza'ya gönderdi.

Yerli başını salladı. "Tebezza madenlerinde aşırı çalışma ve açlıktan ölecekleri yerde kazada ölselerdi daha iyiydi kendileri için. Bence Kazım burada bir yanlışlık yaptı."

'Tebezza'dan kimse kaçamaz," dedi Bordeaux. "Onun için gerçek asla ortaya çıkmayacaktır. Orada

insanlar madene girerler ve bir daha çıkmazlar."

Yerli cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp dürbünün camlannı sildi. "Hopper, Fort Foureau için zararlı olacak bir şey buldu mu?"

Rapor kamuoyuna duyurulsaydı yeni bir ilgi uyandırıp daha derin bir araştırmaya yol açacak şeyler bulmuştu.

Kaçan NUMA ajanı hakkında neler biliniyor?

Adı Gunn. NUMA müdür yardımcısı.

Etkili bir insan. . "Öyle."

Şimdi nerede?

Onu Paris'e getiren uçağın izini bulduk, oradan da Concorde ile Washington'a gitmiş. Alandan da doğruca NUMA merkezine götürülmüş. Kaynaklarım onun kırk dakika öncesine kadar orada olduğunu söylediler.

Mali'den dışarı bilgi çıkarıp çıkarmadığı biliniyor mu?

Nijer Nehrinde neler bulduğunu bilmiyoruz. Ama Bay Massarde Fort Foureau'yu tehlikeye atacak bir şey bulmadığından emin.

Kazım öteki Amerikalıları konuşturmak için güçlük çekmez.

Seninle buluşmaya gelirken haber aldım. Ne yazık ki, onlar da kaçmışlar.

Ben Washington'a gidip NUMA'ya sızma yolunu bulsam iyi olacak.

Bunun için çok geç artık. Bay Massarde sana başka bir iş verecek.

Ulusal Güvenlik Dairesindeki amirlerimle konuştu mu?

Dış görev için serbest olduğun bir saat içinde sana bildirilecek.

Massarde'nin aklında ne var?

Senin Mali'ye gidip General Kazım'la bağlantı kurmanı istiyor.

Yerli buna hiçbir tepki göstermedi. "Birkaç yıl önce sekiz ay kadar Sudan'da kalmıştım. Berbat bir yer. Ama insanları dosttular."

La Guardia Havaalanında Massarde Şirketi jetlerinden biri seni bekleyecek. Saat altıda uçağa binmiş olacaksın.

Demek Kazım'm daha fazla hata yapmaması için ona dadılık edeceğim?

Bordeaux başını salladı. "Manyağın iyice çıldırmasını önlemek için yeterince büyük tehlikeler var ortada."

Ben bir zaman rüyamda çölde öldüğümü görmüştüm, dedi Yerli. "Onun sadece bir rüya olarak kalması için Tann'ya yalvarıyorum."

Pentagon binasının tipik bir penceresiz odasında Hava Binbaşısı Tom Greenwald karısına yemeğe geç geleceğini bildirerek telefonu kapattı. Aklını uydu fotoğraflarındaki Çin askeri birlikleriyle demokratik isyancılar arasındaki çatışmaya döndürmeden bir an gözlerini kapattı.

GeoSat kameralarının çektiği ve NUMA'dan Chip Webster'in gönderdiği filmler çok hassas askeri göstericiye yerleştirilmişti. Greenwald önünde konsolu olan rahat bir koltuğa oturdu, bir kutu Pepsi açtı ve konsolun düğmelerini çevirmeye koyuldu. Önündeki küçük bir sinema perdesi boyundaki televizyon ekranına Mali çölü çıkmıştı. Greenwald çok geçmeden uçak ve deve kervanı olan gölgeleri seçmeye başlamıştı.

Fotoğraflar Nijer'den Azaouad'a doğru kayarken Sahra'nın bu ıssız bölgesinde giderek daha az iz bulmaya başladı. Issız kuyu çevrelerinde hayvan kemikleri görebiliyordu, ancak ayakta duran bir insanı seçebilmek, bütün o egzotik elektronik sistemlere karşın, çok güçtü.

Greenwald bir saat sonra yorgun gözlerini ovuşturup şakaklarını ovuşturdu. Bulmasını istedikleri iki adamın izine rastlayamamıştı. Bir süre daha çalıştıktan sonra o günlük yeter deyip evine gitmeye karar verdi. Ama son bir deneme daha yapacaktı. Yılların deneyimi kendisine hedefin hiçbir zaman aranılan yerde olmayacağını öğretmişti. Azaouad'ın derinliklerini gösteren uydu fotoğraflarını getirdi ekrana.

Ölü Deniz kadar boştu ekran.

Ekrandaki küçük bir noktanın çevresine uyumlu olmadığını hissetmeseydi taramayı bitirecekti. Bu bir kum tepesi, ya da kaya olabilirdi. Ancak gölge doğanın elinden çıkmış kadar düzensiz değildi. Çizgiler düz ve kesindi. Greenwald düğmeleri çevirerek görüntüyü büyültüp netleştirdi.

Bir şey yakaladığını anlamıştı. Yanılmayacak kadar ustaydı bu işde. Irak savaşında Irak'ın gizli tank ve topçusunu ve koruganlarını bularak adeta efsaneleşmişti.

Bir araba, diye söylendi. "Gizlenmek için kumla örtülmüş bir araba."

Biraz daha araştırdıktan sonra arabanın yanında iki nokta seçti. Greenwald askeri bir uydu tarafından alınmış fotoğraflara bakıyor olmayı istedi. O zaman adamların kollarındaki saatleri bile görebilirdi. Ancak GeoSat böyle ince ayrıntılar için yapılmış değildi. Çok hassas ayarla bile onların ancak iki insan olduklarını seçebiliyordu.

Greenwald hemen telefonu açtı. "Alo."

Chip sen misin?

Evet. Tom sen misin?

Koşuyor muydun?

Karımla bahçede komşularla konuşuyorduk, dedi Webster. 'Telefonu duyunca çılgınlar gibi koştum."

İlgini çekeceğini sandığım bir şey buldum.

İki adamı mı buldun yoksa?

Senin tahmin ettiğin yerden yüz kilometre daha kuzeydeler.

İki göçebeyi görüyor değilsin umarım. Benim adamlarım kırk sekiz saatte çölde o kadar yolu yürüyemezler.

Arabaları da var. Ayrıntıları seçmek çok güç. Bence kamuflaj için gündüzleri arabayı kumla örtüyorlar. Seninkilerden başka kimse olamaz.

Sınıra doğru gidip gitmediklerini söyleyebilir misin?

Yollarını kaybetmemişlerse, hayır. Kuzey Mali'nin tam ortasındalar. Başka bir ülkenin en yakın sınırı 350 kilometre ötededir.

Pitt ve Giordino olmalı, dedi Webster. "Kirlenme kaynağını aramayı çoktan bırakmaları gerekirdi. Çıldırdı mı bunlar?"

Belki de sana Fort Foureau'dan telefon ederler.

Fransız atık anndırma tesisine doğru mu gidiyorlar?

Yalnızca elli kilometreleri kaldı. Ve çevrede ondan başka Batı uygarlığı denebilecek bir şey yok.

'Teşekkür ederim, Tom. Kannla seni ne zaman yemeğe götürebilirim?"

Bir lokanta seç ve bana günüyle saatini bildir.

Greenwald telefonu kapattıktan sonra dikkatini ekrandaki iki küçük gölgeye çevirdi.

Sizler çıldırmış olmalısınız, dedi boş odaya.

Sonra sistemi kapatıp evine gitti.

Güneş çıkınca sıcak açık bir fırın kapağından fışkırırcasına yayıldı çöle. Pitt alçak bir kum tepesinin yamacında yatıyordu. Bir süre başı üstünde uçuşan kargalara baktıktan sonra gözlerini Fort Foureau atık arındırma tesisine çevirdi. Giordino karnı üstünde kertenkele gibi sürünerek yanına yaklaştı.

Manzarayı mı seyrediyorsun?

Gel bak, etkileneceğine bahse girerim.

Beni şu anda etkileyecek tek şey buz gibi deniziyle bir plajdır.

Sakın saçlarını gösterme.

Giordino kara saçlarına bir avuç kum döküp Pitt'in yanına geldi. "Vay vay!" dedi. "Ayda bir kent görür gibiyim."

En az otuz kilometrekare var.

Bak tren geliyor. İşleri epey iyi gidiyor olmalı.

Bu yüz yirmi vagon olduğunu sandığım katar zehirli atık madde doludur.

Giordino ilerde güneş ışınlarını bir aynalar denizi gibi yansıtan eğik çanakları gösterdi. "Şunlar da güneş yansıtıcıları olmalı."

Onlar güneş ışınlarını toplayıp müthiş bir ısı yaratırlar. Bu sıcaklık kimyasal bir reaktörün içine yöneltilir ve tehlikeli atık maddeleri yok eder.

Anlamadığım bir nokta var, dedi Giordino. "Dünyanın en büyük çölünün ortasına bu dev tesisi dikmenin amacı ne? Ben olsaydım bunu herhangi bir sanayi merkezine yakın yapardım. Bu kadar maddeyi yarım okyanus dolaştırdıktan sonra 1600 kilometre çölden geçirmek biraz pahalıya malolmalı."

Bunu ben de merak ediyorum. Fort Foureau böylesine bir zehirli madde arındırma tesisi ise ve

uzmanlar tarafından tehlikesiz olarak nitelendiriliyorsa, neden daha uygun bir yere yapılmamış acaba?

Nijer'in kirlenmesinin kaynağı burası mı sence?

Başka bir kaynak bulamadık.

Altın arayıcısının yeraltı nehri hikâyesi bir çözüm olabilir.

Aksayan bir yeri var ama. Yeraltı nehrine bir diyeceğim yok. Ama zehirli madde sızıntısını kabul edemiyorum.

Ben de. Atık maddeleri burada yakıyorlarsa sızacak ne olabilir ki? Giordino kuşkuyla baktı arkadaşına. "Umarım oraya iki ziyaretçi gibi girmemizi düşünmüyorsundur."

Ben daha çok gizli bir girişi yeğlerim.

Nasıl yani??

Pitt tesisin içinde uzun bir yükleme platformunun önünde bekleyen vagonları gösterdi. Trene atlayacağız."

Peki, kaçış nasıl olacak?

Moritanya'ya trenle gideriz.

Giordino yüzünü buruşturdu. "Benim tonlarca zehirli madde taşımış yük vagonlarına bineceğimi mi sanıyorsun? Ben çok gencim daha."

Pitt omuzlarını silkerek gülümsedi. "Herhangi bir şeye dokunmamaya çalışırsın."

Önümüzdeki engellerin farkında mısın?

Engeller aşılmak içindir, dedi Pitt.

Elektrikli çit, Doberman köpekli bekçiler, otomatik toplu devriye arabaları ve her tarafı beyzbol stadyumu gibi aydınlatan ışıldaklar gibi engeller, öyle mi? Ayrıca zehirli maddeler yakma tesisinin neden böyle nükleer bomba cephaneliği gibi korunduğunu da anlamadım.

Eh, bu da içersini gezmek için bir neden daha.

Henüz iki ayağımız üstünde dururken bunları hepsini bırakıp eve dönmeye ne dersin?

Pitt yerde yuvarlanıp dört kilometre doğuda, tren yolunun ötesindeki bir yapıyı gösterdi. "Şu terkedilmiş kaleyi görüyor musun? Fort Foureau adını ondan almış işte. Kale duvarlarıyla demiryolu arasında 100 metre var. Hava kararınca ondan yararlanıp trene atlayabiliriz."

'Trenin profesyonel bir serserinin atlayamayacağı kadar hızlı gittiğine dikkat etmiştim."

Sabır. Lokomotifler eski kaleye yaklaşmadan az önce yavaşlamaya başlıyorlar. Güvenlik istasyonuna benzeyen yere gelince de, duracak gibi oluyorlar.

Her vagonun tek tek arandığına bahse girerim.

Bu işde pek aşırı gayretkeşlik içinde olamazlar. Zehirli atık varilleriyle dolu vagonları araştırmak insanın hevesle yapacağı bir iş değildir. Üstelik böyle bir yere saklanacak kadar kim aptal olabilir?

Aklıma gelen bir tek sen varsın, dedi Giordino.

Elektrikli çit, Dobermanlar, ışıldaklar ve devriye arabaları arasından görünmeden geçme

konusundaki önerilerine her zaman açığımdır.

O anda güneyden ve doğruca üstlerine gelen bir helikopter sesi duydular. Helikopter kenarlarında Massarde Şirketi yazan çok şık sivil bir modeldi.

Giordino arkasına bakarak bir küfür savurdu. "Lanet olsun! Herif biraz daha alçaktan uçacak olsa arabayı örttüğümüz kumlan havalandıracak."

İyice gömül ve kıpırdama! dedi Pitt.

Dikkatli bir göz garip biçimli kum tepesini hemen seçebilirse de, pilot tesisisin önündeki helikopter alanına bakmaktaydı. İçindeki tek yolcu da elindeki raporu okuyor ve dışarı bakmıyordu.

Kaleyle demiryolu arasında terkedilmiş bir Renault kamyonu duruyordu. Kamyonun sökülebilen bütün parçaları çıkarılmıştı. Pitt ile Giordi no öndeki dizel lokomotifinin ışıklarında görünmemek için kamyonun gölgesine sığınmış, uzun katarın önlerine gelmesini bekliyorlardı.

Lokomotifin üstündeki döner ışık çölün bir kilometre kadar çavresini gündüz gibi aydınlatmaktaydı. Birden fren yapan tren güvenlik istasyonuna girmeye hazırlandı. Pitt trenin hızının azalmasını sabırla bekledi. Sonuncu vagonlar kamyonun önüne geldiğinde trenin hızının saatte on beş kilometreye düşeceğini tahmin ediyordu. Bu hızla da vagonların yanında bir süre koşup atlayabilirlerdi.

Kamyonun güvenliğinden çıkıp üzerlerinde büyük kargo konteyneleri olan düz yük vagonlarına doğru koştular. Son vagon şirketin güvenlik memurlarının bulundukları ağır makineli tüfekli zırhlı bir vagondu. Pitt adamların paralı asker olabileceklerini düşündü. Her nedense Massarde çok sıkı güvenlik önlemleri altında çalışıyordu.

Buna ne gerek vardı? Pek çok hükümet kimyasal atıkları hoşnutsuzlukla karşılamaktaydı. Çölün ortasında bir sabotaj ya da bir kaza sonucu sızıntı uluslararası basın ve çevre korumacılar arasında dikkati bile çekmezdi. Atığı kimden koruyorlardı öyleyse? Herhalde teröristlerden ve soyguncular dan değil.

Giordino'ya, "Zırhlı vagondan iki önceki kargo vagonuna atlayalım," dedi.

'Tamam. Muhafızlara en yakın vagonları öndekiler kadar dikkatle aramayacaklardır."

Kalkıp koşmaya başladılar. Pitt hız konusunda yanılmıştı: tren onların koşabileceklerinden en az iki kat daha hızlı gidiyordu. Durmak olanaksızdı. Geride kalsalar, ya da yana kaçsalar muhafızlar zırhlı vagonun ardındaki ışıldağın ışığında onları görürlerdi.

Olanca güçleriyle koştular. Pitt daha uzun boyluydu ve kolları daha uzundu. Merdivenin basamağını yakalayıp kendini yukarı çekti.

Giordino uzandı ama vagonun arka merdivenine erişemedi. Yer çakıllı olduğundan koşmak güçtü. Başını bir an arkaya çevirdi. Kargo vagonunu kaçırdığına göre şimdi tek umudu, muhafızları taşıyan vagonun hemen önündekine yetişebilmekti.

Yanından geçen vagonun merdivenini iki eliyle yakaladı ve trenin hızıyla öne sürüklendi. Sol elini bir basamak yukarı kaldırdı, ardından sağ elini kaldırarak ayaklarını koyacağı yeri boşalttı. Lokomotif güvenlik istasyonundan ancak bir kilometre uzaktaydı. Giordino son bir hamleyle kendini merdivene fırlattı, tutunup yukarı çıkarak büyük konteynerin üstüne yattı. Alnından akan terleri silerek Pitt'i arandı sonra.

Buraya gel, diye bağırdı Pitt.

Giordino dizleri üstünde doğruldu, altından hızla geçmekte olan raylara baktı, bir an bekleyip cesaretini topladı, birkaç adım koştuktan sonra atladı. Öndeki vagonun üstüne düştü.

Pitt çok yanıcı olan kimyasal atıkların çölün sıcağında tutuşmaması için vagonun üstüne konulmuş havalandırma tesisatını inceliyordu. İstasyon ışıkları yaklaştıkça Pitt de görünmemek için neler yapabileceklerini düşünmeye başlamıştı. Muhafızların demiryolu memurları gibi vagonlarda serseri avlayacaklarını sanmıyordu. Köpeklere de güvenemezlerdi. Burnu hassas olan bir köpek bile bu kimyasal madde kokusu ve dizel motoru bulutları arasında insan kokusunu seçemezdi.

O zaman televizyon kameraları vardır, diye düşündü Pitt. Tren binaya monte edilmiş bir dizi kameranın önünden geçecekti. Massarde'nin çağdaş güvenlik teknolojisinden yararlanacağı kuşkusuzdu.

Üstünde vida açacak bir şey var mı? diye sordu Giordino'ya.

Giordino kulaklarına inanamıyarak, "Benden tornavida mı istiyorsun?" diye sordu.

Havalandırma aygıtının yanındaki şu paneli çıkarmak istiyorum.

Giordino denizevinde Massarde'nin adamlarının boşalttığı ceplerinden madeni bir para bulup uzattı.

Pitt on tane kadar olduğunu saptadığı vidaları sökmeye başladı.

Doğrusu havalandırmayı onarmak için çok garip bir zaman seçtin, dedi Giordino.

Muhafızların bizim gibi kaçakları saptamak için TV kameraları kullandıkları tahmin ediyorum. Burada saklanmamıza olanak yok. Tek çare çıkaracağım şu paneli önümüzde tutmak olacak, ikimizi de örtecek kadar büyük işte.

Tren iyice yavaşlamış, yük vagonlarının yansı güvenlik istasyonunun öte tarafına geçmişti. "Çabuk ol," dedi Giordino.

Pitt tam son anda sonuncu vidayı da söküp büyük paneli yerinden çekti. "Çabuk sırtını havalandırmaya ver de öyle otur," dedi.

Her ikisi de sırtlarını mümkün olduğu kadar aygıtın içine sokup panoyu kalkan gibi önlerinde tuttular.

Bunu yutacaklar mı yani? diye sordu Giordino.

TV monitörleri iki boyutludur.

Yük vagonu alttan, yanlardan ve yukardan TV kameralarının yerleştirilmiş olduğu beyaza boyanmış bir tünele girdi. Pitt parmaklannı panonun yanlarından çekti. Sayılamayacak çok yük vagonunun monitöründen geçtiği muhafızın artık sıkılmış olduğunu tahmin ediyordu. Aynı programı on ayrı ekranda yüz kere izlemek zorunda kalan bir insanın dikkati dağılırdı.

Yük vagonu yeniden açık havaya çıktı ve bir yükleme boşaltma platformu önünde durdu.

Giordino alnını kurulayarak, "Bunu bir kez daha yaşamayı istemem," diye söylendi.

***

Tren durduktan sonra da yerlerinden kıpırdamayıp arkadaki zırhlı vagonun katardan ayrılıp küçük bir elektrikli lokomotif tarafından çekilmesini beklediler. Öndeki dört dizel de katardan ayrılıp Moritanya'ya götürülmek üzere boş vagonların beklediği hat tarafına geçtiler.

Pitt ve Giordino bulundukları yerden çıkmadan olacakları beklediler. Parlak ışıklarla aydınlatılmış boşaltma yerinde kimse yok gibiydi. Yükleme platformu önünde garip biçimli böceği andıran araçlar duruyordu. Bunların tastiksiz dört tekerlekleri, yük koymak için düz karoserleri vardı. Bir de önlerinde üstünde ışıklar ve böcek gözü gibi bir mercek olan bir kutu.

Pitt havalandırma aygıtının panosunu yerine takmak üzereyken başı üstünde bir hareket hissetti. Tam tepelerindeki TV kamerasını üzerlerine çevrilmeden görmüştü. Çevresine bakınınca dört tane daha gördü.

Kıpırdama, her yerde gözleri var, dedi.

Yine yerlerine sığınıp ne yapacaklarını düşünecekken birden vinçlerin ışıkları yandı, motorlar çalışmaya başladı. Hiçbirinde insan yoktu. Hepsi de tesisin içinde bir yerden kumanda ediliyordu. Vinçler tren boyunca konteynelerin özel yerlerine yatay madeni kirişler yerleştirdiler.

Sonra bir düdük sesi duyuldu ve vinçler büyük konteynerleri vagonlardan alıp yandaki düz yataklı arabalara yerleştirdiler. Kaldırma kirişleri konteynerin üstünden alınıp bir sonraki vagona geçildi.

Pitt ile Giordino vinç üzerlerindeyken hiç kıpırdamadılar. Kirişler indirildi ve üstünde bulundukları konteyner kaldırıldı. Pitt bütün bu operasyonun insansız yapılabilmesine şaşmıştı. Konteyner arabanın üstüne yerleşince bir zil sesi duyuldu ve araba sessizce hareket edip uzun bir rampanın başına geldi. Rampanın sonunda yeraltına doğru açılan bir tünel vardı.

Arabayı kim sürüyor? diye sordu Giordino.

Robot. İçerde bir yerden kontrol ediliyor.

İkisi panoyu hemen yerine takıp iki vidasını sıkıştırdılar. Sonra ucuna gidip çevrelerine baktılar.

Giordino, "Doğrusu bu kadar düzenli işlemlere hiç rastlamamıştım," dedi.

Gerçekten çok ilginç şeyler oluyordu. Dönerek aşağı inen rampa çölün derinliklerine kadar uzanıyordu. Pitt arabayla konteynerin dört düzeyden geçerek yerin yüz metre dibine indiğini tahmin ediyordu.

Pitt bir yandan da geçitlerin üzerlerindeki büyük panolara bakıyordu. Bunlarda Fransızca yazılar ve semboller vardı. Üst düzeyler biyolojik, alt düzeyler kimyasal atıklar içindi. Pitt üzerinde durdukları konteynerin ne taşıdığını merak etti.

Atık madde yakan bir reaktörün neden bu kadar derinde kurulduğunu anlamamıştı. Ona göre bu yukarda, güneş toplayıcılarına yakın olmalıydı.

Rampa sonunda ucu bucağı olmayan dev bir mağarada son buldu. Tavan en az dört katlı bir bina yüksekliğindeydi ve kayalardan dört bir yana sayısız tünel açılmıştı.

Pitt ortalıkta insan görülmemesine çok şaşıyordu. Depo olarak kullanıldığını anladığı mağarada bütün işler robotlar tarafından yapılmaktaydı. Elektrikle çalışan araba önündekini izleyerek tünellerden birine girdi. Hemen hemen bir kilometre gittikten sonra araba yavaşlarken duydukları gürültüler de arttı. Bir dönemeci aşınca büyük bir depo mağaraya daha girdiler. Burada yerden

tavana kadar binlerce betondan yapılmış kutu vardı. Hepsi sarıya boyalıydı ve üzerlerinde siyah işaretler seçiliyordu. Bir robot makine konteynerleri açıp içlerindeki varilleri bu beton kutulara dolduruyor ve kutuları da diğerlerinin üstüne yerleştiriyordu.

Pitt gözlerine inanamayarak çevresine bakmıyordu. Birden o dehşet dolu yeraltı odasından başka bir yerde olmayı istedi.

Varillerde radyoaktivite sembolleri vardı. Fort Foureau'nun sırrını bulmuşlardı: hayal edilmeyecek kadar büyük boyutlarda bir yeraltı nükleer atık deposu!

Massarde monitöre uzun uzun baktıktan sonra başını sallayarak yardımcısı Felix Verenne'ye döndü.

Bu adamlar inanılmaz insanlar doğrusu.

Güvenlikten nasıl geçmişler acaba? diye söylendi Verenne.

Benim denizevimden nasıl kaçıp Kazım'in arabasını çalarak Sahra'nın yarısını aştılarsa öyle. Kurnazlık ve inat.

Depodan kaçmalarını önleyelim mi? Radyasyondan ölene kadar orada bırakabiliriz.

Massarde bir an düşündü, sonra başını salladı.

Hayır. Güvenliği yolla, oradan alıp herhangi bir bulaşmışlığı iyice temizledikten sonra buraya getirsinler. Bu Bay Pitt'i ortadan kaldırmadan önce kendisiyle bir kere daha konuşmak istiyorum

Massarde'nin güvenlik görevlileri ikisini boş bir arabayla yüzeye çıkmalarından yirmi dakika sonra yakaladılar. Pitt ile Giordino konteynerin içine atladıkları sırada bir kamera kendilerini saptamıştı. Kaçmak için hiçbir şey yapamazlardı.

Pitt karşısında onlara makineli tüfeklerini doğrultmuş on kişi saydı. Damağında yenilginin burukluğunu duyuyordu. Massarde tarafından bir kere yakalanmak bir hesap yanlışıydı. Ama iki kere yakalanmak sadece aptallıktı. Muhafizlara korkusuzca, ama yakalandığı için öfkeyle baktı. Daha dikkatli olmadığı için kendine lanetler yağdırıyordu.

Şimdi tek umutları öldürülmeden önce bir kaçma şansı daha bulabilmekti. Ellerini kaldırıp enselerinde kavuşturdular.

Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, dedi Pitt. 'Tuvaleti arıyorduk."

Susun! diye bağırdı ütülü üniformalı bir güvenlik subayı. Hemen hemen aksansız bir İngilizceyle konuşuyordu. "Bana tehlikeli insanlar olduğunuz söylendi. Kaçma fikriniz varsa aklınızdan çıkarıp atın. Benim adamlarım tutuklulara yaralamak üzere ateş etmezler."

Ne yani? dedi Giordino. "Sanki bir varil kullanılmış dioxin çalmışız gibi bu davranış da ne oluyor?"

Bay Massarde sizi bekliyordu.

Bizim kaçıp da çölün ortasına gideceğimizi akıllarına bile getiremezlerdi, diye Giordino, Pitt'in Bourem'de söylediği sözleri alayla tekrarladı. "Yanılmışız biraz, değil mi?"

Pitt omuzlarını silkti.

Güvenliği nasıl aştınız? diye sordu adam.

'Trene bindik."

Kargo konteynerlerinin kapıları yüklendikten sonra kilitlenir. Hareket eden bir vagona asla binemezdiniz.

'Televizyon monitörlerinize bakan her kimse, tepedeki havalandırma aygıtlarına biraz daha dikkatli bakmalarını söyleyin. Panolardan birini çıkarıp perde olarak kullanmak işten bile değil."

Öyle mi? Yüzbaşı Brunone çok ilgilenmişti. "Çok kurnazca bir yol. Güvenlik araştırmasına bunu da ekleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Bana kompliman yapıyorsunuz, dedi Pitt sırıtarak.

Subayın gözleri kısıldı. "Pek uzun sürmeyecek, bundan emin olabilirsiniz." Sonra elindeki telsize, "Bay Massarde?" dedi.

Buradayım.

'Yüzbaşı Charles Brunone, efendim. Güvenlik şefi."

Pitt ve Giordino?

Yanımdalar, efendim.

Direndiler mi?

Hayır, efendim, sessizce teslim oldular.

Lütfen onları bana getirin, yüzbaşı.

'Temizlenir temizlenmez, efendim."

Pitt, "Özür dilesek bir yararı olur mu?" diye sordu.

Amerikan şakalarının hiç sonu gelmez galiba. Bay Massarde'nin kendisinden özür dileyebilirsiniz, ama helikopterini parçaladığınız için sizin yerinizde olsam fazla bir şey beklemezdim.

***

Yves Massarde çok ender olarak gülümseyen bir insandı, ancak şimdi Pitt ile Giordino odasına girerken güiümsüyordu. Felix Verenne pencere önündeydi.

Massarde, "Kutlarım, Yüzbaşı Brunone," dedi. "Onları hasar vermeden ele geçirebilmişsiniz." Sonra önünde temiz beyaz tulumlarla duran iki adama, güneşten yanmış yüzlerine, sağlıklı görünüşlerine, umursamaz ifadelerine baktı. Sonra aynı kayıtsızlığı denizevinde de görmüş olduğunu hatırladı. "Demek işbirliğine yanaştılar."

'Tıpkı derse kalkan öğrenciler gibi," dedi Brunone. "Her söyleneni yerine getirdiler."

Akıllılık etmişler. Massarde kalkıp Pitt'in önüne geldi. "Çölü aşabilmiş olmanızı kutlarım. General Kazım iki günden fazla dayanamayacağınızı iddia ediyordu. Bu kadar kötü koşutlar altında bu kadar uzağa gelebilmeniz şaşılacak bir başarıdır aslında."

General Kazım kehanetlerine dünyada en son güveneceğim kimsedir, dedi Pitt.

Bay Pitt, helikopterimi çaldınız ve nehre attınız. Bunu size pahalıya ödeteceğim.

Siz de denizevinizde bize kötü davranmıştınız, böylece ödeşmiş olduk.

'Ya General Kazım'in o değerli arabası?"

Motoru arızalandığı için yaktık, diye yalan söyledi Pitt.

Başka insanların pahalı mallarını yok etmek gibi çok kötü bir huyunuz var sanırım.

Çocukken bütün oyuncaklarımı kırardım, dedi Pitt. "Babam çılgına dönerdi."

Ben yeni bir helikopter alabilirim, ama General Kazım Avion Voisin'ini asla yerine koyamaz. Onun sadistlerinin işkence odalarında üstünüzde çalışmaya başlamalarından önce kalan kısacık zamanınızın keyfini çıkarmaya bakın.

'Talihim varmış ki, ben mazohistim," dedi Giordino.

Massarde bir an bu şakadan hoşlanmış gibi gülümsedi, sonra birden ciddileşti. "Çölün yarısını geçip buraya gelmek için sizce ilginç olan neydi?"

Denizevinizdeki konukseverliğinizden o kadar hoşlanmıştık ki, hazır geçiyorken...

Pitt'in sözü Massarde'nin elinin tersiyle indirdiği şamarla kesilmişti. Adamın iri elmas yüzüğü Pitt'in sağ yanağını kesti. Tokadın şiddetinden Pitt'in başı yana eğildi ama ayakları kıpırdamadı. "Bu benimle düello etmek istediğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Hayır, sizi konuşana kadar ağır ağır bir nitrik asit variline sokacağım anlamına geliyor.

Pitt, Giordino'ya, sonra Massarde'ye baktı, omuzlarını silkti. "Peki. Sızıntın var, Massarde."

Massarde'nin kaşları çatıldı. "Açık konuş."

Sözümona yaktığınız tehlikeli atık maddeler eski bir nehir yatağına karışıyor ve burasıyla Nijer arasındaki bütün kuyulara sızıyor. Oradan Atlantik'e karışarak sonunda bütün deniz canlılarını yok edecek kadar büyük bir kirlenme oluşturuyor. Ve bu yalnızca bir başlangıç. Eski nehir yatağını izleyerek onun tam Fort Foureau'nun, altından aktığını saptadık.

Nijer'den 400 kilometre uzaktayız, dedi Verenne. "Suyun çölün altından bu kadar uzun bir mesafeye akması olanaksızdır."

Nereden biliyorsunuz? dedi Pitt." Fort Foureau, Mali'de kimyasal ve biyolojik atıkları olan tek tesis. Sorunu doğuran bileşim ancak buradan gelebilir. Hele atık maddeleri yakmak yerine sakladığınızı öğrendikten sonra bu konuda hiçbir kuşkum kalmadı."

'Tümüyle yanlışsız değilsiniz, Bay Pitt," dedi Massarde. "Fort Foureau'da atık maddeleri yakarız. Hem de büyük miktarlarda. Yan odaya geçelim, bunu size göstereyim."

Yüzbaşı Brunone bir adım gerileyip Pitt ile Giordino'ya patronunu izlemelerini işaret etti.

Girdikleri odanın ortasında tesisin büyük bir maketi vardı. Maket sanki gerçek tesis bir helikopterden görünüyormuş kadar ince ayrıntılı olarak yapılmıştı.

Bu hayal ürünü mü, yoksa gerçek tesisin bir maketi mi? diye sordu Pitt.

Bu gördüğünüz gerçek tesistir.

Ve siz de bize şimdi bütün operasyonları açık olarak anlatacaksınız.

Bu bilgiyi mezarlarınıza götüreceksiniz. Massarde uzun bir fildişi sopa alarak güneş yansıtıcılarını gösterdi. "Burada kendi enerjimizi kendimiz üretiriz. Dört kilometrekareyi kaplayan bu fotovoltaik

sistemle elektriğimizi üretmekteyiz. Fotovoltaik ne demek biliyor musunuz?"

Hızla dünyanın en ekonomik enerji kaynağı olma yolunda olduğunu biliyorum. Fotovoltaik güneşin gücünü doğru akım elektrik enerjisine çeviren bir teknolojidir.

Doğru! Güneş ışınları, ya da bilim adamlarının deyimiyle, güneş foton enerjisi 115 milyon kilometrelik bir yolculuktan sonra bu pillere çarpınca elektrik akımı doğar ve bu da istediğimiz takdirde burasının üç katı kadar bir yere elektrik sağlar. Bu binadaki jeneratörler de enerjiyi depolayarak geceleri ya da güneş olmadığı günler kullanılmasını sağlar.

Çok etkin bir enerji sistemi, dedi Pitt. "Peki, güneş toplayıcılarınız aynı etkinlikle çalışmıyor mu?"

Massarde, Pitt'e bakıp bu adamın nasıl olup da hep kendisinden bir adım ileri olduğunu düşündü. Sopayı Pitt'in bir gün önce gördüğü parabolik toplayıcılara çevirdi.

Onlar da etkindirler. Tehlikeli atık yok etme projem herhangi bir sanayi ulusunun en ileri programıdır. Bunlar seksen bin güneşin ışığından daha fazla bir ısıyı aktarırlar. Bu yoğun güneş ışınları, ya da foton enerjisi iki kuvartz reaktörünün ilkine çevirilifler. Massarde sopasıyla küçük bir yapıya dokundu. "Birincisi 950 derecede ısıda zehirli atıkları zararsız kimyasal maddelere dönüştürür. 1200 derecedeki ikinci reaktör ise kalan maddeleri çok önemsiz bir miktara indirir. İnsan yapısı bütün zehirli kimyasal maddeler böylece tümüyle yok edilmiş olur."

Pitt adama kuşkuyla karışık bir saygıyla baktı. "Zehirden arındırma operasyonunuz dünyanın en iyisi ise, neden yeraltında milyonlarca ton atık madde saklıyorsunuz?"

'Yeryüzündeki kimyasal maddelerin sayısını çok az insan bilir. Şu anda insan yapısı yedi milyondan fazla kimyasal bileşim vardır. Ve kimyacılar her hafta on bin yeni bileşim üretirler. Dünyada yılda iki milyar tondan fazla atık madde çıkmaktadır. Yalnız Birleşik Devletler'de üç milyon ton atık madde üretilir. Avrupa ve Rusya'da bunun iki katı. Güney Amerika, Afrika, Japonya ve Çin'i de bunlara eklediğinizde bu miktarın iki katı daha biner üstüne. Bunlardan bir kısmı yakılır, çoğu da yasadışı olarak toprağa gömülür ya da akarsulara verilir. Bu atık maddelerin gidebilecekleri bir yer yoktur. Burada, Sahra' nın ortasında, kalabalık kent ve tarım topraklarının çok uzağında ben sanayi toplumlarının atıklarını gönderebilecekleri bir tesis kurdum. Fort Foureau şu anda dört yüz milyon ton tehlikeli atığı yok edebilmektedir. Ama Gobi Çölü ile Avustralya'daki güneş termal arındırma tesislerim işe başlamadan bundan fazlasını yakamam. Bilginiz için söyleyeyim, Birleşik Devletler'de de iki haftaya kadar bir tesisim çalışmaya başlayacaktır."

Çok güzel, ama bu sizin, yok edemediklerinizi saklamanızı ve yok etmiş gibi parasını almanızı mazur gösteremez.

Massarde başını salladı. "Zehirli maddeleri saklamak onu yok etmekten daha ucuza malolmaktadır, Bay Pitt."

Nükleer atıklar için de aynı şeyi söyleyeceksiniz herhalde?

Atık madde atık maddedir. İnsanlar açısından tek farkları, birinin radyasyonla, diğerinin zehirle öldürmeleridir.

Sakla ve unut, sonuca da boşver yani.

Massarde omuzlarını silkti. "Bir yere gidecek nasıl olsa. Benim yurdum, ABD'den sonra elektrik üretmek için nükleer enerji programı kullanma konusunda ikinci gelmektedir. İki radyoaktif atık

deposu halen kullanılmaktadır. Biri Soulaines'de, diğeri La Manche'da. Ne yazık ki, bunların ikisi de uzun ömürlü ya da yüksek dereceli nükleer atıkları yok etmek üzere kurulmamışlardır. Örneğin Plütonyum 239'un yarı ömrü yirmi dört bin yıldır. Bazı maddelerin ömrü ise bunun yüz katıdır. Biz işte bunları depolamaktayız."

Şu halde bütün gösterişinize karşın sizin zehirden arındırma tesisiniz bir maskeden başka bir şey değil.

Bir anlamda öyle. Ama söylediğim gibi, biz gerçekten çok büyük miktarlardaki atığı yok etmekteyiz. Bundan elli ya da yüz yıl sonra birkaç çöl dilencisinin ölmesi o kadar önemli değildir.

Bunu söylemek kolay, dedi Pitt. "Ama bugün sızıntı var ve biz konuşurken bile çöl bedevileri ölmekte. Ve burada yaptıklarınızın dünyadaki bütün canlıları etkileyeceğini de unutmayalım."

Ölen bedeviler sözü Massarde'nin aklına bir şey getirmişti. "Siz Doktor Hopper ve Dünya Sağlık Örgütü ekibiyle mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Hayır, biz kendi başımıza çalışırız.

Ama onları duydunuz sanırım.

Ekibin biokimyacısını tanıyorum.

Dr. Eva Rojas, dedi Massarde.

Pitt tuzağı gördü, ancak kaybedeceği bir şey yoktu. "İyi tahmin ettiniz," dedi.

Bir tahminde daha bulunacağım. Kahire'de onu General Kazım'ın katillerinden kurtaran da sizdiniz.

Eh, o sırada oradan geçiyordum. Yanlış bir işe girmişsin, Massarde. Sen falcı olmalıydın.

Massarde için konuşma sıkıcı olmaya başlamıştı. Kendisine böyle karşı çıkılmasına alışık biri değildi.

Verenne'ye döndü. "Konuşmamız sona erdi. General Kazım'ın bu adamları teslim almasını sağla."

Zevkle. Verenne'nin kaskatı yüzü bir yılan gülümsemesiyle biçim değiştirdi.

Yüzbaşı Brunone, Massarde ya da Verenne'nin yapısında bir insan değildi. Üç kat fazla para almak için askerlikten ayrılmış olabilirdi, ama bir onurluluk düzeyini henüz korumaktaydı. "Özür dilerim, Bay Massarde," dedi. "Ben kudurmuş bir köpeği bile General Kazım'a teslim etmezdim. Bu adamlar suçlu olabilirler, ama cahil barbarlar tarafından işkence edilmeyi de hak etmiş değillerdir."

Massarde bir an düşündü. "Haklısın," dedi sonra. "General ve kasapları kadar alçalamayız." Pitt ile Giordino'ya bakınca gözleri parladı. "Onları Tebezza altın madenlerine gönder. Madende çalışırken Dr. Rojas'in yanında olmaktan zevk duyacağından eminim."

'Ya Kazım?" diye sordu Verenne. "Arabasını parçaladıkları için onlardan intikam alamadığına kızmayacak mı?"

Önemli değil, dedi Massarde. "Nerede olduklarını haber aldığında bunlar ölmüş olacaklar zaten."

Başkan masasının karşısında oturan Sandecker'e baktı. "Neden bu konuyu daha önce haber almadım?"

Bunun sizin yoğun programınız arasına sokulmayacak önemsiz bir şey olduğu söylendi bana.

Başkan bakışlarını Beyaz Saray Genel Sekreteri Earl Willower'e çavirdi. "Doğru mu bu?"

Elli yaşlarında gözüken saçı dökülmeye yüz tutmuş, kırmızı bıyıklı adam koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Kızıl akıntı varsayımını ulusal bilim heyetimize sundum. Bunun dünya çapında bir tehdit oluşturmadığını söylediler."

Başkan önündeki uydu fotoğraflarına baktı. "Bence bu öyle savsaklanacak bir olay değil."

Kendi başına kalsa kızıl akıntı normal olarak yok olur gider, dedi Sandecker. "Ancak Afrika'nın batı kıyılarından buna karışan sentetik amino asit ve kobalt bileşimiyle akıntı inanılmaz boyutlarda genişlemektedir."

Bu dediğiniz kadar ciddiyse, o zaman bütün dünya tehlikededir.

Bilgisayar uzmanlarımız büyüme olayını incelediler. Yayılmayı önleyemezsek dünyadaki bütün canlılar gelecek yılın sonlarına doğru oksijensizlikten ölmüş olacaklar. Okyanuslar ise ilkbahardan önce ölecekler.

Willower, "Gülünç," diyerek burnunu kıvırdı. "Kusura bakmayın ama sözlerinize inanmıyorum, amiral."

Sandecker mızraklamaya eşdeğer bir bakışla baktı adamın yüzüne.

'Yaklaşmakta olan son çok kesindir," dedi. "Biz ozon tabakasının delinmesi ve bunun iki yüzyıl sonra deri kanserini arttıracağı gibi şeylerden söz etmiyoruz. Ne jeolojik bir yıkıntı, ne bilinmeyen bir hastalık, ne de dünyaya çarpacak bir göktaşından söz ediyoruz. Kızıl akıntı acele olarak durdurulamadığı takdirde havadaki oksijeni bitirecek ve yeryü' zündeki oksijen soluyan tüm canlılar ölecektir."

Bu tabloyu gözlerimin önünde canlandıramıyorum, dedi Başkan.

Şöyle anlatayım, Sayın Başkan. Bir daha seçilirseniz, döneminizin sonuna yaklaştığınızda artık yaşamıyor olacaksınız. Oy verecek kimse kalmayacağı için yerinize de başka biri geçemeyecek.

Willover inatta ısrar ediyordu. "Amiral, neden boynunuza bir yafta asıp bu geceyarısı dünyanın sonunun geleceğini ilan etmiyorsunuz? Mikroskopik birtakım organizmalar yüzünden gelecek yıl bu zamanda yeryüzünde insan kalmayacağı fikri doğrusu biraz fazla hayal ürünü bence."

Gerçekler ortada, dedi Sandecker.

Böyle zaman sınırlaması koymanız daha çok bir korkutma taktiğine benziyor. Haklı olsanız bile, bilim adamlarımızın bir çözüm bulacak zamanları var.

Elimizde olmayan tek şey zamandır. Size basit örneklerle anlatayım. Kızıl akıntının iki haftada bir, iki katına çıkacağını varsayalım. Eğer yayılmasına izin verilirse yüz haftada dünyanın bütün denizlerini kaplayacaktır. Tarih tekrar edecekse, dünya devletleri okyanuslar yarı yarıya kaplanana kadar sorunu bir kenara atacaklardır. Ancak o zaman kızıl akıntıyı durdurmak için bir program başlatacaklardır. Size, Sayın Başkan ve size, Bay Willower, soruyorum. Kızıl akıntı denizleri kaç haftada kaplayacaktır ve bir dünya felaketini önlemek için kaç haftanız olacak?

Başkanla Willower şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. "Hiçbir fikrim yok," dedi Başkan.

Sorunun yanıtını veriyorum: Denizlerinin yarısının kaplanması doksan dokuz hafta sürecektir, ondan sonra hareket etmeniz için yalnızca bir hafta kalacaktır.

Ne demek istediğinizi sanırım anladık, amiral, dedi Başkan.

Kızıl akıntıda herhangi bir yok olma belirtisi yok, diye Sandecker devam etti. "Şimdi bunun nedenini biliyoruz. Bu doğru yolda atılmış bir adımdır. Bundan sonraki iş kirlenmeyi kaynağında kesmek, sonra da büyümeyi kesecek ya da en azından önleyecek bir bileşim bulmaktır."

Bu kirlenmenin nereden geldiği konusunda bir fikriniz var mı, amiral?

Sandecker başını salladı. "Henüz yok, ama bir yeraltı nehri yoluyla Fransızların Sahra'daki zehirden arıtma tesisinden Nijer Nehrine karıştığını tahmin ediyoruz."

Bundan nasıl emin olabiliriz?

Özel Projeler müdürümle yardımcısı şu anda Fort Foureau'da bulunuyorlar.

Kendileriyle bağlantı halinde misiniz?

Sandecker duraksadı. "Hayır."

O zaman nereden biliyorsunuz? diye Willover. adamın üstüne gitti.

Uydu fotoğraflarından iki adamın bir tehlikeli atık taşıyan vagonla tesise girdiklerini saptadık.

Özel Projeler müdürü, diye Başkan mırıldandı. "Dirk Pitt mi?"

Evet, ve Al Giordino.

Başkan hatırlamaya çalıştı. "Kaiten nükleer araba bombasından bizi kurtaran Pitt'di, değil mi?" diyerek gülümsedi.

Evet.

Nijer Nehrinde Benin donanmasıyla çatışmaya giren de o muydu? diye Willover atıldı.

Evet. Ama suç benim. Ne sizden ne Pentagon'dan yardım alamayınca Pitt ile NUMA'nın en iyi iki adamını kirlenmenin kaynağını aramak üzere Nijer'e göndermiştim.

'Yabancı bir ülkeye izin almadan bir operasyon düzenlediniz yani!" diye patladı Willover.

Aynı zamanda Hale Kamil'i, en değerli bilim adamımla topladığı bilgileri ülkeden çıkarmak üzere Mali'ye bir BM taktik ekibini göndermesi için kandırdım.

'Tüm Afrika politikamızı tehlikeye sokabilirdiniz."

Böyle bir politikanız olduğunu bilmiyordum, dedi Sandecker.

Sınırlarınızı aşıyorsunuz, amiral. Mesleğinizi tehlikeye atıyor olabilirsiniz.

Sandecker öyle kavgadan kaçınacak bir insan değildi. "Benim görevim Tann'ya, yurduma ve Başkanımadır, Willover. Sen ve mesleğim listemde seksen altıncı sıradadır."

Beyler, lütfen, diye Başkan araya girdi. "Aranızda daha fazla sürtüşme istemiyorum. Ciddi bir gerçekle karşı karşıyayız ve hep birlikte bir çözüm arasak daha iyi olacak sanırım."

Nasıl isterseniz, dedi Willover.

Ne yapmamızı önerirsiniz? diye Başkan, Sandecker'e sordu.

NUMA'da bilim adamları kızıl akıntıyı nötralize ya da yok edecek bir kimyasal madde bulmak için

gece gündüz demeden çalışıyorlar. Eğer Pitt kirlenmenin Fort Foureau'dan kaynaklandığını saptarsa, orasının kapatılması için yapılacak şeyler artık size kalmıştır, Sayın Başkan.

Mali gibi bağımsız bir devlette Fransızların sahip olduğu milyonlarca dolarlık bir tesisi kapatmak kolay olmayacaktır, dedi Willover.

Hava Kuvvetlerine tesisi yerle bir etme emrini vermek kolay değildir, dedi Başkan. "Amiral, diğer ülkelerin bilim adamları için ne diyeceksiniz? Onlar da sorunun farkındalar mı?"

'Tam olarak değil. Henüz."

Siz konuyu nasıl haber aldınız?

On iki gün önce NUMA'nın okyanus akıntıları uzmanları GeoSat kameralarıyla alınan fotoğraflarda büyük bir kızıl akıntı saptadılar. Akıntının çok hızlı yayılması üzerine konu bana getirildi. Dikkatli bir incelemeden sonra bu işi kontrol altına alıncaya kadar kamuoyuna açıklamamayı uygun gördüm.

Peki, şu anda ne yapılmasının önerirsiniz? diye sordu Başkan.

Şu anda bilgi toplama dışında bir şey yapamayız. Genel Sekreter Hale Kamil BM merkezinde dünyanın en ileri gelen oşinograflarını basına kapalı bir toplantıya çağırmayı kabul etti.

Sizi serbest bırakıyorum, amiral. Yalnız bütün gelişmelerden gece gündüz demeden haberim olsun, lütfen. Sonra Willover'e döndü. "Sen de Dışişlerinden Doug Oates ile Milli Güvenlik Konseyine durumu anlat. Kaynak Fort Foureau ise ve ilgili ülkeler işbirliğine yanaşmazlarsa, oraya gitmek zorunda kalacağız."

Willover ayağa kalktı. "Sayın Başkan, sabırlı olmayı öneririm. Bu de niz vebası mıdır nedir, bilim adamlarımızın dedikleri gibi kendi kendine yok olacaktır, bundan eminim."

Ben Amiral Sandecker'e inanıyorum, dedi Başkan. "Washington'da geçirdiğim bunca yılda bir kere bile yanıldığını görmedim.'*

'Teşekkür ederim, Sayın Başkan," dedi Sandecker. "Ancak bir konu daha var."

Evet.

Pitt ile Giordino'nun Fort Foureau'ya girdiklerini söylemiştim. Malililer ya da Fransızlar onları yakaladıkları takdirde, elde ettikleri bilgilerin öğrenilmesi için kurtarılmaları gerekecek.

Amerikalıları Fransızlarla çölde bir çatışmaya sokarsam beni çarmıha gererler, dedi Başkan.

Madem adamlarınızdan birini BM gücü kurtardı, yine onlara başvurun, dedi Willover.

Sandecker'in yüzü asılmıştı. "Genel Sekreteri ikinci bir operasyon için asla kandıramam."

Bunu kendisinden ben isterim, diye Başkan söz verdi.

Her şey de sizin istediğiniz gibi olamaz, amiral, dedi Willover.

Sandecker içini çekti. Kızıl akıntı tehlikesi, tam olarak anlaşılmış değildi. Ayağa kalktı. Buz gibi bir sesle, "En kötüsüne hazırlanın öyleyse," dedi. "Kızıl akıntıyı Kuzey Atlantik'e varmadan durduramazsak, sonumuz gerçekten gelmiş olacak."

Sonra dönüp odadan çıktı.

***

Tom Greenwald bir Piramit casus uydusundan alınan fotoğrafları inceliyordu. Yerden verdiği komutlarla uyduyu daha önce Pitt, Giordino ve arabayı gördüğü bölümün üstünden uçurmuştu. Bunun için yukardan emir almış değildi. Daha önce iki adamın tesise girmek için trene atladıklarını saptamıştı. Şimdi Piramit ile bunu kanıtlamayı düşünüyordu.

İki adamın muhafızlar arasında bir helikoptere bindirildiğini görünce çok şaşırdı. Chip Webster'in NUMA dosyalarından verdiği fotoğraflarla Pitt ve Giordino'nun görüntüleri tam olarak uyumluydu.

Greenwald hemen telefonla NUMA'da Webster'i aradı.

Chip? Ben Greenwald.

Evet, Tom?

Kötü haberlerim var. Adamların yakalandı.

Lanet olsun!

Zincirlerle bağlı ve yanlarında sekiz on silahlı adamla helikoptere bindirilirken çekilmiş çok net görüntüler var elimde.

Helikopterin nereye gittiği belli mi?

Helikopterin havalanmasından bir dakika sonra uydu orasını terketti. Kuzeydoğuya gittiklerini tahmin ediyorum.

Çölün daha içerlerine yani?

Öyle görünüyor. Pilot geniş bir daire çiziyor da olabilir, bilemem.

Amiral Sandecker bu haberden hiç hoşlanmayacaktır.

Ben izlemeye devam edeceğim. Yeni bir şey çıkarsa hemen bildiririm.

'Teşekkür ederim, Tom. Sana büyük bir iyilik borçluyum şimdi."

Greenwald telefonu kapatıp ekrana baktı. "Zavallılar," diye mırıldandı. "Onların yerinde olmak istemezdim doğrusu."

Tebezza karşılama komitesi Pitt ile Giordino'yu pek önemli bulmadığından karşılamaya çıkmamıştı. Silahlı iki Tuareg onları karşılamış, bir üçüncüsü de ellerine ve ayak bileklerine zincirler bağlamıştı. Kelepçe ve zincirlerin aşınmışlığı bundan önce pek çok sahip değiştirdiklerinin kanıtıydı.

Pitt ile Giordino kaba bir hareketle küçük bir kamyonunun arkasına itildiler. Tuareglerden biri direksiyona geçti, diğer ikisi de arkaya atlayıp çivit rengi başlığın arasından görülen gözlerini tutuklulardan ayırmadan karşılarına oturdular.

Kamyon hareket ettiğinde Pitt muhafızlara bakmıyordu bile. Kendilerini Fort Foureau'dan getiren helikopter de hemen havalanmıştı. Pitt daha şimdiden kaçış yollarını aramaya başlamıştı. Çevreyi kolaçan ederken hiç çit ve nöbetçi kulübesi görmedi. Elleri kelepçeliyken 400 kilometre açık çölü geçme zorunluluğu güvenlik önlemlerini gereksiz kılıyordu. Başarılı bir kaçış olanaksız görünmekteydi. Ancak bu umutsuzluğu hemen kafasından çıkarıp attı. Kaçış güçtü, ama tümüyle olanaksız değildi.

Bir tek kuru otu bile olmayan gerçek çöldeydiler şimdi. Göz alabildiğine alçak kum tepeleri

uzanıyordu. Yalnız batı yönünde çölden epey yükselen bir kayalık vardı. Yol, yalnızca kayalığa giden tekerlek izleriydi. Çıplak toprakta ne bina, ne de araç görünüyordu. Maden cürufu da görünürlerde yoktu. Pitt, Tebezza madenlerinin bir efsane olup olmadığını düşündü.

Kamyon yirmi dakika sonra yavaşladı, kayalık yükseltinin arasına açılmış dar bir boğaza girdi. Burada kum o kadar yumuşaktı ki,, iki tutukluyla muhafızları inip kamyonu daha sert zemine kadar itmek zorunda kaldılar. Bir kilometre kadar sonra sürücü kamyonu ancak geçeceği kadar ağzı olan bir mağaraya soktu, oradan kayalar içine açılmış büyük bir tünele girdiler.

Kamyon aydınlatılmış bir tünelin önünde durdu. Muhafızlar yere atladılar. Pitt ile Giordino silah namlularına uyarak indiler. Muhafızlar koridorun ucundaki büyük çifte kapıları açıp tutukluları içeri ittiler. Pitt ile Giordino New York'taki herhangi bir yönetim kurulu başkanının odası kadar lüks ve yeri kalın mavi halıyla kaplı bir odaya girince çok şaşırdılar. Duvarlar halıya uyum sağlamak için açık maviye boyanmıştı. Her tarafta insanın soluğunu kesen çöl ve günbatımı fotoğrafları vardı. Odayı soluk gri renkli, uzun ayaklı abajurlar aydınlatıyordu.

Odanın tam ortasında akasya ağacından bir masayla gri deri kaplı kanepe ve koltuklar vardı. Arka köşelerde, sanki çok önemli bir yerin kapısını koruyormuş gibi, bronzdan bir Tuareg kadını ve erkeğinin heykelleri duruyordu. Odanın havası serin ama rutubetli değildi. Pitt hafif bir portakal çiçeği kokusu duyduğuna yemin edebilirdi.

Masanın başında sırtından kalçalarına kadar dökülen saçlarıyla menekşe gözlü güzel bir kadın oturuyordu. Pitt tam olarak'milliyetini seçemediyse de, kadının yüz hatlarından Akdeniz kökenli olduğu belliydi. Ayağa kalkınca üzerindeki Hintli sarisinin altındaki biçimli vücudu göz ler önüne serildi. Kadın heykeller arasındaki kapıyı açarak eliyle girmelerini işaret etti.

Dört yanı kayalara gömülmüş kitap raflarıyla dolu yüksek tavanlı bir odaya girdiler. Oda, içinde hafriyat yapılırken tek bir dev heykele döndürülmüştü. Yerin sanki bir parçasıymış gibi kayadan bırakılan bir masa üstünde krokiler ve kâğıtlar vardı. Masanın karşısında yine iki uzun kayadan oyma sırayla ortalarında yine oyma bir sehpa yer almıştı. Kitaplar ve masanın üstündeki kâğıtlar dışında odada kayadan yontulmamış tek şey bir kenardaki tam boyda ahşap bir maden galerisi modeliydi.

Uzak köşede çok uzun boylu bir adam raflardan birinden aldığı bir kitabı karıştırıyordu. Üzerinde bedevilerin mor entarisi ve başında beyaz sarık vardı. Entarisinin altında yılan derisi çizmeleri görünüyordu. Pitt ile Giordino'nun odaya girmelerinden birkaç dakika sonra onlardan yana baktı. Sonra sanki konukları çıkıp gitmişler gibi yine kitabına döndü.

Güzel yer doğrusu, dedi Giordino. Sesi taş duvarlardan yankılandı. "Epey pahalıya malolmuştur herhalde."

Bir iki penceresi olabilirdi, dedi Pitt. Başını yukarı kaldırdı. "Renkli camdan bir tavan penceresi ortalığı çok güzel aydınlatırdı doğrusu."

O'Bannion kitabını rafa yerleştirip gülümseyerek baktı onlara. "Yüzeye ve güneşe erişmek için 120 metre kayayı delmeniz gerekir," dedi. "Masrafına değmez. Ben işçilerimi daha pratik işlerde çalıştırırım."

Kölelerinizi yani, dedi Pitt.

O'Bannion omuzlarını hafifçe kaldırdı*. "Köle, emekçi, tutuklu... Tebezza'da hepsi birdir." Sonra onlara doğru yürüdü.

Pitt kendisinden iki baş uzun bir insanla ilk kez bu kadar yakın oluyordu. Adamın gözlerini görebilmek için başını iyice geriye attı.

Ve biz de köle ordunuzun en son üyeleriyiz.

Bay Massarde herhalde size madenlerde çalışmanın General Kazım'in izbandutları tarafından işkence edilmekten daha insaflı olduğunu söylemiştir. Bunun için minnettar olmalısınız.

Bir bağışlanma fırsatı olacağını sanmıyorum, Bay...

Adım Selig O'Bannion'dur. Madenin işletilmesini yönetirim. Hayır, bağışlanma yoktur. Madene inen bir daha dışarı çıkamaz.

Gömülmek için de mi? diye Giordino hiçbir korku belirtisi göstermeden sordu.

Ölenler için yeraltında bir mezarlığımız vardır.

Sen de Kazım kadar gözü kanlısın, dedi Pitt. "Hatta belki de daha fazla."

Sizin denizaltı serüvenlerinizi okudum, Bay Pitt. Zekâsı benimkine eşit birinin burada çalışması çok hoş olacak. Derin deniz madenciliği hakkındaki raporlarınızı çok ilginç bulmuştum. Zaman zaman benimle yemek yeyip bunlardan söz etmelisiniz.

Pitt'in yüzü buz gibiydi. "Yakalanmadan sonra bu kadar çabuk ayrıcalıklar, ha? Teşekkür ederim, bir deveyle yemeyi yeğlerim ben."

O'Bannion'un dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. "Nasıl isterseniz, Bay Pitt. Melike' nin emrinde bir iki gün çalıştıktan sonra belki de fikir değiştirirsiniz."

Kimin?

Ustabaşım. Kendisi inanılmayacak kadar zalimdir. İkinizin de sağlığı yerinde. O yüzden bir daha karşılaştığımızda sizi uslu birer solucana çevirmiş olacağından eminim.

Bir kadın mı? diye Giordino sordu.

Bir daha asla rastlamayacağınız bir kadın hem de.

Pitt karşılık vermedi. Dünya, Sahra'nın kötü ünlü tuz madenlerini biliyordu. Ama yalnızca kölelerin çalıştığı bir altın madeni yepyeni bir şeydi. General Kazım'in bu işde ortak olduğu kuşkusuzsa da, operasyonda Yves Massarde'nin parmağı da var gibiydi. Arındırma tesisi ve altın madeni ve daha kimbilir neler. Bu büyük işti, ahtapot kollan gibi her yana uzanan uluslararası bir oyun. Ve paranın ötesinde, akıl almayacak derecede güçlülük.

O'Bannion masasına gidip bir düğmeye bastı. Açılan kapıdan giren iki muhafız Pitt ile Giordino'nun arkasında durdular. Giordino gözünün ucuyla Pitt'e baktı. Pitt başını sallasaydı Giordino değil iki adama, üzerine gelen bir gergedana bile saldırabilirdi. Ancak Pitt el ve ayaklarındaki zincirler duygularını da körleştirmiş gibi öylece duruyordu. Fort Foureau'nun sırlarını Sandecker'in eline ulaştırmak ya da' bunu yapmaya çalışırken ölmekten başka bir düşüncesi yoktu.

Kim için çalıştığımı bilmek isterim, dedi.

Bilmiyor muydunuz? diye sordu O'Bannion.

Massarde ile dostu Kazım için mi?

Üçte iki. Fena değil.

Üçüncüsü kim?

Ben, elbette. Çok tatmin edici bir anlaşma. Massarde Şirketi araç gereci ve altının satışını sağlıyor. Kazım işgücünü veriyor, ben de madeni işletiyorum. Altını bulanın ben olduğum düşünülerse, bu da hakkımdır.

Mali halkı bu işten yüzde kaç alıyor?

Elbette ki, hiç. Bir dilenciler ulusu kucaklarına birdenbire bir servet düşerse ne yapabilir ki? Ya hepsini tüketirler ya da yoksul insanları soymayı çok iyi bilen işadamları tarafından don gömlek bırakılırlar. Hayır, Bay Pitt, yoksulların yoksul olarak kalmaları daha iyidir.

Bu felsefenizi onlara anlattınız mı?

O'Bannion'un yüzünde çok sıkıldığını gösteren bir ifade vardı. "Herkes zengin olsaydı bu dünya ne kadar sıkıcı olurdu ama."

Burada yılda kaç kişi ölüyor? diye sorgulamaya devam etti Pitt.

Kimi zaman iki yüz, kimi zaman üç yüz, salgın hastalıklara ve maden kazalarına bağlı. Doğrusu hesabını tutmuyorum.

İşçilerin grev yapmamaları ilginç doğrusu, dedi Giordino.

Çalışmayana yemek yoktur, diyen O'Bannion omuzlarını silkti. "Melike elebaşlarını derileri soyulana kadar kırbaçlayarak onları yola getirir ayrıca."

Ben kazma kürekle bir işe yaramam, dedi Giordino.

Kısa zamanda usta olursun, hiç kaygın olmasın. Aksi halde ya da kargaşalık çıkarmaya kalkarsan maden çıkarma bölümüne gönderilirsin. O'Bannion saatine baktı. "Eh, on beş saat çalışacak zamanınız var henüz."

Dünden beri ağzımıza lokma koymadık, dedi Pitt.

Bugün de yemeyeceksiniz. O'Bannion kitaplarına dönerken muhafızlara, "Götürün," dedi.

Dışarda sekreter kızdan ve bir büyüteçle bir maden parçasını inceleyen ve Fransızca konuşan madenci fenerli kasklı iki adamdan başka kimse yoktu. Asansör kapıları açılınca asansör memuru bir Tuareg içeri girmelerini işaret etti. Kapılar kapandı, aşağı inmeye başladılar.

Asansör hızla iniyordu. Sonunda yavaşlayıp durduğunda Pitt bir kilometre kadar indiklerini tahmin etti. Adam kapıyı açınca karşılarına kayalara oyulmuş dar bir tünel çıktı. İki muhafiz onları ağrç bir madeni kapının önüne götürdüler. Biri cebinden bir anahtar çıkarıp kilide soktu. Pitt ile Giordino içeri doğru açılan kapıya doğru itildiler. İçersi, yerlere dar raylar döşenmiş daha genişçe bir tüneldi. Muhafızlar kapıyı kapatıp ikisini orada bıraktılar.

Giordino âdet yerini bulsun diye kapıyı yokladı. Kapı en az beş santim kalınlığındaydı ve iç tarafta kolu yok, yalnızca bir anahtar deliği vardı. "Anahtarını çalmadıkça burayı kullanamayız," dedi.

Yalnız O'Bannion ile dostlarının kullandığı bir kapı olmalı.

O zaman başka bir yol buluruz. Madeni başka bir dikey galeriden çıkarıyorlardı.

Pitt kapıya baktı. "Hayır, bunu kabul edemem. Ya buradan çıkarız ya da hiç çıkmayız."

Giordino karşılık veremeden bir elektrik motoru sesi ve çelik tekerleklerin raylar üzerinde yuvarlanmasından çıkan gürültü duyuldu. Boş maden vagonlarından uzun bir katarı çeken küçük bir jeneratörlü lokomotif önlerinde durdu. Sürücü yerinden karaderili bir kadın çıktı.

Pitt o güne kadar eni boyuna bu kadar yakın bir insan görmemişti. O güne kadar gördüğü en çirkin kadındı rJu. Tam bir ortaçağ şatosuna yakışırdı, diye düşündü. Kadının elinde, sanki vücudunun bir parçasıymış gibi meşin bir kırbaç vardı. Tek kelime söylemeden Pitt'in yanına geldi.

Ben madenlerin ustabaşısı Meiike'yim. Her dediğime karşı çıkılmadan itaat edilecek. Anladın mı?

Pitt gülümsedi. "Kilo derdi olan bir kurbağayı andıran birinden emir almak yeni bir deneyim olacak."

Pitt havada sallanan kırbacı kaçınamayacak kadar geç gördü. Kırbaç yüzüne çarptı, geri geri giderken gözlerinin önünde şimşekler çaktı. Neredeyse kendini kaybedip bayılıyordu.

Bugün de herkes bana vurmak meraklısı galiba, diye söylendi.

Disiplin konusunda kısa bir ders. Kadın o iri vücudundan beklenmeyecek bir çabuklukla kırbacı kaldırıp Giordino'nun kafasına doğru savurdu. Ama yeteri kadar hızlı değildi. Pitt'in aksine Giordino tetikteydi artık. Kadının elini çelik bir kıskaç gibi kavradı. İkisi de bütün güçlerini harcayarak adalelerini kasarken kolları havada titriyordu. Melike'de bir öküz gücü vardı. Bir erkeğin kendisini o kadar sıkı tutabileceği hiç aklına gelmezdi. İrileşen gözlerinde önce şaşkınlık, sonra inanmazlık, en sonra da öfke belirdi. Giordino diğer eliyle bir köpeğin ağzından sopayı çeker gibi kamçıyı çekip boş vagonlardan birine fırlattı.

Ulan pis herif! Bunun cezasını çekeceksin!

Giordino dudaklarını büzüp kadına doğru bir öpücük üfledi. "Sevginefret ilişkilerine bayılırım ben."

Bu küstahlığa ona pahalıya rnaloldu. Kadının gözlerinin yana kaydığını, büktüğü dizini kasıklarına gömdüğünü göremedi. Giordino kadının bileğini bıraktı, sessizce acıdan kıvranarak yana devrildi.

Melike güldü. "Siz sersemler kendinizi hayal bile edemeyeceğiniz bir cehenneme mahkum ettiniz." Ondan sonra konuşmakla zaman kaybetmedi. Kırbacını aldı, boş bir vagonu gösterip, "Girin," dedi.

Beş dakika sonra maden vagonları durup geri geri bir koridora girdi. Tahta kirişlere tutturulan lambalardan bunun yeni açılan bir galeri olduğu anlaşılıyordu. Trenin gürültüsünü bastıran insan sesleri duyuldu, az sonra da bir dönemecin ardından başlıklarında ışıklar belirdi. Başlarında kamçılı ve tabancalı Tuaregler vardı. Çalışanların çoğu Afrikalıydı. Eski korku filmlerindeki hortlaklar bu zavallılardan daha sağlıklıydılar. Ayaklarını sürüyerek ağır ağır hareket ediyorlardı. Çoğunun üzerinde yalnızca paramparça bir kısa pantolon vardı. Terli vücutları toztoprak içindeydi. Gözlerindeki parıltı ve dışarı fırlamış kemikleri bir açlık rejimine mahkum edildiklerini gösteriyordu. Hepsinin sırtlarında kırbaç izleri vardı ve bir kısmının parmakları kopmuştu. Bazılarının bir zaman ellerinin olduğu kol uçlarına şimdi sadece pis bir bez bağlıydı.

Demiryolu kayadan bir duvarla son buldu. Melike lokomotifi katardan ayırdı. "Çıkın!" diye bağırdı.

Pitt, Giordino'nun arabanın kenarından atlamasına yardım etti. Kadın kendilerine bakarak sırıttı.

Kısa bir süre sonra siz de onlara benzeyeceksiniz.

Vitamin ve çelik eldivenler vermelisiniz, dedi Giordino.

Melike kırbacını onun göğsünde şaklattı. Giordino gözünü bile kırpmadı. Bunlar daha korkmuyorlar, diye düşündü kadın. Bir iki gün sonra ikisini de hayvandan beter yapacaktı. "Dinamitçiler kaza geçirirler," dedi. "Organ kaybı bu işin gereğidir."

Aman bana gönüllü olmamamı hatırlat, diye mırıldandı Pitt.

Bu kayaları yükleyin bakalım. İşiniz bittiği zaman yemek yeyip uyuyabilirsiniz.. Bir nöbetçi belirsiz zamanlarda sizi kontrol edecek. Uyur bulunursanız daha fazla çalışacaksınız.

Pitt duraksadı. Dilinin ucundakini söyleyecekken sustu. Şimdi alttan alma zamanıydı. Giordino ile galerinin ucundaki tonlarca taşa baktılar. İki insan bunları kırk sekiz saatte kaldıramazdı.

Melike lokomotifine bindi, bir kirişe yerleştirilmiş kamerayı gösterdi. "Kaçmayı düşünerek zaman harcamayın. Sürekli gözetim altındasınız. Bugüne kadar madenlerden sadece iki kişi kaçabildi. Onların da kemikleri göçebeler tarafından bulundu."

Kadın cadı gibi bir kahkaha atıp treni hareket ettirdi. O gözden kaybolunca Giordino ellerini havaya kaldırıp yere indirdi. "Hapı yuttuk sanırım," dedi otuz beş boş maden vagonuna bakarak.

Pitt sıçrayarak tünel kazındıkça destek olarak yerleştirilecek kalasların bulunduğu köşeye gitti. Bir kalası, sonra da bir vagonu adımlarıyla ölçtü. Sonra başını salladı.

Bu işi altı saatte bitiririz.

Giordino ters ters baktı. "Buna gerçekten inanıyorsa^ okula dön de, yeniden fizik okumaya başla."

Lisedeyken böğürtlen topladığım bir yaz öğrendiğim bir numara, dedi Pitt.

Umarım kamerayı da aldatırsın.

Seyret de gör bakalım.

Melike'niri söylediği gibi nöbetçiler sık aralıklarla kontrola geliyorlardı. Ancak tutukluların sanki rekor kırmak istermişçesine arabaları doldurduklarını görünce bir dakikadan fazla kalmıyorlardı. Altı buçuk saat sonra otuz beş araba silme dolmuştu.

Giordino sırtını bir kalasa dayayıp oturdu. "Demek böğürtleni böyle toplamıştın, ha?"

Pitt arkadaşının yanına oturup gülümsedi. "O tatilinde bir arkadaşla Oregon'da dolaşırken böğürtlen toplamak için işçi aradıklarını öğrendik. Yanlış hatırlamıyorsam sekiz tane küçük kutusuna elli sent veriyorlardı. Eh, kolay iş, benzin parasını çıkarırız dedik. Ancak böğürtlenin çilekten daha küçük ve daha yumuşak olduğunu hesaba katmamıştık. İşe başlayınca sekiz kutuyu saatlerce dolduramayacağımızı anladık."

Demek ondan sonra kutuların dibini toprak doldurup yalnız üstüne bir dizi böğürtlen dizdiniz?

Pitt güldü. "Ona karşın saati ancak otuz altı sente gelmişti."

Cadı vagonların altına kalasları dizip üstüne ancak birkaç avuç maden attığımızı öğrenince ne olacak dersin?

Mutlu olmayacağı kesin.

Bizi görmemeleri için kameraya bir avuç toprak atmak da iyi numaraydı.

Eh, böylece gücümüzü yitirmemiş olduk.

Ben çok susadım.

Bir an önce su içemezsek kaçamayız zaten.

Giordino kelepçelerine, sonra da vagonların altındaki raylara baktı. "Rayların üstüne zincirlerimizi koyup üzerinden vagonları geçirsek kopar mı acaba?"

Ben onu beş saat önce düşündüm. Zincirler çok kalın. Gerçek bir lokomotiften başkası işe yaramaz.

Pitt yerden bir kaya alıp ışık altında baktı. "Ben jeolog değilim ama bunun altın ve kuvartz karışımı olduğundan eminim. Hem de esaslı bir damardan gel...."

Pitt birden doğrulup parmağını dudaklarına götürdü. Bin daha geliyor."

Giordino başını yana çevirip galeriye kulak verdi. "Dönemecin öteki tarafına taş parçaları serptiğin iyi oldu, heriflerin geldiğini uzaktan duyuyoruz böylece."

Çalışıyor gibi yapalım.

Ayağa firlayıp zaten dolu oian vagonları daha yüklüyorlarmış gibi yaptılar. Bir Tuareg nöbetçisi köşeden başını uzatıp baktı. Adam dönmek üzereyken Pitt arkasından seslendi.

Hey, ahbap! işimiz bitti. Hepsi yüklendi işte. Paydos zamanı geldi.

Adamın bakışları maden yüklü vagonlara döndü. Sanki bir şeyden kuşkulanıyormuş gibi vagonların ucuna kadar yürüyüp döndü. Yerde kalan pek az maden cevherine baktı, kafasını kaşıdı. Sonra omuzlarını silkip Pitt ile Giordino'ya silahıyla galerinin kapısına doğru yürümelerini işaret etti.

Burada pek konuşmaktan hoşlanmıyorlar sanırım, dedi Pitt.

Evet, bu da rüşvet teklifini güçleştiriyor doğrusu.

Ana tünele girdikten sonra rayları izleyerek yokuş yukarı çıkmaya başladılar. Lokomotifinde sürücünün bulunduğu bir katara yol vermek için sırtlarını duvara yaslayıp beklemek zorunda kaldılar. Kısa bir süre sonra dört vagonu alabilecek büyüklükte bir asansörün bulunduğu ve birçok galerinin kavşağı olan büyük bir mağaraya vardılar.

Muhafızlar onları en az yarım ton ağırlığında olan kafesli demirden dev bir kapının önüne götürdüler. Öte yandaki iki Tuareg kapıyı tüm güçlerini harcayarak ancak açabildiler, sonra da Pitt ve Giordino'nun içeri girmelerini işaret ettiler. Muhafızlardan biri onlara yarı yarıya pis bir suyla dolu pis birer teneke maşrapa uzattı.

Pitt bir suya bir muhafıza baktı. "Ne yaratıcılık ama!" dedi. "Yarasa kusmuğuna su katılmış."

Muhafiz Pitt'in sözlerini anlamadıysa da, gözlerindeki ifadeyi tanımıştı. Maşrapayı kaptığı gibi suyu yere döküp Pitt'i bir kapıdan içeri tekmeledi.

Giordino da suyu yere döküp onun arkasından yürüdü. Yeni yerle ri 10 metreye 30 metre bir odaydı ve birkaç soluk ampulle aydınlanmıştı. Her iki duvar boyunca dörtlü ranzalar vardı. Bir zindandan farksız olan mağaranın havalandırması yoktu ve içerde müthiş bir koku vardı. Arka duvarın önünde kayaya oyulmuş birkaç çukur tuvalet olarak kullanılıyordu. Ortada uzun masalar ve kaba saba tahta sıralar vardı. Pitt içerde en az üç yüz kişinin olduğunu tahmin etti.

Pitt'e yakın olan ranzalarda yatanlar komada gibiydiler. Yüzleri bir lahana kadar ifadesizdi. Masanın çevresinde yirmi kişi bir tencereden elleriyle yemek yemekteydiler. Yüzlerin hiçbirinde korku ya da duygu yoktu. Yorgunluk ve açlıktan hepsi süzülmüş, kendi içlerine çekilmişlerdi. Canlı kadavralar gibi hareket ediyorlardı. Hiçbiri aralarından geçen iki yeni adama dönüp bakmadılar bile.

Mağaranın içindeki hava soluk alamayacak kadar sıcaktı. Ancak Pitt birden bir buzdağına ayak basmış gibi ürperip titremeye başladı. Bir an içindeki tüm öfke ve karşı koyma uçuverdi sağ taraftaki alt ranzada eğilmiş oturan insanı tanıyınca. Hemen oraya koşup hasta bir çocuğa bakmakta olan kadının yanında diz çöktü.

Eva, dedi.

Kadın zorunlu çalışmadan ve açlıktan kıpırdayacak halde değildi, yüzü bembeyazdı ve yaralar içindeydi; ancak erkeğe çevrilen bakışları cesaretle parıldıyordu.

Ne istiyorsun?

Eva. Benim, Dirk.

Kadın anlamadı. "Beni rahatsız etme," dedi. "Bu çocuk çok hasta."

Pitt kadının ellerini tutup biraz daha yaklaştı. "Bana bak. Dirk Pitt'im ben!"

Eva'nın gözleri birden irileşti. "Dirk, gerçekten sen misin?"

Pitt kadını hafifçe öpüp yüzündeki izlere dokundu. Giordino yanına geldi. 'Tanıdığın biri mi?"

Pitt başını salladı. "Kahire'de tanıştığım bir hanım, Dr. Eva Rojas."

Buraya nasıl gelmiş?

Nasıl geldin? diye sordu Pitt.

General Kazım uçağımızı kaçırtıp bizi buraya madenlerde çalışmaya gönderdi.

Neden ama?

Dr. Frank Hopper'in başkanlığındaki BM sağlık ekibimiz çöldeki bütün köylüleri öldüren zehirli maddeyi saptamak üzereydi. Kahire'ye analiz yapmak için dönüyorduk.

Pitt, Giordino'ya baktı. "Massarde bize Dr. Hopper ve ekibiyle çalışıp çalışmadığımızı sormuştu."

Hatırladım. Kazım'ın onları buraya tıktığını biliyor olmalıydı.

Eva küçük kızın alnını ıslak mendiliyle silip Pitt'in göğsüne yaslanarak hıçkırmaya başladı. "Neden geldin Mali'ye? Şimdi sen de bizler gibi öleceksin."

Bir randevumuz vardı, unuttun mu?

Pitt tüm dikkatini kadına verdiği için üç adamın çevresini sardığını görmemişti. Biri kırmızı yüzlü ve sakallı iriyarı bir adamdı, diğerleri bitkin görünüyorlardı. Hepsinin de çıplak göğüs ve sırtlarında kırbaç izleri vardı.

Kırmızı yüzlüsü Eva'ya, "Bu adamlar seni rahatsız mı ediyorlar?" diye Sordu.

Hayır, hayır. Bu Dirk Pitt'tir, Mısır'da hayatımı kurtaran adam.

NUMA'nın adamı mı?

Evet, dedi Pitt. "Bu da arkadaşım Al Giordino."

Ben Frank Hopper'im, bu solumdaki de Warren Grimes.

Eva Kahire'deyken sizlerden söz etmişti.

Böyle berbat koşullar altında tanıştığımıza çok üzüldüm. Hopper Pitt'in yüzündeki izlere baktı. "İkimiz de Melike'yi öfkelendirdik sanırım."

Yalnızca sağ yanağım onun eseri. Soldaki başka birinin işi.

Üçüncü adam bir adım öne çıkıp elini uzattı. "Binbaşı lan Fairweather."

Pitt adamın elini sıktı. "İngiliz misiniz?"

Evet.

Burada ne işiniz var?

Ben Sahra'da turist rehberliği yapardım. Bir turist grubu çıldırmış köylülerce öldürüldü. Ben canımı güçlükle kurtarıp çöle kaçtım, kurtarılıp Gao'da hastaneye yatırıldım. Gördüklerimi kimseye anlatmamam için General Zateb beni tutuklatıp buraya gönderdi.

Binbaşının sözünü ettiği köylülere otopsi yaptık, dedi Hopper. "Hepsi de esrarengiz bir kimyasal bileşim nedeniyle ölmüşlerdi."

Sentetik amino asit ve kobalt, dedi Pitt.

Hopper ile Grimes şaşırmışlardı. "Ne dediniz?" diye sordu Grimes.

Mali'deki salgın hastalıklara ve ölümlere neden olan şey sentetik amino asit ve kobalttan oluşan organometalik bir bileşimdir.

Bunu nasıl bilebilirsiniz?

Sizin ekip çölü araştırırken ben de bu maddeyi Nijer boyunca izliyordum.

Ve bileşimi saptayabildiniz demek? Hopper'in gözlerinde daha önce olmayan bir iyimserlik vardı.

Pitt kısaca kızıl akıntıyı ve sonra olanları anlattı.

'Tanrıya şükürler olsun, bilgiyi dışarı çıkarabilmişsiniz," dedi Hopper.

Peki kirlenmenin kaynağı neredeymiş? diye sordu Grimes.

Fort Foureau.

Olamaz. Fort Foureau ile kirlenme kaynakları arasında yüzlerce kilometre var.

Yeraltı sularıyla taşınıyor, diye anlattı Pitt. 'Yakalanmadan önce Al ile çevreye bir göz atabildik. Yakılan tehlikeli atıklardan yüz kere daha tehlikeli olan nükleer atıklar yeraltında depolanıyor ve oradan da yeraltı sularına karışıyor."

Dünya çevre örgütlerinin bundan haberdar edilmeleri gerek, dedi Grimes. "Fort Foureau çapında bir tesisin yayabileceği kirlilik akıllara sığmaz boyutta olacaktır."

Bu kadar konuşma yeter, dedi Hopper. "Zaman çok önemli. Bu adamları buradan kaçıracak bir plan kurmalıyız."

'Ya sizler?"

Bizim çölü aşacak gücümüz kalmadı. Madenlerde çalışmaktan, uykusuzluktan, açlık ve susuzluktan biz bitmiş sayılırız. Kaçmayı başarmamız olanaksız. Biz elimizden geleni yaptık ama. Sizin gibi birini bulabilme umuduyla dua ederek yiyecek biriktirdik.

Pitt, Eva'ya baktı. "Onu bırakamam."

Öyleyse burada kal ve bizilerle birlikte öl, dedi Grimes. "Bu cehennemdeki tüm insanların umudu sensin."

Eva, Pitt'in eline sarıldı. "Hemen kaçmalısın buradan. Çok geç olmadan."

Haklı, dedi Fairweather. "Madende kırk sekiz saat çalışmak insanı mahvediyor. Bizlere bak. Hiçbirimiz çölde beş kilometre bile yürüyenleyiz artık."

Pitt yere baktı. "Al ile susuz ne kadar gidebileceğimizi sanıyorsunuz? Yirmi, haydi bilemediniz, otuz kilometre."

Biz yalnızca bir kişiye yetecek kadar öteberi biriktirdik, dedi Hopper. "Hanginizin gidip hanginizin kalacağına siz karar verin."

Pitt başını salladı. "Biz birbirimizden ayrılmayız."

İki kişi yardım bulacak kadar uzağa gidemez.

Ne kadar uzaklıktan söz ediliyor? diye Giordino sordu.

TransSahra otoyolu 400 kilometre doğuda, Cezayir sınırındadır, dedi Fairweather. "İlk 300 kilometreden sonra geri kalanı için ancak şansınıza güvenebilirsiniz. Ama otoyola geldikten sonra otostop yapabilirsiniz."

Pitt iyi duymamış gibi başını binbaşıdan yana çevirdi. "Bir şeyi kaçırdım galiba. İlk 300 kilometreyi nasıl geçeceğimizi anlatmadınız."

Yukarı çıkınca O'Bannion'un kamyonlarından birini çalarsanız sizi aşağı yukarı o noktaya kadar idare eder.

Biraz fazla iyimser değil miyiz? Ya deposu boşsa?

Çölde kimse deposunu boş tutmaz.

'Yani buradan elimizi kolumuzu sallaya sallaya yukarı çıkacağız, bir kamyon çalıp yola çıkacağız," dedi Giordino. "Olur elbette, neden olmasın ki?"

Hopper gülümsedi. "Daha iyi bir planınız var mı?"

Pitt güldü. "Doğrusunu isterseniz, yok."

Acele etmek yararlı olur, dedi Fairweather. "Bir saate kadar Melike herkesi yeniden madene gönderecektir."

Burada kaç yabancısınız?

Altı kişiydik, şimdi beş kaldık. Birini Melike döve döve öldürdü.

Kadın mıydı?

Hopper başını salladı. "Avrupa'nın en iyi fizyologlarından Dr. Marie Victor. Çok canlı ve neşeli bir insandı. Bizim gelmemizden sonra ölen üçüncü kadındı. Fort Foureau'dan Fransız mühendislerinin eşlerinden ikisini de öldürdü Melike. En çok çeken de çocuklar ve onlar için hiçbir şey yapamıyoruz."

Fairweather ranzalann üçünü işaret etti. Dört kadın ve sekiz erkek. Kadınlardan birinin kucağında üç yaşlarında bir oğlan vardı.

Aman Tanrım! diye mırıldandı Pitt. "Elbette! Massarde tesisinde çalışan mühendislerin Fransa'ya dönüp gördüklerini anlatmalarını istemeyecekti!"

Burada toplam kaç kadın ve çocuk var? diye sordu Giordino.

Şu anda dokuz kadın ve dört küçük çocuk.

Gördün mü? dedi Eva. "Buradan ne kadar çabuk kurtulup yardım getirirsen, o kadar çok hayat kurtaracaksın."

Pitt daha fazla direnmedi. Hopper ile Fairweather'e döndü. "Peki, şimdi planınızı anlatın bakalım."

Plan berbattı, umutsuz ve ellerinde hiçbir kaynak olmayan insanların çok basit, ama işe de yarayabilecek çılgınca bir planıydı.

Bir saat sonra Melike ile muhafızları zindana girip tutsak işçilerini dışarı çıkardılar. Büyük mağarada gruplara ayrıldıktan sonra çalışacakları yerlere gönderileceklerdi. Pitt kadının kırbacını çıplak etlere rastgele indirmekten, kadın, erkek, çocuk demeden küfürler yağdırıp dayak atmaktan zevk aldığını açıkça görüyordu.

Melike kraliçe demektir, dedi Grimes. "Ama bir zamanlar Birleşik Devletler'deki bir kadınlar cezaevinde baş gardiyan olduğu için biz ona Doğunun Cadısı diyoruz."

Siz onu şimdi kötü sanıyorsunuz, dedi Pitt. "Hele bir de bizim maden yerine kalasla doldurduğumuz vagonları görsün, siz o zaman anlarsınız onun ne olduğunu."

Pitt, Eva'yı tutup dışarı çıkmasına yardım etti. Melike, Pitt'i gördü, üzerine yürüyecekken birden durup kötü kötü baktı Eva'ya. Kadını kırbaçlayarak Pitt'i kızdıracağını düşünüp sırıttı.

Kırbacını kaldırırken Giordino hemen aralarına girdi, kırbaç kolunda sakladı. Giordino normal bir insanın bağırıp kolunu tutacağı bu darbe karşısında, kolundan hemen kan akmasına karşın kadına soğuk bir ifadeyle bakarak, "Bütün yapabildiğin bu kadar mı?" dedi.

Ortalığa ani bir sessizlik çöktü. Herkes soluğunu tutarak gelmesi kaçınılmaz olan fırtınayı bekledi. Melike bu beklenmedik cesaret karşısında donup kalmış gibi beş saniye hiç kıpırdamadan durdu. Sonra alay edilmeye hiç tahammülü yokmuş gibi, yaralı bir ayı gibi saldırarak kırbacını Giordino'ya indirmeye başladı.

Kendine hakim ol! diye sert bir ses duyuldu.

Melike arkasına döndü. Selig O' Bannion bir dev gibi duruyordu zindanın kapısında. Kadın kırbacını bir an havada tuttu, kömür gözlerinde korkunç bir öfke parıltısı dolandı.

Pitt ile Giordino'ya bir zarar verme, dedi O'Bannion. "Onların en sona kadar sağ kalıp diğerlerini gömmelerini istiyorum."

Bunda hoşa gidecek ne var sanki? diye sordu Pitt.

O'Bannion gülerek baktı Melike'ye. "Pitt'i fiziksel olarak yıkmanın hiçbir zevki yoktur. Onun beynini yok etmek ikimiz için de mutlu bir deneyim olacaktır. Bundan sonraki on postada hafif işlerde çalışsınlar."

O'Bannion bir lokomotife binip tünellerden birine gitti. "Dışarı, pis herifler!" diye gürledi kadın.

Pitt ayakta güç durabilen Eva'yı işçilerin yanına götürdü. "Al ile kurtulacağız," dedi. "Ama sen bizim dönüşümüze kadar sağ kalmalısın:"

Şimdi yaşamak için bir nedenim var, dedi kadın. "Seni bekleyecegım.

Pitt kadını dudaklarından ve yüzündeki yara izlerinden hafifçe öptü. Sonra onları korur gibi çevrelerini almış olan Hopper, Grimes ve Fairweather'e döndü. "Ona iyi bakın," dedi.

Bakacağız, diye Hopper güvence verdi.

Fairweather, "Bizim planımızdan şaşmasan daha iyi edersin," dedi. "Vagonlardan birine saklanıp yukarı, maden kırıcıya gitmek senin sandığından daha güvenlidir."

Pitt başını salladı. 'Yakalanmadan yüzeye çıkmadan önce inceltme ve maden çıkarma bölümlerinden geçmemiz gerekecek. Bunu göze alamam. Doğrudan doğruya asansörle çıkıp mühendislerin bölümünden yararlanmak bence çok daha kolay olur."

Arka kapıdan çıkmakla ön kapıdan çıkmak arasında bir seçeneği varsa, hep gösterişli olanını seçer, dedi Giordino.

Pitt, Hopper ile ekibinden daha uzun bir süre madende kalabilmeyi becermiş olduğu için Fairweather'e, "Ne kadar silahlı muhafiz olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Kaba bir tahmin yapabilirim. Yirmi yirmi beş arasında. Mühendisler de silahlı. O'Bannion'dan başka altı tane sayabildim.

Grimes, Giordino'ya iki küçük kutu uzattı. "Saklayabildiğimiz bütün su bu kadar. Herkes payına düşeni verdi. Ne yazık ki, ancak iki litre."

Giordino ellerini Grimes'in omuzlarına dayadı. Bu fedakârlık ona pek dokunmuştu. "Bunun sizlere neye malolduğunu biliyorum, teşekkür ederim," dedi.

'Ya dinamit?" diye Pitt, Fairweather'e sordu.

Burada, dedi Hopper. Fünyesiyle küçük bir çubuk uzattı. "Kaya patlatanlardan biri bunu ayakkabısı içinde kaçırabildi."

İki şey daha var, dedi Fairweather. "Zincirlerinizi kesmek için bir eğe. Bunu da Grimes bir lokomotifin alet kutusundan çaldı. Bir de gözcü kameraların ve tünellerin krokisi. TransSahra otoyoluna varana kadar geçeceğiniz bölgelin kabataslak bir haritasını da ben çizdim."

lan çölü herkesten iyi bilir, dedi Hopper.

Sizlere minnettarım. Pitt'in gözleri yaşarmıştı. "Size yardım getirmek için elimizden geleni yaparız."

Hopper, Pitt'i kucakladı. "Dualarımız ve kalplerimiz sizinle olacak."

Fairweather de Pitt'in elini sıktı. "Kum tepelerinin çevresinden dolaşmayı unutma. Sakın üstünden geçmeyin, yoksa batar kalırsınız."

Şansınız açık olsun, dedi Grimes.

Bir muhafız gelip Pitt ile Giordino'yu silahının dipçiğiyle dürtükleyerek ötekilerden ayırdı. Pitt adamı umursamadan eğilip Eva'yı bir daha öptü.

Unutma, Monterey Körfezinde randevumuz var, dedi.

En açık elbisemi giyeceğime söz veririm.

Pitt kadına başka bir şey söyleyemeden muhafızın dürtüklemesiyle oradan ayrıldı.

***

Muhafız Pitt'i az önce vagonlara yükleme yaptıkları galeriye götürdü ve çekilip gitti. Rayların üstünde yeni bir katar duruyordu.

Sen zincirlerini keserken ben de ayın işçisi adaylığına başlayayım bari, diyen Pitt vagonları maden cevheriyle doldurmaya başladı.

Zincirler çok eski ve paslıydı. Giordino az sonra el ve ayaklarını rahatça hareket ettirebilir hale gelmişti. "Haydi, sıra sende," dedi.

Pitt de işini on dakikada bitirdi. "Kelepçelere daha sonra bakarız," dedi.

Giordino kelepçesinden sarkan zinciri uçak pervanesi gibi çevirirken, "Muhafız senin mi, benim mi?" diye sordu.

Senin.

Yarım saat sonra muhafızın ayak sesleri duyulmuştu. Pitt TV kamerasının kordonunu çekip kopardı. Bu kez dönemecin başında iki muhafız görünmüştü. Rayların iki tarafından iki Tuareg tüfekleri her an ateşe hazır olarak geliyorlardı. Başlıklarının arasından güçlükle görünen gözleri soğuk bir amansızlıkla donmuş gibiydi.

Giordino, "İki ziyaretçimiz var," diye fısıldadı. "Hiç de dostça ziyarete gelir gibi bir halleri yok."

Sağdaki muhafız Pitt'in canını acıtmak için tüfeğinin namlusunu kaburgaları arasına soktu. Pitt gerileyerek gülümsedi.

İyi ki geldiniz.

Muhafızlar saldırıya uğradıklarını anlamadan yıldırım gibi davranmak gerekiyordu. Pitt daha sözünü tamamlamadan sol eliyle namluyu kavrayıp kendisinden uzağa iterken öteki elinde tuttuğu taşı fırlattı. Taş adamın alnına çarptı, muhafız geri devrildi, rayların üstünde hareketsiz kaldı.

Diğer muhafız iki saniye kadar yerde yatan arkadaşına baktı. Daha önce Tebezza'da hiçbir tutsak muhafızlara saldırmış olmadığından adam şaşırmıştı. Ancak bir an sonra ne olduğunu anlamış ve silahını doğrultmuştu.

Pitt namludan aksi tarafa fırlarken yerdeki muhafızın silahına uzandı. Giordino'nun zincirleri havada sallandı ve Tuaregin boynuna dolandı. Giordino o müthiş gücüyle muhafızı havaya kaldırdı. Adam zincirin ucunda tepinirken makineli tüfeği yere yuvarlandı.

Muhafızın kıpırdanması kesilince Giordino adamı yerde ölüm halinde yatan arkadaşının yanına uzattı, silahı aldı.

Ne kadar iyi yürekliyiz, adamları öldürmedik işte, dedi.

Melike bizim kaçtığımızı duyunca az önce işkence ettikleri insanların arasında bulacaklar kendilerini.

Bu herifleri burada bırakamayız.

Vagonlardan birine atıp üstlerini toprakla ört. En az iki saat kendilerine gelemezler. Bu da bizim yola çıkmamız için yeter.

Kamerayı onaracak kimsenin gelmeyeceğini umalım.

Giordino muhafizları ortadan kaldırırken Pitt de Fairweather'in verdiği krokiyi inceledi.

***

Sonra hemen karşılarındaki ana galeriye girdiler. Krokide gösterilmiş kameralara dikkat ederek elli metre sonra başka bir mağaraya vardılar. Onlara saldıran olmamıştı, kaçmalarından bu yana ilk kez yalnız kalıyorlardı. Birden arkalarından gelen trenin sesini duydular.

Gelen var, dedi Giordino.

Pitt on metre kadar ilerdeki kayaların arasında doğal bir geçidi gösterdi. Buraya girip biraz ilerleyince daha büyük bir mağaraya vardılar. Zifiri karanlık olan mağarada çok pis bir koku vardı. Pitt el yordamıyla elektrik düğmesini bulup çevirince ortalık zayıf bir ışıkla aydınlandı.

Gerçekten bir mezarlıktı burası. O'Bannion ile Melike'nin açlıktan ya da dayaktan öldükleri tutsaklarının hepsi buradaydılar. Kuru hava nedeniyle cesetlerde bir bozulma yoktu. Katılaşmış cesetler birbiri üstüne sırayla dizilmişlerdi. Bir sırada üstüste en az otuz ceset vardı.

Aman Tanrım! Burada en az bin ceset olmalı, dedi Giordino.

Melike ile O'Bannion mezar kazmak zahmetine bile girmemişler.

Pitt birden Eva, Dr. Hopper ve diğerlerinin de orada yattıklarını görür gibi oldu. Gözlerini kapattı ama hayali kovamadı.

Bir maden katarının mağaranın önünden geçmesiyle kendine gelince, "Gidelim buradan," dedi, kendi sesine hiç benzemeyen bir sesle.'

Yeniden mağaraya açılan yarığın başına döndüler. Oradan Fairweather'in krokisinde mühendis asansörüne kestirme yol olarak işaretli tü nele girdiler. Burada inanılmaz bir talih kendilerini bekliyordu. İçersi rutubetten sırılsıklamdı ve yere kalaslar serilmişti.

Pitt kalaslardan birini kaldırınca ortaya alttaki su birikintisi çıktı. "Yaşadık!" dedi. "İçebildiğin kadar iç şimdi."

Giordino dizüstü çöküp suyu avuç avuç içmeye koyuldu. İkisi de içtikten sonra kalası yerine koyarlarken geçidin gerisinde zincir şakırtıları duyuldu.

Bir ekip geliyor, diye fısıldadı Giordino.

Susuzluklarını gidermiş olarak artık daha bir umutla yola devam ettiler. Bir dakika geçmeden

asansöre giden demir kapıya varmışlardı. Giordino dinamit çubuğunu anahtar deliğine sokup fünyeyi patlattı.

Pitt, "Gürültünün madenden geldiğini sanacaklar," dedi.

Patlamanın ardından kilit parçalandı, hemen ileri fırlayıp asansör kapısına doğru koştular.

Ya asansörü çağırmak için bir şifre gerekiyorsa? diye Giordino sordu.

Bunu düşünmek için çok geç artık, biz de kendi şifremizi kullanırız.

Pitt asansör kapısı önüne gidip bir an düşündü, sonra düğmeye bir kere, iki kere, sonra üç kere bastı, bir an bekleyip iki kere daha bastı.

Kapının arkasında bir tıkırtı duyuldu, ardından motor sesi geldi, asansör yukarda bir kattan inmeye başladı.

Sende de ne talih varmış, diyerek güldü Giordino.

Bir tek uzun basma yerine kesik kesik basmanın daha uygun olacağını düşündüm.

Yarım dakika sonra kapılar açıldı. Asansör memuru dışarı baktı ama kimseyi göremedi. Meraklanıp bir adım dışarı atınca Pitt'in silahının dipçiğini ensesine yiyerek yere devrildi. Giordino adamı asansöre çekerken Pitt de kapıyı kapattı.

Pitt en üst düğmeye bastı. Dar asansörün içinde kapının üstündeki ışıklara bakarken yukarda neyle karşılaşacaklarını düşünüyorlardı. Asansör ağır ağır yavaşlayarak durdu.

Pitt silahını kaldırarak başını salladı. 'Tamam!"

Kapı açıldı. Kendilerini sihlarıyla karşılayan olmadı. İlerde koridorda bir muhafızla bir mühendis sırtları onlara dönük olarak konuşarak yürüyorlardı.

Sanki bizi bilerek başıboş bırakıyorlarmış gibi, dedi Giordino.

Asansör memurunu saklayacak bir yer olmadığından Pitt en alt düğmeye basıp asansörü gönderdi. Görünmemeye çalışarak adamların ardından yürüdüler. Mühendis ve muhafız antika oyma kapıların birinden girip gözden kayboldular.

Pitt ile Giordino silahlarını hazır tutarak kamyonların park ettiği galeriye açılan tünele doğru yürüdüler. Tünelin başında bir tek Tuareg nöbet tutuyordu. Adam arkasındaki yönetim bölümünden bir sıkıntı beklemediği için oturduğu yerde arkasına yaslanmış piposunu içiyordu.

Bir an soluklanmak için durup arkalarına baktılar. Gelen yoktu. Dönüp son engele baktılar. Gözetleme kamerasının görünmediği bir elli metre vardı önlerinde.

Pitt silahını Giordino'ya uzattı. "Ben senden hızlı koşarım. Ben ona erişemeden üstüme gelirse bir kurşunda işini bitir."

Sen benim ateş hattıma girme de.

Pitt ayakkabılarını çıkardı, bir koşucu gibi yeri tutup hız aldı ve koşmaya başladı. Çoraplı ayaklarından ses çıkmamasına karşın kayadan oyulmuş koridorda yankı çok Kuvvetliydi. Tuareg başını kaldırıp üzerine doğru gelen tutsak işçiyi gördüğünde Pitt yolun kırk metresini almıştı. Makineli tüfek üzerine doğrulurken de sıçrayıp adamın üstüne atladı.

Muhafızın gözlerinde dehşet okunuyordu, ancak bir an sonra başı kayaya çarptı, Pitt'in gövdesi altında ezilerek yere yığıldı. Pitt yana yuvarlanıp soluklanmaya çalıştı.

Kırk yaşında bir insan için hiç fena sayılmazsın, dedi yanına gelen Giordino. Uzanıp Pitt'in kalkmasına yardım etti.

Bunu bir daha denemeyeceğim. Asla! Pitt ayağa kalkıp uzun yeraltı tüneline baktı. Dışarı açılan tünelin hemen başında iki Renault kamyon duruyordu. Pitt yerde yatan muhafıza baktı. "Giordino, şunu al da, en yakın kamyonun kasasından içeri at," dedi. "Onu da yanımıza alacağız. Bu arada biri gelirse, belki de adamın sıkılıp biraz kamyonla gezmeye gittiğini sanabilir."

Giordino muhafızı omzuna attığı gibi Pitt'in direksiyonun başına geçtiği kamyonun arkasına fırlattı. Fairweather'in dediği gibi kamyonun deposu doluydu. Pitt kontağı çevirince motor hemen çalıştı.

Giordino, 'Tabloda saat var mı?" diye sordu.

Tok. Ucuz bir model bu? Neden sordun?"

O pis herifler saatimi almışlardı. Şimdi kaç olduğunu merak ettim de.

Pitt çizmesini çıkarıp saatini sakladığı yerden aldı, bileğine geçirdi. "Sabahın ikisi."

Yola erken çıkmak kadar iyi bir şey olamaz.

Pitt arabayı ağır ağır çıkış tüneline soktu. Oradan dışarı fırlayınca da gazı kökieyip farları yaktı. Ne özgürlüğün kokusunun farkındaydı, ne de çölün soğuk havasının. Kendilerini kovalayacaklarla arasına koyacağı her kilometrenin büyük değeri vardı. Kamyonu son hızla sürüyordu.

Giordino buna itiraz etmiyordu, arkadaşına güvenerek gözleri içinde bulundukları kanyonun karanlıklarına çevrilmiş olarak oturduğu yere sımsıkı yapışmıştı.

Birden çöle çıktılar. Pitt o zaman başını havaya kaldırdı, kutup yıldızını bulup rotasını ayarladı.

Başarısızlık olasılığının çok daha ağır bastığı bir kumarda dönüşü olmayan noktayı aşmışlardı artık. Suya ya da kurtuluşa varana kadar bir daha durmayacaklardı.

Önlerinde 400 kilomejrelik bir çöl vardı. Sağ kalma yarışı başlamıştı.

Pitt karanlığın geri kalan beş saatinde zamanın hiçbir anlamı olmadığı sonsuz çölde arabayı hiç durdurmadan sürdü. Burası soğuk sabahlarıyla insanı donduran, ince kumuyla boğan ve güneşiyle kavuran uzlaşması olanaksız bir yerdi. Pitt kendi evreni dışında bir yerdeydi sanki.

Büyük Sahra'nın yaklaşık 200.000 kilometrekarelik bir bölümündeydiler. Göz alabildiğine uzanan kumlar arasında bir tek ot bile yoktu.

Ama yine de canlıydı burası. Farların ışığında kanatlı böcekler uçuşuyordu. Çölün çöpçüleri olan iki kuzgun motor gürültüsünden korkup havalandılar. Önlerinde kamyonun tekerleklerinden kaçışan kertenkeleler, akrepler vardı.

Çevrelerindeki boşluk, gitmek zorunda oldukları yüzlerce kilometre, önlerindeki kesin açlık ve susuzluk Pitt'in gözünü korkutmuyor değildi. Tek avuntusu kamyon motorunun gürültüsüydü. Motor madenden çıktıklarından bu yana bir kere bile teklemiş değildi. Bir an durup gerinmiyorlardı bile. Her ikisi de kamyonu terk zorunda kaldıkları zaman yeteri kadar yürüyeceklerini biliyorlardı.

Giordino, "Ne kadar oldu?" diye sordu.

Pitt ön tabloya baktı. 'Yüz iki kilometre."

Yanılıyorsun galiba. Şimdiye kadar iki yüz kilometre gelmiş olmalıydık. Yolu mu kaybettin yoksa?

Hayır. Fairweather'in tahmini yanlıştı. Düz bir hatta gitme olanağı olmadığından iki derin kanyonu ve bir sürü kum tepesini aşmak için kırk kilometre uzattık yolumuzu.

Yani bu ıssız yerde yüz kilometreden daha fazla mı yürüyeceğiz?

Ne yazık ki, öyle.

Az sonra aydınlık olacak. Yıldızlarla yön saptayamayacağız.

'Yıldıza gerek yok. Askerin El Kitabından bir pusulanın nasıl yapılacağını hatırlıyorum." .

Bak buna sevindim işte. Giordino esnedi. "Yakıt göstergesi ne diyor?"

'Yarım depodan biraz daha fazla yakıtımız var."

Giordjno dönüp kamyonun arkasında bağlı yatan Tuarege baktı.

Daha bilmiyor ama kovalanmaktan kurtulmamıza yardım edecek, dedi Pitt.

Güneş sanki bir topun namlusundan fırlayan gülleymiş gibi ortaya çıktığında Pitt kamyonu durdurdu, alet çantasını açıp bir metre uzunluğunda bir boru buldu. Boruyu kuma saplayıp gölgesinin ucuna bir taş koydu. Sonra tam on iki dakika bekleyip gölgenin yeni yerini bir taşla daha işaretledi. Sonra birinci taştan ikinci taşa ve onun yarım metre ilersine doğru düz bir çizgi çizdi. Bir ayağını birinci taşa, diğerini çizginin ucuna yerleştirip sol kolunu dimdik ileri uzattı. "Burası kuzey işte." Sonra sağ kolunu yana uzattı. "TransSahra otoyolu da bu yönde."

Sonra yine yola koyuldular. Aynı işlemi her saat başında yineleyerek yönlerini buluyorlardı. Saat dokuzda başlayan rüzgâr görüş alanını iki yüz metreye indirmişti. Kamyonun camlarının kapalı olmasına karşın içersi kumla doluyordu.

Isı da yükselip alçalmaktaydı. Sabah 15 dereceden üç saatte 35 dereceye, öğleden sonra da 46 dereceye çıkmıştı. Pitt ile Giordino bir fırının ağzından içeri giriyor gibiydiler.

Pitt su şişelerinden birini açıp Giordino'ya uzattı. "Biraz serinleyelim, haydi."

Ne kadar? diye Giordino sordu.

Yarı yarıya. Böylece yarına da aynı miktar kalmış olur. Direksiyonda olan Giordino arabayı durdurmadan sudan payını içip şişeyi Pitt'e uzattı. "O'Bannion köpeklerini artık ardımızdan salmış olmalı," dedi.

Aynı marka ve model kamyonla geldikleri sürece bize erişemezler. Onların tek avantajı biz kamyonu terkettikten sonra yedek yakıtlarıyla bizi kovalayabilmeleridir.

Biz neden yedek yakıt almayı düşünmedik sanki?

Ben baktım, ortalıkta yakıt varili falan yoktu. Herhalde onları ayrı bir yerde depoluyorlardı. Eh, durup da arayacak zamanımız var mıydı sanki?

O'Bannion bir helikopter çağırtabilir ama.

Bunu ya Fort Foureau'dan ya da askeri makamlardan sağlayabilir. Bence yardım isteyeceği en son

insanlardır Massarde ile Kazım. İkisi de en büyük iki düşmanlarının ona teslim edildikten birkaç saat sonra kaçtıklarını duymaktan memnun olmayacaklardır.

Yani sence O'Bannion'un adamları bizi Cezayir'e varana kadar izleyemezler mi?

Kum fırtınasında izlemeleri olanaksız. Pitt parmağını arkasına doğru salladı. "Geride iz kalmıyor ki."

Giordino yan aynaya bakınca gerçekten tekerlek izlerinden hiç eser kalmadığını gördü. "Senin gibi iyimser biriyle yolculuk etmek kadar rahatlatıcı bir şey olamaz," dedi.

O'Bannion'dan o kadar kolay kurtulacağını sanma. Otoyola bizden önce varıp da oralarda devriye gezerek bizi beklerlerse hapı yuttuk demektir.

Pitt şişeyi arka tarafa fırlattı. Bu arada kendine gelmiş olan Tuareg de sırtını kamyonun arkasına dayamış öfkeyle öndeki adamlara bakıyordu.

Yakıt durumu? diye sordu Pitt.

Bitti bitecek.

Kamyonu batı yönüne çevir ve stop et. Böylece ilk şaşırtmamızı yapalım.

Giordino denileni yaptı. "Şimdi yürüyecek miyiz?"

Evet, şimdi yürüyeceğiz. Ama önce herifi buraya getir ve kamyonda bez falan gibi başımıza saracağımız bir şeyler ara.

Tuaregin direksiyon başına oturtup entarisinden kestikleri parçalarla elleriyle ayaklarını pedallara ve direksiyona erişemeyeceği şekilde bağladılar.

Kamyonun arkasında buldukları birkaç yağlı bezle iki havludan kendilerine birer türban yaptıktan sonra makineli tüfekleri kuma gömdüler. Pitt direksiyonu dönmemesi için sıkıca bağladıktan sonra motoru ikinci vitese geçirdi ve yere atladı. Kamyon bağlı yolcusuyla birlikte Tebezza yönünde ilerleyerek kumlar arasında gözden kayboldu.

Ona bizim sahip olduğumuzdan daha fazla kurtulma şansı verdin, dedi Giordino.

Olabilir, ama olmayabilir de.

Yayan ne kadar yolumuz var dersin?

180 kilometre kadar.

Bir kaktüsü bile öldürecek berbat bir suyun bir litresiyle 180 kilometre, ha! Zavallı kemiklerimin kumlar arasında bembeyaz kesileceğini biliyordum zaten.

"Bir de durumumuza iyimser olarak bakmayı denesene. Temiz hava dolduruyorsun ciğerlerine, doğayla içiçesin, sessizliğin mutluluğunu yaşıyorsun. Ne kirlenme var, ne trafik, ne kalabalık. İnsanın ruhu için bundan iyi ne olabilir ki?'

Bir şişe soğuk bira, bir hamburger ve bir de banyo."""

Pitt dört parmağını havaya kaldırdı. "Dört gün sonra bütün isteklerine kavuşacaksın."

BM merkezinde kapalı kapılar ardındaki toplantı sabah onda başlayıp geceyarısına kadar sürmüştü. Dünyanın en ileri gelen deniz ve atmosfer bilim adamları, otuz biyolog, toksikolog ve

kirlenme uzmanları karşısında Hale Kamil kısa bir açış konuşmasından sonra sözü Amiral Sandecker'e bıraktı. Sandecker karşı karşıya bulundukları ekolojik felaketi açıkladıktan sonra Dr. Darcy Chapman'ı çağırdı. Chapman kızıl akıntının kimyası hakkında bilgi verdi. Arkasından söz olan Rudi Gunn kirlenme konusundaki son bilgileri açıkladı. Hiram Yaeger genişlemekte olan kızıl akıntının uydu fotoğraflarını gösterdi.

Bu bilgilendirme oturumu öğleden sonra ikiye kadar sürmüştü. Yaeger oturup da yerini Sandecker alınca, bilim adamları arasında birbirlerinin kuramlarını kabul etmeyen olağan tartışmalar yerine tam bir sessizlik vardı. Toplantıya katılanlardan on iki tanesi genişleyen kızıl akıntıları biliyorlardı ve bu konuda kendileri de araştırmalar yapmışlardı. Bunların sözcüleri de NUMA'nın araştırmalarını doğruladıklarını bildirdi.

Gündemin son maddesi ortak komisyonlar kurulması ve insanın yok olmasını getirecek olan bu tehlikenin önlenmesi için çareler aranmasıydı.

Hale Kamil yeni bilgilerin verileceği ve hazırlanan çözümlerin ortaya atılacağı yeni bir toplantı tarihi bildirerek oturumu kapattı.

Sandecker bitkin bir halde oturuyordu. Yüzünde ki yorgunluk çizgileri kararlılığını silememişti. Sonunda bir köşeyi döndüğüne ve artık sağırlar karşısında boş yere konuşmamış olduğuna inanıyordu.

Mükemmel bir sunuş oldu, dedi Hale Kamil.

Umarım bir işe yaramıştır.

Amiral, burada bulunan herkes durumun adiliğini anlamış bulunuyor. Yüzlerinde bu tehlikeyi ortadan kaldırma kararlılığı okunuyordu.

Sen olmasaydın bunların hiçbiri olmazdı. Tehlikeyi kavramak için bir kadının öngörüsü gerekliydi.

Benim için açık olan bir şey başkaları için saçma bir konuydu.

Bu tartışmalar bittiğine göre artık tüm gücümüzle bununla savaşmalıyız.

Önümüzdeki en büyük sorun bu konuyu gizli tutmaktır. Kırk sekiz saate kadar durum kamuoyuna açıklanacaktır.

Bu kaçınılmaz, dedi Sandecker. "Bilim adamları ağızlarının sıkı olmasıyla ün salmış değillerdir."

Hale Kamil boş salona baktı.

Bundan sonra ne yapacaksın? diye sordu.

Sandecker omuzlarını silkti. "Pitt ile Giordino'yu Mali'den çıkaracağım."

Arındırma tesisinde yakalanmalarından bu yana ne kadar oldu?

Dört gün.

Bir haber var mı?

Ne yazık ki, hayır. Dünyanın o bölgesinde haberalma kaynağımız pek sınırlıdır, onları nereye götürdüklerini bilmiyoruz.

Kazım'in eline düşmüşlerse, en kötüsünden korkarım.

Sandecker, Pitt ile Giordino'nun kaybını bu kadar kolay kabullenemezdi. Konuyu değiştirdi.

"Müfettişlerin Dünya Sağlık ekibinin ölümün, de bir anormallik buldu mu?"

Hale Kamil biran karşılık vermedi. "Henüz uçağın enkazıyla uğraşıyorlar," dedi. "Ancak ilk rapora göre kazaya herhangi bir bomba patlaması falan neden olmamış."

Kurtulan olmamış mı?

Hayır, Dr. Hopper ve ekibiyle tüm mürettebat da ölmüş.

Bu işin ardında Kazım'ın olmadığına inanmak çok güç.

Kazım kötü bir insandır, dedi Hale Kamil. "Ben de bunun onun işi olduğuna inanıyorum. Dr. Hopper, Mali'yi kasıp kavuran hastalık hakkında Kazım'ın açıklanmasını istemediği bir şey bulmuş olmalı."

Pitt ile Giordino'nun bir çözüm getireceklerini umarım.

Kadın gözlerinde bir anlayış ışığıyla amirale baktı. "Onların Kazım'in emriyle öldürüldükleri gerçeğini de kabule hazır olmalısın."

Hayır. Kendi gözümle cesedini teşhis etmeden Pitt'in ölümünü asla kabul etmeyeceğim. Bundan önce birkaç kere ölümden geri dönmüştür o.

Hale erkeğin elini avuçları arasına aldı. "Bunu bir daha başarması için dua edelim."

***

İsmail Yerli uçaktan indiğinde Felix Verenne onu Gao Havaalanında bekliyordu. Elini uzatarak, "Hoşgeldiniz," dedi.

Yerli uzatılan eli sıkarken gülümsemedi. "Geç kaldığım için özür dilerim, ama beni alması için gönderdiğiniz Massarde Şirketi uçağı Paris'te arızalandı."

Biliyorum. Başka bir uçak gönderecektim ama siz o sırada bu uçağa binmiştiniz.

Bay Massarde'nin beni çok acele beklediğini sanıyordum.

Verenne başını salladı. "Bordeaux size görevinizi bildirdi mi?"

Birleşmiş Milletler ile NUMA'nın talihsiz araştırmalarını duymuştum, ancak Bordeaux bana görevimin General Kazım'la dostluk kurup onun Bay Massarde'nin işlerine karışmamasını sağlamak olduğunu söyledi.

O sersem bu kirlenme işini yüzüne gözüne bulaştırdı. Basının durumu haber almaması şaşılacak şey doğrusu.

Hopper ile ekibi öldüler mi?

Öldü sayılırlar. Bay Massarde'nin çölün en ıssız yerindeki gizli altın madeninde köle olarak çalışıyorlar.

Ya NUMA'dan gelenler?

Onlar da yakalanıp madene gönderildiler.

Şu halde Bay Massarde ile siz durumu kontrol altına aldınız.

Bay Massarde sizi onun için çağırttı. Kazım'm başka fiyaskolarını önlemek zorundayız.

Buradan nereye gideceğim?

Bay Massarde'nin kendisinden talimat almak üzere Fort Foureau'ya. Sizi Kazım'a tanıştıracak. Kazım casus romanlarına bayılır. Sizin yeteneklerinizden yararlanmak için can atacaktır. Bu arada siz de onun her hareketini Bay Massarde'ye bildireceksiniz.

Fort Foureau buradan ne kadar uzaktadır?

Helikopterle iki saat. Haydi, eşyalarınızı alıp gidelim. Şimdi.

Pitt ile Giordino kamyonu bıraktıktan sonra henüz güçleri varken fazla yol almak için, hem öğleden sonrası sıcağında hem gece ayazında yürüdüler. Sonunda dinlenmek için durduklarında sabah olmuştu. Günün sıcağında kumda açtıkları çukurların içine girip üzerlerini de kumla örterek kavurucu güneşten korunup su kayıplarını azalttılar. Kumun hafif baskısı yorgun kaslarını da dinlendiriyordu.

İlk yürüyüşte 48 kilometre yapmışlardı. Yola çıktıkları ikinci gecenin sonunda TransSahra otoyolu 42 kilometre daha yaklaşmıştı. Günlük çukurlarını kazıp içine girmeden önce sularının son damlasını da içtiler. O andan başlayarak yeni bir su kaynağı bulana kadar bedenleri kuruyup ölmeye başlayacaktı.

Üçüncü gece göz alabildiğince sağa ve sola uzanan kum tepelerini aşmak zorunda kaldılar. Çok tehlikeli olan tepeler aynı zamanda çok da güzeldi. Sürekli rüzgâr o dümdüz yüzeyleri kıpırtılı dalgacıklarla dolduruyordu. Hafif bir eğimden sonra kum tepesinin öteki yanı genellikle dimdik olurdu. Mümkün olduğu zamanlar kumlara bakmak yerine tepelerin ustura inceliğindeki sert kenarlarına basarak yürüyorlardı. Bunun güç olduğu zamanlarsa kumun daha sert olduğu tepe altlarından zigzaglar çizerek yürümekteydiler.

Dördüncü gün kum tepeleri alçaldı ve sonunda kumluk, ıssız ve susuz bir ovaya dönüştü. Günün en sıcak saatinde güneş yere bir demircinin çekici gibi vuruyordu. Yürüme süreleri kısalmış, dinlenmek için artık daha sık ve daha uzun durmaya başlamışlardı. Başlarını yere eğmiş konuşmadan yürüyorlardı. Konuşmak boğazlarını daha da kurutuyordu.

Yirmi kilometre sonra ova bir yükseltiyle sona erdi. Güneş yükselmek üzereyken o gün dinlenmeye geçmeden önce tepeyi tırmanmaya karar verdiler. Dört saat sonra tepeyi aştıklarında güneş artık iyice yükselmişti. Bu son çaba en son güç kırıntılarını da alıp götürmüştü. Yokuş çıkmanın sonunda kalpleri kopacak gibi atıyor, ciğerleri biraz daha hava alabilmek için körük gibi inip kalkıyordu.

Pitt bir daha kalkamayacağından emin olduğu için oturmak istemiyordu. Bir geminin kaptan köşkündeymiş gibi çevresine bakındı. Bulundukları yer güneşte kavrulmuş bir karabasandı sanki. Kırmızı ve kara kayalar arasında demir madeni birikintileri doğuya doğru göz alabildiğine uzanmaktaydı. Yüzyıllar önce nükleer bir patlama sonunda yok olan bir kente bakıyorlardı sanki.

Cehennemin hangi köşesi bu? diye hırıltılı bir sesle Giordino sordu.

Pitt artık iyice buruşmuş ve yırtılacak hale gelmiş olan haritayı çıkarıp açtı. "Fairweather burasını işaretlemiş ama adını yazmamış."

Güzel, bundan sonra buraya Giordino'nun kamburu denecek.

Giordino yere serilip önündeki manzaraya baktı. "Ne kadar yol gelmişiz?"

120 kilometre kadar.

Otoyola daha 60 kilometre var.

Pitt başını salladı. "Düz bir hat üstünde gelmedik."

Ne kadar var öyleyse?

Sanırım seksen kilometre.

Giordino yorgunluktan kıpkırmızı kesilmiş gözlerle Pitt'e bakıp şişmiş ve çatlamış dudaklarını aralayarak, "Son 100 kilometrede bir damla su bile içmedik," dedi.

İki gece daha kaldı, ondan sonra yol üstünde dans ederiz seninle.

Giordino başını salladı. "Hayal bu seninkisi. Bu sıcakta, vücudumuz bu kadar kurumuşken su olmadan altmış kilometre yürüyemeyiz."

Pitt'in gözleri önünde bir tek sahne vardı: Melike, Eva'yı kırbaçlıyor. "Bunu başaramazsak hepsi ölürler," dedi.

Bir şalgamı sıkmakla kan elde edemezsin. Buraya kadar gelmek bile büyük bir mucizedir... Giordino doğrulup eliyle gözlerine gölge yaptı. Sonra heyecanla ilerdeki büyük kayalığı gösterdi. "Şu kayaların arasındaki bir mağara ağzı mı yoksa?"

Pitt onun gösterdiği yana bakınca gerçekten de kayaların arasında karanlık bir açıklık gördü. Giordino'nun elini tutup ayağa kaldırdı. "Gördün mü, şansımız değişmeye başladı bile. Gündüzün sıcağından kurtulmak için serin bir mağaradan daha güzel ne olabilir?"

Mağaraya girmek için kayalara tırmanmak zorundaydılar. Kızgın kayalara çıplak elle dokunmamaya çalışarak mağaranın ağzına geldiler. Mağaranın önü bir kum birikintisiyle kapanmıştı, Pitt emekleyerek içeri girdi; Giordino ise kumda yürümeye çalışmış ve beline kadar batmıştı.

Pitt içeri girince gölgeler arasında iki dev insanla karşılaşınca içgüdüsel olarak geriledi ve Giordino'ya çarptı.

Ayağıma bastın.

Kusura bakma. Pitt düz duvarda bir bufaloya mızrak atmakta olan adamın resmini gösterdi. "Evsahiplerimiz olduğunu bilmiyordum."

Giordino, Pitt'in omzu üzerinden dünyanın en ıssız bölgelerinden biri olan çöldeki kaya resimlerine şaşkınlıkla baktı. Tâ tarih öncesi çağlara kadar uzanan bir resim galerisindeydiler sanki.

Bunlar gerçek ıtıi? diye mırıldandı.

Pitt duvarlardan birine yaklaşıp üç metre yüksekliğindeki bir resme baktı. Şaşkınlıktan susuzluğunu da yorgunluğunu da unutmuştu. "Gerçek bunlar," dedi. "Keşke arkelog olsaydım da bunların çeşitli kültürlerini ve tarzlarını yorumlayabilseydim. En eski resimler mağaranın arkalarında, sonra yüzyıllar geçtikçe daha öndekiler yapılıyor."

Nasıl anladın?

On, on iki bin yıl önce Sahra'nın rutubetli tropik bir iklimi vardı. Şimdikinden çok daha rahat yaşanılan bir yerdi. Pitt dev bir bufaloya mızraklarını batıran yerlileri gösterdi. "Bu fil boyundaki bufalolar çok uzun çağlar önce yok olduklarından en eski resim budur."

Pitt birkaç metrekare yer kaplayan başka bir resmin önünde durdu. "Bak, burada hayvan sürülerinin

yanında çobanlar var. Hayvancılık M.Ö. 5000 yılında başlamıştır. Bu daha geç dönem sanatında ayrıntılara daha çok önem veriliyor."

Resimler önünde yürüdükçe Sahra'nın geçirdiği çağlar önlerinde yaprak yaprak açılıyordu. Giordino, "Burada hayvan ve bitki resimleri kesiliyor," dedi.

Yağmurların uzaklaşmasıyla toprak kurumaya başlıyor. Dört bin yıl süren hayvancılıktan sonra bitki örtüsü kaybolmaya başlayıp yerini çöle bırakmıştır.

Giordino mağaranın içinden dışarı doğru yürüyordu. "Burada bir araba yarışı var."

M.Ö. 1000 yılları civarında Akdeniz halkı buraya at ve arabayı getirdiler. Ama onların çölün bu kadar derinliklerine kadar ilerlediklerini bilmiyordum doğrusu.

Bundan sonra ne geliyor, öğretmenim?

Deve dönemi. Pitt bir deve kervanı resmi önünde durdu. Terslerin M.Ö. 525'teki fetihlerinden sonra ilk develer Mısır'a getirildi. Romalılar deve kervanlarıyla kıyıdan Timbuktu'ya kadar vardılar. Dayanıklılıkları nedeniyle o gün bu gündür çölden deve eksik olmamıştır."

Peki, Sayın Bay Akıllı, şunu da açıkla bakalım.

Pitt, Giordino'nun yanına gelince bir süre şaşkın şaşkın baktı kayanın üzerindeki resme. Düz ve çocuksu çizgilerle yapılan resimde balık ve timsah dolu bir nehirde bir gemi vardı. Dışardaki cehennemde bir zamanlar timsah ve balıkların yüzdüğü nehirler olduğunu hayal etmek hiç de kolay değildi.

Pitt gözlerine inanamayarak biraz daha yaklaştı. Onu şaşırtan balıklarla timsahlar değil, nehirdeki tekneydi. Mısır tipi bir tekne olması gereken yerde çok daha çağdaş bir desen vardı.

Bir zırhlı, dedi Pitt. "Bir Konfederasyon donanması zırhlısı."

Olamaz, burada olamaz!

Olabilir Yaşlı altın arayıcısının söylediklerini hatırla.

O zaman efsane değilmiş.

Yerliler görmedikleri bir şeyin resmini çizemezlerdi. Bak, İç Savaşın sonlarına doğru kabul edilen Konfederasyon savaş bayrağı bile var.

Belki de savaştan sonra buralara gelen isyancı deniz subaylarından biri çizmiştir.

O zaman yerel sanat biçimini kopya etmezdi. Bu resimde Batı etkisini gösteren hiçbir şey yok.

Kenarda duran iki kişi için ne diyeceksin?

Biri geminin kaptanı olmalı.

Ya öteki? diye Giordino gözlerine inanamayarak fısıldadı.

Pitt kaptanın yanındaki adamı tepeden tırnağa kadar inceledi. "Sence kim bu?"

Ben güneşten yanmış gözlerime güvenemiyorum. Bunu bana senin söyleyeceğini umuyordum.

Sanatçı kim olursa olsun, diye Pitt mınldandı. "Adamın yüzünü Abraham Lincoln'a benzetmiş doğrusu."

Bütün gün mağarada dinlenmek ikisinin de kendilerini TransSahra otoyoluna kadar bir kerede gitmeye karar verecek kadar iyi hissetmelerini sağlamıştı. Efsanevi zırhlıyı bir kenara bırakmışlar, kendilerini hemen hemen olanaksız bir yolculuğa hazırlamışlardı.

Pitt öğleden sonra mağaradan çıkarak yine borusunu yere saplayıp yönlerini saptadı. Dışarda birkaç dakika kalmasına karşın bir mum gibi eridiğini hissediyordu. Yürüyüşlerinin ilk hedefi olarak beş kilometre ötedeki büyük bir kayayı belirledi.

Mağaranın serinliğine döndüğünde ne kadar zayıf düştüğünü anlamak için yorgunluğunu hissetmesine gerek yoktu. Kendi halini Giordino'nun feri kaçmış gözlerinde, pis üstbaşında, dağınık saçlarında ve her şeyin sonuna gelmiş bir insan ifadesinde görebiliyordu.

Birlikte pek çok tehlikeye karşı çıkmışlardı, ancak Pitt, Giordino' nun yüzündeki bu yılgınlığı asla görmüş değildi. Fiziksel güçlülük psikolojik baskı altında eziliyordu.

Pitt o gecenin son geceleri olacağını anladı. Çölü bu kendi oyununda yenebilmek için yaşama kararlılıklarını iki katına çıkarmak zorundaydılar. Susuz bir yirmi dört saat sonları demekti. Ondan sonra adım atacak güçleri kalmayacaktı. TransSahra otoyolu gidebileceklerinden 50 kilometre daha uzaktı.

Pitt, Giordino'yu ancak bir saat sonra derin bir uykudan uyandırdı. "Güneşin doğuşundan önce yol almak istiyorsak bundan geç kalmamalıyız," dedi.

Giordino yattığı yerden güçlükle doğrularak, "Neden bir gün daha burada kalıp dinlenmiyoruz?" diye sordu.

Pek çok insan bizim sağ kalıp onları kurtarmak için dönmemizi bekliyor da ondan. Her saatin çok önemi var onlar için.

Tebezza'daki kadınları ve çocukları hatırlamak Giordino'yu derin uykulardan uyandırıp ayağa kaldırmak için yeterliydi. Pitt'in ısrarıyla kaslarını açmak için bir iki hareket yaptıktan sonra kaya resimlerine son bir kez bakarak yola koyuldular.

Artık son aşamadaydılar. Çok kısa süreli dinlenmeler dışında yolu bulana kadar hiç durmadan yürüyeceklerdi. Her ne olursa olsun, kavurucu sıcakta, insanın derisini parçalayan kum rüzgârları altında ya kurtulana kadar ya da düşüp ölünceye kadar yürüyeceklerdi. .

Güneş sonunda batıp yerini yarım aya bırakmıştı. Rüzgâr kesilmiş, çöl mutlak bir sessizliğe gömülmüştü. Çöl sonsuza kadar uzanıyor, arada sırada dinozor kemiklerini andıran kayalar gündüzün sıcaklığını yayıyordu.

Tam yedi saat yürüdüler. Gece ısı düştükçe titremeye başlamışlardı. Arazi o kadar yavaş değişmişti ki, Pitt kayaların giderek küçüldüğünü, sonra da tümüyle gözden kaybolduğunu, farketmedi bile. Bir kere durup yönünü saptamak için başını yıldızlara kaldırdığında yaylanın kuru dere yataklarıyla yer yer kesilen bir vadiye dönüştüğünü görebildi.

Yorgunluk ve bitkinlikleri sırtlarında taşıdıkları bir yük gibiydi. Yine de bedenlerinde kalan son güçle doğuya doğru yürümeyi sürdürdüler. Artık dinlenmek için durduklarında bir daha ayağa kalkmak çok güç oluyordu.

Pitt, O'Bannion ile Melike' nin o cehennemde kadın ve çocuklara nasıl davrandıklarını düşünerek yola devam edecek gücü bulmaktaydı. Melike'nin çalışmaktan ve açlıktan bitkin düşmüş insanları

kırbaçladığı hiç gözlerinin önünden gitmiyordu. Onların kaçmalarından bu yana kimbilir kaç kişi ölmüştü? Eva cesetler mağarasına taşınmış mıydı?

Pitt en son ne zaman tükürdüğünü hatırlayamıyordu. Acımasız su: suzluğunu biraz olsun azaltabilmek için küçük taşları emiyordu ama ağzında en son tükürüğü ne zaman hissettiğini de düşünemiyordu. Dili kuru bir sünger gibi şişmişti.

Gece serinliğinde yürüyüp gündüzün terlemeyi önlemek için gömleklerini çıkarmıyorlardı. Pitt çölde sağ kalabilmek için bildiği her şeyi hatırlamaya çalışıyor, hatta su kaybını azaltmak için burnundan soluyup çok az konuşuyordu.

Kayalık tepeler arasından uzanan dar bir kum ırmağına gelmişlerdi.

Kuru ırmak yatağını kuzeye doğru izleyip sonra kıyısına çıkarak yine rotalarına devam ettiler. Bir gün daha doğarken Pitt artık parçalanacak hale gelmiş haritasını çıkarıp bir daha baktı. Fairweather"ın krokisinde neredeyse otoyola kadar uzanan büyük bir kuru göl çizilmişti. Düz toprak yürümek için daha uygunsa da, tek bir gölge bile bulamayacaklardı.

Gündüzün cehennem sıcağında dinlenmek olanaksızdı. Toprak taşlık olduğu için bir kum çukuru açıp içine de giremezlerdi. Alev gibi kavuran sıcakta yürümeye devam etmek zorundaydılar.

Neyse ki, güneşle birlikte görünen bir bulut iki saatlik bir soluklanma payı tanımıştı. Ancak sonra bulut kaybolmuştu; öğle yaklaştığında ikisi de yaşamla ölüm arasındaydılar. Eğer gündüzün sıcağı işlerini bitirmezse, gecenin ayazına kesinlikle dayanamazlardı.

Birdenbire önlerinde yedi metrelik bir yar belirdi, yarın hemen öte yanında da kuru göl başlıyordu. Pitt'te yardan kayarak inip öteki tarafına tırmanacak güç kalmamıştı. Giordino da arkadaşının yanına yığıldı kaldı.

Pitt karşısında uzanan dümdüz boşluğa bakarken sonlarının geldiğini anlamıştı. O gün yalnızca otuz kilometre yol almışlardı ve önlerinde daha elli kilometre vardı.

Giordino ağır ağır başını çevirip Pitt'e baktı. Pitt yarın iki yanına bakarken gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Aklımı yitirdim," diye mırıldandı.

Giordino başını kaldırdı. "Ben benimkini yirmi kilometre beride yitirmiştim."

Yemin ederim ki... Pitt başını sallayarak gözlerini ovuşturdu. "Bir serap olmalı ama."

Giordino önündeki bomboş fırına baktı. Uzaklarda sıcak dalgaları arasında su birikintileri parlıyordu. Giordino en çok görmek istediği şeyi hayalinde görmeyi reddederek başını çevirdi.

Gördün mü? diye sordu Pitt.

Gözlerim kapalı olarak bir meyhane ve dans eden kızlar görüyorum, bana soğuk bira kadehleri uzatıyorlar.

Ben ciddiyim.

Ben de. Ama karşıdaki sahte gölü söylüyorsan, vazgeç.

Hayır. Ben sana aşağı yardaki uçaktan söz ediyorum.

Giordino ilk anda arkadaşının aklını yitirdiğini düşündü, ama sonra kannüstü dönüp Pitt'in işaret ettiği yere baktı.

İnsan yapısı olan hiçbir şey çölde çürümez ya da bozulmaz. Madeni eşya ancak rüzgârın savurduğu kumlar tarafından delinir, hepsi o kadar. Karşılarında üzerinde ne pas ne de toz olan parçalanmış bir uçak vardı. Tek kişilik yüksek kanatlı uçak yıllardan beri orada duruyor olmalıydı.

Gördün mü? Yoksa ben mi çıldırdım? diye sordu Pitt.

Ben de çıldırmış değilsem, bir uçak görüyorum.

O halde gerçek olmalı.

Pitt, Giordino'nun kalkmasına yardım etti, yar boyunca yürüyüp uçağın durduğu yerin üstüne geldiler. Kanatların üstündeki bez yırtılmamıştı ve üzerindeki harfler okunabiliyordu. Alüminyum pervane parçalanmış, motor içeri göçmüştü. Bunların ve parçalanmış iniş takımı dışında uçak çok az zarar görmüş gibiydi. Uçağın kuru göl yatağında kayarak nereden yara uçtuğunun izleri bile daha dün yapılmış gibiydi.

Ne kadardır burada dersin? diye sordu Giordino.

En az elli altmış yıl olmalı.

Pilotu kurtulmuş olmalı.

Kurtulamamış, dedi Pitt. "Sol kanat altında ayaklan görünüyor."

Giordino kanadın gölgesi altından görünen meşin çizmelerle parçalanmış bir pantolon paçası gördü. "Yanına gitmemize bir şey demez herhalde," dedi. "Memleketin tek gölgesine o sığınmış."

Pitt aşağı kaymaya başlamıştı bile. Giordino da hemen arkasından kendini koyverdi. Resimli mağarayı buldukları zaman olduğu gibi susuzluklarını tümüyle unutmuşlardı.

Kanadın altında sırtını motora dayamış olan pilotun dizleri kumla örtülüydü. Kanat kirişlerinden yapılma bir koltuk değneği çizmesi çıkarılmış ayağın hemen yanıbaşındaydı. Uçağın pusulası yarı yarıya kuma gömülü olarak orada duruyordu.

Pilotun cesedi çok iyi korunmuştu. Sıcak ve soğuk cesedi mumyalamış gibiydi. Açıkta kalan deri meşin rengini almıştı. Yüzde seçilebilen bir sakinlik vardı, altmış yıllık hareketsizlikten sonra kaskatı kesilmiş eller karın üstünde bitiştirilmişti. Bacaklardan biri üstünde gözlüklü bir pilot başlığı vardı. Bunca yıldır havaya karşı direnen ve kumla kaplı saçlar pilotun omuzlarına kadar iniyordu.

Bir kadın bu! dedi Giordino.

Otuz yaşlarında var. Çok güzel bir kadın olmuş olmalı.

Kimdi acaba?

Pitt cesedin öteki yanına geçip kokpitin kapı koluna bağlı duran sugeçirmez bezden paketi açtı. İçinden bir pilot günlüğü çıkmıştı. Birinci sayfasını açtı.

Kitty Mannock, diye okudu.

Kim? "Kitty Mannock, hatırladığım kadarıyla Avusturalyalı büyük bir kadın pilot. Kaybolması uçuş tarihinin en büyük esrarlarından biriydi."

Buraya nasıl gelmiş peki?

Londra'dan Cape Town'a bir rekor uçuşu yapmaktaydı. Kaybolduktan sonra Sahra'daki Fransız

askeri Kuvvetleri sistematik bir araştırma yaptılarsa da, ne kadını ne de uçağı bulabildiler.

Yüz kilometrelik alan içindeki tek yara düşmesi çok yazık olmuş. Kuru göl yatağına düşseydi havadan hemen görülürdü.

Pitt sayfaları çevirdi. "10 Ekim 1931'de düşmüş. Son kayıt da 20 Ekimde yapılmış."

Orr gün dayanabilmiş, dedi Giordino. "Esaslı kadınmış." Kanadın altına uzandı. "Bunca yıl sonra arkadaş buldu işte."

Pitt dinlemiyordu. Çılgın bir şey gelmişti aklına. Defteri cebine sokup uçağın kalıntısını incelemeye başladı. En çok ilgisini çeken iniş takımıydı. Tekerlek kirişleri de sağlamdı, lastikler de. Küçük arka kuyruk tekerleği de sağlamdı.

Sonra kanatlara baktı. Sag kanat hafif bir yara almıştı, Kitty'nin kanadın örten kumaştan da iri bir parça kestiği anlaşılıyordu. Branda bezi sertleşmiş ama parçaianmamıştı. Uçağın içinde küçük bir alet çantası vardı. Aletler içinde küçük bir testereyle elpompası bir de lastik tamir araç gereci hemen göze çarpıyordu.

Pitt güneşten etkilenmemiş gibi görünerek öylece durup düşündü.

Yüzünün derisi kemiklerine yapışmış, vücudu kurumuştu. O anda bir hastanede sürekli serum veriliyor olmalıydı. Tırpanlı beyefendi hemen birkaç santim ötesindeydi ve kemikli parmağını omzuna dayamıştı bile. Ama Pitt aklına gelen şeyin iyi ve kötü yanlarını tartmaya çalışıyordu.

İşte o sırada ölmemeye karar verdi.

Sağ kanat altında yatan Giordino'nun yanına gitti. "Elleston Trevor'un Phoenix'in Uçuşu adlı kitabını okumuş muydun?"

Hayır, ama filmini gördüm. Neden sordun? Bu kalıntıyı uçurabileceğini sanıyorsan iyice sapıttın sanırım.

Uçmak değil. Uçağı inceledim, bir kara yatı yapacak kadar parçası var sanırım.

Kara yatı mı? Elbette, bir de barla yemek salonu yaptık mı...

'Tekerlekler üzerinde bir yelkenli." Pitt, Giordino'nun alaylarını duymuyordu bile.

Yelken olarak ne kullanacaksın?

Uçağın bir kanadını. Yan olarak havaya diktin mi, tam bir kanat olur.

Bunun için gücümüz kalmadı. Senin sözünü ettiğin şeyi yapmak günler sürer.

Hayır, sadece birkaç saat. Kanatlardan biri sağlam, brandası parçalanmamış. Kokpitle kuyruğun arkasından gövde yaparız. Kirişlerle tekerlekleri daha yana alırız. İki ön ve bir arka tekerlekle üç tekerlekli bir sistem kurabiliriz. Dümene kumanda için de yeteri kadar kablo var burada.

Araç gereç?

Kokpitte bir takım var. Çok iyi değil, ama iş görür sanırım.

Giordino düşünceyle başını iki yana salladı. Pitt'in fikrini hayale yorup sırtüstü uzanmak ve ölümü beklemek o kadar kolaydı ki. Ama bu hayalin de çekiciliği vardı. Giordino'nun içinde pes etmeyen bir yürek ve çarpışmadan ölümü kabul etmeyecek bir beyin vardı. Ağırlık kaldıran hasta bir insan gibi

doğruldu.

Burada yatıp kendimize acımanın bir anlamı yok. Sen kanadı sök, ben de tekerlekleri, dedi.

Kara yelkenlisi yeni bir şey değildi. Çinliler aynı şeyi iki bin yıl önce kullanmışlardı. Hollandalılar da. Amerikan demiryolcuları ovalarda yol almak için yelkenli arabalardan yararlanmışlardı. 1900'lü yılların başlarında Avrupalılar bunu tatil yerlerinde bir spora dönüştürmüşler, ardından da Amerikalılar, Mojave Çölünün kuru göl yataklarında saatte 145 kilometre hıza yaklaşan yelkenli tekerlekli arabalarla yarışlar düzenlemişlerdi

Pitt ile Giordino sıcakta en hafif işleri yapıp güç olanları akşamın serinliğine bıraktılar. Hobileri eski klasik araba ve uçaklarla uğraşmak olduğundan, iş hızla ilerliyordu ve kalan güçlerini korumak için boşuna bir hareket yapmıyorlardı,

Giordino iki büyük tekerlekle küçük tekerleği söktü, yatakların'daki kumları temizledi, motorun yağ filtresinde kalan yağla yağladı. Lastikler sağlamdı ama hava tutmaları artık olanaksızdı, o yüzden iç lastikleri çıkardı, dış lastiklerin içlerini kumla doldurup yeniden yerlerine taktı.

Ondan sonra kırık kanat kirişlerinden yaptığı uzantıları kokpitin hemen arkasına bağladı. Sonra aynı şeyi kuyruk takımı için yaptı. Orta bölme çıktıktan sonra, daha geniş olan kokpit tarafına hazırladığı tekerlek düzenini yerleştirdi. Tekerlekler şimdi uçağın gövdesinden 2.5 metre açıktaydı. Uçağın kuyruğu da kara yatının burnu olmuş, ortaya ilkel bir aerodinamik yapı çıkmıştı.

Giordino gövdeyi yaparken Pitt de tüm dikkatini yelkene verdi. Giordino ile yelkeni dikey duruma getirip uzun direğini gövdeye bağladılar. Şimdi ellerinde dönebilen bir yelken vardı. Pitt uçağın kontrol kablolarıyla tekerlekleri gövdeye ve burnu da direğe bağladı. Sonra bir de dümen düzeni yaptı.

Son olarak pilot koltuklarını çıkarıp yelkenli yatın kokpitine yerleştirdiler. Pitt uçağın pusulasını da dümenin yanına bağladı. O güne kadar pusula yerine kullandığı boru parçasını da şans getirmesi için direğe astı.

İşi sabahın üçünde bitirdiler ve ölü gibi yere serildiler. Buz gibi havada titreyerek baktılar yapıtlarına.

Asla uçamayacak, dedi Giordino.

Bizi düz arazide götürsün, yeter.

Onu bu çukurdan nasıl çıkaracağımızı düşündün mü?

Elli metre kadar ilerde yükselti epey hafifliyor, oradan göl yatağına kadar çekebiliriz.

Oraya kadar yürüyebilirsek talihli sayılırız, bunu asla yukarı çıkaramayız. Çıkarsak bile çalışacağı garanti değil ki.

'Tek ihtiyacımız olan şey hafif bir rüzgar. Son altı güne bakarsak bu konuda hiçbir sıkıntımız olmaması gerekir," dedi Pitt hemen hemen işitilmeyen bir sesle.

Bu kaç kilo çeker sence?

Aşağı yukarı 150 kilo.

Adı ne olacak?

Adı mı?

Mutlaka bir adı olmalı.

Pitt başıyla Kitty'yi işaret etti. "Buradan kurtulursak, bu ancak onun sayesinde olacak. Kitty Mannock koyalım adını."

Kabul.

Uyandıkları zaman güneş yarın dibini yalamaya başlamıştı. Ayağa kalkmak bile büyük bir irade gerektiriyordu. Kitty'ye veda ederek kurtuluş araçlarının başına geldiler. Pitt yelkenlinin önüne iki parça kablo bağlayıp birini Giordino'ya uzattı.

Giordino kabloyu omzuna attı, öne doğru davrandı ve yüzüstü yere yuvarlandı.

Pitt'in kendi kablosuna asılmasıyla kara yelkenlisi bir süpermarket arabası gibi kolayca kayarak az daha Giordino'yu eziyordu.

Giordino kıpkırmızı gözleri şaşkınlıkla irileşerek Pitt'e baktı. "Ama bu bir tüy kadar hafif!"

Ne sandın ya, iki tane birinci sınıf usta elinden çıktı.

Tırmanacakları yer yalnızca yedi metre olmasına karşın daha bir gün önce ölmeye hazır insanlar için Everest kadar yüksek görünüyordu. Bir gece daha yaşayacaklarını sanmamışlardı, ama şimdi artık kesin ölümle kurtuluş arasındaki en son engeli aşmaya çalışıyorlardı.

Giordino dinlenirken ilk hamleyi Pitt yaptı. Kablolardan birini beline sardı ve yokuş yukarı sarhoş bir karınca gibi santim santim sürünmeye başladı. Kasları isyan ediyordu. Kol ve bacakları çoktan pes etmişlerdi, ancak irade gücüyle onları çalışmaya zoriayabiiiyordu. Kançanağına dönmüş gözleri yorgunluktan kapanıyordu, ciğerleri soluk alırken yanıyor, kalbi bu insanüstü gayretle çırpınıyordu.

Pitt duramazdı, durmamalıydı. O ve Giordino ölürlerse Tebezza'daki o kadar insan.da, dış dünya onlara ne olduğunu asla bilemeden öleceklerdi. Tırpanlı beyefendiyi yenmeye bu kadar yaklaşmışken şimdi pes edemezdi. Dişlerini sıkarak tırmanmaya devam etti.

Giordino onu teşvik etmek için bağırmaya çalıştıysa da, boğazından yalnız bir hırıltı çıktı.

Pitt en sonunda elini kenara koyup kendini kuru göl yatağına çekti. Bayılmakla bayılmamak arasında bir süre orada yattı.

Kalp atışları normale dönene kadar orada ne kadar yattığını bilemedi. Sonunda güçlükle doğrulup aşağı bakınca Giordino'nun kanadın gölgesi altında oturduğunu gördü.

Hazır mısın? diye seslendi Pitt.

Giordino başını salladı, kabloyu tuttu, sürünerek yukarı çıkmaya başladı. Pitt kablonun ucunu omzuna yerleştirmiş, güç harcamadan yalnız ağırlığıyla ona yardım ediyordu. Dört dakika sonra yarı sürüklenen, yarı Pitt tarafından çekilen Giordino da yukarı çıkıp yere serildi.

Şimdi işin eğlenceli yanına sıra geldi, diye mırıldanan Pitt arkadaşına baktı. Giordino şimdiden ölmüş gibiydi. Gözleri kapalıydı, yüzü ve on günlük sakalı bembeyaz tozla kaplanmıştı. Yelkenliyi yukarı çekmek için Pitt'e yardım etmezse ikisi de o gün öleceklerdi.

Pitt yere çömelip Giordino'nun suratına sert bir şamar indirdi. "Şimdi pes etmek yok," dedi. "Kalkıp payına düşeni yapmazsan Massarde' nin piyano çalan o dünya güzeli kadınıyla nasıl başa

çıkabilirsin?"

Giordino'nun gözleri aralandı, eliyle yanağını ovuşturdu. Üstün bir rade gücüyle doğrulup ayağa kalktı. Pitt'e çevrilen bakışlarında hiç de ötülük yoktu.

Bitkin düşmüş iki katır gibi kabloları sırtlanıp güçlükle bir adım attılar. Kara yatını bir adım kımıldatabilmişlerdi. Ağır ağır çekmeye başladılar. Çok geçmeden dizleri üstüne çökmüşler, ama yine de çekiyorlardı. Giordino kablonun Pitt'in ellerini yardığını, ama onun akan kanın farkın da olmadığını gördü. Kablolar birden gevşedi, yat yukarı çıkıp ikisine çarptı.

Pitt kabloları çıkardıktan sonra Giordino'nun ön tarafa binmesine yardım etti. Sonra direğin kenarına yön göstermesi için bağladığı ince bez parçasına baktı. Rüzgar kuzeybatıdan esiyordu.

Gerçek anı gelmişti. "Haydi bakalım!"

Pitt arkadan itip yelkenliyi harekete geçirdi. Bir iki adım koştuktan sonra o da arka koltuğa atladı. Kitty Mannock hareket etmeye başladı, Pitt yelken ipini biraz gerince de hızlandı.

Pitt pusulaya baktı, rotasını saptadı. Yelkenli çok geçmeden saatte 60 kilometre hızla ilerlemeye başladı. Pitch küçük bir çocukken California'da bunun gibi küçük yelkenliler kullanmıştı ama bu hızla asla varmış değildi.

Aradan yarım saat geçince gözleri ufukta belirli bir yer aramaktan yorulmuştu. Şimdi farkında olmadan TransSahra otoyolunu geçmekten korkuyordu. Yol denen şey kumlar arasında kuzeyden güneye uzanan belli belirsiz bir izdi. Onu kaçırdılar mı artık bir daha dönmek için asla zamanlan kalmadığından çöle açılacaklardı.

Ortada hiçbir araç yoktu ve arazide yeniden kum tepeleri belirmeye başlamıştı. Sınırı aşıp Cezayir'e girmişler miydi acaba? Pitt haritacıların çizdikleri düzgün kırmızı çizginin aslında bir hayal olduğunu ve böyle bir şey olmadığını bilemezdi. Eğer talihli ise yola yaklaştığını dağınık hayvan kemiklerinden, pek seyrek olarak rastlayacağı bir araba hurdasından, kumların henüz örtmediği lastik izlerinden ve eğer bedeviler satmak için çalmamışlarsa, dört kilometrede bir yerleştirilmiş olan petrol varillerinden farkedebilirdi.

Birden sağ tarafta, ufukta, insan yapısı bir kara gölge gördü. Giordino da aynı şeyi görmüş ve yelken açtıklarından bu yana ilk kez yaşam belirtisi göstererek elini uzatmıştı. Hava açık ve cam kadar saydamdı. Kuru gölden çıktıkları için arkalarından toz bulutu da kalkmıyordu. Gördükleri şey sökülebilen her parçası çıkarılmış bir Volkswagen otobüsüydü.

Yola gelmiş olduklarını anlayan Pitt bu kez rotayı kuzeye çevirdi. Arasıra yumuşak kuma gelip batar gibi olmalarına karşın yelkenli batma yacak kadar hafif olduğundan hızlarında pek az bir düşüşle yola devam ediyorlardı. Pitt on dakika sonra ufukta bir petrol varili görünce kesinlikle yol üzerinde olduklarını anladı.

Giordino bir daha hareket etmemişti. Pitt uzanıp omzunu sarsınca başı yana düştü. Kendini kaybetmiş, hızla uzaklaşıyordu. Pitt ona bağırmak, durmadan sarsmak isterdi ama hiçbirini yapacak gücü yoktu. Kendi görüş alanının da karardığını görüyordu; onunda kendini kaybetmesine birkaç dakika kalmıştı.

Uzaktan bir motor sesi duyduğunu sandı. Bir dizel motoru homurtusu. Ama nereden geldiği belli değildi. Sonra bir havalı korna sesi duyunca başını çevirdi. Büyük bir Bedford kamyonuyla treyleri yanlarında durmuş, bir Arap sürücü camından onlara bakıyordu.

Pitt yelkenliyi durdurmak için yelkeni indirmeye çalıştıysa da, ancak yana çevirmeyi başardı. Yelkeni boşaltırken ani esen bir rüzgârı hesaba katmayınca yelkenli savrulup devrildi ve ikisini de kırık bebekler gibi kumların arasına fırlattı.

Arap sürücü kamyonunu durdurup yere atladı. Adamların susuzluktan ölmek üzere olduklarını görünce hemen koşup dört şişe su getirdi.

Pitt yüzüne su damlatıldığını hissettiği anda karanlıktan çıkıverdi. Bir mucizeydi bu, bir an önce ölmek üzereydi, iki şişe su içtikten sonra kendine gelmişti.

Giordino da yaşama dönmüştü. Yeterli miktarda su içer içmez gerçek bir ölümden dönmeleri inanılacak gibi değildi. Arap sürücü tuz tabletleriyle birkaç kuru hurma da vermişti. İki adamın canlanmalarını büyük bir ilgiyle seyrediyordu.

Gao'dan mı geliyorsunuz? diye sordu.

Pitt başını salladı. "Fort Foureau'dan," diye yalan söyledi. Cezayir'de olduklarından henüz emin değildi. Tebezza'dan kaçtıklarını duyarsa onları polise teslim edebilirdi. "Neredeyiz?" diye sordu.

'Tanezrouft Çölünün ortasında."

Hangi ülkedeyiz?

Cezayir'de. Nerede olduğunuzu sanmıştınız?

Mali olmasın da, neresi olursa olsun.

Arap yüzünü buruşturdu. "Mali'de kötü insanlar yaşar. Kötü hükümet. Çok insan öldürürler."

En yakın telefon nerede? diye sordu Pitt. "350 kilometre Adrar'da." "Köy küçük müdür?"

Hayır, büyük bir kenttir. Oradan Cezayir'e uçak seferleri vardır. "Sen oraya mı gidiyorsun?"

Evet, Gao'ya konserve götürdüm, şimdi Cezayir'e dönüyorum. "Bizi Adrar'a götürür müsün?" "Şeref duyarım."

Pitt sürücüye bakıp gülümsedi. "Senin adın ne, dostum?" "Ben Hadi."

Pitt sürücünün elini sıktı. "Ben Hadi, sen bilmiyorsun ama, bizi kurtarmakla daha yüz kişinin yaşamını kurtardın."

DÖRDÜNCÜ BOLUM

ALAMO'DAN YANKILAR

26 Mayıs 1996 Washington, D.C.

Hiram Yaeger ardında Rudi Gunn olduğu halde koşa koşa Sandecker'in odasına girdi. "Çıkmışlar!"

Aklı bir denizaltı projesinin bütçesine takılmış olan Sandecker anlamayarak başını kaldırdı. "Çıkmışlar mı?"

Dirk ve Al. Cezayir'e geçmişler.

Sandecker birden Noel Babanın geldiğini duyan bir çocuğa benzedi. "Nereden biliyorsun?"

Adrar diye bir yerin havaalanından telefon ettiler, dedi Gunn. "Hat çok bozuktu, ama anladığımız kadarıyla bir yolcu uçağıyla Cezayir kentine gidiyorlarmış. Oraya varınca elçiliğimizden bizimle bağlantı kuracaklarmış."

Başka?

Gunn, Yaeger'e bakıp başını salladı. "Ben geldiğimde konuşuyordun, sen anlat."

Pitt'in sesi zaman zaman çok zayıflıyordu. Yanlış duymadıysam kendisiyle Mali'ye dönmek üzere bir Özel Güç Ekibi ayarlamanı istedi.

Açıklama yaptı mı?

Sesi çok zayıftı, çok parazit vardı. Duyabildiğim kadarıyla saçmalıyordu.

Nasıl?

Bir altın madeninden kadın ve çocukları kurtarmaktan söz etti. Çok acele edilmeliymiş.

Ben hiçbir şey anlamadım, dedi Gunn.

Sandecker, Yaeger'e baktı. "Dirk, Mali'den nasıl kaçtıklarını açıkladı mı?"

Yaeger labirentte kaybolmuş bir insan kadar şaşkındı. "Kitty Mannock ya da Manning adında bir kadınla çölden bir yat içinde kaçtıkları gibi bir şeyler söyledi, amiralim."

Sandecker arkasına yaslanıp sabırla gülümsedi. "Pitt ile Giordino'yu tanıyan bir insan olarak buna hiç şaşmam." Sonra birden gözleri kısıldı."Kitty Mannock demiş olabilir mi?"

Sanırım öyleydi.

Kitty Mannock 1920'Ji yılların ünlü bir kadın pilotuydu. Dünyada sürat rekorları kırdıktan sonra Sahra'da kaybolmuştu. 1931'de sanırım.

Pitt ile Giordino'nun onunla ne ilgileri olabilir ki?

Hiç bilemem, dedi Sandecker.

Gunn saatine baktı. "Adrar ile Cezayir arası 1200 kilometre. Şu an, da uçaktaysalar bir buçuk saate kadar bir haber alırız sanırım."

Amiral, "Haberleşme kısmına Cezayir elçiliğimize açık bir hat sağlamalarını söyleyin. Bizimkiler kızıl akıntı hakkında bir şey öğrenmişlerse bunun basına sızmasını istemem."

***

Pitt, NUMA merkezini aradığında Sandecker ile diğerleri konuşmayı kaydeden ve sesi hoparlörle veren konsolun yanında hazır bekliyorlardı.

Pitt'in raporu bir saat sürmüştü. Herkes dikkatle dinleyip notlar alıyordu. Pitt, Gunn'dan ayrıldıktan sonra olanları, Fort Foureau'da bulduklarını, Dr. Hopper ile ekibinin Tebezza madenlerinde tutsaklar olarak çalıştırıldıklarını anlatırken kulaklarına inanamıyorJardı. Pitt raporunu Kitty Mannock'u nasıl bulduklarını ve onun uçağıyla çölü nasıl geçtiklerini anlatarak bitirdi.

Şimdi onun neden silahlı birgüçle Mali'ye dönmek istediğini anlamışlardı. Tebezza altın madenlerinin iğrenç durumu hepsinde şok etkisi yaratmıştı. Fort Foureau'daki gizli nükleer atık deposunu duyunca hepsi sersemlediler. Atık arındırma projesinin göstermelik olduğunu öğre nince Massarde' nin dünyanın diğer yerlerindeki tesislerinin de aynı sahtekârlığın birer parçası olup olmadığını düşündüler.

Pitt, Massarde ile Zateb Kazım arasındaki ilişkiyi de açıklayarak Massarde ve O'Bannion ile konuşmalarını nakletti.

Sonra Chapman sorularına başladı. "Sence kızıl akıntının kaynağı Fort Foureau mu?"

Giordino ile ben yeraltı suları uzmanları değiliz, ancak yanmayıp da yeraltına saklanan zehirli maddelerin toprağa sızıp yeraltı sularıyla taşındığından eminiz. Oradan eski bir nehir yatağının altından akıp Nijer'e dökülüyor.

Uluslararası çevre koruma müfettişleri farkına varmadan yeraltında ne çapta bir hafriyat yapılabilir?

Ya da uydu fotoğraflarından? diye sordu Gunn.

Burada önemli olan demiryolu ve kargo konteynerleri. Hafriyat güneş reaktörünün kurulması sırasında başlamamış. Büyük bir bina yapıla diktan sonra operasyonu gizlemek için nükleer ve zehirli atıkları getiren trenler Moritanya'ya hafriyattan çıkan toprak ve kayaları taşımaya başlamışlar. A! ile gördüğümüz kadarıyla Massarde yeraltında zaten varolan mağaralardan da yararlanmış.

Bu iş açığa çıkınca skandal ve soruşturmaların sonu gelmeyecek, dedi Chapman.

Gunn, "Elinizde belgelenmiş kanıt var mı?" diye sordu.

Size yalnızca kendi gördüklerimizle Massarde'den duyduklarımızı anlatabiliriz.

İnanılmaz bir iş başardınız, dedi Chapman. "Sizin sayenizde kirlenmenin kaynağı artık biliniyor. Bundan sonra yeraltı sularına karışmasını önleyecek önlemler alabiliriz."

Keşke yapmak da bunu söylemek kadar kolay olsaydı, dedi Sandecker.

Amiral haklı, diye Gunn atıldı, r'ort Foureau'ya elimizi kolumuzu sallayarak girip tesisi kapatamayız. Yves Massarde, General Kazım ve Fransız hükümetinin üst düzey yetkilileriyle çok sıkı bağları olan güçlü bir insandır..."

Massarde sonraki kL.ıu, diye Pitt sözünü kesti. "En öncelikli işimiz Tebezza'r'nki zavallıları kurtarmaktır."

Aralarında Amerikalı var mı? diye sordu Sandecker.

Dr. Eva Rojas Amerikan yurttaşıdır.

Bir tek o mu?

Bildiğim kadarıyla.

Başkanın bir tek Amerikalıyı kurtarmak için Özel Güç Ekibini göndereceğini hiç sanmam.

Sormaktan zarar gelmez, dedi Pitt.

Seninle ATi kurtarmak için aynı şeyi önerdiğimde beni reddetmişti.

Hale Kamil BM Kritik Karşılık ve Taktik Ekibini önermişti, dedi Gunn. "Kendi bilim adamlarını kurtarmak için bir operasyonu herhalde kabul edecektir."

Hale Kamil yüksek ilkelere sahip bir kadındır, dedi Sandecker. 'Tanıdığım pek çok erkekten daha idealisttir. Onun General Bock ile Albay Levant ve adamlarını yeniden Mali'ye göndereceğinden emin olabiliriz."

İnsanlar o madende farelergibi ölüyorlar, dedi P'rtt buruk bir sesle. "Al ile benim kaçmamdan sonra kimbilir kaç kişi öldürülmüştür. Her saatin çok önemi var."

Ben Genel Sekreterle hemen konuşacağım, diye söz verdi Sandecker. "Levant, Rudi'yi kurtarmak için olduğu kadar çabuk davranırsa, sizin saatinizle sabah kahvaltısında karşı karşıya oturuyor ve durumu ona kendiniz anlatıyor olacağınızdan eminim."

Sandecker'in Hale Kamil'e telefon etmesinden doksan dakika sonra General Bock ile adamları Cezayir dışındaki bir Fransız hava Kuvvetleri üssüne doğru hareket etmişlerdi bile.

***

General Hugo Bock uydu fotoğraflarıyla haritaları masasının üstüne yayıp çocukken pul topladığı zamanlar büyükbabasının verdiği büyüteçle Tebezza'nın yaklaşık yeri olarak işaretlediği bölgeleri incelemeye başladı. Sandecker'in faksla kendisine gönderdiği Pitt'in tarifine uyarak kısa zamanda uçak pistini ve kayalık yaylayı bölen dar kanyonu seçebildi.

Bu Pitt olağanüstü biri olmalı, diye düşünüyordu. Çöldeki ö müthiş yürüyüşü sırasında gördüğü birkaç belirli yeri hatırlayıp tarif edebilmişti.

Bock çevredeki çöl ve araziyi inceleyince gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Gunn'u havaalanından kurtarmak aslında kolay olmuştu. Kahire'den havalanıp Gao Havaalanını ele geçirmek ve adamı kaçırdıkları gibi kaçmak işten bile değildi. Tebezzâ ise çok daha güçlüklerle doluydu.

Levant'ın ekibi çöldeki piste inecekler, maden girişine kadar yirmi kilometre gidecekler, tüneller ve mağaralardan oluşan bir labirenti ele geçirecekler, Tanrı bilir kaç kişiyi kurtarıp piste taşıyacaklar ve uçağa bindireceklerdi.

Kritik olan yerde çok zaman harcayacaklarıydı. Kazım'ın hava Kuvvetlerinin saldırısına açık bulunacaklardı. İlkel çöl yolunda 40 kilometrelik yol başarısızlık olasılığını arttırmaktaydı. Bock operasyonun en az bir buçuk saat süreceğini hesaplıyordu. Bu sürenin iki saate çıkması felaket olurdu.

Lanet olsun! diyerek yumruğunu masaya indirdi. "Ne hazırlanacak zaman var, ne de plan yapacak!

İnsanları kurtarmak için acil bir görev. Herhalde kurtaracağımızdan fazlasını kaybedeceğiz."

Bock durumu her açıdan inceledikten sonra içini çekerek telefonu açıp Hale Kamil'i aradı.

Sizden bu kadar çabuk bir haber beklemiyordum, dedi kadın. "Kurtarma operasyonu konusunda bir sorun mu var?"

Ne yazık ki, birkaç tane. Bu operasyon için çok zorlanacağız. Albay Levant'ın desteğe ihtiyacı olacak.

Size gerektiği kadar BM gücü verebilirim.

Bizde fazla bir kişi bile yok. Geri kalan askerlerim Suriyeİsrail sınırındalar. Albay Levant'a destek BM dışından gelmeli.

Hale bir an düşündü. "Çok güç," dedi sonra. "Kime başvurabileceğimi bilemiyorum."

Amerikalılar?

Seleflerinin aksine, bu Başkan Üçüncü Dünya ülkeleri sorunlarına karışmak istemiyor. Zaten NUMA'nın iki adamının kurtarılması için size yetki vermemi isteyen de kendisiydi.

Bundan neden benim haberim olmadı? diye sordu Bock.

Amiral Sandecker adamlarının nerede olduğu hakkında bize bilgi veremedi. Kendilerinden haber beklediğimiz adamları kendi gayretleriyle kaçtıklarından bir operasyona gerek kalmadı.

'Tebezza süratli ve güvenli bir operasyon olmayacak," dedi General Bock.

Bana başarı vaat edebilir misiniz?

Adamlarımın yeteneklerine güvenirim, Sayın Genel Sekreter, ama garanti veremem. Hatta kayıp oranının yüksek olmasından korkuyorum.

Arkamıza yaslanıp hiçbir şey yapmadan bekleyemeyiz. Dr. Hopper ile ekibi Birleşmiş Milletlere bağlıdırlar. Kendi insanlarımızı kurtarmak görevimizdir.

Aynı fikirdeyim, ama Albay Levant, Mali askerleri tarafından kıstırıldığı takdirde yedek bir güce sahip olduğumuzu bilirsem daha rahat hareket edebilirim.

İngiliz ve Fransızlar belki de...

Amerikalılar daha süratli bir karşılık verebilirler, diye general kadının sözünü kesti. "Elimde olsa onların Delta Gücünü isterdim."

Hale Kamil Amerika Birleşik Devletler Başkanının inatçılığını düşünerek söz vermek istemiyordu. "Başkanla konuşup durumumuzu anlatacağım," dedi. "Elimden başka bir şey gelmez."

Öyleyse Albay Levant'a hiçbir yanılma payına yer olmadığını ve kimseden yardım bekleyemeyeceğini bildireceğim.

Belki de talihi kendisine yardımcı olur.

General Bock derin bir soluk aldı. Sırtından aşağı soğuk sular boşanmış gibi ürperdi. "Bundan önce talihe güvendiğimde hep bir aksilik olmuştur, Sayın Genel Sekreter."

***

St. Julien Perlmutter maun raflarda binlerce kitabı barındıran kütüphanesindeydi. Kitaplardan en az iki yüz tanesi yerdeki halının ve masanın üzerine yayılmış durumdaydı. Perlmutter terlikli ayaklarını masasının üstüne dayamış on yedinci yüzyıldan kalma bir elyazmasını okumaktaydı.

Denizcilik tarihinin efsanevi uzmanı olan Perlmutter'in denizler ve gemiler hakkındaki kitapları ve tarihi belgeler kolleksiyonu dünyanın en iyi koleksiyonu olarak kabul edilirdi. Ülkenin bütün müze müdürleri onun bu eşsiz kütüphanesini elde etmek için neredeyse canlarını feda etmeye hazırdılar. Ancak elli milyon dolarlık bir miras sahibi olan adam için paranın tek değeri henüz sahip olmadığı denizcilik eserlerinden birini alabilmesiydi.

Kaydedilmiş olan her batık hakkında bir saatlik bir konferans verebilirdi. Avrupa ve Amerika'nın bütün batık arayıcıları ergeç yol göstermesi için onun kapısını çalarlardı.

Telefon çalınca Perlmutter kitaplar arasından uzanıp açtı.

Julien, ben Dirk Pitt.

Dirk, sesini duymayalı çok oldu.

Üç haftadan fazla olamaz.

İnsan bir batık peşindeyken saatleri kim sayar ki?

Herhalde ne sen ne de ben.

Neredesin?

Cezayir'de.

O berbat yerde ne işin var? diye sordu Perlmutter.

Bir sürü iş arasında bir de batıkla ilgileniyorum.

Akdeniz'de misin?

Hayır, Büyük Sahra'dayım.

Perlmutter, Pitt'i şaka etmediğini bilecek kadar tanırdı. "Cortez Denizi üzerindeki California Çölünde bir batık olduğunu biliyordum ama Sahra'da da böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti."

Üç ayrı yerde bu konuya atıf yapıldığına rastladım. Biri Texas adındaki Konfederasyon zırhlısını arayan eski bir Amerikalı çöl faresiydi. Zırhlının şimdi kurumuş olan nehirden yukarı çıkıp çölde kaybolduğuna inanıyordu. Gemide Konfederasyon altınları varmış dediğine göre.

Böyle insanları da nereden bulursun? diyerek güldü Perlmutter. "Herif çölde ne bitkisi içiyordu?"

Lincoln'un da gemide olduğunu iddia etti.

Şimdi komiklikten saçmalığa geçtin işte.

Sana garip gelecek ama ben adama inandım. Sonra iki kaynak daha buldum. Bir mağarada kayalar üstüne çizilmiş bir Konfederasyon tipi savaş gemisi gördüm. İkincisi de Kitty Mannock'un uçağında bulduğum günlükte böyle bir şey gördüğü yazılıydı.

Bir dakika! Kimin uçağı dedin?

Kitty Mannock'un.

Onu buldun demek! Altmış yıl önce kaybolmuştu! Gerçekten uçağın nereye düştüğünü buldun mu?

Al Giordino ile çölü geçerken uçağı da bulduk, kadının cesedini de.

Seni kutlarım. Havacılık tarihinin en ünlü esrarlarından birini çözdün.

'Talihimiz vardı."

Bu konuşmanın parasını kim ödüyor?

Cezayir'deki Amerikan elçiliği.

Öyleyse biraz bekle. Perlmutter gidip rafların birinden bir kitap alıp yerine döndü, sayfalarını karıştırdı. "Geminin adı Texas demiştin, değil mi?"

Evet.

Zırhlı. Richmond'da Rocketts tersanelerinde yapılmış ve savaşın sona ermesinden bir ay önce 1865 Martında suya indirilmiş. 60 metre uzunluk. Çift motorlu, çift uskurlu, 15 santimlik zırhı var. Bataryaları 100 kiloluk. Blakely ile iki tane 9 inçlik toptan oluşuyor. Hızı on dört mil. Tamam mı?

Gününün güçlü gemilerinden biri desene.

Evet. Hem Birlik hem Konfederasyon donanmasının zırhlılarından iki kere hızlı.

Tarihçesi neymiş?"

Çok kısa. James Nehrinden bütün Birlik donanması ve topçusu arasından geçtiği bir tek sefer. Ağır yaralı olarak Atlantik'e açılmış ve bir daha gemiyi gören olmamış.

Şu halde gerçekten yok olmuş?

Evet, ama bu doğal olmayan bir şey değil. Konfederasyon zırhlıları yalnız nehir için yapıldıklarından okyanus yolculuklarına uygun değillerdi. Bunun da fırtınalı denizde batmış olduğu varsayılmıştı.

Okyanusu geçip Batı Afrika'ya varması ve sonra Nijer Nehrine girip yoluna devam etmesi sence olası mı?

Açık denizi geçmeye çalışan diğer Konfederasyon zırhlısı Atlanta'ydı. Georgia'da Wassaw Körfezinde iki Birlik gemisi tarafından ele geçirilmiş, bir yıl sonra*da Haiti Kralının donanmasına satılmıştı. Tekne Karayiplere giderken kayboldu. Daha önce tayfalığını yapanlar teknenin fırtınasız havalarda bile su aldığını söylemişlerdi.

O yaşlı altın arayıcısı Fransız sömürgecilerinin ve yerlilerin yelkensiz demir bir canavarın Nijer'in içlerine girdiği hikâyelerini kuşaktan kuşağa aktardıklarını söyledi.

Araştırmamı ister misin?

Bunu yapabilir miydin?

Daha şimdiden vuruldum bile. Texas'ı bu kadar ilginç yapan küçük bir bilmece daha var.

Nedir o?

İç Savaş donanmalarının ana kitabına bakıyorum. Her tekne hakkında ek araştırmalar yapılabilmesi için başka kaynaklar gösteriliyor. Ama zavallı Texas için böyle bir şey yok. Sapki birisi onun

unutulmasını istemiş gibi.

Pitt ile Giordino Amerikan elçiliğinden pasaport bürosu tarafından sessizce çıkıp bir taksiye bindiler. Pitt sürücüye bir elçilik görevlisine yazdırdığı kâğıdı göstererek arkasına yaslandı. Taksi verilen adrese uygun olarak kent dışında bir sokakta durdu. Pitt adamın parasını verip gözden kaybolana kadar bekledi. Bir dakika sonra bir Fransız hava Kuvvetleri binek arabası yanlarında durdu. İkisi üniformalı sürücüyle konuşmadan arka koltuğa oturdular ve arab* üiordino daha kapıyı kapatamadan hareket etti.

On kilometre sonra nöbetçi kulübesinin üstünde bir Fransız bayrağı sallanan askeri bir havaalanının dış kapısında durdular. Güvenlik görevlisi arabayı görür görmez selama durdu ve geçmesini işaret etti. Sü rücü arabayı pistin başında durdurdu, ve öndeki göndere kareli bir bayrak çekti.

Bana sakın geçit törenine katılan mareşaller olduğumuzu söylemeye kalkma, dedi Giordino.

Pitt güldü. "Hava Kuvvetleri günlerini unuttun mu? Uçuş çizgisini geçen her arabanın yetki bayrağı olması gereklidir."

Araba yer mürettabatının bakımını yaptığı bir dizi delta kanatlı Mirage 2000 uçağının yanından geçti. Sürücü arabayı ikinci bir pistin boş olan ucunda park etti. Beklemeye başladılar.

On beş dakika sonra büyük bir Airbus uçağı batı yönünden havaalanına indi. Ne Pitt ne de Giordino fren sesini işitene kadar uçağın yaklaştığını duymuşlardı. Giordino hemen uyandı, Pitt de okuduğu gazeteyi katlayıp bıraktı. Dev tekerlekler durduğu anda sürücü arabayı hareket ettirerek uçağın arkasına beş metre kala durdu.

Pitt uçağın çöl rengine boyanmış ve üzerindeki tüm işaretlerin örtülmüş olduğuna dikkat etti. Kolunda bir BM dünya sembolü taşıyan çöl savaş giysili bir kadın uçağın dev iniş takımı arasındaki bir kapaktan yere atladı. Koşa koşa arabaya gelip arka kapıyı açtı.

Lütfen beni izleyin, dedi İspanyol aksanlı bir İngilizceyle. Araba uzaklaşırken BM taktik ekibi üyesi kadın içeri girmelerini işaret etti. Airbus uçağının alt kargo bölmesinden girerek dar merdivenden yukarı çıktılar.

Pitt bir an durup bir sıra halinde duran üç zırhlı personel aracına, sonra da hayranlıkla Gunn'un kurtarılışında kullanılan kum aracına baktı.

Ana kabine çıktıklarında bir subay kendilerini bekliyordu. "Adım Yüzbaşı PembrokeSmythe," dedi. "Geldiğinize çok sevindim. Albay Levant planlama odasında sizi bekliyor."

Siz İngiliz olmalısınız, dedi Giordino.

Evet, burada epey karışığız, diye adam silahlarını temizlemekte olan üç düzine erkekle üç kadını gösterdi. "Birleşmiş Milletlerde akıllı biri uluslararası devletlerin girmeye çekindikleri yerlerde BM'nin taktik bir gücü olmasını düşünmüş. Kimi zaman bizlere gizli savaşçılar da derler. Her birimiz kendi ülkemizin özel güçleri tarafından eğitilmişiz. Hepimiz gönüllüyüz. Kimimiz sürekli bu işdeyiz, kimimiz de birer yıllık dönemlerle çalışırız."

Pitt yaşamında bu kadar sert ve dayanıklı bir grup görmemişti. Hepsi de gizli eylemlerin gerektirdiği yetenek ve zekâya sahip bu insanlardan herhangi biriyle, hatta kadınlarıyla bile, karanlıkta karşılaşmaktan çekinirdi.

Yüzbaşı onları uçağın komuta merkezi olan bölmeye soktu. İçersi elektronik sistemlerle doluydu. Bir operatör haberleşme aracının başındayken bir diğeri de Tebezza görevinin bilgilerini bilgisayara yüklemekteydi.

Albay Levant masası ardından çıkıp Pitt ile Giordino'yu kapıda karşıladı. Ne bekleyeceğini bilemiyordu. Her iki adamın BM Uluslararası Haberalma Servisince hazırlanan dosyalarını okumuştu ve başarıları kendisini çok etkilemişti. Tebezza'dan kaçtıktan sonra çöl serüvenlerinin kısa bir özetini okumuş, inatlarına hayran kalmıştı.

Levant ilk başta her ikisini de operasyona almak istememişse de, çok geçmeden onların madende rehberlikleri olmadan operasyonun büyük bir tehlikeye gireceğini anlamıştı.

Serüvenlerinizi duyduktan sonra sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum, beyler, dedi. "Ben Albay Marcel Levant'ım."

Ben Dirk Pitt, bu da arkadaşım Al Giordino.

Çektiklerinizin raporunu okuyunca sizleri sedyede göreceğimi sanmıştım. İkinizi de böyle sağlıklı gördüğüme çok memnun oldum.

Sıvı, vitamin ve bol bol egzersiz, diyerek güldü Pitt.

Güneşi unutma, dedi Giordino.

Levant yüzbaşıya döndü. 'Yüzbaşı, adamları hemen alarm durumuna geçirin ve pilota harekete hazırlanmasını söyleyin." Sonra önünde duran iki adama döndü. "Eğer dediklerinizdoğru ise, zaman burada insan yaşamıyla ölçülüyor. Ayrıntıları havalandıktan sonra konuşabiliriz."

Sizinle tamamen aynı fikirdeyim, dedi Pitt.

Levant saatine baktı. "Dört saatlik bir uçuşumuz var. Zaman penceremiz çok dar. Tutsakların dinlenme saatinde saldırıya geçeceksek daha fazla gecikmememiz gerek. Biraz önce ya da biraz sonra hepsi madenlerde işbaşı yapacaklarından zamanımız dolmadan hepsini bulup çıkaramayız."

Dört saat sonra Tebezza'da gece olacak.

Beş dakikalık bir farkla gece saat on ikide oradayız.

İniş ışıklarınızı mı kullanacaksınız? diye Pitt kulaklarına inanamayarak sordu. "Gelişimizi hava fişekleriyle haber versek daha iyi."

Levant bundan sonraki on saatte Pitt'in pek çok göreceği bir hareketle bıyığının bir ucunu burdu. "İnişimiz karanlıkta olacak. Açıklamaya başlamamdan önce oturup emniyet kemerlerinizi bağlasanız iyi olur."

Daha sözünü bitirmeden uçak hareket etmişti bile. Giordino, Levant' ı biraz ukala bulmuştu, ama Pitt adamı görür görmez işinde usta biriyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Ayrıca albayda Giordino'nun farkına varmadığı bir saygıyı da sezmişti.

Kalkışta motorların sessizliği dikkatini çekmişti. Tam güçle çalışan motorların tipik gürlemesi yoktu.

'Türbin egzoslarında özel olarak geliştirilmiş susturucular var," dedi Levant.

İnişinizde tekerlekler yere değene kadar hiçbir şey duymamıştım, dedi Pitt.

Hoş karşılanmayacağımızı bildiğimiz yerlere inmek için gizlilik faktörü diyebilirsiniz.

Işık da yakmıyorsunuz; peki, pilotunuzun en son teknolojiye sahip gece görüş araçları mı var?

Hayır, Bay Pitt, öyle fantezi şeylerimiz yok. Adamlarımdan dördü Tebezza pistine paraşütle inip pilota yol göstermek için bir dizi kızılötesi ışık yerleştirecekler.

Ama indikten sonra pistle maden girişi arasındaki bölümü gece karanlığında aşmak kolay olmayacak.

Bu sorunlarımızın içinde en önemsizidir, dedi Levant. . Uçak yükseldikten sonra Levant kemerini çözüp üzerinde maden bölgesinin uydu fotoğrafının bulunduğu bir masanın başına geçti.

Bu uçağı seçmemizin en önemli nedeni hız faktörüdür, dedi. "Ayrıca kendi araçlarımızı da taşıyabiliyoruz. Bir başka neden de, yardıma ihtiyaçları olacağını belirttiğiniz çok sayıda insana sağlık hizmeti verme olanağımızın bulunmasıdır."

Saldırı ekibiniz kaç kişiden oluşuyor?

Otuz sekiz savaşçı ve iki doktor. İndikten sonra dört kişi uçağı korumak üzere geride kalacak. Sağlık ekibi bizimle birlikte gelecek.

O zaman personel araçlarınızda herkese yetecek yer olmayacak.

Benim ekibimden bazıları üstte ya da kenarlara asılarak giderlerse kırk kişi alabiliriz.

Sağ kalmış o kadar insan olmayabilir, dedi Pitt.

Sağ olanlar için elimizden geleni yapacağız.

Peki, ya Malililer, General Kazım'in siyasal muhalifleri ve düşmanları ne olacak?

Onların geride kalmaları gerekecek, diyen Levant omuzlarını silkti.

Önemli tutsaklarının kaçtığını öğrenen Kazım onların hepsini öldürecektir.

Benim aldığım emirde yerel suçluların kurtarılması yok, dedi Levant.

Pitt önündeki büyütülmüş fotoğrafa baktı. "Demek uçağı gece karanlığında bir çöl pistine indirecek, gündüzün bile güçlükle görülen bir yolu aşacak, madene saldırıp bütün yabancıları alacak ve sonra uçağa dönüp doğruca Cezayir'e döneceksiniz. Elinizdeki sınırlı kaynaklarla biraz fazlaca bir iş yükleniyor olabiliriz."

Levant ne Pitt'in hoşnutsuzluğunu, ne de alaylı eleştirisini farketti. "Sizin ülkenizde denildiği gibi, elimizde olan kumaş bu kadar, Bay Pitt."

Adamlarınızın savaş yeteneklerinden bir an bile kuşkulanıyor değilim, albayım. Ama daha iyi donanmış daha kalabalık bir güç beklerdim.

Birleşmiş Milletlerin bizim ekibimize daha fazla insan ve pek çok özel operasyon birliklerinde olan yeni araç gereci sağlayacak para vermemesi yazık aslında. Biz çok sınırlı bir bütçeyle çalışmak zorundayız.

Neden bu UNICRATT ekibi? diye Pitt merakla sordu. "Neden bir Fransız Yabancı Lejyon ya da İngiliz birliği veya Amerikan Özel Kuvvetleri değil?"

Çünkü sizinki de içlerinde olmak üzere hiçbir devlet bu görevle ellerini pisletmek istemediler: Biz

Genel Sekreter Kamil'in kendi isteğiyle geldik.

İki hassas nokta var," dedi yeniden haritaya bakan Pitt.

Daha da fazla, ama üstesinden gelinebilir.

İkisi dışında.

Nedir onlar?

O'Bannion'un haberleşme merkeziyle güvenlik gözetleme odalarının nerede olduğunu bilmiyoruz. O'Bannion ona engel olunmadan Kazım'dan yardım isterse, avcı filosu gelmeden uçağa dönmemiz imkânsız olabilir.

Öyleyse madene giriş çikiş için kırk dakikamız var demektir. Tutsakların yardıma gerek duymadan yukarı çıkabilmeleri durumunda bunu başarabiliriz. Ama çoğunu taşımak zorunda kalırsak, elimizde olmadan çok değerli dakikaları harcamış oluruz.

Tam o anda Yüzbaşı PembrokeSmythe elinde bir tepsi kahve ve sandviçle kapıda göründü. "Mutfağımız hiç de fena sayılmaz," dedi neşeli bir sesle. 'Tavuklu ve ton balıklı sandviçler arasında seçim yapabilirsiniz."

Pitt, Levant'a bakıp gülümsedi. "Gerçekten çok sıkı bir bütçeyle çalışıyormuşsunuz."

***

Pitt ile Giordino madenin çeşitli katlarını hatırladıkları kadarıyla çizdiler. Levant onların belleklerine şaşmıştı. O kadar kısa tutsak kaldıkları madenin öylesine çok ayrıntısını hatırlıyorlardı ki.

Levant ile iki subay Pitt ve Giordino'yu uzun uzun sorguya çektiler, çoğunlukla da aynı soruyu üç dört kere soruyorlar, unutulmuş hiçbir şey kalmamasına dikkat ediyorlardı. Kanyona giden yol, madenin durumu, muhafızların silahları birkaç kez tartışılmıştı.

Aldıkları bilgiler ve madenin krokileri bilgisayara yüklenmiş, unutulmuş tek nokta kalmamasına özen gösterilmişti. Önlerindeki birkaç saat için hava tahmini yapılmış, Kazım'in jet savaş uçaklarını uçuş zamanları incelenmiş, Airbus yerde tahrip edildiği takdirde kaçış yolları seçenekleri üzerinde durulmuş, her seçeneğe bir plan hazırlanmıştı.

Tebezza'ya inişe bir saat kala Levant adamlarının hepsini topladı. Pitt muhafızları, kaç kişi olduklarını ve silahlarını, çöl koşulları altında yaşamaktan doğan kayıtsızlıklarını açıkladı.

Ardından Giordino krokilerde göstererek madenin çeşitli katlarını açıkladı.

Sonunda sözü alan Levant, "Eldeki bilgi azlığından özür dilerim," dedi. "Bu kadar az bilgiyle böylesine büyük bir operasyona bugüne kadar girmiş değiliz. Elinizdeki krokiler madendeki varolan kuyu ve galerilerin herhalde yüzde yirmisinden bile azını göstermektedir. Subay ve muhafızların kaldıkları yere saldırmakla işe başlamamız gerekecek. Direnişi böylece ortadan kaldırdıktan sonra tutsakları toplayacak ve çekilmeye başlayacağız. Madenin dışında son buluşma saatimiz içeri girişten kırk dakika sonra olacaktır. Sorusu olan var mı?"

Neden kırk dakika, albayım? diye önden biri sordu.

Daha uzun sürecek olursa, en yakın havaalanındaki Mali jetleri bizi Cezayir'e dönmeden düşürebilirler, Onbaşı Wadilinski. Tutsaklardan çoğunun yardıma gerek duymadan araçlara kadar

gelebileceklerini umuyorum. Çoğunu taşımak zorunda kalırsak gecikeceğiz.

Bir el daha kalktı. "Ya madende kaybolur da, zamanında çıkışı bulamazsak?"

O zaman orada kalacaksınız. Başka?

Bulduğumuz altınlar bizim mi olacak?

Görev sonunda herkes çırılçıplak soyulup üzeri aranacak, dedi PembrokeSmythe. "Bulunan altınlar benim İsviçre'deki özel hesabıma aktarılacak."

Bayanlar da aranacak mı? diye kadınlardan biri sordu.

Yüzbaşı gülümsedi. "Özellikle."

Levant'in yüzündeki ciddi ifade kaybolmamışsa da, havanın gerginliğinin giderilmesinden memnun olduğu anlaşılıyordu. "Ganimetlerin ne olacağını da öğrendiğimize göre, bu brifingi bitirebiliriz," dedi. "Ben rehberimiz Bay Pitt'le birinci birimin başında olacağım. Biz madene inip tutsakları serbest bırakmadan önce yukarı kattaki yönetim odalarını temizleyeceğiz. Yüzbaşı PembrokeSmythe komutasındaki ikinci birim yanlarında Bay Giordino olduğu halde asansörle aşağı inip muhafizlar»] bölmesini emniyete alacak. Teğmen Steinholm komutasındaki üçüncü birim yedek güç olacak ve kıskaç hareketini önlemek üzere yan galerilerde savunma mevzii alacak. Teğmen Morrison ile birimi de altın çıkaril ma katını denetleyecek. Sağlık ekibi dışındaki diğerleri pisti koruyacak. Başka sorusu olanlar birim komutanlarına sorabilirler."

Levant durup adamlarının yüzüne baktı. "Bu operasyon için çok az bir hazırlanma zamanı bulduğumuzun farkındayım, ancak bu, son altı operasyon sırasından bir tek kayıp vermemiş olan bizlerin başaramayacağı bir operasyon değildir. Beklenmedik bir durumia karşılaşırsanız, o anda uygun olan neyse onu yaparsınız. Görevimiz içeri girmek, tutsakları kurtarmak ve Mali hava Kuvvetleri ardımıza düşmeden oradan uzaklaşmaktır. Talihiniz açık olsun."

Uydu sistemlerinden alınıp seyir bilgisayarına verilen bilgiler uçağı otomatik olarak Tebezza yaylası üzerine getirmişti. Uçağın arka kapıları açıldı ve dört komando paraşütle gecenin karanlığına atladılar. Kapılar kapatıldı, uçak on iki dakika havada döndükten sonra inişe geçti.

Pilotla yardımcısı gece gözlüklerini takmışlar, aşağıda pisti gösterecek kızılötesi ışıkları arıyorlardı. Çok geçmeden uçak ardından büyük bir töz bulutu kaldırarak indi. Fren yapılınca da pistin sonuna yüz metre kala durdu.

Arka rampa açılınca başlarında kum aracı olan üç araç daha tozlar yatışmadan uçaktan çıkmışlar, ekipler araçlara doluşmuşlardı. Paraşütle atlayanlar uçaktan inen Levant'ı selamladılar.

Alan boş, kumandanım. Elektronik güvenlik sistemi yok, ortalıkta nöbetçi de görünmüyor.

Herhangi bir tesis var mı?

Yalnızca araba ve uçak yakıtı varillerinin bulunduğu küçük bir tuğla bina var. Havaya uçuralım mı?

Biz madenden dönene kadar bekleyin. Bay Pitt?

Evet, albayım?

Bay Giordino bana sizin özel araba yarışlarına girdiğinizi söylemişti.

Doğrudur, efendim.

Levant, Pitt'i kum saldırı aracının direksiyonuna doğru iterek eline bir gece gözlüğü sıkıştırdı. "Madenin yolunu biliyorsunuz. Bizi lütfen siz götürün." Albay yanında beliren gölgeye döndü. 'Yüzbaşı PembrokeSmythe."

Buyrun, efendim.

Harekete geçiyoruz. Siz son arabaya binip arkamızı, özellikle de gökyüzünü gözetleyin. Bir uçağın gizlice yürüyüş koluna yaklaşmasını istemem.

Başüstüne, efendim.

UNICRATT ekibi dar bir bütçeyle çalışıyorsa, harcaması sınırsız olan ABD Özel Kuvvetlerinde kimbilir ne mükemmel araçlar vardır, diye düşünüyordu Pitt. Levant'in adamlarının hepsinde ve Pitt ile Giordino'da ateşe dayanıklı gece kamuflaj giysileri, kurşun geçirmez yelekler, kırılmaz gece gözlükleri, HecklerKoch MP5 makineli tüfekleri, minyatür telsiz aygıttı miğferler vardı.

Pitt yanındaki zırhlı personel aracına binen Giordino'ya el salladı. Gece gözlüğü çölün 200 metresini birden yaklaştırarak yabancı bir gezegenin yeşil yüzeyine dönüştürmüştü. Kuzeydoğu yönünü göstererek, "Madene giden yol 30 metre ilerde ve solda," dedi.

Levant başını salladı, dönüp ekibinin hazır olup olup olmadığını kontrol etti. Eliyle ilerlemeleri için işaret yapıp Pitt'in omzuna vurdu. 'Vakit geçiyor, Bay Pitt. Gidelim artık."

Pitt kum aracının gaz pedalına bastı, hareket ettiler. Arkasından gelen üç araç kalkan kumlardan korunmak için hemen kama düzenine geçtiler.

Bu ne kadar hız yapar? diye sordu Pitt.

Düz alanda 210 kilometre.

Pitt, Levant'ı dürtükledi. "Sürücülere 30 derece sola sapıp ondan sonra 8 kilometre kadar dümdüz gideceğimizi bildir."

Levant telsizle yön değişikliğini bildirdi. Pitt belleğine güveniyordu. Gece karanlığında, gece gözlüğü bile olsa, yola çıkmak sinirleri hırpalıyordu. Önündeki tümseğin hemen ardında ne olduğunu görmenin, yoldan ayrılıp ayrılmadığını bilmenin olanağı yoktu. Belki de konvoyu derin bir çukura doğru götürüyordu. Ancak zaman zaman üzerini kum örtme miş birkaç tekerlek izi sayesinde doğru yolda olduğunu anlıyordu.

Levant çok sakin ve rahat görünüyordu. Aradan dört dakika kadar geçince Pitt rahat bir soluk aldı. Kanyon girişi karşısında belirmişti. Atacı yavaşlatıp durdurdu.

Araç parkı olarak kullanılan mağaraya açılan giriş mağarası buradan bir kilometre ötede, dedi. "Önden yayan olarak bir keşif kolu göndermek ister misiniz?"

Levant başını salladı. "Lütfen gayet ağır olarak devam edin, Bay "Pitt. Gelişimizi belli etmek pahasına bile olsa araçlarla gidip zamandan tasarruf etmeliyiz. Bu sizce de uygun mu?"

Neden olmasın? Bizi bekleyen yok ki. O'Bannion'un muhafızları geldiğimizi farketseler bile, Kazım ve Massarde tarafından yollanan yeni bir grup tutsak olduğumuzu sanırlar herhalde.

Az sonra mağara girişi birden karanlıklar içinden önlerinde belirivermişti. Pitt aracı daracık kaya duvarlar arasından ana galeriye doğru sanki dünyanın en doğal şeyini yapıyormuş gibi sürdü. İçersi

yalnızca büro tünelinden gelen ışıklarla aydınlanmıştı. Bir kamyonla tek güvenlik görevlisi dışında mağara boştu.

Tuareg bekçi yaklaşan araçlara merakla bakıyordu. Kum aracı ancak bir iki metre yakınına kadar geldiğinde gözleri kuşkuyla irileşti. Omzundan makineli tüfeğini indirirken Levant susturuculu tabancasıyla adamı gözleri ortasından vurdu.

Pitt aracın frenine basarken Levant," Teşekkür ederim, Bay Pitt," dedi. "Bizi programdan on iki dakika.önce getirdiniz."

Albay araçtan inip bir dizi el işareti yaptı. BM taktik ekibi üyeleri yere atlayıp birimlerini oluşturdular ve tünellere girmeye başladılar. Yeri seramik döşeli koridora giren Levant'in ekibi hiç ses çıkarmadan kemerli açıklıklardan odalara girip O'Bannion'un şaşkın mühendislerini toplamaya başlarken Giordino'nun başında olduğu diğer üç ekip alt katlara inen büyük yük asansörlerine doğru yürüdüler.

Mühendislerden dördü poker masası başında yakalanmışlar, şaşırmaya firsat bulamadan el ve ayaklarından bağlanıp ağızları tıkaçlandıktan sonra bir depo odasına atılmışlardı.

Levant güvenlik gözetleme merkezi olarak işaretli kapıyı hiç ses çı karmadan araladı. İçerde yalnızca madenin çeşitli yerlerini gösteren monitörlerin ışığı vardı. Üzerinde renkli bir gömlekle Bermuda şortu bulunan Avrupalı bir erkek sırtı kapıya dönük olmak üzere döner bir koltukta oturmuş, maden galerilerini tarayan video kameralarının monitörlerine bakarak ince bir puro tüttürmekteydi.

Kapalı olan monitörlerden birinin ekranındaki yansıma sessizce içeri giren adamları ele vermişti. Güvenlik memuru hiç kılını kıpırdatmadan konsolun solundaki kırmızı düğmelere uzandı. Levant adamın üstüne firlayıp silahını kafasına indirmekte bir an geç kalmıştı. Adam yere yığılırken alarm zilleri çalmaya başladı.

Lanet olsun, işte sürpriz unsuru uçtu gitti, diye söylenen Levant adamı bir çekişte yana savurarak silahını konsola boşalttı. Parçalanan ekranlardan kıvılcımlar fışkırdı, alarm zilleri kesildi.

Pitt koridor boyunca koşarak önüne gelen kapıları tekmeleyerek açtı ve sonunda haberleşme odasını buldu. Arap yüz hatlı bir kadın olan operatör Pitt'in kapıyı açması üzerine bile başını kaldırmadı. Sirenlerin çalmasıyla birlikte kara saçları üzerine yerleştirilmiş başlığı ucundaki mikrofona hızla Fransızca bir şeyler söylemeye başlamıştı. Pitt bir hamlede ileri atılıp kadının ensesine yumruğunu indirdi. Ama Levant gibi o da geç kalmıştı. Kadın yere serilmeden önce alarm durumunu General Kazım'm güvenlik güçlerine bildirmiş bulunuyordu.

Levant odaya dalarken Pitt, "Yetişemedim!" dedi. "Ben girerken bir mesaj gönderiyordu."

Levant durumu bir bakışta kavradı. Hemen dönüp, "Çavuş Chauvel!" diye bağırdı.

Buyrun! Kalın savaş giysileri altındaki çavuşun kadın olduğunu anlamak olanaksızdı.

Hemen telsize geç ve Malililere alarma bir kısa devrenin neden olduğunu söyle. Acil bir durum olmadığını ısrarla belirt. Ve karşı bir hareket fikrini akıllarından çıkarmalarını sağla.

Başüstüne, efendim. Chauvel cansız yatan kadını bir tekmede devirip yerine geçti.

Levant'ı iterek koşan Pitt, "O'Bannion'un odası koridorun sonunda," dedi. Kapıyı omuzlayıp içeri dalana kadar da durmadı.

Kalçalarına kadar inen uzun saçlı, gri gözlü kadın elinde otomatik bir tabancayla masasında sakin bir tavırla oturmaktaydı. Pitt aldığı o hızla masaya kadar uçup kadının üstüne atladı. İkisi birden yere devrildiler. Ancak kadın bu arada Pitt'in kurşun geçirmez yeleğine iki el ateş etmeyi başarmıştı.

Pitt'in göğsüne bir çekiçle vurulmuş gibi oldu. Mermi darbesinden soluğu kesilmiş ama hareketleri ağırlaşmamıştı. Kadın Pitt'in bilmediği bir dilde ama küfür olduğunu anladığı bir şeyler bağırarak altından kurtulmak için çırpınıyordu. Bir el ateş daha etti, ama mermi Pitt'in omzu üzerinden geçip duvara saplandı. Pitt tabancayı kadının elinden aldı, kadını kaldırdığı gibi kenardaki bir koltuğa fırlattı.

Sonra dönüp iki bronz Tuareg heykeli arasındaki kapının kolunu çevirdi. Kapı kilitliydi. Pitt kadından aldığı tabancayı kilide dayayıp tetiği üç kere çekti. Tabanca patlaması kaya duvarlar arasında insanın kulaklarını sağır edecek güçteydi, ancak artık gizliliğe yer kalmamıştı. Pitt kenara kayıp kapıyı tekmeleyerek açtı.

O'Bannion sırtını masasına yaslamış, ellerini ileri uzatmış olarak bekliyordu. Sanki rakip bir şirketin müdürünü bekler gibiydi. Başlığı arasından görünen gözlerinde korkudan eser yoktu. Ancak odaya girip de miğferini çıkaranın Pitt olduğunu görünce gözlerinde bir şaşkınlık belirdi.

Pitt, "Umarım yemeğe geç kalmadım," dedi. "Hatırladığıma göre benimle yemek yemek istemiştin:"

Sen! O'Bannion'un gözlerinin çevresi bembeyaz kesilmişti.

Geldim işte. Bu kez yanımda kadın ve çocukları tutsak edip öldürenlere pek hoş gözle bakmayan birkaç dost getirdim.

Sen ölmüş olmalıydın. Kimse çölü susuz aşıp yaşayamaz.

Ne ben öldüm, ne de Giordino.

General Kazım'in uçaklarından biri TransSahra otoyolunun batısındaki bir vadide devrilmiş bir kamyon görmüştü. Yola yürüyerek varmış olamazsınız.

Direksiyona bağladığımız muhafız ne oldu?

Sağdı, ama sizi elinden kaçırdığı için kurşuna dizildi.

Buralarda yaşam çok ucuz doğrusu.

O'Bannion'un gözlerindeki şaşkınlık kayboluyordu ama yine de korku yoktu. "Kendi insanlarını mı kurtarmaya geldin? Yoksa altını çalmaya mı?"

Birinci tahminin doğru, ikincisi yanlış. Ama seni ve dostlarını bu işten yaşam boyu uzaklaştırmak niyetindeyiz.

Bağımsız bir devleti istila ettiniz. Mali'de bulunmaya hakkın yok.

Bana bir de hak dersi vereceksin demek! Öldürdüğün onca insanın hakiarı ne olacak, ha?

O'Bannion omuzlarını silkti. "General Kazım onlardan çoğunu kurşuna dizecekti nasıl olsa."

Onlara insanca davranmana engel olan neydi?

'Tebezza tatil köyü değildir. Burada altın çıkarıyoruz."

Sen, Massarde ve Kazım için.

Evet. Ne olmuş yani?

O'Bannion'un bu soğuk ve acımasız karakteri Pitt'in gözlerinin önünde sayısız erkek, kadın ve çocuğun çektiği çileleri, yeraltında istif edilmiş cesetleri, Melike'nin kanlı kırbacıyla önüne geleni dövmesini canlandırmıştı. Harislikten gözleri dönmüş üç kişi sayılamayacak kadar çok insanın ölümüne neden olmuştu. Pitt, O'Bannion'un yanına gitti, makineli tüfeğinin dipçiğini adamın yüzünü örten örtünün ağız yerine indirdi.

Sonra ayakları dibinde kanlar içinde yatan bedevi kılıklı İrlandalıya öfkeyle baktı, çılgın bir öfkeyle küfürler savurdu ve adamı yakalayıp omzuna attı. Koridorda Levant'la karşılaştı.

O'Bannion mu? diye sordu albay.

Evet. Bir kaza geçirdi. ' "Belli oluyor."

Ne durumdayız?

Dördüncü ekip altın çıkarma katını güvenceye almış, iki ve üç numaralı ekipler pek bir direnme görmemişler. Muhafızların kaşarlanmış profesyonellerle çarpışmaktan çok zavallı insanları dövmeye alışkın oldukları anlaşılıyor.

Madene inen yönetici asansörü şu tarafta.

Pitt, Levant ve mühendislerin başında kalmamış olan diğerleri asan sörle ait kata indiler. Aşağıdaki demir kapı menteşelerinden kopmuş yerde yatıyordu.

Biri bizden önce davranmış, dedi Levant.

Giordino ile kaçarken biz yapmıştık, onaracak zaman bulamamışlar herhalde.

Madenin derinliklerinden silah sesleri geliyordu. Pitt baygın O'Bannion'u iriyarı bir komandonun omzuna verip tutsakların bulunduğu mağaraya doğru koştu.

Büyük mağaraya hiçbir direnmeyle karşılaşmadan vardılar. İkinci ekip O'Bannion'un elleri havada bir grup muhafızının silahlarını alıyorlardı. Giordino ile iki kişi zindan kapısının kilidini ateş ederek kırdı.

PembrokeSmythe komutanının yanına koştu. "On altı muhafiz yakaladık, albayım. Bir ikisi madene kaçtılar. Direnmeye kalkan yedisi öldürüldü. Bizim yalnızca iki hafif yaralımız var."

İşleri biraz hızlandırmalıyız, dedi albay. "Haberleşmeyi kesemeden bir mesaj yollamış olmalarından korkuyorum."

Pitt kapıyı açmaya çalışan Giordino'nun yanına gitti.

Eh, tam zamanında geldin, dedi Giordino.

O'Bannion'la biraz konuştuk da.

Doktora mı ihtiyacı var, yoksa mezarcıya mı?

Sadece bir dişçiye.

Melike'yi gördün mü?

Yukarda rastlamadım.

Onu ben bulacağım, dedi Giordino. "O benimdir."

Sonunda açılan kapıdan içeri daldılar. Pitt ile Giordino ne bekleyeceklerini bilmelerine karşın yine de çok sarsıldılar. Komandolar ise donmuşlar, içerden yükselen iğrenç koku ve gözlerinin önündeki sefaletle yüzleri bembeyaz kesilmişti. Levant ile yüzbaşı bile içeri girecek gücü bulmak için kapının önünde bir an duraklamışlardı.

Pitt yürüyen iskeleti andıran insanlar arasından geçip Dr.Hopper'i buldu. Adam Pitt'i görünce güçlükle doğrulup kucakladı.

'Tann'ya şükürler olsun, ikiniz de başarmışsınız," dedi. "Bu bir mucize."

Bu kadar geciktiğimiz için özür dilerim.

Eva umudunu hiç kaybetmedi. Bunu başaracağını biliyordu. Hopper'in sesi ağlamaklıydı.

Pitt çevresine bakındı. "Eva nerede?"

Hopper bir ranzayı işaret etti. 'Tam zamanında geldin. Durumu çok kötü."

Pitt alt ranzalardan birinde heykel gibi kıpırtısız yatan kadının yanına gidip diz çöktü. Kadının bir haftada bu kadar zayıflamış olması inanılır gibi değildi. Omuzlarını tutarak hafifçe kaldırdı. "Eva, seni almaya geldim."

Kadın gözlerini açtı. "Bırak biraz daha uyuyayım," diye mırıldandı.

Kurtuldun artık. Seni buradan götürüyorum.

Eva o anda tanıdı onu, gözleri doldu. "Beni., bizi almaya geleceğini biliyordum," diye fısıldadı.

Az daha gelemiyorduk.

Eva erkeğin gözleri içine bakıp hafifçe gülümsedi. "Bundan bir an bile kuşku duymadım."

Pitt uzun uzun öptü onu.

***

Levant'ın sağlık ekibi hemen işe koyulmuş, komandolar yürüyebilenleri dışarı çıkarırlarken diğerlerinin ilk yardımlarına başlamışlardı. Çoğu kendi başlarına hareket edemeyecek kadar zayıf oldukları için ilk korkuları gerçekleşmiş, operasyon ağırlaşmıştı.

Pitt, Eva ile diğer kadın ve çocukların doktor eline geçip yukarı çıkarıldıklarını görünce Levant'ın patlatma uzmanından bir çanta patlayıcı alıp bir maden vagonunun yanında artık kendine gelmiş olarak bir muhafızın yanında bekleyen O'Bannion'u buldu.

Kalk bakalım, biraz gezmeye gidiyoruz, dedi.

O'Bannion'un başlığı açılmış ve Brezilya'da gençliğinde madencilik yaparken zamansız patlayan bir dinamitten yaralanmış yüzü ortaya çıkmıştı. Çirkin yüzü şimdi iki dişi eksik kanlı ağzıyla daha da çirkinleşmişîi.

Şiş dudakları arasından, "Nereye?" diye sordu.

Ölülere saygılarımızı sunmaya.

Pitt adamı çekiştirip kaldırırken başındaki komando geriye çekildi. Ölüler mağarasına varınca

O'Bannion duraksadıysa da Pitt onu içeri itti.

Beni buraya neden getirdin? diye sordu O'Bannion. "Öldürmeden önce insanlara yaptığım zulüm hakkında konferans mı çekeceksin?"

Hiç de değil. Bu dersi alman için konferansa gerek yok. Hayır, seni öldürmeyeceğim de. Bu senin için çok kolay olur. Ani bir parıltı, sonra da karanlık. Hayır, sen daha uygun bir sonu hak ettin.

O'Bannion'un gözlerinde ilk kez bir korku parıltısı görüldü. "Aklından geçen nedir?"

Pitt silahının namlusunu cesetlere çevirdi. "Sana vahşiliğini ve açgözlülüğünü düşünme zamanı vereceğim."

O'Bannion şaşırmıştı. "Neden? Benim bağışlanmak için yalvaracağımı sanıyorsan yanılıyorsun?"

Öleceksin, O'Bannion. Ama ağır ağır, bu insanlara çektirdiğin açlık ve susuzluğu hissederek. Dostların Kazım ile Massarde seni bulduklarında, eğer arama zahmetine girerlerse o da, kurbanlarına kavuşmuş olacaksın.

Beni şimdi öldür!

Pitt buz gibi bir gülümsemeyle baktı adama, sonra silahını üzerine doğrultarak mağaranın ucuna doğru kovaladı. Sonra kendisi giriş tüneline döndü, aralıklarla plastik patlayıcıları yerleştirip saatlerini kurdu. O' Bannion'a son bir kere el sallayıp tünele döndü, bir dizi vagonun arkasına saklandı.

Birbiri ardından dört patlama ölüler mağarasının giriş tünelindeki destek kalaslarını havaya uçurdu, ardından korkunç bir sessizlik oldu. Pitt patlayıcıları yanlış yere yerleştirdiğinden kuşkulanmaya başlarken birden bir gümbürtü koptu ve tünelin tavanı binlerce ton kayanın altında çökerek ölüler mağarasının girişini örttü.

***

Giordino bir ses duydu, ardından solundaki galeride bir kıpırtı hissetti. Rayları izleyerek tek başına duran boş bir vagona kadar hiç ses çıkarmadan yürüdü. Sonra bir kedi gibi sıçrayarak tabancasını vagonun içine uzatarak, "At silahını!" dedi.

Şaşıran Tuareg nöbetçisi boş vagonda ağır ağır doğrulup tüfekli elini havaya kaldırdı. Giordino'nun ne dediğini anlamamıştı. Ama onun kendi silahını sallayarak yana doğru işaret ettiğini görünce hemen anlayıp tüfeği vagondan dışarı attı.

Melike! diye bağırdı Giordino.

Nöbetçi başını salladıysa da, Giordino adamın gözlerindeki müthiş korkuyu görmüştü. Tabancasının namlusunu adamın dudaklarına dayayıp ağzının içine soktu.

Melike! diye nöbetçi bir şeyler homurdandı.

Giordino tabancasını çekti. "Melike nerede?"

Adam Giordino'dan olduğu kadar Melike'den de korkuyordu. İrileşen gözleriyle başını galerinin ilersine doğru salladı. Giordino adamın oradan çıkıp ana galeriye doğru girmesini işaret etti.

Büyük mağaraya git. Anladın mı? diye eliyle göstererek bağırdı.

Elleri havada olan Tuareg başıyla Giordino'yu selamlayıp geri geri koşmaya başladı. Giordino

döndü, her adımda bir silah sesi duymayı bekleyerek önünde uzanan karanlık tünele girdi.

Bir dönemece girince durdu. Öteki taraftan bir ışık geliyordu. Aynı zamanda bir gölge görülüyor ve bir kayanın kayaya sürtünmesinden çıkan bir ses duyuluyordu.

Melike galerinin sonunda kayaları üstüste koyarak arkasına saklanacağı sahte bir duvar yapmaktaydı. Sırtı Giordino'ya dönüktü ve on metre uzaktaydı. Elinin hemen erişebileceği bir kaya üzerinde de tabancası duruyordu. Onu uyarması için dışarı yerleştirdiği nöbetçiye güveniyordu.

Giordino taşların gürültüsünden yararlanarak ayak seslerini duyurmadan kadının yanına kadar yakiaştı ve bir hamlede uzanıp tabancasını kaptığı gibi geriye firlattı.

Melike hızla arkasına döndü, bir anda durumu anladı ve kırbacını şaklatarak Giordino'nun üzerine yürüdü. Ancak sürpriz unsuru kendisinden yana değildi. Giordino kılını bile kıpırdatmadan iki el ateş ederek kadının dizlerini parçaladı.

Giordino'nun intikamdan başka düşündüğü yoktu. Melike kuduz bir köpekten farksızdı. Zevk aldığı için insanları sakatlamış, öldürmüştü.

Şimdi bile parçalanan dizleri üstünde geri savrulmuş yattığı yerde kara gözlerindeki kötülük dolu bakışları seçilebilîyordu. En çirkin küfürleri savurarak kırbacını Giordino'nun suratında şaklatmaya çalışıyordu.

Giordino bir adım gerileyip gülerek baktı onun bu çabalarına. "Vahşi ve acımasız bir dünyada yaşıyoruz," dedi. "Ama şimdi sen terketmek üzere olduğuna göre daha az vahşi ve daha az acımasız olacaktır."

Ulan serseri! Sen dünyanın vahşiliği hakkında ne bilirsin? Benim gibi pislik içinde yaşayıp çektiğim işkence ve çürümüşlüğü görmedin sen!

Giordino'nun bakışları madendeki kayalar kadar sertti. "Bu sana başkalarına acı çektirmek hakkını vermezdi," dedi. "Hem yargıç hem de cellat olarak. Senin sorunların beni hiç ilgilendirmez. Bu hale gelmekte haklı da olabilirsin. Ama bana sorarsan, sen sakat doğmuşsun. Ardında bir sürü masum kurban bıraktın. Yaşaman için hiçbir neden yok artık."

Melike yalvarmadı. İçindeki kapkara nefreti ağzından küfürleriyle boşaltıyordu. Giordino kadının karnına iki el ateş etti. Alevler fışkıran gözler son olarak Giordino'nun kayıtsız ifadesini gördü, kadının dev gövdesi geriye düştü ve hareketsiz kaldı.

PembrokeSmythe, Levant'a raporu verdi. "Yirmi beş kişi. On dört erkek, sekiz kadın ve üç çocuk. Hepsi de yarı ölü sayılırlar."

Biz buradan çıktıktan sonra bir kadın ve bir çocuk daha ölmüş, dedi Pitt.

Levant kurtarılan tutsakların yüklendikleri araçlara, sonra da saatine baktı. "On altı dakika geciktik," dedi. "Biraz daha hızlı hareket edin, yüzbaşı."

Levant sonra Pitt'e döndü. "Arkadaşın Giordino nerede? Gelmezse burada kalır."

Tapacak bir işi vardı."

"Alt katlardaki kargaşalıktan kurtulursa talihlidir. Bütün tutsaklar yiyecek ve su depolarına hücum edip nöbetçileri öldürmeye koyuldular.

Son çıkan ekip aşağıda büyük bir kıyımın başladığını bildirdi."

Çektiklerinden sonra onları suçlayamam, dedi Pitt.

Aslında onları terkettiğime üzülüyorum, dedi Levant. "Ancak bir an önce yola çıkmazsak hepsi asansörlerle yukarı çıkacaklardır ve onları araçlarımızdan uzak tutmamız çok güç olacak o zaman."

Giordino yüzünde memnun bir ifadeyle koşarak çıktı mağaradan. Pitt ile Levant'ı görünce gülümsedi. "Beni beklemenize çok teşekkür ederim."

Levant hiç de şaka edecek durumda değildi. "Gecikmemizin nedeni siz değilsiniz," dedi.

Melike? diye sordu Pitt.

Giordino anı olarak aldığı kırbacı gösterdi. "Cehennemde konuk defterini imzalıyor. Ya O'Bannion?"

O da cesetler mağarasını yönetmekte.

Hazırız! diye bağırdı Smythe.

Levant başını salladı. "Bay Pitt, bizi lütfen piste götürür müsünüz?"

Pitt, Eva'ya bakınca kadının su içip sağlık ekibinin verdiği yemeği yedikten sonra nasıl olup da böyle düzelmiş olmasına şaştı. Hopper, Grimes ve Fairweather de yeniden dünyaya gelmiş gibiydiler. Pitt koşarak kum aracına atladı.

Kalkışa birkaç saniye kala mağaranın girişindeki son nöbetçi de koşarak gelip araca yetişince arkadaşları onu tutup içeri çektiler. Ve tam o anda mağaradaki tutsaklar üst kata erişip dışarı fırlamışlardı. Kendilerini kesin bir ölümden kurtarıp belirsiz bir geleceğe terkeden kurtarıcılarının ardından düşkırıklığıyla bakakaldılar.

***

Dönüş yolculuğunda Levant çok telaşlıydı. Sık sık saatine bakıyordu. Programa göre yirmi iki dakikalık bir gecikmeleri vardı şimdi. Önlerinde beş kilometre kalınca biraz daha rahat soluk almaya başladı. Gökyüzü açıktı ve görünürde uçak falan yoktu. Levant iyimserlik duymaya bile başlamıştı. Belki de Kazım'ın güvenlik güçleri Çavuş Chauvel'in alarmın yanlışlıkla verildiği haberine inanmışlardı.

Ancak düşkırıklığı gelmekte gecikmedi.

Kum aracının susturulmuş egzosunun homurtusunu bastıran jet uçaklarının gürültüsünü hepsi aynı anda duydular. Levant hemen telsiziyle uçuş ekibine uçaktan ayrılıp saklanmaları için emir verdi.

Pitt frene basıp aracı durdurdu. Gökteki tek uçağa bakarak, " Sanırım tüm dikkatleri gereksiz yere üzerimize çektik," dedi.

Kazım alarmın gerçek olup olmadığını anlamak için bir keşif uçağı göndermiş olmalı, dedi Levant.

Pilot bir sorun olduğunu sanmıyor olmalı, yoksa kanat ışıklarını böyle yakmış olarak gezinir gibi dolaşmazdı üzerimizde.

Levant Airbus'ın üstünde dönen uçağa baktı. "Sanırım kimliği belirsiz bir uçak gördüğünü bildiriyor ve saldırmak için izin istiyor."

Daha fazla beklemelerine gerek kalmadı. Levant'in Fransız yapısı Mirage olduğunu anladığı uçak birden yan yattı, lazerlerini topun önünde uyuyan bir inek kadar çaresizce yatan Airbus'a çevirdi.

Saldırıya geçiyor! diye bağırdı Pitt.

Ateş aç! diye bağırdı Levant arkasındaki çok namlulu makineli tüfeğin başında oturan adamına. "Düşür şunu!"

Topçu Mali uçağını gördüğü anda ateşleme sistemini harekete geçirdi. On dokuzuncu yüzyılın Gatling tüfekleri gibi Vulcan'ın altı namlusu dönerek binlerce mermi yağdırmaya başladı. Malili pilot altında çaresiz duran Airbus'a iki roket gönderdiği anda kendisi de isabet alıp parçalandı.

Her iki uçak da arka arkaya patlarken çöl bir ateş kazanına dönüştü. Parlak turuncu bir topa dönen jet iniş açısını koruyarak yere çarpıp binlerce parçaya ayrıldı. Airbus artık bir uçak değil, yıldızlara kadar yükselen bir alev sütunuydu.

Pitt iki saniye önce sapasağlam iki uçak olan alevlere şaşkın şaşkın bakıyordu. Levant'in yüzünde yenilginin acı ifadesi vardı.

Lanet olsun! Korktuğum başıma geldi işte! diye küfürler yağdırıyordu Levant. "Şimdi hiçbir kurtuluş umudu olmadan kıstırılıp kaldık burada."

Kazım kısa bir süre sonra topraklarına yabancı bir gücün girdiğinden kuşkulanmaya başlar, dedi Pitt. 'Tüm hava gücünü Tebezza'ya gönderecektir o zaman."

Sınıra doğru gitmeye çalışmaktan başka çare yok.

Sınıra yaklaşamayız bile. Kazım'in uçakları bizi nişan tahtası olarak kullanmasalar bile araçların yakıtı bitecektir. Komandolarınızın bir ikisi belki sınıra ulaşır ama kurtardığınız bu zavallılar çölde ölüp kalırlar. Ben o yolu iyi bilirim.

Siz TransSahra otoyoluna doğru gittiniz ama. Orası 400 kilometre uzaktaydı. Oysa kuzeye doğru gidersek 240 kilometre sonra Cezayir'e varır ve orada destek gücümüzle buluşuruz. Bu mesafeyi rahatça yapacak yakıtımız var.

Kazım ile Massarde'nin Tebezza madenlerindeki çıkarlarını unutmayın, dedi Pitt. "Yaptıkları vahşetin ortaya çıkmaması için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır."

Bizi Cezayir'de de mi..

Sizin bu operasyonunuz onları umutsuzluğa itmiştir, diye Pitt onun sözünü kesti. "Cezayir'in ıssız bir bölgesine hava saldırısı yapmak için ulusal sınır falan gibi küçük şeyleri dinlemeyeceklerdir. Sizin gücünüz hafifletilip de kurtarmaya gelen helikopterler uzaklaştırılınca kendi seçkin birliklerini yollayıp bizi tam olarak ortadan kaldırtacaktır. Bir tek kişinin bile kaçıp insanlık dışı eylemlerini açıklamasını göze alamazlar."

Levant dönüp Pitt'e baktı. "Benim yedek planlarımdan hoşlanmıyor musunuz?"

Ben bekleneni yapmaktan nefret ederim.

Alçakgönüllü davranmaya mı çalışıyorsunuz, Bay Pitt, yoksa esrarlı konuşmalardan mı zevk alıyorsunuz?

Pratik olanlardan, dedi Pitt. "Kazım'ın sınırda durmayacağından eminim."

Ne yapmamızı önerirsiniz? diye Levant sabırla sordu.

Fort Foureau demiryoluna varana kadar güneye inelim. Sonra treni ele geçirip Moritanya'ya

kaçalım. Elimizdeki kâğıtları doğru oynarsak Kazım biz Port Etienne ve denize varana kadar ne yaptığımızı anlamayacaktır.

Aslanın inine girmeyi çok basit gösteriyorsunuz.

Burası ile Fort Foureau arasındaki bölge yer yer kum tepeleriyle kaplı düzlük bir çöldür. Saatte 50 kilometrelik hızı sabit tutabilirsek güneş doğmadan demiryoluna varmış oluruz. Hatta yakıtımız bile artar.

Ya sonra? Her tarafımız açık olacak.

Hava kararana kadar eski Lejyon kalesinde saklanır, sonra da Moritanya'ya doğru giden trene binip saklanırız.

Eski Fort Foureau. İkinci Dünya Savaşından sonra terkedilmişti. Oraya bir kere gitmiştim. Ama bizi kumlar arasından geçirecek rehber olmadan bu ancak bir intihar olur.

Kurtardığımız tutsaklardan biri profesyonel bir turist rehberidir. Mali çölünü bir bedevi kadar iyi bilir.

Levant bir süre yanan uçağa bakıp Pitt'in önerisini düşündü. Kendisi General Kazım'in yerinde olsaydı avının en yakın sınıra doğru kuzeye gitmesini beklerdi. Bütün güçlerini onların yolunu kesmeye gönderirdi. Pitt haklıydı. Cezayir'e kaçmanın olanağı yoktu. Kazım hepsinin öldüğünden emin olmadan arkalarını bırakmazdı. Tam aksi yöne gitmek onu da Massarde'yi de ekibin selamete kavuşmasına kadar atlatabilirdi.

Bay Pitt, Yabancı Lejyondayken sekiz yılımı çöide geçirdiğimi size söylememiştim, değil mi?

Hayır, albay, söylememiştiniz.

Bedevilerin bir masalı vardır: böğrüne bir avcının mızrağı saplanmış olan aslan kuzeydeki ormanlardan çıkıp Nijer'i geçerek çölün sıcak kumlarında ölmeye gider.

Bundan çıkarılacak bir ders mi var?

Sayılmaz.

O halde ne demek istediniz?

Levant dönüp kum aracının yanına yaklaşan diğer araçlara baktı. Sonra Pitt'e dönüp gülümsedi. "Size güvenerek güneye inmeye hazır olduğumu söyledim işte."

Kazım, Massarde'nin odasına girdiğinde saat gecenin on biriydi. Massarde başını kaldırıp da onu gördüğünü belirtmeden, kendine bir buzlu cin hazırlayıp koltuğa oturdu.

Bu beklenmedik gelişini bildirdiler, Zateb, dedi Massarde. "Gecenin bu saatinde Fort Foureau'da ne işin var?"

Kazım buzlarını salladığı kadehinden gözünü ayırmadan, "Olanları sana ben anlatmak istedim," dedi.

Hangi olanları?

'Tebezza baskına uğradı."

Massarde kaşlarını çattı. "Ne diyorsun sen?"

Saat dokuz sularında haberleşme bölümüne madenin güvenlik sisteminin alarmı geldi. Birkaç dakika sonra Tebezza telsiz operatörü alarmın bir kısa devre sonunda çaldığını bildirdi.

Eh, olabilir bir şey.

Ben olabilir şeylerden hoşlanmam. Hava Kuvvetlerimden bir jetin keşif uçuşu yapmasını emrettim. Pilot Tebezza pistinde kimliği belirsiz bir jet nakliye uçağının durmakta olduğunu bildirdi. Amerikalıyı Gao' dan kaçıran Fransız Airbus uçağı tipinden.

Massarde birden ciddileşti. "Pilotun bundan emin miydi?"

Kazım başını salladı. "Tebezza'ya benim iznim olmadan hiçbir uçak inemeyeceği için pilota uçağı bombalamasını söyledim. Emri aldığını bildirip saldırıya geçti. Hedefe tam isabet kaydettiğini bildirirken telsizi sustu sonra."

Ama acil iniş yapmış bir ticari uçak da olabilirdi!

'Ticari uçaklar üzerlerinde hiçbir işaret olmadan havalanmazlar."

Bence çok aşırıya kaçmışsın.

Öyleyse pilotumun neden üssüne dönmediğini açıkla bakalım.

Mekanik bir arıza. Bin tane sorun çıkmış olabilir.

Ben onun madenleri basanlar tarafından düşürüldüğüne inanıyorum.

Bunu bilemezsin.

Her neyse, bölgeye bir jet filosu gönderdim. Ayrıca bir helikopterle de seçkin bir ekip yolladım madendeki durumu incelemeleri için.

Ya O'Bannion? diye sordu Massarde. "Seninle bağlantı kurmadı mı?"

Hayır. Alarm durumu olmadığı bildirildikten kırk dakika sonra Tebezza ile bütün iletişim kesildi.

Massarde duyduklarını bir süre düşündü ama bir yanıt bulamadı. "Madeni neden bassınlar?" dedi. "Bunun ne amacı olabilir ki?"

Altın.

Ham cevheri çalmak saçma. Biz saf altınlarımızın tümünü Güney Pasifik'teki depomuza naklediyoruz. Son parti de iki gün önce gönderildi. Biraz aklı olan biri altını nakledilirken çalmaya çalışırdı.

Şu anda ne düşüneceğimi bilemiyorum, dedi Kazım. Saatine baktı. "Askerler şu anda madenin üstündeki düzlüğe iniyor olmalılar. Bir saate kadar haber alırız."

Dediklerin gerçekse garip bir şeyler olduğu kesin, diye mırıldandı Massarde.

Gao havaalanını basan aynı Birleşmiş Milletler komandolarının da bundan sorumlu olacakları olasılığını gözardı edemeyiz.

Gao bambaşka bir operasyondu. Neden dönüp de Tebezza'yı bassınlar? Ve kimin emriyle?

Kazım içkisini, bitirip bir tane daha aldı. "Hale Kamil. Belki Dr. Hopper ile ekibini kaçırdığımızı haber almıştır. O da onları kurtarmak için taktik Kuvvetlerini göndermiştir."

Olanaksız, diyen Massarde başını salladı. "Eğer senin adamların konuşmamışlarsa, olası değil."

Benim adamlarım konuştukları takdirde öleceklerini bilirler, dedi Kazım buz gibi bir sesle. "Bir sızıntı varsa, bu senin tarafından olmuştur."

Şu anda bunu tartışmak aptallık olur. Geçmişi düzeltemeyiz, ama geleceği kontrol altına alabiliriz.

Nasıl?

Pilotunun uçağı vurduğunu söylemiştin.

Son sözleri öyleydi.

O zaman baskıncıların Malî'den tek kaçış olanaklarının ortadan kaldırıldığını kabul edebiliriz.

Uçak ağır bir yara almışsa.

Massarde kalkıp maşasının ardındaki duvarı kaplayan kabartma Sahra haritasının başına geçti. "Sen baskıncıların başında olsaydın ve uçağın yok edilmiş olsaydı, durumunu nasıl görürdün?"

Hemen hemen umutsuz.

Seçeneklerin ne olurdu?

Kazım kalkıp kadehiyle haritaya dokundu. "Bir tek seçenek var. Cezayir sınırına gitmeye çalışmak."

Bunu başarabilirler mi?

Araçları sağlamsa ve yakıtları varsa, sabaha doğru Cezayir sınırını geçebilirler.

Onları sınıra varmalarından önce bulup yok edebilir misin?

Gece savaş sistemlerimiz çok sınırlıdır. Onları belki biraz rahatsız edebilirim ama yok etmek için gün ışığına ihtiyadlm olacaktır.

O zaman geç kalmış olacaksın.

Kazım bir puro alıp yaktı, içkisini yudumladı. "Pratik olalım. Sahra' nın en ıssız ve en uzak köşesi olan Tanezrouft'a bakıyoruz. Cezayir ordusu sınır yakınlarındaki yerleşim olmayan bölgeye pek entf »r olarak devriye çıkarır. Bunu yapmaları için bir neden de yoktur. Mali ile bir sorunları yoktur çünkü. Benim askerlerim kuzey komşumuzun sınırından 100 kilometre içeri girseler de, bunun farkına varan olmaz."

Eğer bu BM'in bir kurtarma operasyonu ise, ne Hopper ve ekibi, ne de benim mühendislerimle aileleri asla kurtulmamahdırlar. Bir teki bile kurtulup da Fort Foureau ya da Tebezza açığa çıkacak olursa ortaklığımız sona erer.

General gülümsedi. "Sen bunları hiç kendine tasa etme, dostum Yves. Bir iki iyi yürekli insanın engel olmasına izin veremeyeceğimiz kadar esaslı bir işimiz var. Yarın öğlene kadar hepsinin akbabalara yem olacağına söz veririm sana."

***

Kazım gittikten sonra Massarde dahili telefonu açtı. Birkaç saniye sonra içeri İsmail Yerli girdi.

Monitörde görüp dinledin mi?

Yerli başını salladı. "Bir insanın bu kadar kurnaz ve bu kadar aptal olması inanılır şey değil."

Kazım'ı tam olarak anlamışsın. Onun dizginlerini tutmanın kolay olmayacağını görüyorsun.

Benim maiyetine ne zaman katılmamı bekliyor?

Bu akşam Başkan Tahir'in şerefine vereceğim yemekte seni tanıştıracağım.

'Tebezza'da durum böylesine kritikken Kazım yemeğe katılamayacak kadar meşgul olmayacak mı?"

Massarde güldü. "Mali'nin büyük aslanı bir Fransızın vereceği yemeğe katılmayacak kadar asla meşgul olmaz."

***

New York BM binasındaki küçük komuta merkezi odasında oturan General Bock, Albay Levant'ın BM haberleşme uydusu aracılığıyla gelen raporunu okuyordu. Güvenli telefonu açıp Amiral Sandecker'in özel numarasını çevirdi. Karşısına çıkan yanıt makinesine bir mesaj bıraktı. Sandecker sekiz dakika sonra onu aradı.

Albay Levant'tan hoş olmayan bir rapor aldım, dedi Bock.

Durum nedir?

Mali hava Kuvvetlerinin bir uçağı nakliye uçağını yerdeyken havaya uçurmuş. Orada kıstırılıp kalmışlar.

Madendeki kurtarma operasyonu?

Planlandığı gibi yapılmış. Sağ olan yabancılar kurtarılıp sağlık bakımına alınmışlar. Levant kayıpların çok hafif olduğunu söyledi.

Şu anda saldırı altındalar mı?

Henüz değil. Ama General Kazım'in Kuvvetleri birkaç saate kadar orada olurlar.

Kaçacak yolları var mı?

Albay tek umutlarının gün doğmadan Cezayir sınırına varmak olduğunu söyledi.

Pek iyi bir seçenek değil dedi Sandecker.

Bunun bir aldatmaca olduğunu sanıyorum.

Neden?

Raporunu açık bir frekansda gönderdi. Kazım'in telsizcileri bunu mutlaka almışlardır.

Sandecker not almaya başladı. "Albay Levant'ın söylediğinden başka bir yöne mi gideceğini sanıyorsunuz?"

Bunu bana sizin söyleyeceğinizi umuyordum.

Ben falcı değilim.

Levant'ın raporunda adamınız Pitt'ten size bir not vardı.

Djrk. Amiralin sesinde ani bir sıcaklık ve biraz da saygı seziliyordu. Akla gelmeyecek bir plan bulup çıkarıverirdi her zaman. "Mesaj nedir?"

'Amirale Washington'a döndüğümde onu Harvey'in sevgilisi Judy'nin ATS barında söylediği şarkıyı dinlemeye götüreceğimi söyleyin.' Nedir bu? Bir şaka falan mı?

Dirk pek şaka yapan biri değildir. Bize bilmeceyle bir şey anlatmaya çalışıyor olmalı.

Harvey diye birini tanıyor musunuz?

Bu adı bilmiyorum, dedi Sandecker. "Dirk'in Harvey diye birinden söz ettiğini hiç duymamıştım."

Washington'da Judy adında birinin şarkı söylediği ATS barı diye bir yer var mı?

Hiç bilmiyorum. Judy adında bildiğim tek şarkıcı....

Sandecker suratına bir şaplak yemiş gibi yanıtı buldu. Amiral gibi eski bir sinema delisi için şifre çok kolaydı. Pitt'in bu bilgisinden yararlanacağını tahmin etmeliydi. Güldü.

Gülünecek bir şey göremiyorum, dedi Bock.

Cezayir sınırına gitmiyorlar?

Ne dediniz?

Albay Levant güneye, denizle Fort Foureau arasındaki demiryoluna doğru gidiyor.

Bu sonuca nasıl vardığınızı sorabilir miyim?

Dirk, Kazım'ın asla çözemeyeceği bir şifre bulmuş. Şarkıcı Judy, Judy Garland'dır ve Harvey de onun oynadığı Harvey'in Kızları adındaki film.

ATS barı ne oluyor peki?

Bar değil, o da bir şarkı. Judy Garland'ın filmdeki ünlü şarkısı. Atchison, Topeka ve Santa Fe. Bir demiryolunun adı.

Şimdi Levant'ın, Kazım'ın adamlarının kolaylıkla deşifre edebilecekleri bir mesajı neden gönderdiği anlaşılıyor, dedi Bock. "Onları Cezayir yönünde gittiğine inandırmak istedi."

Oysa tam aksi yöne gidiyorlar.

Levant, MaliCezayir sınırının güvenli olmadığı tahmininde haklıydı. Kazım kadar acımasız insanlar uluslararası yasaları hiçe sayarlar. Adamlarımızı tek tek öldürene kadar kovalayacaklardır.

Demiryoluna vardıktan sonra ne yapacaklar acaba?

Belki de bir tren çalarlar, dedi Bock.

Mantıklı, ama gün ışığında mı?

Adamınız Pitt'in mesajı o kadar değildi.

Lütfen devamını da okuyun.

Devamı şöyle: 'Amiral'e Gary, Ray ve Bob'un eğlenip oynamak üzere Brian'ın evine gittiklerini bildirin.' Bunu da yorumlayabilir misiniz?

Sandecker bir an düşündü. "Pitt yine film şifresine devam ediyorsa, Gary, Gary Cooper olmalı. Ray da Ray Milland."

İkisinin birlikte oynadığı bir film hatırlıyor musunuz?

Elbette. Dirk mesajını neon lambalarıyla verseydi bu kadar açık olabilirdi. 1939'da Beau Geste adında bir filmde oynamışlardı.

Çocukken görmüştüm, dedi Bock. "Fransız Yabancı Lejyonunda üç kardeş.."

Brian'ın evi kale demek olmalı.

Fort Foureau tehlikeli atık arındırma tesisi olamaz.

Bölgede başka bir kale var mı?

Bock önündeki haritalara baktı. "Evet, tesisin birkaç kilometre batısında eski bir Lejyon kalesi. Massarde'nin tesisi adını ondan alıyor."

Karanlık basana kadar orada kalmak niyetindeler sanırım.

Albay Levant'ın yerinde olsaydım ben de öyle yapardım.

Yardıma ihtiyaçları olacak, dedi Sandecker.

Sizi de bunun için aramıştım. Başkanı bir Amerikan özel Kuvvet ekibi göndermesi için ikna etmelisiniz.

Durumu Genel Sekreter Kamil ile konuştunuz mu? O Başkan karşısında benden daha etkilidir.

Ne yazık ki, acele bir toplantı için Moskova'ya gitmiş. Bu durumda sizden başka başvuracağım kimse yok.

Ne kadar zamanımız var?

Hemen hemen hiç. Çölün o bölgesinde iki saat sonra güneş doğacak.

Elimden geleni yapacağım, dedi Sandecker. "Umarım Başkan henüz yatmamıştır. Yoksa uyandırıldığı için küplere binecektir."

Earl Wiilover, "Başkanı gecenin bu saatinde görmek istemek için aklını kaçırmış olmalısın," dedi.

Sandecker Başkanın kruvaze elbiseli, pantolonu ütülü Genel Sekreterine baktı. Adam bürosundan hiç çıkar mıydı acaba? Yoksa ayakta mı uyurdu? "Earl, inan bana, acil bir şey olmazsa buraya gelmezdim."

Ülkenin güvenliğini tehlikeye düşüren uluslararası bir kriz olmadıkça Başkanı uyandırmam.

Sandecker o ana kadar kendine hakim olmuştu ama artık daha fazla dayanamayacaktı. "Peki, kendisine Beyaz Saray bekleme odasında çok öfkeli bir vergi mükellefi olduğunu söyle."

Sen gerçekten çıldırmışsın.

Evet, odasına çıkıp kendisini ben uyandıracak kadar hem de.

Willover patlayacak gibiydi. "Böyle bir şeye kalkış da, Gizli Servise tutuklatayım seni."

Başkan bir an önce harekete geçmezse içinde kadın ve çocukların da bulunduğu pek çok masum insan ölecek.

Ben bu hikâyeyi her gün en az bir kere dinlerim.

Ve kurbanlarla alay edersin, öyle mi?

Her şeye bir yanıtın var, değil mi, küstah herif. Canım istediği zaman seni beş paralık ederim. Anladın mı?

Sandecker adamın nane kokan soluğunu duyacak kadar yaklaştı. "Bak, Earl. Başkanın görevi bir gün sona erecek ve sen yine o burun kıvırdığın halkın arasına döneceksin. O zaman kapını çalacak ve seni kendi ellerimle parçalayacağım."

Bundan hiç kuşkum yok, dedi tanıdık bir ses.

Sandecker ile Willover arkalarına dönünce pijamasıyla duran Başkanı gördüler. Elindeki tabaktan sandviç yiyordu.

Mutfaktan bir şeyler alırken kızgın seslerinizi duydum, dedi. Sandecker'e baktı. "Bana da neler olduğunu söyleseniz, amiral."

Willover, Sandecker'in önüne geçti. "Önemli bir şey değil, efendim."

Buna ben karar vereyim, olmaz mı, Earl? Evet, amiral, anlat bakalım.

Önce size bir şey sorayım, Sayın Başkan. Fort Foureau operasyonunun son gelişmelerini biliyor musunuz?

Başkan, Willover'e baktı. "Pitt ile Giordino'nun Cezayir'e kaçmayı başardıklarını ve Yves Massarde'nin tehlikeli atık tesisinde yaptıkları hakkında çok önemli bilgiler sağladıklarını biliyorum."

Buna tepkinizin ne olduğunu öğrenebilir miyim?

Avrupalı ve Kuzey Afrikalı hukuk temsilcilerini toplayıp bir hareket planı hazırlanması için uluslararası bir çevre meclisi toplanmasını isteyeceğiz, dedi Willover.

Şu halde... Sayın Başkan, sizin 'gidip kendimiz orayı yerle bir ederiz' dediğinizi sanıyordum.

Başkan, Willover'e doğru başını sallayarak, "Daha serinkanlı düşünceler hakim geldi," dedi.

Şu anda Fort Foureau'daki sızıntının kızıl akıntıyı genişlettiği bilinirken sadece oturup kunuşulacak demek?

Başkan yatak odasına doğru dönerek, "Bunu başka bir zaman tartışırız," dedi. "Earl bir randevu saati ayarlasın."

Earl size Tebezza altın madenleri konusunu da anlattı mı? diye Sandecker sordu.

Başkan duraksadı, başını salladı. "Hayır, bu adı hiç duymadım."

Pitt ile Giordino, Fort Foureau'da yakalandıktan sonra General Kazım ile Yves Massarde'nin pek bilinmeyen girişimlerinden birine götürüldüler. Bu altın madeninde siyasal muhalifler ve tutuklular tutsaklar gibi ölene kadar en insafsız koşullarda çalıştırılıyorlar. Bunlardan bir kısmı Massarde'nin mühendisleri ve aileleri. Memleketlerine dönüp durumu açıklamamaları için orada ölüme terkediliyorlar. Adamlarım kayıp Dünya Sağlık Örgütü ekibini de orada buldular. Hepsi aşırı çalışmaktan ve açlıktan ölüm halindeytnişler.

Başkan soğuk bir tavırla Willover'e baktı. "Pek çok konuda bilgilendirilmediğimi görüyorum," dedi.

Ben öncelikli konuları seçiyorum.

Peki sonra? diye Başkan, Sandecker'e sordu.

Sizden özel bir Kuvvet istemenin yararsızlığını bilen Hale Kamil yine yardımımıza koştu ve Birleşmiş Milletler ekibini gönderdi. Albay Levant ile adamları Pitt ve Giordino'nun rehberliğinde madenlerin yakınına indiler, başarılı bir baskından sonra yirmi beş yabancı uyruklu erkek, kadın ve çocuğu kurtardılar...

Madende çocuklar da mı çalıştırılıyormuş? diye Başkan amiralin sözünü kesti.

Sandecker başını salladı. "Fransız mühendislerin çocukları. Aralarında Dünya Sağlık ekibinden Amerikalı Dr. Eva Rojas da varmış."

Baskın başarılıysa acil olan ne? diye sordu Willover.

Cezayir'den oraya geldikleri uçak Tebezza pistinde Mali hava Kuvvetlerine bağlı uçaklarca tahrip edilmiş. BM gücü ve kurtarılan tutsaklar Mali'nin ortasında sıkışıp kalmışlar. Kazım'ın askerlerinin onları bulup hepsini öldürmesine ancak birkaç saat kaldı.

Çok karamsar bir tablo çizdin, dedi Başkan. "Cezayir sınırına varmaları olasılığı yok mu?"

Varsalar bile bunun bir önemi olmayacak. Kazım, Tebezza ve Fort Foureau'nun gerçek yüzünün açığa vurulmaması için sınır falan tanımıyacak. Konuşmamalarını sağlamak için askerlerini Cezayir'in içlerine göndermekten asla kaçınmayacaktır.

Başkan düşünüyordu. Sandecker'in sözlerini gözardı edemezdi. Willover'in ne önereceğini de çok iyi biliyordu. Ama geri kalmış bir ülkenin despotunun masum yabancıları öldürmesi olasılığı karşısında da eli kolu bağlı duramazdı.

Kazım, Saddam Hüseyin kadar kötüdür, diye mırıldanarak Willover'e döndü. "Bu kere başımı kuma sokmayacağım, Earl. Üç Amerikalı da içlerinde olan pek çok insanın yaşamı sözkonusu. Yardım etmemiz gerekiyor."

Ama, Sayın Başkanım...

'Tampa'da Özel Kuvvetler Komutanlığında General Halverson'la bağlantı kur. Acil bir operasyon için hazır olsun." Başkan Sandecker'e döndü. "Bu işi nasıl koordine etmeyi düşünüyorsun, amiral?"

UNICRATT komutanı General Bock, Albay Levant'la bağlantıda, General Halverson'u en son durum konusunda bilgilendirebilir.

Başkan tabağını bırakıp ellerini Willover'in omuzlarına koydu. "Senin öğütlerine değer veririm, Earl, ama bu kez harekete geçmem gerek. Bir taşla iki kuş vurur ve operasyon başarılı olmazsa eleştirilerin ancak yarısına muhatap oluruz. Özel Kuvvetlerimizin gizlice Mali'ye girip BM ekibiyle tutsakları kurtarmasını istiyorum. Sonra Massarde ile Kazım neye uğradıklarını anlamadan hemen oradan çıksınlar. Belki ondan sonra Fort Foureau tesisini yok etmenin bir yolunu buluruz."

Sandecker güldü. "Sizi tam olarak destekliyorum."

Willover, Başkana, "Söyleyeceğim hiçbir şey fikrinizi değiştirtmeyecek sanırım," dedi.

Hayır, Earl. Başkan sandviç tabağını aldı. "Gözlerimizi yumup sonucu bekleceğiz."

Ya kaybedersek?

Kaybedemeyiz.

Willover merakla Başkana baktı. "Neden, efendim?"

Çünkü kâğıtları ben dağıtıyorum ve Kazım ile Massarde gibi pisliklerin canlarına okuması için Özel Operasyon Kuvvetlerime güveniyorum.

***

Washington'un birkaç kilometre batısında Maryland'da çevredeki düz tarım toprakları ortasında yükselen büyük bir tepe vardır. Oradan geçenler bunu doğanın jeolojik bir garipliği olarak görürler. Oysa hemen hemen hiçbiri bunun İkinci Dünya Savaşı sırasında başkentin politikacıları ve askeri liderleri için yeraltında yapılan sığınak ve komuta merkezinden çıkan topraklardan gizlice yapıldığını bilmez.

Soğuk savaş sırasında da çalışma hiç bitmemiş ve yeraltındaki bu yere ülkenin 1600 yıllarında ilk kez doğu kıyılarına yerleşenlerinden başlayarak ulusal kayıtlar ve eserlerinin bulunduğu bir de depo yapılmıştır. İç alan o kadar geniştir ki, metreyle değil, kilometrekareyle ölçülür. Var lığını bilen bir avuç insan burasını Arşiv Koruma Deposu AKD olarak bilir.

Deponun sonsuz gibi görünen arşiv depo sandıklarında binlerce sır gömülüdür. Sadece birkaç bürokratın bildiği garip bir nedenle deponun gizli belge ve maddelerinin bulunduğu bölümleri halka asla açılmayacaktır. Amelia Earhart ile Fred Noonan'ın kemikleri ve onların Saipan'da idam edilmelerinin Japon belgeleri, her iki Kennedy suikastinin gizli komplo dosyaları, Amerikan uzay roketi ve mekiği kazalarındaki Sovyet sabotajı dosyaları ve onlara Çernobil'de misilleme yapıldığının kayıtları ve daha pek çok şey bir daha günışığını görmemek üzere burada depolanmıştır.

St.Julian Perlmutter araba sürmediği için bir taksiyle Maryland'ın küçük Fort Forestville kasabasına gitmişti. Orada yarım saat bir otobüs durağında bekledikten sonra kendisini bir Dodge kamyonet aldı.

Resmi aynalı güneş gözlüğü takmış olan bir devlet güvenlik ajanı olan sürücü, "Bay Perlmutter," dedi.

Benim.

Lütfen içeri girin.

En son tartıldığında yüz seksen kilo gelen Perlmutter bütün bu gizlikapaklılığın çocukça bir oyun olduğunu düşünerek arabaya bindi. "Kimliğimi görmek istemez misiniz?"

Bir Afrika Amerikalısı olan sürücü başını salladı. "Gerek yok. Bu kasabada bu tanıma uyan sizden başka kimse yoktur."

Senin bir adın var mı?

Ernie Nelson.

Hangi örgüttensin? Ulusal Güvenlik mi? Federal Büro mu? Özel Sırlar mı?

Bunu söylemeye yetkili değilim.

Gözlerimi bağlamayacak mısın?

Nelson başını salladı. "Hayır. Tarihi belgeleri araştırma isteğiniz Başkan tarafından onaylandığına göre buna gerek yok. Bugün göreceklerinizi açıklamayacağınıza güvenilir sanırım."

Dosyamı inceleseydiniz bunun AKD'ye dördüncü ziyaretim olduğunu görürdünüz.

Ajan bir daha konuşmadı. Ana yoldan bir yan yola saptı, bir güvenlik kapısında kimliğini göstererek içeri girdi. İki kapıdan daha geçtikten sonra tavukları, domuzları ve ipe asılı çamaşırlarıyla bir çiftliğin ambarı gibi bir yapının önünde durdular. Ambara girince geniş beton bir rampadan yeraltına girdiler. Ajan arabayı sonunda vardıkları güvenlik istasyonunun önünde durdurdu.

Perlmutter neler yapması gerektiğini biliyordu. Arabadan inip kenardaki golf arabasını andıran elektrikli araca bindi. Beyaz önlüklü bir arşivci Perlmutter'in elini sıktı.

Frank Moore," diye kendini tanıttı. Sizi tekrar gördüğüme sevindim."

Ben de, Frank. Görüşmeyeli ne kadar oldu?

Buraya en son üç yıl önce gelmiştiniz. Sakito Maru üzerinde araştırma yapıyordunuz.

ABD denizaltısı Trout tarafından batırılan Japon kargo ve yolcu gemisi.

Hatırladığım kadarıyla Almanlara V2 roketleri taşıyordu.

Belleğin bayağı güçlüymüş.

Geçmiş ziyaretlerinizin kayıtlarını incelerken belleğimi tazeledim. Bu kez size nasıl bir yardımda bulunabilirim?

İç Savaş. Bir Konfederasyon zırhlısının esrarengiz kayboluşuna ışık tutacak her türlü belgeyi görmek istiyorum.

İlginç. Moore adamın elektrikli arabaya oturmasını işaret etti. "İç Savaş kayıtları buradan iki kilometre uzaktadır."

Perlmutter bulduklarını hükümetin izni olmadan yayınlamayacağını belirten bir kâğıdı imzaladıktan sonra yola koyuldular.

Perlmutter daha önceki ziyaretlerinde bu yeraltı kentinin büyüklüğünü görmüşse de, kilometreler boyunca dizi dizi uzanan rafları görünce yine şaşmaktan kendini alamadı. Bunlardan çoğu yabancı ülkelerden getirilmişti. Yalnız Nazi bölümü dört futbol sahası büyüklüğündeydi.

İç Savaş bölümü 15 metre yüksekliğinde üçer katlı dört binaydı. Moore, "Belgeler A Binasındadır," dedi. "B, C ve D binalarında silahlar, üniformalar ve bu eyaletler arasındaki savaşın ünlü kişilerine ait eşyalar bulunur."

Elektrikli arabadan inip A Binasına girdiler. Zemin katta bir dosya dolapları denizi vardı. "Konfederasyona ait bütün belgeler buradadır," dedi Moore. "Birlik belgeleri ise ikinci ve üçüncü katta. Nereden başlamak isterdiniz?"

'Texas zırhlısı hakkında herhangi bir şeyden."

Moore arabadan aldığı kitabı karıştırdı. "Konfederasyon denizcilik belgeleri karşı duvardaki mavi dosyalardadır."

Bu dosyalara yıllardır, hatta çoğuna oraya konduklarından beri el sürülmemiş olmasına karşın ortalık hiç de tozlu değildi. Moore, Perlmutter'in talihsiz zırhlı hakkında bilinen pek az bilginin bulunduğu dosyayı bulmasına yardımcı olduktan sonra bir masa ve iskemle gösterdi. "Oturup rahatınıza bakın. Siz incelemenizi yaparken benim de kurallar gereği başınızda bulunmam gerektiğini

biliyorsunuz artık."

Kuralları ezberledim bile.

Moore saatini gösterdi. "Araştırma yapma izniniz sekiz saat sonra sona eriyor. Ondan sonra büroya döneceğiz, oradan da yine arabayla tekrar Forestville' götürüleceksiniz. Anlaşıldı mı?"

O zaman hemen işe koyulayım.

Buyrun. Talihiniz açık olsun.

Perlmutter ilk saat dolduğunda iki gri madeni dosya dolabını taramış ve Konfederasyon gemisi Texas'ın kayıtlarının olduğu sararmış dosyayı ancak bulmuştu. Geminin özellikleri, görgü tanıklarının geminin görünüşü hakkında raporfarı, baş mühendisinin yaptığı bir çizim, subay ve mürettebatının adları. Texas'ın yaraladığı bir Birlik gemisindeki kuzeyli gazetecinin raporundan iki satır kesilmişti. Perlmutter İç Savaş batıkları üzerindeki yıllarca süren araştırmaları sırasında ilk kez sansürcünün makasına rastlıyordu.

bir koluna girmişti. İki gün iki gece yol aldıktan sonra kaptan yaptıkları yanlışlığı anlamıştı. Dönmeye çalışırlarken zırhlı karaya oturmuş ve ne kadar uğraşmışlarsa da, bir daha kurtaramamışlardı.

Subaylar yazın yağmurların nehiri yükseltmesini beklemeye karar vermişlerdi. Gemideki yiyecek sınırlıysa da, suyu nehirden sağlayabileceklerdi. Kaptan oradan geçen Tuareglerden altın karşılığı yiyecek almıştı. Çöl soyguncuları bu teknenin bitmez gibi görünen altın stokunu ele geçirmek için iki kez saldırıya kalkışmışlardı.

Ağustos geldiğinde tifo, sıtma ve açlık tayfaları kırmış, sonunda ayakta iki subay, başkan ve on gemici kalmıştı.

Perlmutter başını kaldırıp merakla düşündü. Beecher hangi başkandan söz ediyordu? Çok garip bir şeydi bu.

Beecher kendisiyle dört silahlı tayfanın zırhlının filikalarından biriyle dış dünyadan yardım aramak için nehrin aşağısına gönderildiklerini anlatıyordu. Yalnızca Beecher, Nijer Nehrinin ağzına kadar varabilmişti. Oradaki İngiliz ticaret noktasındaki tüccarlar kendisini iyileştirdikten sonra İngiltere'ye göndermişlerdi. Beecher burada evlenmiş ve Yorkshire'da çiftçiliğe başlamıştı.Texas'in işlediği korkunç suç nedeniyle asılacağından emin olduğu için bir daha doğum yeri olan Georgia'ya dönmemiş ve şimdiye kadar korkusundan ağzını açmamıştı.

Adamın son nefesini vermesinden sonra karısı ve doktoru bunların ölüm halindeki birinin saçmaları olduğunu söylemişlerdi. Haberin gazetede çıkmasının tek nedeninin o gün haber kıtlığı çekilmesi olduğu anlaşılıyordu.

Perlmutter yazıyı bir kere daha okudu. Kadın ve doktorun kuşkularına karşın hikâyeyi kabul etmek istediyse de, Texas'ın tersaneden çıkmadan hemen önceki kayıtlarına baktığında Clarence Beecher diye bir tayfanın kaydı olmadığını görünce içini çekerek dosyayı kapattı.

Buradaki çalışmam bitti, dedi. "Şimdi de Birlik donanması kayıtlarını görmek istiyorum."

Moore dosyaların yerlerine yerleştirilmesine yardım ettikten sonra onu çelik bir merdivenden ikinci kata çıkardı. "Hangi yılın hangi ayı?" diye sordu.

Nisan 1865.

Perimutter, Texas'ın Richmond'dan demir aldığı 2 Nisan 1865 gününden araştırmasına başladı. Kendine özgü araştırma yöntemleri vardı. İpuçlarını onun kadar inatla ve ustaca izleyebilen başka biri yoktu. Savaşın resmi raporlarıyla işe başladı. Bunlar bitince James Nehri kıyısındaki görgü tanıklarının ve diğer Birlik gemilerindeki tayfaların ifadelerini inceledi. İki saatte altmış mektup ve on beş günlük okumuştu.

Perimutter ipucunu bulunca arkasını götürmeye başladı. Önemsiz görünen bir bilgi insanı başka bir bilgiye götürdükçe hikâye inanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Daha fazla ileri gidemeyince Moore'a, "Ne kadar zamanım var?" diye sordu.

İki saat on dakika.

Burada işim bitti.

Şimdi nereye bakmak istersiniz?

Edwin McMasters Stanton'un özel mektup ve belgelerine.

Moore başını salladı. "Lincoln'un Savaş Bakanı. Onun hakkında neler olduğunu bilmiyorum. Kâğıtları hiçbir zaman tam olarak kataloglanmamıştır. Ama yukarda ABD devlet belgeleri katında olacak."

Stanton dosyaları tam on dosya dolabını dolduruyordu. Perimutter yerinden kalkmadan çalışmaya koyuldu. Stanton'un savaş sonlarına doğru Lincoln'la ilişkisi hakkında pek az belge vardı. Savaş Bakanının Başkanını sevmediği ve Lincoln'un katili John Wilkes Booth'un günlüğünün bazı sayfalarını yok ettiği biliniyordu. Booth'un yardakçıları hakkında da hiçbir belge bırakmamıştı geriye.

Zamanının dolmasına kırk dakika kala Perimutter aradığını buldu.

Bir dosya dolabının en arkasında zamanla sararmış ama mührü henüz sağlam bir paket buldu. Tarihi 9 Temmuz 1865'ti. Booth'un suikast yardakçıları Mary Suratt, Lewis Paine, David Harold ve George Atzedot'un asılmalarından iki gün sonra. Tarihin altında, "Ölümümden yüz yıl geçmeden açılmayacak" yazıyordu. İmza Stanton'undu.

Perimutter bir masa başına oturdu, mührü kopardı, paketi açıp içindeki kâğıtların okumaya başladı.

Okurken zamanda geriye gitmişti sanki. Yeraltı binasının serinliğine karşın alnında terler birikmişti. Kırk dakika sonra sonuncu kâğıdı da bir yana iterken elleri titriyordu. Ağır ağır başını sallayarak uzun zamandır tuttuğu soluğunu bıraktı.

Aman Tanrım, diye mırıldandı. Moore, "İlginç bir şey mi buldunuz?" diye sordu. Perlmutter yanıt vermedi. Önündeki eski kâğıtlara bakarak birkaç kez, "Aman Tanrım," diye söylendi.

Bir kum tepesi ardında yatmışlar, kumlar arasında sonsuza kadar uzanan boş demiryoluna bakıyorlardı. Şafak öncesi karanlıkta tek ışık Fort Foureau tesislerinin uzaktaki ışıklarıydı. Demiryolunun bir kilometre ötesinde terkedilmiş Yabancı Lejyon kalesinin kara gölgesi, gökyüzüne eski bir korku filmindeki bir şato gibi yükselmekteydi.

Çöldeki çılgın kaçış herhangi bir olay olmadan geçmişti. Tutsaklar kamyonların sarsıntısından rahatsız olmuşlarsa da, kurtuldukları için şikâyet etmeyecek kadar mutluydular. Fairweather'in rehberliğinde eski Taoudenni tuz yataklarından güneyde Timbuktu'ya uzanan eski zamanların deve

kervanı yolunu izlemişlerdi.

Pitt ile Levant yol boyunca bir kere durup jet uçaklarının eşliğinde görünmeyen bir helikopterin motor sesini dinlemişlerdi. Uçaklar kuzeye, Tebezza ve Cezayir sınırına doğru uçuyorlardı. Pitt'in tahmin ettiği gibi Malili hava Kuvvetleri pilotları konvoyun üzerinden geçip gitmişler, avlarının hemen altlarında olabileceğini akıllarına bile getirmemişlerdi.

Pitt, "Araçları saklamak için bir saatimiz var," dedi. "Kaleye girsek iyi olacak."

Kum aracıyla diğerleri demiryolunu geçip kalenin yanına vardılar. Kalenin yüksek ahşap kapıları bir hafta önce bıraktıkları gibi aralıktı. Levant adamlarını çağırıp kapıları ardına kadar açtırdı.

Albay, adamlarınız demiryolundan buraya kadar olan tekerlek izlerini silseler iyi olur, dedi. "Meraklı bir göz böylece Mali askeri araçlarının çölden gelip sonra demiryolu üzerinden tesise doğru gittiğini sanabilir."

Güzel fikir. Böylece kendi devriyelerinden biri sanırlar.

Giordino ile diğer subaylar emir almak için albayın çevresini sardılar.

İlk işimiz kamyonları kamufle etmek ve kadınlarla çocuklara sığınacak bir yer bulmak olacak, dedi Levant. "Sonra kaleyi bir saldırıya hazırlamalıyız."

Buradan ne zaman çıkmayı düşünüyorsunuz? diye İsveç aksanlı bir subay sordu.

Levant, Pitt'e döndü. "Ne diyorsunuz, Bay Pitt?"

Buradan dışarı doğru giden ilk treni karanlıkta durdurup ödünç alırız.

Smythe, 'Trenlerin haberleşme sistemleri vardır," dedi. 'Treni kaçırmaya kalkışırsanız makinist bunu derhal haber verecektir."

Alarma geçen Malililer de demiryolunu kapatacaklardır, dedi İsveç aksanlı subay.

Siz işin orasını Giordino ile bana bırakın. Biz sessizce tren kaçırma eski sanatını tâ... ne zamandan beri uyguluyoruz, Al?

Giordino, "En az geçen perşembeden beri," dedi.

Smythe, Levant'a baktı. "İkinci bir direnme hattı hazırlamak yararlı olabilir."

Levant kalenin iç tarafına baktı. "Bu duvarlar roketlere ya da ağır toplara dayanmak üzere yapılmamış. Kazım burasını yarım saatte yerle bir eder. Onun için bu halini bozmamak çok daha iyidir."

Malililer bu kez çaresiz sivilleri bulmayacaklar karşılarında, diye Smythe ısrar etti. "İki kilometre çevremiz dümdüz arazi. Saldıranların saklanabilecekleri hiçbir yer yok. Hava saldırısından geriye kalanlarımız Kazım'a burasını ele geçirmeden ağır kayıplar verdirebiliriz."

Dua et de yakınlarda tankı olmasın, dedi Giordino.

Duvarlara gözcü yerleştirin, diye Levant emretti. "Sonra yeraltına inen bir dehliz gibi bir şey arayın. Buraya geldiğimden hatırladığım kadarıyla yeraltında bir cephanelik vardı."

Levant'in dediği gibi kalenin bir odasında alt kata inen merdivenleri buldular. Aşağıdaki iki küçük oda boştu. Tebezza tutsakları hemen buraya indirildiler. Sağlık ekibi ciddi durumda Olanlara

baktılar.

Araçlar kısa zamanda kumla örtülmüştü. Güneş duvarları ısıtmaya başladığında kale yine eski terkedilmiş görünümüne kavuşmuştu. Levant'in karşısındaki en büyük sorun gece olmadan görülmek ve hava saldırılarına açık olmaktı. Kendini güvenlikte hissedemiyordu. Arındırma tesisinden Moritanya yönünde bir tren hareket etmişti bile.

Pitt tavanı çökmüş garaj gibi bir yere girdi. Yıkıntılar altında sekiz on tane çelik dizel yakıtı varili vardı. Varilleri yoklayınca altı tanesinin dolu olduğunu gördü. Kapaklarını açarken Giordino geldi.

Yangın mı çıkarmaya niyetlisin?

Zırhlılar gelirse fena fikir olmaz. BM uçağıyla birlikte anti tank roketatarlar havaya uçtu.

Dizel yakıtını demiryolunu kuran ekip bırakmış olmalı.

Pitt parmağını yakıta sokup baktı. "Rafineriden çıktığı günkü gibi temiz."

Molotof kokteylinden başka ne işe yarar? diyen Giordino dudak büktü. "Ya da kaynatıp eski zaman şövalyeleri gibi duvarlardan aşağı boşaltmaktan?"

'Yaklaşıyorsun."

Bunlardan birini beş kişi bile kaldırıp duvara taşıyamaz.

Sen hiç mancınık ok gördün mü?

Hiç görmedim, dedi Giordino. "Bir resim çizmeni istesem çok mu aptal görünürüm?"

Giordino, Pitt'in gerçekten bir resim çizdiğini görünce şaşırdı. Pitt kınından çift kenarlı komando kamasını çıkarıp kumun üstüne bir çizim yaptı. Giordino onun ne yapmak istediğini anlamıştı.

Yapabilir miyiz dersin? diye sordu Pitt.

Neden olmasın? Kalede aradığın kadar kiriş var. Araçlar da naylon ipleri çekmeye yararlar. Ama gerilimi sağlamak güç.

Arka makasların yayları?

Giordino bir an düşünüp başını salladı. "İşe yarar mı dersin? Elbette yarar!"

Pitt çizimine bakarak, "Boşuna zaman kaybı herhalde," dedi. Kazım'in devriyelerinden birinin trenden önce buraya gelip de bizi bulmaları uzak olasılık."

Karanlık basana kadar on iki saat var. Oyalanacak bir şey olur.

Pitt kalkıp kapıya yürüdü. "Sen parçaları hazırla, benim yapacak bir iki işim var."

Pitt kalenin ana kapısını sağlamlaştıran adamların yanından geçti, prolayı öğrendi ve kalenin dış duvarlarına doğru yürüdü. Tesisin güvenlik istasyonuna doğru konteyner yüklü bir tren yaklaşıyordu. Hava da aydınlanmak üzereydi. Çölde bir süre yürüdükten sonra iki kum tepesi arasındaki çöküntüye vardı, gölgeler arasındaki yükseltiyi görünce içine atladı.

Avions Voisin bıraktıkları yerdeydi.

Giordino ile üzerini örttükleri kumlar yer yer açılmışsa da, Kazım'm uçaklarından görülmeyecek kadar gizliydi yine de. Arabanın kapısını açıp içeri girdi, marşa bastı. Motor hemen çalıştı.

Pitt bir süre orada kalıp eski arabanın işçiliğine hayranlıkla baktı. Sonra kontağı kapatıp dışarı çıktı, arabayı yine kumla örttü.

Yarım saat sonra kaleye döndü, parolayı söyleyip içeri girdi.

***

Pitt merdivenlerden cephaneliğe indi. İlk gözüne çarpan şey Eva' nın iyileşmekte olduğu oldu. Üstübaşı paramparçaydı, yüzü bitkin ve solgundu, ama kucağına aldığı küçük bir çocuğa yiyecek bir şeyler vermeye çalışıyordu. Pitt'e yenilenmiş gücünü ve kararlılığını gösteren bir ifadeyle baktı.

Oğlan nasıl? diye sordu Pitt.

Biraz yemek ve vitamin alırsa futbol oynamaya hazır sanırım.

Ben futbolu severim, diye fısıldadı oğlan.

Oğlanın mühendis olan babası gelip Pitt'in elini sıktı. Adam tam bir korkuluğa benziyordu. Ayağında kaba meşin sandallar vardı, gömleği paramparçaydı, pantolonunun beline bir parça ip geçirmişti. Yüzünde kapkara bir sakal vardı, başı sarılıydı.

Adım Louis Monteux.

Dirk Pitt.

Karım ve oğlum adına bizi kurtardığınız için size teşekkür ederim.

Daha Mali'den çıkmış değiliz, dedi Pitt.

Tebezza'da ölmekten daha iyi.

'Yarın bu saatte General Kazım'in erişemeyeceği kadar uzakta olacağız," diye söz verdi Pitt.

Kazım ve Yves Massarde. Adam yere tükürdü. "Birinci sınıf katildir ikisi de."

Massarde sizi ve ailenizi Tebezza'ya Fort Foureau'daki sahtekârlığı açıklamamanız için mi göndermişti?

Evet, tesisi planlayan ve inşa eden ilk bilim adamı ve mühendis ekibi inşaat bittikten sonra Massarde'nin tesisin kapasitesinden çok zehirli atık getirmeyi planladığını anlamışlardı.

Sizin işiniz neydi?

Atık maddeleri yok edecek termal reaktörün dizaynı ve kontrolü.

O çalışıyor, değil mi?

Monteux gururla başını salladı. "Evet. Hem de çok iyi. Dünyanın en büyük ve en etkili zehirden arındırma sistemidir. Fort Foureau'daki güneş enerjisi teknolojisi de alanının en üstünüdür."

Massarde nerede sapıttı peki? Nükleer ve zehirli atıkları gömmek için neden böyle yüz milyonlarca dolarlık tesisin arkasına saklanmaya gerek duydu?

Almanya, Rusya, Çin ve Birleşik Devletler, dünyanın yarısı yüksek düzey nükleer atık üretmektedirler. Nükleer bombaların üretiminden artakalan maddelerdir bunlar. Tüm nükleer atıkların yüzde birini oluşturmalarına karşın yine de atılacak bir yer bulunmayan milyonlarca litre mal vardır. Massarde bunların hepsini yok etmeyi teklif etti.

Ama bazı devletler atık depoları kurdular.

Çok az ve çok geç, diye Monteux omuzlarını silkti. "Fransa'nın Soulaines'deki yeni gömme alanı bittiği zaman artık dolmuştu bile. Sonra Washington'da, Richland'da Hanford tesisi var. Yarım yüzyıl sızdırmayacak depolar yirmi yıl sonra sızdırmaya başladılar. Yeraltı sularına milyonlarca litre radyoaktif atık karıştı."

Güzel bir düzen, dedi Pitt. "Massarde zehirli maddelerden kurtulmaya can atan devletler ve şirketlerle anlaşmalar yapıyor. Çölün ortasındaki Fort Foureau ideal bir alan olarak göründüğü için iç ve dış protestolara karşı Zateb Kazım ile ortaklık kuruyor. Sonra çok yüksek bedeller karşılığında atıkları dünyanın en kullanışsız arazisine taşıyıp termal zehirden arındırma tesisi maskesi altında gömüyor."

Basit ama mantıklı bir tanım. Siz bütün bunları nereden biliyorsunuz?

Arkadaşımla yeraltı deposuna girip nükleer atık varillerini gördük.

Dr. Hopper bize sizin orada yakalandığınızı söylemişti.

Bay Monteux, sizce Massarde, Fort Foureau'da gelen bütün atıkları yok edecek güvenilir bir tesis yapabilir miydi?

Kesinlikle. Massarde depreme dayanıklı kaya katmanlarında iki kilometre derinlikte depolar yapsaydı gerçek bir aziz mertebesine yükseltilebilirdi. Ancak kendisi yalnızca kârını ve çıkarını düşünen acımasız bir işadamıdır. Hastalıklı bir insandır, gizli bir yere sakladığı parası ve kudretiyle başı dönmüştür.

Pitt, "Yeraltı sularına kimyasal atıkların karıştığını biliyor muydunuz?"

Kimyasal mı?

Benim anladığım kadarıyla çölün bu kısmındaki binlerce ölümün nedeni suya karışan sentetik amino asit ve kobalt bileşimidir.

Monteux ürperdi. "Tebezza'ya geldikten sonra hiçbir şey duymadık. Desenize durum benim sandığımdan daha tehlikeli boyutlara ulaşmış. Ama daha kötüsü de olacak. Massarde nükleer ve zehirli atıkları düşük kaliteli varillere yerleştirdi. Tüm yeraltı deposuyla millerce çevresinin sıvı ölümle dolması yakındır."

Bilmediğiniz bir şey daha var, dedi Pitt. "Bileşim yeraltı sularıyla Nijer Nehrine, oradan da okyanusa taşınıyor. Burada sudaki tüm yaşamı ve oksijeni yok eden kızıl akıntı patlamasına neden oluyor."

Neler yapmışız biz? Massarde'nin ucuz ve tehlikeli bir operasyona girdiğini bilseydik buna asla izin vermezdik.

Pitt adama baktı. "Siz tesisin epey başlarında bulunmuş olmalısınız."

Monteux başını salladı. 'Tebezza'da bulunan bizler dış müteahhit ve danışmanlardık. Biz yalnızca fotovoltaik düzenle termal reaktörün planlanmasında ve inşaatında çalıştık. Kazılara pek ilgi duymadık. O, Massarde Şirketinin yürüttüğü apayrı bir projeydi."

ilk olarak ne zaman kuşkulandınız?

İlk başlarda hiç kuşkulanmadık. Massarde'nin işçilerine sadece meraktan sorduğumuzda gelen

atıkların arındırılmadan önce orada depolanacağını söylediler. Yeraltı inşaat işçileri dışında kimse bölgeye sokulmuyordu zaten. Tesisin artık sonlarına geldiğinde yalanı anladık.

Massarde'yi ele veren ne oldu? diye sordu Pitt.

'Termal reaktör başarılı bir denemeden sonra işletmeye hazır olduğunda yeraltı deposunun bitmiş olacağını tahmin ettik. O sırada Massarde'nin General Kazım'ın ucuz işgücüyle yaptırdığı demiryolu da bitmiş, zehirli atıklar gelmeye başlamıştı. Parabolik güneş kollektörlerini monte eden mühendislerden biri bir giriş kartı çalıp bir akşam yeraltı deposuna girdi. Orada kazının sonunun gelmediğini ve çıkarılan toprakların zehirli atıkları getiren konteynerlerle dışarı çıkarıldığını ve mağaraların nükleer atık varilleriyle dolu olduğunu gördü."

Massarde'nin kameralarında görüldüğümüzü bilmeden biz de bunu gördük, dedi Pitt.

Mühendis aramıza dönüp durumu anlattı. Çok geçmeden şirket memuru olmayan bizler ailelerimizle alınıp sırrın Fransa'ya ulaşmasını önlemek için Tebezza'ya götürüldük.

Peki, ani ortadan kayboluşunuz nasıl açıklandı?

'Tesiste bir yangın çıktığı ve hepimizin öldüğü bildirildi. Fransız hükümeti soruşturma yapmak istediyse de, Kazım soruşturmayı kendi hükümetinin yapacağını bildirerek yabancı müfettişleri Mali'ye sokmadı. Kuşkusuz, soruşturma falan yapılmadı ve ve bizim küllerimizin bir törenden sonra çöle serpiştirildiği bildirildi."

Pitt'in gözlerinin yeşili koyulaşmıştı. "Massarde işini biliyor, ama bir dizi yanlışlık yapmaktan da geri kalmadı."

Yanlış mı?

Pek çok insanı sağ bıraktı.

Siz yakalandığınızda onu görmüş müydünüz?

Pitt elini yanağındaki yaranın kabuğuna değdirdi. "Çok da sinirli biri."

Monteux güldü. "Armağanınız bu kadarla kaldığı için şanslısınız. Bizler toplanıp da madenlerde ölene kadar çalışacağımız söylenince kadınlardan biri Massarde'nin yüzüne tükürdü. Massarde kadını kocasının ve on yaşındaki kızının önünde gözleri arasında sıktığı tek kurşunla öldürdü."

Massarde hakkında ne kadar çok şey duyarsam ondan o kadar nefret ediyorum.

Komandolar bu gece bir tren kaçırıp Moritanya'ya kaçacağımızı söylediler.

Karanlık çökmeden Malili askerler bizi bulmazlarsa planımız öyle.

Biz aramızda konuştuk, dedi Monteux. "Hiçbirimiz Tebezza'ya dönmeyeceğiz. Hepimiz ölmeye hazırız. Madenlerde yeniden işkence çekmemeleri için karılarımızı ve çocuklarımızı öldürmeye karar verdik."

Pitt ona, sonra da cephaneliğin taş zemininde oturan kadınlar ve çocuklara baktı. "İşin oraya varmayacağını umalım," dedi.

***

Eva uyuyamayacak kadar yorgundu. Pitt'in gözleri içine baktı. "Sabah güneşinde benimle biraz yürür müsün?"

Açığa çıkmak yasak. Kale geçen trenlere ve geçebilecek uçaklara boş görünmeli.

Dün gece yoldaydık, son iki haftadır da hep yeraltında yaşadım. Güneşi görmem hiç mümkün değil mi?

Pitt hiçbir şey söylemeden kadını kucaklayarak yukarı taşıdı, oradan kalenin duvarlarına çıkararak yere bıraktı.

Eva'nın gözleri güneşten körleşmişti, yanına yaklaşan kadın komandoyu göremedi. "Aşağıya inmelisiniz," dedi kadın. "Albay Levant'ın emirleri."

Bir iki dakikalık, diye Pitt yalvardı. "Hanım uzun bir süredir mavi göğü görmüyordu." ,

Taktik ekip komandosu tüm silahlarıyla çok sert bir görünüşe sahip olabilirdi, ancak yine de bir erkeğin iki katı anlayış ve merhamete sahipti. Pitt'e yaslanan kadının halini görünce hemen yumuşadı. "İki dakika," dedi. "Sonra onu yine aşağıya indirin."

'Teşekkür ederim," dedi Eva. "Size minnettarım."

Eva gözlerini kapattı, başını arkaya dayayıp güneşi içine çekti. Pitt kadına baktı. Onu kucaklamak, tehlikeleri ve o an dışında her şeyi unutmak ve öpmek istiyordu.

Öptü de.

Eva uzun bir an erkeğin boynuna sarılıp öpüşüne karşılık verdi. Birbirlerine sarıldılar.

Sonunda Eva arkaya çekilip erkeğin yeşil gözlerine baktı. "Kahire' deki o yemekte sana karşı direnemeyeceğimi biliyordum," dedi.

Ben de seni bir daha göreceğimi sanmamıştım.

Kaçtıktart sonra Washington'a gelecek misin? Kaçmaları kesinmiş gibi konuşuyordu.

Benim dönüp kızıl akıntıyı önlememi isteyeceklerdir. Ya sen? İyi bir dinlenmeden sonra yine hastalıklarla mücadele etmek üzere başka bir gelişmemiş ülkeye mi gideceksin?

İşim bu, diye mırıldandı Eva. "Küçüklüğümden beri tek istediğim insanların yaşamlarını kurtarmada yardımcı olmaktır."

Aşka pek yer kalmıyor, değil mi?

İkimiz de işlerimizin tutsaklarıyız.

O sırada gözcü kadın geldi. "Artık aşağı inseniz iyi olur," dedi.

Eva, Pitt'in sakallı yüzünü kendine çekerek, "Seni istediğimi söylesem beni çok mu aşırı bulursun?"

Pitt başka bir şey söylemeden kadını alıp alt katta bir zamanlar mutfak ve yemekhane olan salonun yanındaki küçük odaya soktu. İçersi bomboştu. Bir an gözden kaybolup iki battaniye getirdi, yere yayıp kapıyı kilitledi.

Kapının altından giren ışıkta birbirlerini güçlükle görüyorlardı. Pitt kadını yine kolları arasına aldı. "Sana şampanya ve geniş yatak sunamadığım için özür dilerim," dedi.

Eva battaniyeleri düzeltti. "Gözlerimi kapatacağım ve yakışıklı sevgilimle San Francisco'nun en lüks otelinin en lüks dairesinde olduğumu hayal edeceğim."

Massarde'nin baş yardımcısı Felix Verenne patronunun yanına girdi. "İsmail Yerli, Kazım'ın karargâhından arıyor."

Massarde telefonu açtı. "Evet, İsmail, umarım iyi haberler vereceksin."

Ne yazık ki, iyi haberler yok, Bay Massarde.

Kazım BM komando takımını yakaladı mı?

'Yakalamak için önce bulması gerek. Tahmin ettiğimiz gibi uçakları yok edilmiş, ama çölde kayboldular."

Devriyeleri neden izleri bulamıyor?

Rüzgâr tüm izleri silmiş.

Madende durum nedir?

'Tutuklular ayaklandılar, nöbetçiler öldürüldü, araç gereç tahrip edilip bürolar parçalandı. Mühendisleriniz de öldürüldü. Madeni yeniden işletmek için altı ay gerekecek."

O'Bannion?

Ortadan yok oldu. Cesedi de yok. Adamlarım onun sadist ustabaşısını buldular ama.

Melike denilen Amerikalıyı mı?

'Tutuklular cesedini tanınmayacak derecede parçalamışlardı."

Baskıncılar O'Bannion'u bize karşı muhbir olarak kullanmak üzere alıp götürmüşlerdir, dedi Massarde.

Bunu söylemek için çok erken. Kazım'in askerleri tutsakları ancak sorguya çekmeye başladılar. Hoşunuza gitmeyecek bir haberim daha var. Sağ kalan muhafızlardan biri Pitt ile Giordino'yu tanıdılar. Her nasılsa geçen hafta madenden kaçıp Cezayir'e varmışlar ve BM baskıncılarıma geri dönmüşler.

Massarde yıldırım çarpmışa döndü. "Cezayir'e gittilerse dış dünyayla ilişki kurmuşlardır."

Ben de o fikirdeyim.

O'Bannion kaçtıklarını neden bildirmemiş?

Sizden ve Kazım'dan korkmuş olmalı. 400 kilometrelik çölü aç susuz nasıl aştıkları bilinmiyor.

Bizim madenimizi tutsaklarla çalıştırdığımızı Washington'daki üstlerine bildirmişlerse, Fort Foureau'nun sırrını da açıklamışlardır.

Ellerinde belge yok, dedi Yerli. "Bağımsız devletlerin sınırlarını yasadışı olarak geçip Mali devletine karşı suçlar işlemiş insanları hiçbir uluslararası mahkeme ciddiye almayacaktır."

Ama benim tesislerim muhabirler ve dünya çevre müfettişleriyle dolacaktır.

Bunda kaygılanacak bir şey yok. Kazım'a sınırlarını tüm yabancılara kapatmasını öneririm.

'Tesisi yaptırdıktan sonra Tebezza'ya attırdığım Fransız mühendis ve bilim adamlarını unutuyorsun. Onlar güvenliğe kavuşunca dünyaya kaçırılıp hapsedildiklerini anlatacaklardır. Daha da kötüsü, yasadışı atık depolama operasyonumuzu dünyaya açıklayacaklardır. Massarde Şirketi her taraftan

saldırıya uğrayacak ve ben şubem olan her ülkede mahkemeye verileceğim."

Hiçbiri tanıklık edecek kadar yaşamayacak, dedi Yerli.

Bundan sonraki adımımız nedir? diye sordu Massarde.

Kazım'ın keşif uçakları Cezayir'e geçtiklerinin izine rastlamadılar. Bu da onların henüz Mali'de olup kurtarılmayı beklediklerini gösterir.

Ve Kazım'ın Kuvvetleri onlara engel olacak.

Elbette.

Batıya, Moritanya'ya doğru gitmiş olabilirler mi? ' Yerli başını salladı. "Suyu olan ilk köyle aralarında bin kilometre varken, asla. Ayrıca o kadar uzağa gidecek yakıtları da olamaz."

Onlar durdurulmalı, İsmail. Hepsi yok edilmeli.

Yok edilecekler, diye Yerli söz verdi. "Size yemin ederim, Mali' den çıkamayacaklardır. Tek tek hepsi avlanacak. Kazım'ı kandırabilirler ama beni asla kandıramazlar."

***

Hacı Ali devesinin gölgesi altında oturmuş trenin geçmesini bekliyordu. Çölde turist gezdiren bir İngilizin anlattığı treni görmek için 200 kilometre uzaktaki köyünden oraya gelmişti.

Babası on dört yaşını yeni geçen Ali'nin ailenin iki devesinden birini almasına izin vermiş, kuzeye gidip bu büyük çelik canavarı kendi gözleriyle görmesini istemişti. Ali göklerde uçan uçakları, otomobilleri görmüşse de, fotoğraf makinesi, radyo ve televizyon kendisi için henüz esrarlarını korumaktaydılar. Ama bir lokomotif görmek ve kimbilir belki de dokunmak, köydeki bütün çocukları kıskandıracaktı.

Ali beklerken çay içiyor ve kaynamış şeker emiyordu. Üç saat sonra tren görünmeyince devesine binip ailesine çölün ortasında yükselen dev binaları anlatabilmek içim rayları izleyerek Fort Foureau'ya doğru yol almaya başladı.

Terkedilmiş olan Yabancı Lejyon kalesinin önünden geçerken merakından raylardan ayrılıp büyük kapılara yaklaştı. Yüksek kapılar sımsıkı kapalıydı. Ali devesinden atlayıp kaleye başka bir giriş aradı, ama yüksek duvarlardan başka bir şey görmeyince yine demiryoluna döndü.

Rayların üstünde durup uzaklara bakarken sıcak dalgaları arasında bir nokta görünmüştü. Nokta kendisine doğru yaklaşıyordu. Heyecanla, büyük çelik canavar, diye düşündü.

Ama sonra bunun lokomotif olamayacak kadar küçük olduğunu farketti. İçinde iki adam sanki raylar üstünde açık bir otomobil sürüyorlardı. Ali kenara çekilip devesinin yanına gitti. Az sonra rayları inceleyen iki adamı taşıyan motorlu otoray yanında durdu.

Adamlardan biri beyazdı. Arap olan diğeri, "Selamün aleyküm," dedi.

Aleyküm selam, diye Ali karşılık verdi.

Nereden geliyorsun, çocuk?

Araouane'den çelik canavarı görmeye geldim.

Çok uzun yoldan gelmişsin.

'Yolculuk kolay oldu," diye Ali böbürlendi.

Deven de çok güzel.

Babam bana en iyi devesini verdi.

Arap altın saatine baktı. "Çok beklemeyeceksin. Moritanya'dan gelen tren kırk beş dakika sonra buradan geçecek."

'Teşekkür ederim. Bekleyeceğim."

Eski kale içinde ilginç bir şey gördün mü?

Ali başını salladı. "İçeri giremedim. Kapılar kilitli."

İki adam şaşkın şaşkın birbirlerine bakarak Fransızca konuştular.

Arap, "Emin misin?" diye sordu sonra. "Kale hep açıktır. Biz onarım araçlarımızı orada saklarız."

Ben yalan söylemem. Kendiniz bakın.

Arap otoraydan inip kalenin önüne yürüdü. Birkaç dakika sonra dönüp beyaz adamla Fransızca konuştu.

Çocuk haklı. Giriş kapıları içerden kilitlenmiş.

Fransız hat memurunun yüzü ciddileşti. 'Tesise gidip bunu bildirmeliyiz."

Arap otoraya bindi. Ali'ye, 'Tren gelirken raylara yakın durma," dedi. "Deveni de sıkı tut."

***

Albay Marcel Levant bedevi çocukla hat bakıcısının kalenin dışını incelemelerini önlemek için bir şey yapamazdı. Bir düzine makineli tüfek meraklıların üstüne çevrilmişti. İkisini de vurup kaleye çekmek işten bile değildi ama Levant masum sivilleri öldüremezdi.

Otoray tesisin güvenlik istasyonuna doğru hızla uzaklaşırken, Smythe, "Ne diyorsunuz?" diye sordu.

Levant çocukla devesine baktı, ikisi de demiryolu kenarına oturmuşlar treni bekliyorlardı. "Otoraydakiler kalenin kapalı olduğunu Massarde'nin güvenlik memurlarına söylerlerse, silahlı bir devriye bekleyebiliriz."

Smythe saatine baktı. "Karanlığa daha yedi saat var. Ağır davranacaklarını umalım."

General Bock'tan yeni bir haber var mı?

Bağlantıyı kaybettik. Tebezza'dan gelirken telsizin devreleri arızalandı. Artık yayın yapamıyoruz, alıcımız da çok zayıfladı. Generalin son mesajı şifresi çözülemeyecek kadar karışıktı. Moritanya'da bir Amerikan özel operasyon birliğinin bizi bekleyeceği hakkında bir şeyler bildiriliyordu.

Levant inanmayarak baktı yüzbaşıya. "Amerikalılar yalnızca Moritanya'ya kadar mi geliyorlar? Ama oraya 300 kilometre var. Sınırı aşamadan saldırıya uğrarsak bize ne yararları dokunabilir ki?"

Mesaj karışıktı, efendim. Telsizcimiz elinden geleni yaptı. Yanlış anlamış da olabilir.

Amiral Sandecker'in Pitt'in şifresini çözüp çözemediğini bile bilmiyoruz. Bock bizim Cezayir'e gittiğimizi düşünüyor bile olabilir.

***

Pitt'in ayaklarını gördüğünde Giordino zırhlı personel araçlarından birinin altında makas yayını çıkarıyordu. "Nerelerdeydin?" diye homurdandı.

'Yaralılara bakıyordum."

Bu parlak fikrine baksan daha iyi edersin. Subay bölmesindeki tavan kirişlerini kullanabilirsin. Kuru ama sağlam hepsi de.

Sen iyi çalışmışsın.

Yazık ki, senin için aynı şey söylenemez. Bütün bunları nasıl birleştireceğini düşünmeye başlasan iyi edersin.

Pitt omzundaki küçük bir fiçıyı indirdi. "Sorun çözüldü bile. Yemekhanede yarım fiçı dolusu çivi buldum."

Yemekhanede mi?

Yemekhanenin yanındaki depo odasında açıkta duruyordu.

Giordino aracın altından çıkıp Pitt'in dağınık saçlarına, düğmeleri açık ceketine, bağları çözülü botlarına baktı.

Alaylı bir sesle, "Depoda açıkta olan yalnızca o fiçı değildi sanırım," dedi.

Hat bakım memurunun raporu Kazım'in Fort Foureau'daki güvenlik merkezine gelince, Kazım'in özel haber subayı Binbaşı Sid Ahmed Gowan kâğıdı şöyle bir okuyup bir kenara bıraktı. Raporda önemli bir şey görmemişti. Özellikle de o Türk İsmail Yerli'ye bildirecek kadar.

Gowan terkedilmiş bir kaleyle 400 kilometre kuzeyde aranan bir grup arasında bir ilişki kurmayı düşünememişti bile. Kalenin içerden kilitli olduğunda ısrar eden hat bekçileri kendilerini üstlerinin gözünde öne çıkarmaya çalışan iki kuşkulu muhbir olarak kulakardı edilmişlerdi.

Ancak saatler geçip de BM gücünden bir haber alınamayınca Binbaşı Gowan rapora bir daha baktı ve bu kez kuşkuları artmaya başladı. Genç ve zeki bir insandı. Kazım'in güvenlik Kuvvetleri içinde Fransa'da eğitim görmüş ve St. Cyr Askeri Akademisinden mezun olmuş tek subaydı. Liderini memnun edecek ve Yerli'yi amatör bir haberalma uzmanı olarak gösterecek bir fırsat geçmişti eline.

Telefonu açıp Mali hava Kuvvetleri komutanını aradı ve Tebezza' nın güneyinde bir keşif uçuşu yapılmasını ve özellikle de kumda tekerlek izleri aranmasını istedi. Bir güvenlik önlemi olarak da, Fort Foureau'ya, tesise girip çıkacak bütün trenlerin durdurulmasını bildirdi. BM Kuvvetleri gerçekten de çölü güneye inerek aşmışlarsa, belki de gündüz saatlerinde eski kalede saklanıyor olabilirlerdi. Yakıtları çok azalmış olduğuna göre herhalde karanlığı bekleyip Moritanya'ya doğru giden trenlerden birini ele geçirmeyi umuyorlardı.

Gowan'ın varsayımını doğrulayacak tek şey Tebezza'dan demiryoluna doğru uzanan tekerlek izleri olacaktı. Artık doğru yolda olduğundan emin olarak Kazım'ı arayıp araştırma operasyonuna getirdiği yeni analizi açıkladı.

***

Kalenin içinde en büyük işkence, zamandı. Herkes karanlığa kadar olan dakikaları sayıyordu. Saldırıya uğramadan geçen her saat Tanrının bir nimetiydi. Ama öğleden sonra dörde geldiğinde Levant çok büyük bir aksilik olduğundan emindi artık.

Kale duvarlarında dürbünüyle atık tesisine bakarken Smythe ile Pitt yanına geldiler.

Beni çağırtmışsınız, albay, dedi Pitt.

Levant dürbünü indirmeden, "Siz tesisteyken tren saatlerini incelemiş miydiniz?" diye sordu.

Evet, üçer saat arayla biri gelir, diğeri dönerdi.

Levant dürbünü indirip Pitt'e baktı. "O zaman dört buçuk saattir hiçbir trenin geçmemiş olmasına ne dersiniz?"

Bir hat sorunu, raydan çıkma, başka bir arıza olabilir.

Buna inanıyor musunuz?

Asla.

'Tahmininiz nedir?" diye ısrar etti Levant.

Bizim burada olduğumuzu bildiklerine bahse girerim.

'Trenleri bizim kaçmamızı engellemek için mi durdurdular?"

Pitt başını salladı. "Kazım ne yönde kaçtığımızı sonunda anlamışsa, devriyeleri demiryoluna giden tekerlek izleri arayacaklardır. O zaman da tren kaçırmak istediğimizi anlayacaklardır."

Malililer sandığımdan daha akıllıymışlar, dedi Levant. "Şimdi burada kıstırıldık ve durumumuzu General Bock'a bildirme olanağımız yok."

PembrokeSmythe hafifçe öksürdü. "Efendim, ben Amerikan Özel Kuvvetlerini bulmak için sınıra gitmeye ve onları buraya getirmeye gönüllüyüm."

Levant adamın yüzüne baktı. "Bu, ancak bir intihar olur."

Buradan birkaç kişi çıkarmanın başka yolu olmayabilir. Hızlı aracı alırsam altı saatte sınırda olurum.

Çok iyimsersin, yüzbaşı, dedi Pitt. "Ben çölün bu kısmından geçtim. Dümdüz ve kupkuru bir yolda gittiğini sanırken birden on metre aşağı bir çukura düşüveriyorsun. Kum tepeleri arasında sürat yapmak olanaksızdır. Moritanya'ya yarın sabah geç saatlerde varırsanız talihli sayılırsınız."

Ben rayların üstünden gitmeyi düşünüyordum.

O zaman da Kazım'in devriyeleri daha elli kilometre gitmeden bulurlardı sizi. Eğer daha şimdiden yolda barikat kurmamışlarsa.

'Yakıt sorununu unutuyorsun," dedi Levant. "Sen yolun üçte birini almadan yakıtın bitecektir."

Personel araçlarında kalan yakıtı da alabilirim.

Yine de çok tehlikeli, dedi Pitt.

Smythe omuzlarını silkti. "Sıkıcı bir yolculuktan başka bir şey değil."

Bunu yalnız başaramazsın, dedi Levant.

Geceleyin çölde hız yapmak çok tehlikeli olabilir, diye Pitt adamı uyardı. "İkinci bir sürücü ve yol gösteren biri gerek."

Ben yalnız gitmek niyetinde değildim, dedi yüzbaşı.

Kimi seçmiştin peki? diye Levant sordu.

Smythe gülerek Pitt'e baktı. "Ya Bay Pitt, ya da arkadaşı Giordino. Onlar çölü geçme dersini iyi öğrenmişlerdir."

Bir sivil Kazım'in devriyeleriyle çatışmada sana fazla yardımcı olamaz.

'Tüm zırh ve silahları çıkararak aracı hafifletmek niyetindeyim. Onların yerine yedek lastik, araç gereç ve yirmi dört saatlik su alırız. Silah olarak da tabanca."

Levant kendine özgü yöntemle planı düşündü. "Peki, yüzbaşı, aracı hazırlamaya başla," dedi.

Başüstüne, efendim.

Bir şey daha var.

Evet, efendim?

Serüvenini engellediğim için özür dilerim, ama yardımcım olarak sana burada ihtiyacım olacak. Yerine başka birini gönder. Teğmen Steinholm'u öneririm sana. Yanılmıyorsam bir zamanlar Monte Carlo Rallisine katılmıştı.

PembrokeSmythe yüzündeki düşkırıklığını saklamadı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sonra üstünü selamlayıp doğruca aşağı indi.

Levant, Pitt'e döndü. "Gönüllü olmak zorundasınız, Bay Pitt. Size emretme yetkim yok."

Albay, ben geçen hafta boyunca çölde kovalandım, susuzluktan ölme derecesine geldim, üzerime ateş edildi, ıstakoz gibi haşlandım ve karşılaştığım her serseriden suratıma tokat yedim. Bayan Pitt'in oğlu için son durak burası. Yerimden kımıldamaya niyetim yok. Teğmen Steinholm ile Al Giordino gider.

Levant gülümsedi. "Siz bir sahtekârsınız, Bay Pitt. Burada kalmanın kesin bir ölüm demek olduğunu siz de benim kadar biliyorsunuz. Arkadaşınıza kurtulma şansı vermek soylu bir jest. Size saygı duyuyorum."

Benim soylu jestlerle bir ilgim yok. Ben işi yarım bırakmayı sevmem.

Levant duvarların birinin altında biçimlenmeye başlayan garip makineye baktı. "Mancınığınızı mı yani? Bunun zırhlı araçlara karşı gerçekten işe yarayacağını sanıyor musunuz?"

Hiç merak etmeyin, görevini yapacaktır. Bütün sorun ne kadar iyi yapacağı.

***

Güneş battıktan hemen sonra aceleyle> doldurulmuş kum torbalarıyla diğer engeller ana kapının arkasından çekildi ve yüksek kapılar açıl di. Iriyarı, sarışın ve yakışıklı Avusturyalı Teğmen Steinholm direksiyonun ardına geçti.

Giordino zırhları çıkarılmış kum aracının yanında Pitt ile Eva'ya veda ediyordu. "Eyvallah, arkadaşım," dedi. "Senin yerine benim gitmem haksızlık oluyor ama."

Pitt, Giordino'yu kucakladı. "Yoldaki çukurlara dikkat et."

Sözler anlamsızdı. Her ikisi de ertesi gün öğle saatinde kalenin de, içindekilerin de yalnızca birer

anı olacaklarını biliyorlardı.

Eva, Giordino'yu yanağından öpüp eline plastiğe sarılmış küçük bir paket sıkıştırdı. "Yolda yiyecek bir şeyler hazırladım."

'Teşekkür ederim." Giordino gözlerinin sulandığını göstermemek için başını çevirdi. Yüzü birden gerginleşmişti. "Bas gaza," dedi Steinholm'a.

Teğmen başını salladı, vites değiştirdi, gaz pedalına bastı. Kum aracı açık kapıdan ok gibi fırladı.

Giordino dönüp arkasına baktı. Pitt kapının önünde durmuş, kolunu Eva'nın beline dayamıştı. Elini kaldırıp salladı. Levant bir emir verdi, komandolar kapıları kapatıp barikatları yerleştirdiler.

Binbaşı Gowan keşif helikopterinden beklediği raporu sonunda aldı. Levant'in konvoyunun tekerlek izleri demiryoluna kadar izlenmişti. Karanlık nedeniyle keşfe son verilmişti. Mali hava Kuvvetlerinin gece keşfi yapacak birkaç uçağı onarımdaydı. Ancak Gowan'ın başka bir araştırmaya ihtiyacı yoktu. Avının nerede saklandığını biliyordu. Kazımla bağlantı kurup değerlendirmesini bildirdi. Kazım kendisini hemen orada albaylığa terfi ettirip madalya vereceğini söyledi.

Gowan'ın operasyondaki görevi sona ermişti. Purosunu yaktı, ayaklarını masasının üstüne uzattı, çekmecesinde özel anlar için sakladığı pahalı Remy Martin şişesini çıkardı. Bundan daha özel bir an olacak değildi ya.

Operasyonun geri kalan bölümünde Gowan'ın kurnaz sezgi ve varsayımlarından yoksun kalmak Başkomutan General Kazım için büyük bir talihsizlikti. Kazım'ın haberalma şefine en çok ihtiyaç duyduğu sıra da yeni albay Fransız metresiyle birlikte Nijer kıyısındaki villasında tatile çıkmıştı.

***

Massarde telefonda İsmail Yerli'nin araştırma konusundaki raporunu dinliyordu. "En son durum ne?" diye sordu.

İsmail Yerli, Binbaşı Gowan'ın uzak görüşlü sezgisini benimseyerek, "Onları kıstırdık," dedi. 'Yollarını değiştirip Mali'nin içerlerine gittiler ama beni kandıramadılar elbette. Sizin çok yakınınızda, eski kalede kıstırıldılar."

Massarde derin bir soluk aldı. "Bunu duyduğuma çok memnun oldum. Kazım'in planları nedir?"

Başlangıç olarak teslim olmalarını istemek.

Ya bunu kabul ederlerse?

O zaman komandolarla subaylarını ülkesini istila etmek suçuyla mahkeme önüne çıkaracak. Hüküm giydikten sonra Birleşmiş Milletlerden ekonomik istemlere karşı rehine olarak tutulacaklar. Tebezza tutsakları Kazım'in kendi soruşturma odalarına alınacaklar ve orada icaplarına bakılacak.

"Hayır, benim istediğim çözüm bu değil. Tek çözüm onların hemen ortadan kaldırılmalarıdır. Hiçbirine konuşmasına fırsat verilmemeli. Daha fazla karışıklık istemeyiz. Kazım'ı bu işi hemen bitirmeye ikna etmelisin.

İsteği o kadar beklenmedik bir anda iletilmişti ki, Yerli bir an sustu. Peki,"" dedi sonra. ""Elimden geleni yapacağım. Kazım'ı helikopter saldırı birlikleri göndermeye kandıracağım. Neyse ki, bölgede manevra yapan dört ağır tankla üç piyade birliği var."""

Kaleye bu akşam saldırabilir mi?

Kuvvetlerini toplayıp bir saldırı düzenlemek için zamana ihtiyacı olacak. Bu da sabah olmadan yapılamaz.

Pitt ile Giordino'nun bir kere daha kaçmalarını önlemek için elinden geleni yapsın. "

Moritanya'ya girip çıkan trenleri bu yüzden durdurdum, diye İsmail yalan söyledi.

Şimdi neredesin?

Gao'da, Kazım'a armağan ettiğiniz komuta uçağına binmek üzereyim.

'Yerli, unutma, tutuklu istemiyorum."

Uçaklar sabahın saat altısında geldiler. BM taktik ekibi duvarların dibine bütün gece derin hendekler kazdıktan sonra müthiş yorgun, ama hazırlıklıydılar. Çoğu beklenen hava saldırısı için köstebekler gibi yuvalanmışlardı yerlerine. Yeraltı cephaneliğinde bir sahra hastanesi kurulmuştu. Fransız mühendisler ve aileleri tavandan düşecek molozlardan korunmak için masaların altına girmişlerdi. Kalenin duvarlarında yalnızca Levant, Smythe ve kum aracından çıkarılan Vulcan topu kum torbalarının arkasında bekliyorlardı.

Jetler görülmeden sesleri duyuldu ve alarm yezidi.

Pitt mancınık oku üzerinde son düzeltmeleri yakıyordu. Kamyon makas yayları bir dizi tahta kiriş üzerinde dikine yerleştirilmiş olup demiryolu araç gereci arasında bulunan bir forkjift aracının hidrolik kaldırma düzeneğiyle hemen hemen ikiye katlanacak kadar gerilmişti. Yaylara bağlı olan yarıya kadar dolu bir dizel variiinin.göğe bakan yüzüne bir dizi delik açılmıştı. Levant'm adamları varilin duvarı aşamayarak kalenin içine düşüp herkesi yakacağından korkarak, geriye çekildiler.

Levant sırtını kum torbalarına dayayıp gökyüzüne baktı. Uçaklar kalenin üç kilometre güneyinde, yerden beş yüz metre yükseklikte dönmeye başlamışlardı. Kalenin hava savunması olmadığından emin görünüyorlardı.

Gösterişi pratikliğe üstün tutan pek çok Üçüncü Dünya askeri lideri gibi, Kazım da Fransızlardan savaştan çok gösterişe yarayan çok hızlı Mirage jetleri almıştı. Komşu ülkelerin zayıf askeri güçlerinden korkacak bir şeyi olmadığı için, Kazım'in hava ve kara güçlerinin amacı isyancıların içini korkuyla doldurmaktı.

Mali saldırı güçleri tek görevleri devriyeye çıkmak ve asker taşımak olan hafif silahlı helikopterlerle destekleniyordu. Sadece avcı uçakları zırhlı araçları yok edecek roketleri atabilirlerdi. Ancak yeni lazer güdümlü bombalar yerine Mali pilotları eski tip taktik roketlerini gözleriyle görüp elle yöneltirlerdi.

Levam başlığındaki mikrofona, 'Yüzbaşı PembrokeSmythe, Vulcan ekibinin yanında bekleyin," dedi.

Hazırım ve bekliyorum, efendim.

İlk uçak saldırıya geçsin, diye talimat verdi Levant. "Geçtiği anda arkasından ateş edin. Zamanlamanız tamamsa topu hemen çevirip ikinci uçağı roketlerini atamadan vurursunuz."

Oldu, efendim.

Yüzbaşı sözünü ancak bitirmişti ki, baştaki Mirage diziden ayrıldı, 75 metreye kadar alçaldı. Ancak yer ateşinden kurtulmak için sağ sol dönüşler yapmamıştı. Pilot hedefine çok ağır yaklaştı ve

iki roketini bir an geç ateşledi.

Birinci roket kalenin üstünden geçti, ilerdeki kuma saplanıp patladı, ikincisi kuzey duvarına çarptı, üst kısmından iki metrelik bir delik açıp taşı toprağı aşağı alana yağdırdı.

Vulcan'ın mürettebatı uçak üstlerinden geçer geçmez ateş ettiler. Dakikada bin mermiye ayarlanan topun altı namlusu uçağı yirmi milimetrelik mermi yağmuruna tuttular. Uçağın kanatlarından biri sanki neşter vurulmuş gibi ikiye ayrıldı, Mirage yere düşüp parçalandı.

Uçak daha yere düşmeden top 180 derece savruldu ve kaleye doğru gelen ikinci jete ateşe başladı. Uçak ateşten bir top halinde paramparça oldu.

Sıradaki üçüncü uçak roketlerini korkudan çok erken salıp uzaklaşmıştı. Roketler uçağın iki yüz metre önüne isabet edip birer krater oluşturdular. Lidersiz kalan filo saldırıyı terkedip menziNhşmda amaçsızca dönmeye başladı. V.

Güzel, diye Levant top mürettebatını kutladı. "Şimdi ne yapabileceğimizi bildiklerine göre roketlerini daha uzaktan fırlatacaklardır."

Smythe, 'Yalnızca altı yüz mermimiz kaldı,'1 dedi.

Şimdilik israf etmeyin, topçular gizlensinler. Biraz sonra n^sil olsa biri yine dikkatsizlik edip fazla yaklaşacaktır.

Kazım telsizde heyecanlı seslerle birbirleriyle konuşan pilotlarını dinlemiş, komuta merkezi monitörlerinden video telefoto aracılığıyla çatışmanın başlamasını seyretmişti. Bu ilk savaşlarında kendilerine ateş eden bir düşmanla karşılaşan pilotların güvenleri çok sarsılmıştı. Korkmuş çocuklar gibi birbirlerine sesleniyorlar, talimat istiyorlardı.

Kazım öfkeden kıpkırmızı olarak haberleşme bölmesine geçti ve telsizde bağırmaya başladı. "Korkaklar! Ben General Kazım! Siz havacılar benim sağ kolum, benim cellatlarımsınız. Saldırıp! Cesaretini göstermeyen herkes yere inince kurşuna dizilecek ve ailesi cezaevine gönderilecektir!"

Mali hava Kuvvetleri pilotları onları öldürmeye kararlı bir düşmanla savaşmaktan çok sokaklarda kızlara gösteriş yapan tiplerdi. Fransızlar bu çöl bedevilerine hava savaşı taktiklerini öğretmek için gerçekten çalışmışlarsa da, geleneksel yöntemler ve kültürel görüşleri bu insanların etkin bir havagücü oluşturmalarını önlüyordu.

***

Levant sanki 'ölümsüzmüş' gibi kale duvarlarından saldırıyı bir kriket maçı sakinliğiyle seyretmekteydi. İlk iki uçak kaleye yaklaşmadan roketlerini ateşleyip hemen yükseldiler. Roketler demiryolunun öteki yanına düştü.

Düzenli bir saldırıda bulunup tüm güçlerini bir tek duvarı yıkmak için toplayacakları yerde rastgele atışlar yapıyorlardı. Ateşlerine karşılık almayınca atışları daha isabetli olmaya başlamıştı. Kale ağır yaralar alıyordu. Duvarlarda delikler açılıyor, duvarlar yıkılıyordu.

Levant'in tahmin ettiği gibi Malili pilotlar kendilerine güvenmeye başladılar ve roketlerini ateşlemek için kaleye daha çok yaklaştılar. Levant sığındığı taşın ardından çıkıp üstünü başını silkeledi.

Yüzbaşı Smythe, kaybınız var mı?

Herhangi bir kayıp bildirilmedi, albayım.

Vulcan'ın kendini gösterme zamanı geldi. Planınızı iyi yaparsanız, ikisini daha indirecek mermimiz var.

Uçaklardan ikisi çöl yönünden kanat kanada yaklaşınca işleri kolay laşmıştı. Top döndürülüp ateşlendi. Soldaki uçak bir anda alevler içinde kaldı, olanca hızıyla kumlara gömüldü.

İkinci uçak da alev topuna dönüştüğü anda top sustu. Mermileri tükenmişti. Uçak kalenin doğu duvarına tosladı, tören alanını bir taş yığını altında bırakıp subay bölmesine çarptı. İçerdekiler eski kalenin başlarına yıkıldığını sanmışlardı.

Çarpmanın şiddetinden Pitt de bir yana savrulmuştu. Toz toprak arasında öksürerek doğrulurken yanında birinin yattığını gördü.

'Tanrım..." diye inledi adam.

Pitt bunun patlamanın şiddetiyle kale duvarından aşağı uçan Pem brokeSmythe olduğunu gördü. Emekleyerek gidip gözleri kapalı adama baktı. Sağ olduğu ancak boyun damarından anlaşılıyordu.

Pitt ne diyeceğini bilemeyerek, "Yaran ağır mı?" diye sordu.

Sırtım, diye inledi yüzbaşı.

Pitt yıkılan duvara baktı. "Epey yüksekten düştün. Ama kırık bir kemik ya da bir kanama görmüyorum. Bacaklarını oynatabiliyor musun?"

PembrokeSmythe dizlerini hafifçe kaldırdı. "Belkemiğim yerinde neyse." Sonra elini kaldırıp Pitt'in arkasını işaret etti. Tören alanında tozlar yatışmaya başlamıştı ve adamlarının olduğu yerde yüksek bir moloz yığını vardı. "Çıkarın zavallıları oradan!" diye yalvardı. 'Tanrı aşkına, çıkarın onları oradan!"

Pitt yıkık tarafa bakınca koskoca duvarın bir moloz yığınına dönmüş olduğunu gördü. Bunun altında sıkışıp kalan hiç kimse pestil gibi ezilmemiş olamazdı. Sağ kalan olsa bile o yığın daha kaldırılamadan havasızlıktan boğulurdu. Pitt ellerinde hafriyat makineleri olmadan onları oradan zamanında çıkaramayacaklarını anlayınca ürperdi.

Ancak daha hareket edemeden yeni bir roket salvosu kaleye isabet edip yemek salonunu yerle bir etti. Tavan kirişleri alev almıştı. Şimdi bir tek kuzey duvarıyla her nasılsa büyük kapı ayakta kalabilmişti.

Dört uçak kaybeden, roketleri tükenen ve yakıtları azalan filo güneydeki üslerine dönmeye başlamıştı. Sağ kalan BM komandoları yeraltı sığınaklarından çıkıp çıplak elleriyle arkadaşlarını kurtarmaya girişti ler. Ancak bütün çabalarına karşın duvarın altında kalanların insan elleriyle kurtarılmaları olanaksızdı.

Levant duvardan inip emirler yağdırmaya başladı. Yaralılar sağlık ekibinin yanına aşağı gönderildiler. Eva ile diğer kadınlar hastabakıcılığa başladılar.

Sırtındaki ağrıdan yüzünü buruşturan Smythe kale içinde oradan oraya topallayarak koşuyor, herkese bir iki tatlı söz ediyordu. Çevrelerini saran dehşet ve ölüme karşın geleceklere dayanmak için şakacılığı elden bırakmıyordu:

Altı ölü ve üç ağır yaralıları vardı. Yedisi ayakta tedavi gördükten sonra yerlerine dönmüşlerdi.

Albay Levant durumu gözden geçirirken bundan çok daha kötüsü olabileceğini düşünüyordu. Ama hava saldırısının yalnızca başlangıç olduğunu da biliyordu. Kısa bir süre sonra 2000 metre uzaktaki dört tankın birinden güney duvarının hemen altına ateş edildi. Hemen ardından üç roket de arka arkaya duvara isabet etti.

Levant bir zamanlar duvar olan moloz yığınına çıkıp dürbünüyle baktı. "Fransız AMX30 tipi tanklar, S11 savaş roketleri atıyorlar," dedi Pitt ile Smythe'ye. "Bizi iyice yumuşattıktan sonra piyadeleri harekete geçecek."

Pitt yıkıntıya dönmüş kaleye baktı. 'Yumuşatacak bir şey kalmadı ki."

Levant yüzbaşıya döndü. "Bir gözcü dışında herkes cephaneliğe insın.

'Tanklar kapımıza gelince ne olacak?" df^e sordu Pitt.

O zaman sıra sizin mancınığınıza gelecek, dedi Smythe. "Bu lanet tanklara karşı koyacak başka silahımız yok." \

Pitt içini dalga dalga saran korkuyu dışarı vu\mamayı başardı. Bu ortaçağdan kalma antitank silahının işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. \

Dört yüz kilometre batıda gün tam bir sessizlik içinde doğdu. Issız çöllerde en küçük bir esinti bile yoktu. Tek ses kumlar arasında kara bir karınca gibi ilerleyen kum aracının susturuculu egzosundan geliyordu.

Giordino aracın bilgisayarında kum tepeleri çevresindeki dönüşleri dışında düz olarak ne kadar yol aldıklarını hesap ediyordu. Küçük ekrandaki dijital rakamlara göre Fort Foureau ile Moritanya sınırı arasındaki 400 kilometreyi yaklaşık on iki saatte almışlardı. Demiryolundan uzak kalmak çok zaman kaybetmelerine neden olmuşsa da, rayları izlemenin askerlerle karşılaşmak ya da jetler tarafından havaya uçurulmak tehlikeleri göze alınamayacak kadar çoktu.

Yolculuğun son üçte biri rüzgârdan savrula savrula cilalı kumlara dönüşmüş sert taş parçalarından oluşan bir düzlüktü. Kayalar bilya boyundan futbol topu boyuna kadardı ve araba sürmek cehennemden farksızdı; ancak buna karşın hızlarını azaltmayı düşünmediler bile. Kemiklerini parçalayacak kadar sert sallantılarda hep doksan kilometreyle gittiler.

Arkada bıraktıkları insanları düşündükçe yorgunluk ve ıstırap duymuyorlardı. Her ikisi de, onların en küçük bir kurtuluş umutlarının ancak Amerikan Özel Operasyon Kuvvetlerini bulmaya bağlı olduğunu biliyorlardı. Giordino'nun öğlene dönmek için verdiği söz aklından çıkmıyordu. Buna imkân olmayacak gibiydi.

Steinholm, "Sınıra ne kadar kaldı?" diye sordu.

Bilinmez. Çöle yol işareti koymazlar. Belki de geçtik bile.

Hiç olmazsa şimdi nereye gittiğimizi görecek kadar aydınlandı hava.

Malililerin bizi bulmaları da kolaylaştı ama.

Bence kuzeye, demiryoluna doğru gidelim. Yakıt bitti bitecek. Otuz kilometre sonra yürümek zorundayız.

'Tamam." Giordino bilgisayara bir daha baktı. "Elli derece kuzeydoğuya," dedi. "Böylece enine gidip demiryolunu keseriz. Moritanya'ya girmediysek, bir iki kilometre daha kazanırız bari."

***

Uçaklar saat on birde dönüp kaleyi yerle bir etmeye devam ettiler. Onların işi bitince dört tank başladı. Kazım'ın piyadesi de kaleye üç yüz metre yaklaşıp havanları ve keskin nişancılarıyla ateşe başladılar. Eski kalenin o alışılmış biçimi tümüyle yok olmuştu artık. Eski çağlardan kalan bir yıkıntıdan farksızdı.

General Kazım'in komuta uçağı yakınlardaki kuru bir göle indi. Yanında Genelkurmay Başkanı Albay Saghır Şeyh ve İsmail Yerli ile uçak; tan inen Kazım'ı Yüzbaşı Muhammed Batutta karşıladı. Yüzbaşı üç adamı bir ciple komutanı Albay Nouhoum Mansa'nın acele kurulmuş komuta yerine götürdü.

Onları iyice kıstırdın mı? diye sordu Kazım.

"Evet, generalim. Planım son saldırıya kadar kale çevresindeki hat larımızı sıkıştırmaktır."

"BM ekibine teslim olma çağrısı yaptın mı?"

"Dört kere. Her seferinde komutanları Albay Levant önerimi geri çe virdi."

"Eh, ölmek için bu kadar ısrarlıysalar, onlara yardım ederiz biz de."

Yerli üçayağa yerleştirilmiş teleskopla bakarak, "Aralarında sağ kal mış çok kişi olamaz," dedi. "Unufak edilmiş duvarlar. Hepsi yıkılan duI varların altında kalmış olmalılar."

Adamlarım savaşmak İstiyorlar, dedi Mansa. "Sevgili liderlerine ı kahramanlıklarını göstermek istiyorlar."

Kazım memnun olmuştu. "Bu fırsatı onlara vereceğim. Bir saat son? ra kaleye saldırı emrini ver."

Artık altmış beş komando ve sivilin sığındığı cephanelikte tavandan taş parçaları düşmeye başlamıştı. Merdiven yanında çömelmiş olan Eva kapı önünde patlayan havan bombasının şarapnel parçalarıyla omzundan yaralanan bir kadın komandonun yaralarını sarıyordu. Yeni bir patlama olunca vücuduyla yaralı kadını korudu. Birden kendini kaybetti, sonra gözlerini açınca yaralılar arasına uzatılmış olduğunu gördü. Pitt yanıbaşında elini tutarken bir sağlık eri de yarasına bakıyordu. Pitt'in sakalı tozdan bembeyazdı. Eva'nın gözlerini açtığını görünce güldü.

Aramıza hoşgeldin, dedi. "Merdiven çöktüğünde bizi epey korkuttun doğrusu."

Burada kıstırıldık mı?

Hayır, zamanı gelince çıkabiliriz.

Burası öyle karanlık ki.

'Yüzbaşı Smythe ile adamları ancak soluk alacağımız kadar bir delik açtılar. İçeri ışık girmiyor ama şarapnel de girmiyor."

Her tarafım uyuşmuş gibi. Hiç acı hissetmiyorum.

Genç bir İskoç olan sağlık eri güldü. "Size uyuşturucu verdim. O güzelim kemiklerinizi doğrulturken uyanmanızı istemedim."

Ne durumdayım?

Sağ kol ve omuzla bir iki kaburgada kırıklar, belki içte de bir şeyler var ama hepsi o kadar işte.

Çok dürüstsün, diyen Eva adamın esprisine gülmeye çalıştı.

Sağlık eri sağlam kolunu okşadı. "Böyle açık konuştuğum için özür dilerim, ama gerçeği bilmeniz iyi olur diye düşündüm."

'Teşekkür ederim."

İki ay dinlendikten sonra Manş'ı yüzerek geçebilirsiniz.

'Teşekkür ederim ama ben yine ısıtılmış havuzlara girmeye devam edeyim, bana yeter."

Yılgınlık nedir bilmeyen Smythe cephanelikte oradan oraya dolaşıp herkesi yüreklendirmeye çalışıyordu. Eva' nın yanına gelip çömeldi. "Demir gibi bir kadınmışsınız, Dr. Rojas."

Yaşayacağımı söylediler.

Bir süre çılgın seks yapamayacak, diye alay etti Pitt.

Kendine geldiğinde yanında olmak için ne vermem, diyerek sırıttı PembrokeSmythe.

Eva yüzbaşının şakasını kaçırmıştı. Adamın sözü bitmeden kendini kaybetti yine.

İkisi birden ciddileşerek birbirlerine baktılar. Yüzbaşı, Pitt'in sol kolunun altındaki tabancayı işaret etti.

Sonumuz gelince sen mi yapacaksın?

Pitt başını salladı. "Ben ona gerekeni yaparım."

Yanlarına gelen Levant adamlarının bu duruma daha fazla dayanamayacaklarını biliyordu. Ayrıca kadın ve çocukların ıstırap çektiklerini görmek profesyonel ruhunu yaralamaktaydı. Onları ve sevgili taktik ekibini bu acımasızca sürdürülen işkence altında görmekten nefret ediyor du. En korktuğu şey de, bombardımanın sona ermesinden sonra Malililerin ırza geçip kasaplıklarını seyretmek zorunda kalmasıydı.

Onların bin beş yüz kişi olduklarını sanıyordu. Kendi adamları ise yirmi dokuza inmişti. Ve karşılarında dört tank vardı. Daha ne kadar dayanabileceklerini bilemiyordu. Bir saat, belki de daha az. Savaşacaklardı, orası kesindi. Bombardıman lehlerine olmuş, duvarların molozu dışa döküldüğü için dışardan tırmanmak güçleşmişti.

Yüzbaşı Smythe'ye, "Onbaşı Wadilinski Malililerin düzene girip gelmeye başladıklarını bildiriyor," dedi. "Saldırı her an başlayabilir. Merdiven girişini genişletin ve ateş kesilir kesilmez dışarı fırlamaya hazır olun."

Derhal, albayım.

Levant, Pitt'e döndü. "Eh, Bay Pitt, icadınızı deneme zamanı geldi sanırım."

Pitt kalkıp gerindi. "Eğer paramparça olmamışsa."

Bir iki dakika önce baktığımda henüz yıkılmamış duvar parçası altında sapasağlam duruyordu.

Pitt, Levant'ın gözlerinin içine baktı. "Kazım'ın teslim olma önerilerine yanıtınızın ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

Biz Fransızların Waterloo ve Kamerun'da verdiğimiz yanıt: Merde.

PembrokeSmythe, "Diğer bir deyişle, bok!" dedi.

Bayan Pitt'in oğlunun sonunun Alamo'daki Davy Crockett ve Jim Bowie gibi geleceğini hiç düşünmemiştim, dedi Pitt içini çekerek.

Tam o anda yeraltı cephaneliği üzerine büyük bir battaniye serilmiş gibi ani bir sessizliğe büründü. Herkes donup sanki üç metrelik taş ve kumun ötesini görebilirmiş gibi tavana baktı.

Altı saat orada kıstırılıp kalmış olan taktik ekip elemanları kapıyı örten molozları yana itip dışarı fırladılar. Kale tanınır durumda değildi. Tüm binalar yerle bir edilmişti, araçlardan kara dumanlar yükseliyordu, taş yığınları arasında çıldırmış eşekarıları gibi kurşunlar sekmekteydi.

Korku nedir bilmeyen BM ekibi savunma mevzilerini aldılar.

Kazım'ın savaş planı gülünç derecede basitti: askerler dört yandan saldıracaklar ve tanklar da kuzey duvarındaki kapıdan içeri gireceklerdi. 1470 askerinin tümü savaşa sürülmüştü.

Kazım subaylarına, "Sizden tam bir zafer bekliyorum," dedi. "Kaçmaya çalışan bütün BM komandolarını öldüreceksiniz."

'Tutsak alınmayacak mı?" diye Albay Şeyh şaşırarak sordu. "Bu doğru olur mu, generalim?"

Bir sorun mu var, dostum?

Uluslararası toplum bir BM birliğinin tümünü öldürdüğümüzü duyarsa bize karşı çok ciddi yaptırımlar uygulayacaktır.

Kazım doğruldu. "Sınırlarımızı yasadışı yollardan aşan düşman askerlerini cezasız bırakamam. Dünya Mali halkına çöl fareleri gibi davranamayacağını yakında öğrenecektir."

Ben de generalle aynı fikirdeyim, dedi İsmail Yerli. "Halkınızın düşmanları yok edilmelidir."

Kazım çok heyecanlıydı. Daha önce ordusunun başında savaşmış değildi. Şimdi kendini yabancı kâfirlere saldırıya geçmek üzere olan büyük bir savaşçı olarak görüyordu.

Saldırı emrini ver, dedi. 'Tarihi bir an yaşıyoruz."

***

Askerler tam klasik piyade kitabına uygun olarak ilerliyorlar, sonra yere yatıp diğerlerini koruma ateşine alıyorlardı. Seçkin birliğin ilk dalgası düşmandan karşılık görmeden kaleye iki yüz metre yaklaştı. Önlerindeki tanklar gerektiği gibi yayılmamışlar, dağınık bir sıra halinde gidiyorlardı.

Pitt arkadakine bir deneme yapmaya karar verdi. Beş komandonun yardımıyla mancınığını molozların altından kurtarıp açığa çekti. Eski kuşatma makinelerinde gerginliği çarklar ve ipler sağlardı, Pitt'in modelinde ise bu işi yan yatırılmış forkliftin iki uzun demiri yapmakta, mancınığın yaylarını germekteydi. Delinmiş bir varil mancınığa yerleştirildi, diğer beşi de yanına dizildi.

Pitt forkliftin motorunu çalıştırdı. Sabah gün aydınlanmadan Levant kaleden çıkmış ve kalenin 75 metre ilersine mesafe çizgileri çekmiştiDüşmanın gözlerinin beyazını görene kadar yaklaşmasına izin vermek felaket olurdu. Yakın dövüş olanaksızdı.

Taktik ekibin gözleri Pitt'in üstündeydi. Tanklar durdurulamazsa Malili askerlere ortalığı temizlemekten başka iş kalmayacaktı.

Pitt tanklara bir kere daha baktı. "Hedefin hangisi?" diye sordu Levant.

Pitt hattın sol ucundaki tankı gösterdi. "Geriden başlayıp öne doğru gelmeyi düşünüyorum."

Böylece öndekiler arkada ne olduğunu göremezler. Umarım başarılı olursun.

Güneşin kavurucu sıcağı tankların zırhlarından yansıyordu. Kalede cesetten başka bir şey bulamayacaklarından emin olan tank sürücüleri kule kapakları açık olarak geliyorlar, kalenin ayakta kalmış bir iki duvarını mermi yağmuruna tutuyorlardı.

Pitt tank sürücüsünün yüzünü görene kadar bekledi, sonra bir meşale yakıp delinmiş varilin üzerinden sızan yakıta bastırdı. Ardından meşaleyi kuma dikti ve bir kapı kilidi mekanizmasından yaptığı tetiği çekecek ipe asıldı. Naylon ip gerildi, yayları tutan kablo kurtuldu ve kamyon yayları boşaldı.

Dizel yakıtı dolu yanan varil duvarın üstünden bir göktaşı gibi fırlayıp arkadaki tankın üzerinden aşıp epey geride kuma düşüp patladı.

Pitt şaşkın şaşkın bakıyordu. "Düşündüğümden çok başarılıymış," diye mırıldandı.

Menzil elli metre ve on metre sola, dedi Smythe.

Levant'ın adamları ikinci varili yerleştirirken Pitt yayın ne kadar gerileceğini kirişin üstüne işaretledi. Forklift çalıştırıldı yay gerildi, tetik mekanizması boşaldı ve ikinci varil yola koyuldu.

Bu kez öndeki tankın bir iki metre önüne düşmüş ve paletlerin arasına yuvarlandıktan sonra patlamıştı. Tank bir anda alevler içinde kaldı. Mürettebatı çıkmak için birbirleriyle itişmeye başladılar. Dört kişiden ancak ikisi dışarı çıkabildi.

Pitt mancınığını yeniden kurdu. Bir varil daha yerleştirip fırlatıldı. Bu sefer tam isabetti. Varil duvarın üstünden uçup tankın tam kulesi üzerinde patladı. Tank bir alev topuna dönüştü bir anda.

Pitt ile komandolar üçüncü varili yerleştirdiler. Pitt sağlam kalan duvara tırmanıp savaş alanına baktı. İki tankın beklenmedik imhası saldırı yi durdurmuştu. Levant, Pitt'in başarısından çok hoşnuttu, ancak tek bir tank bile kaleye erişirse, içerdekiler için felaket olacaktı.

Pitt dördüncü varili de fırlattı. Ancak tank komutanı durumu anlamış, sürücüsüne zigzaglar çizmesini emretmişti. Varil dört metre gerisine düştü, tank acımasızca kaleye doğru yoluna devam etti.

Molozlar arasında bekleşenler için yaklaşan Malililer bir karınca ordusunu andırıyordu. O kadar çoktular ve birbirlerine o kadar yakındılar ki, isabet ettirmemek olanaksızdı.

İlk dalga Levant'in işaretlerine çok yaklaşmıştı, ancak Levant ateş emri vermeden Pitt'in tankları safdışı etmesini bekliyordu. Pitt mesafe ayarını yaptı, varil sürücünün açık kapağının hemen yanına düştü.

Tankın önünde alevden bir duvar yükseldi ve tank birden havaya uçtu. Saldıran askerler durup tankın havada uçan, sonra da kurşundan bir uçurtma gibi kumlara saplanan kulesine baktılar. Pitt'in bir tek varili kalmıştı. Artık ayakta duramayacak kadar da yorgundu. Solukları sıklaşmıştı, ağır varilleri kaldırmak ve yayları germekten kalbi zonkluyordu.

Altmış tonluk dev tank yutacak kurban arayan bir canavar gibi çıktı toz duman arasından. Tank komutanının makineli tüfekçisine ateş emri verdiğini gördüler.

Pitt yayı gererken herkes soluğunu tutup bekledi. Çoğu artık sonlarının geldiğini düşünüyordu. Bu

son atıştı artık. Bunu kaçırdığı takdirde Pitt ile cephanelikteki çocuklar için de ölüm kesindi.

Komutanın hiç sakınmadığı tank yaklaşmaya devam ediyordu. Pitt tetiğin ipini çekti.

Tankın topçusu da aynı anda ateş etti. Alevler içindeki varille top mermisi inanılmaz bir rastlantıyla havada buluştular.

Topçu heyecandan namluya zırh delici bir mermi sürmüştü. Mermi varili delince tank baştanbaşa alevle sarılıp görünmez oldu. Kaçmak için geri geri gitmeye çalışırken arkasındaki yanan tanka çarptı. Her iki tankın cephaneliği ateş aldı.

Komandoların sesleri üzerlerine yağan ateşin gürültüsünü bastırıyordu. En korktukları şeyden kurtulduktan sonra savaşma kararlılıkları bir kat daha artmıştı. O gün eski Foureau kalesinde korkudan eser yoktu.

Hedeflerinizi seçerek ateşe başlayın, diye emretti Levant. "Şimdi sıra bize geldi."

Giordino rayların üstünde duran dört uzun tren görüyordu; hemen bir an sonra ani bir kum fırtınası çıkınca görüş mesafesi yirmi kilometreden elli metreye düştü.

Steinholm vitesi boşa alıp son birkaç damla yakıttan tasarruf etmeye çalışırken, "Ne dersin?" diye sordu. "Moritanya'ya girdik mi?"

Keşke bunu bilebilseydim, dedi Giordino. "Massarde gelen bütün trenleri durdurmuş sanırım, ama sınırın hangi yanında olduklarını bilemiyorum."

Bilgisayar ne diyor?

Ona göre sınırı geceli on kilometre olmuş.

O zaman demiryoluna yaklaşıp talihimizi denemekten başka çare yok.

Steinholm arabayı iki büyük kaya arasından çıkarıp alçak bir tepeye çıkardı ve aniden frene bastı. Her iki adam da gürültüyü aynı anda duydular. Rüzgârın arasındaki sesi tanımamak olası değildi. Steinholm direksiyonu çevirdi, gaza sonuna kadar bastı, arabayı ters yöne çevirdi. Motor birden öksürdü ve yakıtı bitince durdu. Çaresizce baktılar biraz gidip duran arabaya.

Şimdi hapı yuttuk işte, dedi Giordino.

Bizi radarlarında görrmüş olmalılar. Steinholm öfkeyle direksiyona vurdu.

Toz ve kum perdesi arasından yabancı bir gezegenden gelmişe benzeyen bir helikopter çıkıverdi. Yerden ancak iki metre yükseklikte olan helikopterin 30 mm.lik topuna, 2.75 inçlik otuz sekiz roketine ve sekiz lazer güdümlü tanksavar roketine bakmak gerçekten insanın tüylerini ürperten bir deneyimdi. Giordino ile Steinholm başlarına geleceği beklemeye başladılar.

Ancak bekledikleri alevler içindeki ölüm yerine helikopterin içinden biri yere atladı. Adam üzerlerine doğru gelirken sırtındaki komando giysisinin son tekniklerle donanmış olduğunu gördüler. Adamın kolunun bir uzantısıymış gibi elinde bir de makineli tüfek vardı.

Adam kum aracının yanında durdu, Giordino ile Steinholm'a uzun uzun baktı. Sonra yüzündeki maskeyi çekerek, "Siz nereden çıktınız?" dedi.

***

Pitt iki yaralı tornadodan iki makineli tüfek alıp yıkık taşlar arasında kendisine hazırladığı mevziye

yerleşti. Çölün üniformalı bedevileri onu etkilemişti. İriyarı adamlar kaleye doğru çevik adımlarla koşuyorlardı. Direnmeyle karşılaşmadıkça cüretleri daha da artıyordu.

BM komandoları elliye bir oldukları için kurtarılmayı bekleyene kadar dayanamayacaklarını biliyorlardı. Pitt zamanında Alamo savaşçılarının da Meksikalılara karşı neler hissetiklerini tahmin edebiliyordu. Levant'ın ateş emriyle o da tetiğe bastı.

Mali güvenlik Kuvvetlerinin ilk dalgası müthiş bir ateşle karşılaşmıştı. Ardına sığınacak bir yer olmayan çölde kolay hedefler oluşturuyorlardı. Komandolar ateş etmekte acele etmeden hedef seçiyorlardı. Saldırganlar orakla biçilmiş gibi ne olduklarını anlamadan devrilmekteydiler. Yirmi dakika sonra en az üç yüzü ölü ve yaralı olarak kalenin çevresinde yatıyorlardı.

İkinci dalga birincinin cesetlerine çarpınca durakladı, sayılarının her an azaldığını farkederek geri döndüler. Subayları bile böyle sert bir direnmeyle karşılaşacaklarını akıllarının ucuna getirmemişlerdi. Kazım'ın aceleyle hazırlanmış saldırısı tam bir fiyaskoya dönmüştü. Askerleri paniğe kapılıp birbirlerine ateş etmeye başladılar.

Malililer orman yangınından kaçan hayvanlar gibi birbirlerini devirerek kaçışırken birkaç yüreklisi silahlarını ateşleyerek geriliyorlardı. Otuz kadarı yanan tankların arkasına sığınmaya çalıştılarsa da, bunu bekleyen Smythe isabetli bir ateşle sayılarını hemen yarıya indirdi.

Saldırının başlamasından bir saat sonra ateş kesildi, kalenin çevresi yaralıların çığlıkları ve ölmek üzere olanların iniltileriyle uğuldadı. BM komandoları Malililerin yaralılarını almak için bir çaba göstermemeleri ne şaşırdılar. Öfkeden çılgına dönen Kazım'in yaralıların kavurucu çöl güneşi altında bırakılmaları için emir verdiğini bilemezlerdi.

Yüzbaşı PembrokeSmythe, Levant'a bir ölü, ikisi ciddi üç yaralıları olduğunu söyledi. "Canlarına okuduk," dedi.

Geri geleceklerdir.

Hiç olmazsa durumu biraz düzelttik ama.

Onlar da, dedi Pitt. "Kazım yeni Kuvvet getirdiği zaman savunma yapacak dört kişi eksildik şimdi."

Bay Pitt haklı, dedi Levant. "İki bölük daha getiren helikopterleri gördüm."

Pitt, "Sizce bir daha ne zaman saldırırlar?" diye sordu.

Albay elini siper edip güneşe baktı. "Günün en sıcak saatinde sanırım. Adamları sıcağa bizden daha alışıktır. Kazım yeni saldırıyı başlatmadan bizim birkaç saat daha burada kavrulmamızı bekleyecektir."

Artık kan kokusunu aldılar, dedi Pitt. "Bir daha durdurulmaları mümkün olmayacak."

Bence de öyle, dedi Levant.

***

Gidip onları kurtarmamak da ne demek oluyor? diye bağırdı Giordino.

Albay Gus Hargrove kendisine bağırılmasına alışkın değildi. Hele de ondan bir baş kısa küstah bir sivil tarafından. Ordu gizli saldırı helikopter birliğinin komutanı olan Hargrove, Vietnam, Granada, Panama ve Irak'ta helikopter saldırıları yönetmiş profesyonel bir askerdi. Astları da, üstleri de ona

saygı duyarlardı. Ağzının kenarındaki puroyu ancak tükürmek için çıkarırdı.

Durumu anlamadınız galiba, Bay Giordino. Herhalde Birleşmiş Milletlerden bir bilgi sızması olmuş. Malililer bizim hava sahalarına girmemizi bekliyorlardı. Şu anda hava Kuvvetlerinin yarısı sınırın hemen gerisinde bekliyor. Apache helikopteri esaslı bir roket platformudur ama Mirage jetleriyle başedemez. Özellikle de gündüzün. Stealth avcı uçaklarının koruması olmadan gündüzün hiçbir şey yapamayız. Ancak gece karanlığında arazinin düzlüğünden yararlanarak radarlarına yakalanmadan sınırı aşabiliriz. Şimdi anladınız mı?

Birkaç saat içinde Foureau'ya varamazsanız oradaki kadınlar ve çocuklarla komandoların hepsi ölecek ama.

Öteki tarafa haber verilmiş olarak birliğimi buraya gün ortasında göndermek zaten çok kötü bir planlamaydı. Şu anda Mali'ye girmeye kalkışırsak dört helikopterim sınırdan elli kilometre içerde mutlaka düşürülecektir. Bunun kaledeki insanlara ne yararı olabileceğini siz söyleyin bana!

Giordino omuzlarını silkti. "Özür dilerim, albayım. Durumunuzu bilmiyordum."

Hargrove yumuşadı. "Sizi anlıyorum, ama artık açığa çıktığımıza göre ve Malililer bizi pusuda beklerlerken sizinkilerini kurtarmak sanırım olanaksız."

Giordino dönüp çöle baktı. Kum fırtınası dinmişti, uzakta trenleri görebiliyordu.

Kaç adamınız var? diye sordu.

Helikopter mürettebatı dışında seksen.

Giordino'nun gözleri irileşfi. "Mali Kuvvetlerinin yarısına karşı seksen kişi mi?"

Evet. Hargrove purosunu çıkarıp yere tükürdü. "Ama elimizde batı Afrika'nın yarısını yerle bir edecek ateşgücümüz var."

Görünmeden çölü aşıp Foureau'ya gittiğinizi varsayalım...

İyi bir plana her zaman açığım.

Hiç tren geçmesine izin verildi mi?

Hargrove başını salladı. "Bir devriye çıkardım. Trenlere sınırda beklemeleri için telsiz emri gelmiş."

Malililerin sınırdaki kontrol yerinde kaç adamları var?

On, on iki kişi.

Onları alarm verdirmeden safdışı edebilir misiniz?

Hargrove trenin kargo vagonlarına, sonra da demiryolu kenarındaki barakaya baktı. "Basit."

İki buçuk üç saat sonra orada oluruz, dedi Giordino.

Hargrove düşündü. "Ne demek istediğinizi anladım. General Kazım bizim trenle geleceğimizi asla düşünemez."

Adamları kargo vagonlarına yüklersiniz. Diğer düz vagonlarda Foureau'ya giden yeni konteynerter var. Onların yerine de helikopterleri yerleştirip üzerlerini brandayla örtersiniz. Kazım durumu anlamadan Albay Levant'ın komandolarıyla sivilleri kaleden alıp Moritanya'ya dönebilirle fırsatı

bulabiliriz belki de.

Hargrove, Giordino'nun planından hoşlanmıştı, ama kuşkuları tam olarak giderilmiş değildi.

Ya Kazım'ın pilotlarından biri trenin emirlere aykırı olarak hareket ettiğihi görür ve bombalarsa?

Kazım'ın kendisi bile Massarde'nin trenlerinden birinin kaçırıldığından tam emin olmadan bombalayamaz.

Hargrove ileri geri yürüyerek düşündü. Planın cesur olması hoşuna gitmişti. Önemli olan hızdı. Mesleğiyle kumar oynamayı kabul etti.

Tamam," dedi. "Hemen işe başlayalım."

Zateb Kazım, Levant ile bir avuç adamını kaleden atamamış olmaktan çılgına dönmüştü. Oyuncakları elinden alınmış bir çocuk gibi kendinden fleçmişçesine subaylarına küfürler yağdırıyordu. İkisini tokatlayıp hepsinin kurşuna dizilmesini emretti. Genelkurmay Başkanı güçlükle bunaari vazgeçirtebildi onu. Kazım askerlerin hemen ikinci saldırıya hazırlanmalarını emretti.

Albay Mansa bin altı yüz adamının bir kaleyi ele geçirememeleri nedeniyle subaylarına bağırıp çağırdıktan sonra bir daha aynı şeyin yaşanmaması için savaş alanından kaçmaya çalışan on eri kurşuna dizdirdi. Sonra da yedek Kuvvetler arkaya dizilerek öndeki gruptan kaçan olursa vurma emri verildi. Kazım'ın askerlerine mesajı çok kısa ve kesindi: 'Ya savaşırsınız, ya ölürsünüz!"

Mali Kuvvetleri öğleden sonra saat ikide hazırlanmışlar, saldırı emrini bekliyorlardı. Askerlerinin yüzüne bakan herhangi bir komutan saldırıyı hemen iptal ederdi. Kazım, adamlarının ölecek kadar sevdikleri bir lider değildi. Ancak cesetlerle dolu savaş alanına baktıklarında ölüm korkusunun yerini yavaş yavaş öfke almaya başlamıştı.

Bu kez Foureau'yu savunanların tümünü öldüreceklerine sessizce yemin ettiler.

PembrokeSmythe kurşunlara aldırmadan duvarın kenarında oturmuş saldırıya hazırlanan Malili askerlere bakıyordu.

Zavallılar bir deneme daha yapacaklar sanırım, dedi Pitt ile Levant'a.

Saldırının başlamasını, emreden işaret fişekleri atıldı. Askerler kaleye doğru bağırarak koşmaya başladılar.

Pitt kendini hoşnutsuz seyircilerle sarılmış bir tiyatro oyuncusu gibi hissediyordu. 'Taktik hayalgücünün pek fazla olduğu söylenemez," dedi. "Ama istedikleri sonucu alabilirler."

Smythe başını salladı. "Kazım adamlarını silindir gibi kullanıyor."

İyi şanslar, beyler, dedi Levant acı bir gülümsemeyle. "Belki de bir daha cehennemde buluşuruz."
. "Buradan daha sıcak olamaz," dedi Pitt.

Albay, PembrokeSmythe'ye baktı. "Gücümüzü karşıdan gelecek bir tek saldırıya göre mevzilendir, sonra istedikleri gibi ateş etmelerini söyle."

PembrokeSmythe, Pitt'le el sıkışıp adamlarını tek tek dolaştı. Pitt molozlar arasında kendisine kazdığı sipere girerken Levant da ayakta kalan duvar parçasının üstünde yerini aldı.

Saldırı yetmiş beş metrelik bir cepheden geliyordu. Şimdi karşılarında yaklaşık bin sekiz yüz kişi vardı. Kazım askerlerini hava ve havan bombardımandan en fazla zarar görmüş olan kuzey yanına

doğru sürüyordu.

Arkalardaki askerler kaleye gireceklerine kesin gözle bakıyorlardı. Ondekilerse onlar gibi düşünmüyorlardı hiç. O açık araziyi geçip de sağ kalacaklarından emin değillerdi. Ne kaledekilerden ne de arkalarından gelenlerden merhamet beklemeyeceklerini biliyorlardı.

Kaleden yaylım ateşi devam ettikçe ön safta gedikler açılmaya başlanmıştı. Ancak Malililer ölülerinin üstünden atlayarak saldrrıyı sürdürdüler. Artık zaferin kokusunu almışlardı.

Pitt yaklaşan kalabalığa sanki bir düşteymiş gibi ateş etmekteydi.

Nişan al, ateş et, kovanı çıkar, sonra yine doldur. Aslında on dakika geçmiş olmasına karşın sabahtan beridir aynı şeyi yapıyor gibiydi.

Havan topları ilk saftaki askerler kalenin molozlarına tırmanmaya başlayınca susmuştu. Askerlerin ön saflarında tek kişi kalmamıştı artık. Saklanacakları bir yer yoktu. Hem molozlara tırmanıp hem de kendini göstermeyen düşmana ateş edemezlerdi.

Diğer yandan savunucuların isabet ettirmemeleri olanaksızdı. İlk sıra kaleye yüz metre kala, ikinci sıra da kalenin gölgesinde biçilmişti. Sonra sıra üçüncü dalgaya geldi. Ancak ne kadar boşuna olsa da onların ateşi de savunuculardan birkaçını devirmişti.

BM komandolarının ateşleri yavaşladı. Levant felaketin birkaç dakika uzakta olduğunu anlamıştı. Miğferlerdeki alıcılara, "Onları duvardan geri savurun!" dedi.

Olanaksız gibi görünmesine karşın BM komandolarının ateşleri aniden fazlalaştı. Mali safi durakladı. Mermisi biten Pitt elbombası atıyordu. Patlamalar askerler arasında kargaşa yaratmıştı. Malililer gerilemeye başladılar. Böylesine öfke ve kinle savaşabilen insanlar olacağı akıllarının köşesinden geçmemişti. Yalnızca kararlılığa bağlanan bir cesaretle ana kapının yıkıntıları arasından kaleye girdiler.

Komandolar mevzilerinden çıkıp ateşleri kesmeden kale alanında yeni bir savunma hattı oluşturdular. Toz ve dumandan görüş mesafesi beş metreye inmişti. Silah gürültüsünden yaralıların bağrışmaları bile artık işitilmiyordu.

Malilere verdirilen kayıp herhangi bir saldırı gücünün moralini çökertmeye yeterliyse de, Malililer bir insan seli halinde kaleye doluşuyorlardı. İlk dalga tümüyle biçildi yine.

PembrokeSmythe çökmüş subay bölmesinde ancak Pitt ile on iki komandonun ayakta kalabildiklerini gördü. Albay Levant görünürlerde yoktu. Onu en son duvardan aşağıya ateş ederken görmüşlerdi. "Cephanen ne durumda?" diye yüzbaşı Pitt'e sordu.

Pitt elindeki makineli tüfeği yere attı. "Bitti. Yalnızca iki elbombam kaldı."

PembrokeSmythe, Pitt'in eline bir düşman makinelisi tutuşturdu. "Sen cephaneliğe in. Kalanlarımız onları oyalarken sen de..." Sözünü bitiremeyerek gözlerini yere indirdi.

Pitt silahta kaç mermi olduğuna baktı. "İntikam peşinde olan kuduz köpeklerden farksızlar. Sağ kalanımızın canına okuyacaklardır."

Kadın ve çocuklar bir daha Kazım'ın eline düşmemeliler.

Acı çekmeyecekler, dedi Pitt.

PembrokeSmythe, Pitt'in gözlerindeki acıyı farketti. "Elveda, Bay Pitt. Sizi tanımak gerçekten bir

onur oldu benim için."

Pitt yüzbaşının elini sıktı. "Benim için de, yüzbaşım."

Pitt dönüp molozlar arasından aşağıya indi. Hopper ile Fairweather onu aynı anda görüp yanına geldiler.

Kim kazanıyor? diye sordu Hopper.

Pitt başını salladı. "Bizimkiler değil."

Ölümü beklemenin anlamı 7ok, dedi Fairweather. "En iyisi sonuna kadar çarpışmak. Üzerinizde fazla bir silah var mı?"

Ben de bir tane isterdim, dedi Hopper.

Pitt makineliyi Fairweather'e uzattı. "Otomatiğim dışında bir tek bu var. Dışarda pek çok silah var, ölü bir Maliliden alabilirsiniz."

Hopper, Pitt'in sırtına bir şaplak indirdi. "Talihin açık olsun, evlat. Eva'ya iyi bak."

Fairweather başını salladı. "Seninle tanışmak benim için bir onur oldu, arkadaş," dedi.

İkisi yukarı çıkarlarken yaralı bir komandonun başındaki bir kadın sağlık görevlisi doğrulup Pitt'e el salladı.

Durum nasıl?

En kötüsüne hazırlan, dedi Pitt.

Ne kadar kaldı?

'Yüzbaşı PembrokeSmythe ile kalan birkaç kişi son direnmelerini yapıyorlar. On, on beş dakikadan fazla dayanamazlar."

Bu zavallılar ne olacak? diye kadın yerde yatan yaralıları gösterdi.

Malililer merhamet göstermeyeceklerdir.

Kadının gözleri irileşti. 'Tutsak almıyorlar mı?"

Pitt başını salladı. "Alacağa benzemiyorlar."

'Ya kadınlar ve çocuklar?"

Pitt kadını yanıtlamadı, ancak yüzündeki kederden her şey açıkça okunuyordu.

Kadın gülümsedi. "Şu halde tetik çekecek gücü olanlarımız dünyayı bir gürültüyle terkedebilecek," dedi.

Pitt kadını bir an omuzlarından tuttu, sonra bıraktı. Kadın durumu arkadaşına bildirmeye gitti. Pitt, Eva'nın yattığı yere gidemeden Fransız mühendis Louis Monteux yanına yaklaştı.

Bay Pitt.

Evet, Bay Monteux?

Vakit geldi mî?

Korkarım ki, geldi.

'Tabancanızda kaç kurşun var?"

On, ama dört kurşunluk bir şarjörüm daha var.

Kadın ve çocuklar için yalnızca on bir tane gerekli, diyen Monteux elini uzattı.

Ben Dr. Rojas'ın işini bitirdikten sonra alabilirsiniz.

Monteux yukardan gelen silah seslerine doğru başını kaldırdı. "Çok uzun sürmesin," dedi.

Pitt gidip Eva'nın yanına oturdu. Uyanık olan kadın sevgiyle baktı erkeğe. "Yaralanmışsın."

Pitt omuzlarını silkti. "Bir elbombası patladığında kendimi yere atmayı unuttum."

Burada olduğuna çok memnunum. Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum.

Pitt kolunu kadının omzuna atıp başını hafifçe kaldırıp kucağına yerleştirdi. "Randevumuz için elbiseni seçtin umarım," dedi. Kadına göstermeden belindeki tabancasını çıkarıp sağ şakağına yaklaştırdı:

Bir lokanta düşündüm ama... Eva durup sanki bir şey duymuş gibi başını yana eğdi. "Duydun mu?"

Neyi?

Bilmem. Bir düdük çaldı sanki.

Pitt kadının uyuşturucudan sersemlemiş olduğundan emindi. Yukardaki savaşın gürültüsünden hiçbir şey duyulamazdı. Tetiği tutan parmağı gerildi.

Ben bir şey duymadım.

İşte... işte yine çaldı.

Kadının gözleri canlanınca Pitt bir an duraksadı. Ama sonra kendini zorladı. Dudaklarını öpmek için başını eğerken tetiğe yine bastırmaya başladı.

Eva başını kaldırmaya çalıştı. "Duymuş olmalısın?"

Elveda, sevgilim.

Bir tren düdüğü, dedi Eva. "Al dönmüş olmalı."

Pitt tetiği bırakıp başını merdivene doğru çevirdi. Sesi o da duydu sonra. Düdük değil, bir dizel lokomotifinin havalı sireniydi duyduğu.

***

Tren savaş alanına doğru yol alırken Giordino makinistin yanında durmuş çılgınlar gibi havalı sirenin ipini çekiyordu. Lokomotifin ön camında her an biraz daha büyüyen kaleye inanmayan gözlerle bakmaktaydı. Duvarların yerle bir olması, göğe yükselen kara duman kalbini durduracak gibiydi. Görünüşe bakılırsa geç kalmışlardı.

Hargrove büyülenmiş gibi bakıyordu. Bu yıkıntılar arasından kimse sağ çıkamazdı. Kale duvarları yıkılmıştı, büyük kapının olduğu duvar küçük bir taş yığınıydı. Kalenin ve yanmış dört tankın çevresindeki cesetlere bakarken gözlerine inanamıyordu.

Müthiş bir direnme yapmışlar, diye mırıldandı.

Giordino tabancasının namlusunu makinistin alnına dayadı. "Hemen frene bas ve durdur şunu!"

Massarde Şirketinin verdiği iki misli paraya dayanamayıp Paris ile Lyon arasındaki hızlı trenden oraya transfer olan Fransız makinist frene basarak treni kaleyle Kazım'ın karargâhı arasında durdurdu.

Hargrove'un özel komandoları bir saat düzeniyle trenden atladılar. Bir grup hemen Mali karargâhına saldırıya kalkarak Kazım ile kurmaylarını gafil avladılar. Diğerleri Mali ordusuna arkadan saldırdı. Apache helikopterlerini örten branda bezleri hemen açıldı. Helikopterler iki dakika sonra havalanmışlar, roketlerini atmaya hazırlanmışlardı.

Kazım şaşkınlıkla sınırdan ve hava Kuvvetlerinin burnu dibinden geçen Amerikan Özel Güç Birliğine baktı. Dehşetten donup kalmıştı. Ne savunmaya ne de kaçmaya kalkıştı.

Albay Mansa ile Şeyh, Kazım'ın kollarına girip kendisini dışarı sü rüklediler, bir cipe bindirdiler. Yüzbaşı Batutta hemen direksiyona geçti. Onların kendilerini koruma içgüdülerini paylaşan İsmail Yerli de yüzbaşının yanına atladı.

Hemen uzaklaş buradan! diye Mansa, Batutta'ya bağırdı.

Batutta'nın da ölmeye niyeti yoktu. Askerlerini başıboş bırakan komutanların kendi canlarını kurtarmaktan başka bir düşündükleri yoktu. Batutta mantıklı düşünemeyecek kadar korkmuştu. Hemen marşa basıp motoru çalıştırdı. Araç cip olmasına karşın tekerlekler patinaj yapıp kuma saplandı. Batutta telaşla gaz pedalına basıyordu. Motordan acı çığlıklar yükselirken tekerlekler jantlarına kadar gömüldü.

Kazım aniden gerçek dünyaya döndü. Yüzü korkuyla çarpılmıştı. "Kurtar beni!" diye bağırdı. "Sana beni kurtarmanı emrediyorum!"

Alnından terler boşanan Batutta, "Çalışıyorum!" diye tersledi komutanını.

Sadece Yerli kaderini kabullenmiş olarak kıpırdamadan oturuyordu. Amerikan çöl savaş giysileri içinde iriyarı bir adam biçiminde kendisine yaklaşmakta olan ölümü seyrediyordu.

Arizona'nın Cennet Vadisinden Başçavuş Jason Rasmussen takımını trenden indirip doğruca Kazım'in komuta çadırlarına doğru saldırıya geçirmişti. Görevleri haberleşme bölümünü ele geçirip Malililerin Kazım'in hava Kuvvetlerini çağırmalarına engel olmaktı.

Şaşkınlık içindeki Malililerin pek bir direnme göstermemeleri yüzünden haberleşmeyi kesme görevini kolaylıkla yerine getiren Rasmussen bir komutanlık aracını görünce hemen o yana koştu. Aracın arkasında üç, önünde iki kişi vardı. Kuma gömülmüş aracı görünce ilk aklına gelen içindekileri tutsak almak oldu. Ancak tam o anda araba kumdan kurtuldu ve ağır ağır ilerlemeye başladı.

Rasmussen makineli tüfeğini ateşledi. Kurşunlar cam ve kapıları parçalamıştı, iki şarjör boşalttıktan sonra araba ağırlaştı ve durdu. Rasmussen sürücünün direksiyonun üstüne yığılmış olduğunu gördü. Üst rütbeli bir Mali subayının cesedi camdan dışarı sarkıyordu, bir diğeri açık kapıdan havaya fırlamış, düştüğü yerde kıpırdamadan yatmaktaydı. Üçüncü kişi arka koltukta oturuyor ve sanki hipnotize edilmiş gibi uzaklara bakıyordu. Önde sürücünün yanında oturan adamın görmeden bakan gözlerinde garip, sakin bir bakış vardı.

Rasmussen arkadaki adamın karikatürlerdeki mareşallere benzediğini gördü. Ceketi yaldızlı şeritler, kurdeleler ve madalyalarla kaplıydı. Rasmussen bu adamın Mali birliklerinin lideri olduğuna inanamadı. Açık kapıdan uzanıp subayı silahının namlusuyla dürtükledi. Ceset öne devrildi,

ensesindeki iki kurşun deliği göründü.

Başçavuş diğerlerini de kontrol edince hepsinin ölmüş olduğunu gördü. Görevini beklenenin çok üstünde yapmış olduğunu tahmin bile edemezdi. Kazım ya da üst rütbeli subaylarının yokluğunda diğer subaylann hiçbiri hava saldırısı emri veremezlerdi. Arizonalı çavuş tek başına bir Batı Afrika ülkesinin kaderini değiştirmişti. Kazım'in ölümü üzerine demokratik reform yanlısı yeni bir siyasal parti iktidara gelecek ve yeni bir hükümet kuracaktı. Yves Massarde gibi akbabaları hoş karşılamayacak yeni bir hükümet.

Pitt cephaneliğin merdivenlerinden çıkıp yeraltı girişinin ağzında son direnmelerini yapanların arasına karıştı. Bir avuç insan aceleyle kurdukları barikatların ardından kurşun yağdırıyorlardı. Düşmanın cephaneliğe girip de yaralı ve sivilleri Giordino ile Özel Güç gelmeden öldürmemeleri için canlarını dişlerine takmışlardı.

Ölmeyi reddeden savunucuların şaşırttığı Malili askerler birden duraksadılar. Pitt, PembrokeSmythe, Hopper, Fairweather ve on iki BM komandosu geri çekilmek yerine ileri atılmışlardı. Bin kişiye karşı on dört kişi.

Malililerin oluşturduğu duvar Musa'nın önündeki Kızıl Deniz gibi yarıldı. Aralarına dalan bu korkunç insanlar karşısında hepsi bir yana kaçışmaya başladılar. Ancak içlerinde korkudan donup kalmayanlar da vardı. Cesurlardan birkaçı çömelip ateşe başladılar. BM kumandalarından dördü düştüyse de, geri kalanlar ilerlediler ve yakın dövüş başladı.

Pitt tabancasını karşısındaki insan duvarına boşalttıktan sonra kalçasından vuruldu ve yere devrildi.

Albay Gus Hargrove'un birliği aynı anda içeri girerek ölümcül bir ateşe başlamışlardı. Mali askerleri tam olarak şaşkınlığa uğradılar bu kez. Pitt ile diğerlerinin önünde direnen kalmamış gibiydi. Cesaret ve mantık yok olmuştu artık. Bir savaş alanında olsalardı, bu tam bir bozgun olabilirdi. Ancak kalenin avlusunda kaçacak yer yoktu. Askerler sanki emir verilmiş gibi silahlarını yere atarak ellerini havaya kaldırdılar. . Ateş sesleri az sonra kesildi. Hargrove'un adamları Malilileri toplayıp silahlarını alırlarken kale sessizliğe büründü.

Pitt güçlükle doğrulup tek ayağı üstünde zıpladı. Ceketinin kolundan bir parça koparıp kanı durdurmak için yarasına bastırdı. Sonra aldığı yaralardan çok acı çektiği için yüzü sapsarı olan PembrokeSmythe'ye baktı.

Son gördüğümden de beter bir görünüşün var, dedi.

Yüzbaşı, Pitt'i süzdü. Omzundaki apoletin tozlarını silkeledi. "Seni de bu halde Savoy Oteline almazlar herhalde," dedi.

Albay Levant sanki mezardan çıkıyormuş gibi molozlar arasından doğrulup elindeki elbombası atıcısını koltuk değneği gibi kullanarak yanlarına yürüdü. Levant'ıh miğferi başından uçup gitmişti, sol kolu yanında sarkıyordu. Alnından ve dizinden kanlar akıyordu.

İkisi de onu sağ bulmayı beklemiyorlardı. El sıkıştılar.

Sizi gördüğüme çok memnun oldum, albayım, dedi PembrokeSmythe. "Sizin duvarın altında gömüldüğünüzü sanıyordum."

Bir süre öyleydim. Levant, Pitt'e bakıp gülümsedi. "Bakıyorum hâlâ bizimlesiniz, Bay Pitt."

Benden o kadar kolay kurtülunmaz.

Levant çevresini saran adamlarının azlığını görünce yüzünü acılı bir ifade kapladı. "Bizi epey kırmışlar," dedi.

Biz de onları kırdık, dedi Pitt.

Levant yanlarında Giordino ve Steinholm olan Hargrove ile yardımcılarının yanlarına yaklaştığını gördü. Hemen doğrulup PembrokeSmythe'ye, "Adamlarımız sıra olsunlar, yüzbaşı," dedi.

PembrokeSmythe BM taktik ekibinin sağ kalanlarının sıraya geçmelerini emrederken sesi titriyordu.

Hargrove, Levant'ın önünde durdu, iki adam selâmlaştılar. Amerikalı bu kadar az insanın bu kadar kalabalıkla savaşmalarına gözlerine inanamayarak bakıyordu. Karşısında uluslararası birlikte yaralı olmayan tek kişi yoktu. Hepsi de toz toprak kaplı olduklarından heykellere benziyorlardı. Hepsinin üstbaşları yırtılmış, sakalları uzamıştı. Kimi kanlı sargılarla sarılıydı. Ama yenilmemişlerdi.

Albay Jason Hargrove, diye kendini tanıttı. "Birleşik Devletler Komando Gücünden."

Birleşmiş Milletler Kritik Gücünden Albay Marcel Levant.

Daha erken gelemediğimiz için özür dilerim.

Levant omuzlarını silkti. "Buraya gelmiş olmanız bile bir mucize."

Görkemli bir direniş gösterdiniz, albay. Hargrove çevresine bakındı. Sonra Levant'ın arkasında duran yorgun savaşçılara döndü. "Bu kadar mısınız?"

Evet, bu kadar kaldık.

Emrinizde kaç kişi vardı?

Kırk kişi kadardık.

Hargrove hipnotize edilmiş gibi Levant'ı.bir daha selamladı. "Müthiş savunmanızı kutlarım. Yaşamım boyunca böyle bir şey görmemiştim."

Levant, "Aşağıda cephanelikte yaralılarımız da var," dedi.

Başlangıçta yanınızda kadınlar ve çocuklar olduğunu da söylemişlerdi.

Onlar da yaralılarımla aşağıdalar.

Hargrove dönüp subaylarına seslendi. "Hemen sağlık ekibimiz gelip bu insanlara baksınlar. Aşağıdakileri çıkarıp helikopterlere bindirin. Çabuk olun. Mali hava Kuvvetleri her an ortaya çıkabilir."

Giordino bir kenarda duran Pitt'in yanına gidip arkadaşını kucakladı. "Bu kez yakanı sıyırabileceğini hiç sanmıyordum, dostum."

Pitt yarasının zonklamasına ve üzerindeki müthiş bitkinliğe karşın gülümsedi. "Şeytanla koşullarda anlaşamadık."

Bunları iki saat önce getiremediğim için çok üzgünüm.

Kimse sizin trenle gelmenizi beklemiyordu.

Hargrove helikopterlerini Kazım'ın gündüz savunma hatlarından geçirmeyi göze alamadı.

Pitt başlarının üzerinde dönen ve ufku düşman uçakları için tara yan helikoptere baktı. "Farkedilmeden gelebildiniz, önemli olan buydu."

Giordino, Pitt'in gözleri içine baktı. "Eva?"

Sağ ama ağır yaralı. Senin ve havalı kornan sayesinde iki saniye farkla ölümden kurtuldu.

Kazım'in adamları o kadar yakınına mı geldiler?

Hayır, onu ben öldürmek üzereydim. Giordino ağzını açamadan Pitt cephaneliğin girişini işaret etti. "Gel. Senin o çiekin suratını gördüğüne sevinecektir."

Giordino kanlı sargılarıyla yerde yatan yaralıları görünce hemen ciddileşti. Tavandan düşen taşların yol açtığı zarara şaşırmış gibiydi. Ama onu en çok şaşırtan o inanılmaz sessizlik oldu. Yaralıların ağızlarından bir inilti bile çıkmıyor, kimse konuşmuyordu. Saatlerce süren korkudan dilleri tutulmuş çocuklar yalnızca ona bakıyorlardı.

Sonra sanki emir verilmiş gibi kendilerini kurtaran adamı tanıyıp alkışlamaya başladılar. Pitt çok eğleniyordu. Erkekler elini sıkıp kadınlar çoktandır uzak kaldıkları sevgililerimiş gibi kendisine sarılıp öptükçe Giordino'nun böyle utanıp sıkıldığını hiç görmemişti.

O sırada Eva başını kaldırdı. "Al!... Geri döneceğini biliyordum, Al," dedi.

Giordino kadının yaralarına dokunmamaya çalışarak yanına çömeldi, elini okşadı. "Seninle Dirk'i sağ. gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin."

Eva çevresindekilere bakındı. "Onlar için bir şey yapamaz mısın?"

Özel Gücün sağlık ekipleri geliyor. Hemen buradan çıkarılacaklar.

Birkaç dakika sonra iriyarı komandolar gelip çocukları ve kadınları kale avlusuna inmiş olan helikoptere taşıdılar.

Giordino da bir sedye aldı, bir ucunu topallayan Pitt'e verip Eva'yı dışarı taşıdı.

İki komando helikopterin kapısından uzanıp sedyeyi aldılar.

Birinci sınıfa yerleştirin, dedi Pitt. "Çok özel bir hanımdır."

Eva! diye içerden bir ses gürledi. Çıplak göğsünün yarısı ve yüzü sarılı olan Dr. Hopper yattığı sedyede doğruldu.

Kutlarım, doktor, dedi Pitt. "Kurtulmanıza çok sevindim."

Biri beni elbombasıyla safdışı edene kadar dördünü temizledim.

Fairweather? dedi Pitt.

Hopper başını salladı. "Ne yazık ki, sonu göremedi."

Pitt ile Giordino, Eva'nın sedyesini Hopper'inkinin yanına yerleştirdiler. Pitt kadının saçlarını okşadı. "Doktorun yanında rahat edersin," dedi.

Eva erkeğin onu kolları arasına almasını isteyerek, "Sen gelmiyor musun?" diye sordu.

Hayır.

Ama bakıma ihtiyacın var.

Henüz tamamlanmamış bir işim var.

Ama Mali'de kalamazsın. Bu olanlardan sonra kalmamalısın.

Al ile buraya bir iş yapmaya gelmiştik. İşimiz daha bitmedi.

Bu bizim sonumuz mu? diye Eva boğulurmuş gibi bir sesle sordu.

Hayır, o kadar kesin bir şey yok.

Seni bir daha ne zaman göreceğim?

İşlerim yolunda giderse, çok yakında.

Eva başını kaldırdı; gözleri dolmuştu. Sonra Pitt'in dudaklarını hafifçe öptü. "Lütfen acele et," dedi.

Pitt ile Giordino helikopterden indiler, pilot pervanenin dönüşünü hızlandırdı ve kalenin avlusunda tozu dumana katarak havalandı.

Giordino, Pitt'e döndü. "Eğer tahmin ettiğim şeyi yapmak istiyorsan önce şu yaralarını bir tımar edelim," dedi.

***

Pitt'in sol kol ve omzundaki şarapnel parçaları çıkarılmış, kalçasındaki kurşun yarası dikilmiş, sargıları sarıldıktan sonra iki de iğne yapılmıştı. Sonra BM Kuvvetleri helikoptere binmeden Levant ile PembrokeSmythe ile vedalaştılar.

Siz bizimle gelmiyor musunuz? diye sordu Levant.

Bu anlamsız kıyımın ardındaki kişinin elini kolunu sallayarak buradan uzaklaşmasına izin verilemez, dedi Pitt.

Yves Massarde mi?

Pitt başını salladı.

'Talihiniz açık olsun." Levant ikisinin de ellerini sıktı. "Beyler, sizlere bütün yaptıklarınız için ancak teşekkür ederim."

Bizi her zaman çağırabilirsiniz, albayım, dedi Giordino.

Pitt, "Size madalya vereceklerini ve generalliğe terfi ettireceklerini umarım," dedi. "Bunu sizin kadar hiç kimse hak etmemiştir."

Levant belki de henüz moloz yığını altında yatan adamlarını düşünerek çevresine bakındı. "Her iki tarafın verdikleri kurbanların bu korkunç bedeli haklı çıkaracağını umarım."

Pitt omuzlarını silkti. "Ölümün bedeli acıdır ve ancak mezarın derinJiğiyle ölçülür."

Helikopter Moritanya'ya ve güvenliğe doğru havalanınca genç bir zenci teğmen yanlarına geldi.

Özür dilerim sizler Bay Pitt ve Bay Giordino musunuz?

Evet.

Albay Hargrove sizi demiryolunun öte tarafındaki Mali karargâhında bekliyor.

Kazım'in eski karargâhında Albay Hargrove bir masa üzerine eğilmiş Kazım'm askeri haberleşme şifrelerini incelemekteydi.

Kazım Zateb'i tanır mısınız? diye sordu.

Kendisiyle karşılaşmıştık, dedi Pitt.

Onu teşhis edebilir misiniz?

Herhalde.

Hargrove doğrulup çadırın kapısına doğru yürüdü. "Benimle gelin." Az ötedeki kurşundan delik deşik olmuş bir arabaya gittiler. Hargrove purosunu ağzından alıp yere tükürdü. "Bu palyaçoları tanıyor musunuz?"

Pitt daha şimdiden sinek sürülerinin doldurduğu arabaya uzandı. Sonra Giordino'ya baktı. Giordino başını salladı. ".

Pitt, Hargrove'a döndü. "Ortadaki General Zateb Kazım'dır."

Emin misiniz?

Eminiz.

Diğerleri de üst dereceli subayları, dedi Giordino.

Sizi kutlarım, albayım. Şimdi Mali hükümetine generalin elinizde olduğunu ve adamlarınızın Moritanya'ya kadar güvenlik içinde geçmesi ' karşılığında onu rehine olarak tuttuğunuzu söyleyebilirsiniz.

Adam şaşkın şaşkın baktı Pitt'e. "Ama o sadece bir ceset."

Bunu kim bilecek ki? Herhalde Mali askeri Kuvvetlerindeki astları değil.

Hargrove purosunu yere atıp üzerine bastı. "Olabilir. Haberleşme subayıma telsizi açmasını söyleyeyim hemen."

Buradan çıkmakta artık aceleniz olmadığına göre, bir şey daha var.

Neymiş o? diye sordu Hargrove.

Sizden bir iyilik isteyeceğim.

Nedir istediğiniz?

Pitt kendisinden yarım baş kısa olan Hargrove'a bakıp gülümsedi. "Apache helikopterlerinizden birini, albayım. Birkaç adamla helikopteri bana bir iki saatliğine ödünç vermenizi rica ediyorum."

Hargrove yüksek düzey Mali yöneticileriyle bağlantı kurup Kazım'ın elinde olduğunu bildirdiğinde, çekilmek üzere bulunan birliğine karşı askeri bir harekât yapılmayacağını anladı. Hele Mali'nin kukla Başkanının General Kazım'ı öldürmesi için ona yalvarması da çok hoşuna gitmişti.

Ancak Hargrove'un özel Sikorsky H76 helikopterini, mürettebatı ve altı komandosuyla bu bir çift ukala bürokrata vermeye hiç niyeti yoktu. Pitt için yapacağı tek şey bu isteğini Florida'daki Özel Harekât Komutanlığına bildirmekti. Üstlerinin bu istek karşısında kahkahalarla güleceklerinden

emindi.

İstek hemen anında kabul edilince çok şaşırdı. Yalnız kabul edilmekle kalmayıp bir. de Başkan tarafından onaylanmıştı.

Pitt'e dönüp buz gibi bir sesle, "Yüksek makamlarda dostlarınız var herhalde," dedi.

Pitt sesindeki sevinci saklamaya gerek duymadan, "Ben işin eğlen cesinde değilim," dedi. "Durum size açıklanmadı sanırım, burada bu gizli kurtarma operasyonundan çok daha önemli şeyler var."

Bilmediğim daha iyi, dedi Hargrove. "Adamlarımı ve helikopterimi ne kadarlığına istiyorsunuz?"

İki saat.

Ya sonra?

Her şey planıma uygun giderse, helikopter ve adamlarınız size geri verilecek.

Ya sizler?

Biz burada kalacağız?

Bunun nedenini sormayacağın, diyen Hargrove başını salladı. "Bu iş baştan beri benim için esrarlı oldu zaten."

Esrarlı olmayan askeri operasyon duydunuz mu hiç? Burada bugün yaptıklarınızın nasıl bir etki doğuracağını hayal bile edemezsiniz.

Hargrove'un kaşları kalktı. "Acaba neden söz ettiğinizi öğrenebilecek miyim?"

Devletimizin sırları hakkındaki zamanla doğrulanmış bir deyişi kullanırsak, yarınki gazetede okuyacaksınız herhalde.

Yollarından saparak yirmi kilometre ilerdeki terkedilmiş bir köyün meydanındaki kuyudan su örneği aldıktan sonra Pitt uçağın pilotuna Fort Foureau tesisine doğru uçmasını söyledi.

Güvenlik muhafızları silahlarını iyice görsünler, dedi. "Ama yerden gelebilecek ateşe karşı da uyanık ol."

Tesise geldiklerinde Giordino, "Massarde'nin helikopteri aşağıda ve pervaneleri dönüyor," dedi. "Acil bir kaçış planı yapmış olmalı."

Kazım öldüğüne göre savaşın sonucunu kendisine bildiren, olmamıştır. Ama yine de bir aksilik olduğunu tahmin edecek kadar kurnazdır.

Uçuşunu iptal etme zorunda olmamız yazık doğrusu.

Yerden ateş açılmadı, efendim, dedi pilot.

'Tamam, o zaman piste inelim."

Bizim sizinle içeri gelmemizi istemiyor musunuz? diye sert yüzlü bir çavuş sordu.

Güvenlik muhafızları silahlarınızdan etkilenmiş göründüğüne göre bundan sonrasını Al ile yapabiliriz. Siz yarım saat kadar burada bir güç gösterisi yapın. Ve helikopterin havalanmasına izin vermeyin. Sonra da, ben işaret verince Albay Hargrove'un yanına dönersiniz.

Pilot pisti işaret ederek, "Size karşılayıcı çıktı," dedi.

Vay vay vay! dedi gözünü kısıp aşağı bakan Giordino. "Eski dostumuz Yüzbaşı Brunone bu."

Ve ardında da çetesinden bir manga, dedi Pitt. Pilotun omzunu dürtükledi. "Biz el sallayana kadar silahları üzerlerine doğrultun.

Pilot yerden yarım metre havada durup Pitt ile Giordino piste atlarlarken roketatarlarını ve topunu muhafızlara çevirdi, ikisi onları tanıyıp şaşkın şaşkın bakan Brunone'nin yanına yürüdüler.

Sizleri bir daha göreceğimi sanmıyordum, dedi Brunone.

Bundan hiç kuşkum yok, diye homurdandı Giordino.

Pitt ise yüzbaşının gözlerinde Giordino'nun farketmediği bir ifade okumuştu. Brunone'nin gözlerinde korku ya da öfke değil, bir rahatlama vardı. "Bizi gördüğüne sevinmiş gibisin," dedi.

Sevindim elbette. Bana Tebezza'dan asla kimsenin kaçamadığını söylemişlerdi.

Proje mühendisleriyle karı ve çocuklarını oraya sen mi gönderdin?

Brunone başını salladı." Hayır, o sapıklık ben gelmeden bir hafta önce yapılmış."

Ama orada tutsak olduklarını biliyordun.

Sadece söylentiler duymuştum. Konuyu incelemek istedim ama Bay Massarde hemen çevresine sırdan bir duvar ördü. O cinayete karışan herkes tesisten yok oldu sonra.

Herhalde sustuklarından emin olmak için boğazlarını kesmiştir, dedi Giordino.

Massarde'den pek hoşlanmıyorsun galiba? diye sordu Pitt.

Herif hırsız domuzun biri. Brunone yere tükürdü. "Ama size bu tesis hakkında..."

Hepsini biliyoruz, dedi Pitt. "Sen neden istifa edip memleketine dönmüyorsun?"

Brunone, Pitt'in yüzüne baktı. "Massarde Şirketinden istifa eden herkesin bir hafta sonra cenazesi kaldırılır. Benim karımla beş çocuğum var."

Pitt, Brunone'ye güvenebileceğini hissediyordu. Ve yüzbaşının işbirliği de çok değerli olabilirdi. "Bundan sonra Yves Massarde'nin yanında çalışmıyorsun," dedi. "Bundan sonra Pitt ve Giordino Sanayi hesabına çalışacaksın."

Brunone, tesisin yarısını yerle bir edecek ateş gücü olan helikoptere, sonra Pitt ile Giordino'nun yüzleriodeki kararlı ve güvenli ifadeye baktı. "Kabul," diyerek omuzlarını silkti.

Peki, ya güvenlik muhafızların?

Brunone ilk kez gülümsedi. "Adamlarım bana sadıktırlar. Onlar da Massarde'den benim kadar nefret ederler. Patron değiştirmeye itiraz etmeyeceklerdir."

Sadakatlerini kendilerine ücretlerinin iki katına çıktığını bildirerek pekiştir öyleyse.

'Ya ben?"

Sen bir yanlışlık yapmazsan bu tesisin bundan sonraki müdürü olacaksın.

Eh, bundan iyi teşvik olamaz. Sizinle kesin işbirliği yapacağıma güvenebilirsiniz. Ne yapmamı istiyorsunuz?

Pitt başını tesisin yönetim binasına doğru salladı. "Bizi Maşsarde'ye götür de kendisini işten

uzaklaştıralım."

Brunone birden duraksadı. "General Kazım'ı unuttunuz galiba? Massarde ile ortaktır. Hissesinin alınması karşısında eli kolu bağlı oturmayacaktır."

General Zateb Kazım artık bir sorun değil, diye Pitt adama güvence verdi.

Nasıl? Şu anda ne durumda ki?

Giordino gülerek, "Onu en son görüldüğünde çevresinde sinek sürüleri uçuşuyordu."

Massarde, Pitt ile Giordino'nun aniden karşısına çıkmaları yalnızca geçici bir rahatsızlık unsuruymuş gibi mavi gözleriyle hoşnutsuzluğunu belirterek masasının ardında oturuyordu. Sadık adamı Verenne de, yüzünde bir tiksinti ifadesiyle hemen arkasında durmaktaydı.

Massarde filozofça, "Yunan mitolojisinin intikam tanrıları gibi peşimi bırakmıyorsunuz," dedi. "Hatta yeraltından çıkmış gibi bir haliniz de yok değil."

Öldürülenlerin kötülere işkence eden ruhlarıyız biz, dedi Pitt. "Seni de kötülüklerin için cezalandırmaya geldik."

Ne istiyorsunuz?

Başlangıç olarak Fort Foureau tehlikeli atık arındırma tesisini.

'Tesisi istiyorsunuz." Massarde bu her gün karşılaştığı bir şeymiş gibi sakindi. "Bu küstahlığınızdan General Kazım'in Tebezza'dan kaçanları yakalayamadığı anlamını çıkarabilirim herhalde."

'Tutsaklığa zorladığınız ailelerden söz ediyorsanız, evet. BM Taktik Gücünün fedakârlıkları ve Amerikan Özel Operasyon Gücünün zamanında yetişmeleri sayesinde şu anda güvenliğe doğru uçmaktalar. Fransa'ya ayak basar basmaz foyanızı açıklayacaklar. Cinayetler, altın madenindeki o korkunç işkenceler, çöl insanları arasında büyük çaplı ölümlere yol açan yasadışı atık depolanması sizi dünyanın bir numaralı katili yapmaya yetecektir."

Fransa'daki dostlarım beni korurlar.

Hükümetteki yüksek düzey dostlarınıza güvenmeyin. Kamuoyu bir kere uyandı mı, bir teki bile sizi tanıdığını söylemeyecektir. Çirkin bir yargılanmadan sonra artık Şeytan Adası mı olur, her neresiyse oraya gönderileceksiniz.

Verenne, Massarde'nin koltuğunun arkasını tuttu. "Bay Massarde asla yargılanmayacak ve cezaevine girmeyecek. O çok güçlüdür; dünya liderlerinin çoğu kendisine borçludurlar."

Ben Mali'de kaldığım sürece kimse bana el süremez, dedi Massarde. "Massarde Şirketini buradan yönetebilirim."

Sanırım bu mümkün olamayacak, dedi Pitt. "Hele General Kazım'ıh çoktan hak ettiği ölümüne kavuştuğunu düşünürsek."

Massarde, Pitt'in yüzüne baktı. "Kazım öldü mü?"

Maiyeti ve ordusunun yarısıyla birlikte.

Massarde, Brunone'ye baktı. "Ya sen, yüzbaşı? Sen ve muhafızların benimle misiniz?"

Brunone başını ağır ağır salladı. "Hayır, efendim, son olayların ışığında Bay Pitt'in daha çekici gelen teklifini kabul ettim."

Massarde yenildiğini anlamıştı. 'Tesisi neden kontroluna almak istiyorsun?" diye sordu.

Neden olduğun çevre kirlenmesini durdurmak ve daha sağlıklı çalışmasını sağlamak için.

Malililer tesisin dışardan birinin kontrolü altında olmasını kabul etmeyeceklerdir.

'Tesisin bütün kârının devlete kalacağını öğrenince bunu hepsi isteyeceklerdir sanırım. Mati'nin dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olduğu bilinirken bunu nasıl reddederler ki?"

Dünyanın en gelişmiş güneş enerji sistemini bir avuç vahşinin eline vererek ortadan kaldıracaksınız demek?

Benim parasal bir kazanç için mi bu işe atıldığımı sanıyordun? Kusura bakma ama Massarde, sadece açgözlülüklerime yaşamayan pek çok insan vardır dünyada.

Sen aptalın birisin, Pirt! diye bağıran Massarde ayağa kalktı.

Otur yerine! Anlaşmanın daha yarısını bile duymadın.

Fort Foureau'nun kontrolundan başka ne isteyebilirsin ki?

Society Adalarında sakladığın serveti.

Sen neden söz ediyorsun?

Kirli işlerin ve acımasız ticari davranışların sonunda yıllardır topladığın belki de yüz milyonlarca dolardan söz ediyorum. Parasal kuruluşlara güvenmediğin, paranı Büyük Kayman ya da Manş Adalarındaki bankalara yatırmadığın biliniyor. Çok uzun zaman önce emekliye ayrılıp iyi bir yaşam sürebilir, paranı tablolara, klasik arabalara ya da İtalya'da villalara yatırabilirdin. Daha da iyisi, iyiliksever bir insan olup servetini yardım kuruluşlarıyla paylaşabilirdin. Ama açgözlülük açgözlülüğü doğurur. Paranı harcayamıyorsun. Ne kadar biriktirirsen biriktir, sana hiç yeterli gelmiyor. Normal bir insan gibi yaşayamayacak kadar hastasın sen. Burada tutmadığın paranı Pasifik Adalarından birinde saklıyorsun. Benim tahminime göre adaların pek kalabalık olmayan birinde. Gerçeğe ne kadar yaklaştım, ha, Massarde?

Massarde, Pitt'in gerçeğe ne kadar yakın olduğunu yanıtlamadı.

İşte bu kadar, dedi Pitt. "Bu tesisin kontrolünü teslim etmek ve paranı sakladığın yeri bildirmek koşuluyla seninle yardakçın Verenne'nin helikopterinizle istediğiniz yere gitmenize izin vereceğim."

Sen aptalın birisin! dedi Verenne. "Bay Massarde'ye şantaj yapacak ne gücün var, ne de yetkin!"

Giordino diğerlerine belli etmeden barın arkasına geçip küçük bir el telsizine bir şeyler söylemişti. Zamanlaması kusursuzdu. Bir an sonra helikopter tüm silahlarını Massarde'ye çevirmiş olarak pencerelerin önünde belirdi.

Pitt başını helikoptere doğru salladı. "Yetkim yok, ama gücüm var."

Massarde gülümsedi. Savaşmadan çekilecek insanlardan değildi. Hiç korkmuş görünmüyordu. İleri uzanıp, 'Tesisi al istersen," dedi. "Kazım gibi bir despotun olmamasıyla bu lanet çöle gelen her Batı teknolojisi gibi bu da birkaç yıl içinde hurda hale gelecektir. Benim bunun yerine geçecek çok daha başka planlarım var."

Eh, yarısını çözümlemiş olduk.

Servetime gelince, sakın boş yere soluğunu tüketeyim deme. Benim olan bende kalacak. Pasifik'te bir adada olduğu konusunda haklısın. Ama yanına bir milyon kişi alıp da araştırmaya gitsen bir milyon yılda bile bulamazsın.

Pitt, Brunone'ye döndü. 'Yüzbaşı, daha birkaç saatlik güneş var dışarda. Bay Massarde'nin ağzını tıkayıp çırılçıplak soyun. Sonra elleri ve ayaklarından bağlayıp kumun üzerine yatırın."

Massarde birden irkildi. Onun başkalarına yaptıklarının kendisine yapılabilmesini aklı kesmemişti. "Yves Massarde'ye böyle davranamazsınız!" dedi. "Siz asla..."

Pitt uzanıp adamın yüzüne bir tokat indirdi. "Dişe diş, dostum. Dua et ki, benim senin gibi yüzüğüm yok."

Massarde bir şey söylemeden öylece durdu orada. Yüzündeki nefret maskesinin yerini korku almaya başlamıştı. Pitt'in yüzünden de merhamet göremeyeceğini anlayınca ağır ağır soyunmaya başladı.

Massarde çırılçıplak kalınca Pitt, "Görevinizi yapın, Yüzbaşı Brunone," dedi.

Seve seve, efendim.

Massarde drşarda acımasız çöl güneşinin altına yatırılınca Pitt, Giordino'ya döndü. "Helikopter mürettebatına teşekkür et ve Albay Hargrove'un yanına dönmelerini söyle."

Helikopterin pilotu mesajı alınca elini sallayıp savaş alanına doğru uzaklaştı. Şimdi artık kendi yaratıcılıklarına ve blöflerine kalmışlardı.

Giordino, Massarde'ye baktıktan sonra Pitt'e döndü. "Neden ağzını tıkaçladın?" diye merakla sordu.

Pitt gülümsedi. "Sen onun yerinde orada kavruluyor olsaydın, Brunone ile adamlarına kaçmak için kaç para teklif ederdin?"

Birkaç milyon dolar herhalde.

Belki de daha fazla.

Gerçekten konuşacağına inanıyor musun?

Pitt başını salladı. "Hayır, Massarde işkence çekip cehenneme gider ama parasını nereye sakladığını söylemez."

Ama o zaman ne olacak?

O söylemezse en yakın dostu ve sırdaşı söyler, diye Pitt, Verenne'yi gösterdi.

Lanet herifler, ben bir şey bilmiyorum!

'Tam yerini bilmiyorsun herhalde, ama bizi pek yakınına götürebilirsin sanıyorum." .

Verenne'nin gözlerini kaçırmasından sırrı bildiği anlaşılıyordu. "Bilsem bile size bir şey söylemezden," dedi.

Al, ben Massarde'nin bu güzel odasında biraz çalışırken sen de dostumuzu boş bir odaya götürsen de, Oiee Massarde'nin gizli kasasının yerini bir çizse, dedi.

Seve seve, dedi Giordino. "Neredeyse bir haftadır kimsenin dişini oymamıştım."

Pitt bir duş yapıp iki saat kadar uyuduktan sonra kendini yine insan gibi hissetmeye başlamıştı. Yaralarının acısı dayanılır gibi değildi.

Üzerine en az iki numara küçük gelen ipekli bir sabahlık giyinmiş olarak Massarde'nin masasının başına oturmuş, çekmeceleri karıştırıyor, belgeleri inceliyordu. Giordino önünde yüzü bembeyaz kesilmiş Verenne'yi itekleyerek içeri girdi.

Tatlı tatlı konuştunuz mu bakalım?" diye sordu Pitt.

İyi dostlar arasında olunca ne kadar güzel konuşuyor, tahmin bile edemezsin.

Verenne gerçekle bütün bütüne ilgisini yitirmiş gözlerle çevresine bakındı. Sanki gözlerinin önündeki sis bulutlarını dağıtmak istermiş gibi başını iki yana salladı.

Pitt adama dikkatle baktı. "Ona ne yaptın?" diye sordu. "Üzerinde hiçbir iz yok."

"Dediğim gibi, tatlı tatlı konuştuk. Ona nastl santim santim vücuduno'parçalara ayıracağımı anlattım."

Hepsi bu mu?

Müthiş bir hayalgücü var. Elimi bile dokundurmama gerek kalmadı.

Massarde'nin servetini sakladığı yeri söyledi mi?

Adanın Fransızların olduğu tahminin doğruymuş. Ama Tahiti'nin beş bin kilometre kuzeydoğusunda ve Meksika'nın iki bin kilometre güneybatısında. Dünyanın gerçekten arkasında yani.

Fransızların Pasifik'te Meksika'nın açıklarında bir adaları olduğunu bilmiyordum.

Fransa 1979'da Clipperton Adası diye bilinen bir mercan adasının yönetimini ele almış. Verenne'ye göre ada ancak beş kilometrekareymiş ve en yüksek yeri yirmi bir metreymiş.

Meskûn mu?

Giordino başını salladı. "Bir iki yabandomuzunu saymazsan, hayır. Verenne orada oh sekizinci yüzyıldan kalma bir fener dışında hiçbir şey olmadığını söyledi."

Fener, diye söylendi Pitt. "Ancak Massarde gibi kurnaz biri servetini okyanusun ortasındaki boş bir adanın feneri yakınına saklamayı akıl edebilir."

Verenne servetin saklandığı yeri tam olarak bilmediğini söylüyor.

Bay Massarde adanın açığına demir atınca karaya ancak geceleri ve yalnız çıkardı, dedi Verenne.

Pitt, Giordino'ya baktı, "Sence doğru mu söylüyor?"

Yemin ederim ki, doğru söylüyorum, dedi Verenne.

Doğuştan yalancı olabilir, dedi Giordino.

Anlatıklarım gerçek, yemin ederim. Tanrım, bana işkence yapmayın, ne olur!

Giordino adama kurnaz kurnaz baktı. "Çok usta bir aktör de olabilir ama."

Verenne kafasına vurulmuş gibi oldu. "Sizi inandırmak için ne yapabilirim?"

Patronunun aleyhine muhbirlik edersen sana inanırım. Belgelerini, kurbanlarının ad ve ölüm tarihlerini, yaptığı bütün pis işleri açıkla bana.

Bunu yaparsam beni öldürtür, diye fısıldadı Verenne.

Sana dokunamaz bile.

Onun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsunuz.

Bu konuda bir fikrim var sanırım.

Sana benim yapacaklarımın yarısını bile yapamaz, dedi Giordino.

Verenne bir iskemleye oturdu, korkudan irileşmiş gözleriyle umutsuzlukla Giordino'ya ve Pitt'e baktı. İkisinin patronuna neler yaptıklarını görmüştü. Canını kurtarmak için bir seçim yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

İstediğinizi yapacağım, diye hafifçe inledi.

Daha yüksek sesle konuş.

Massarde Şirketinin bütün belgelerini size vereceğim.

'Yazılı olmayan yasadışı işleri de istiyorum. ^

Belgelenmemiş ya da bilgisayara geçmemiş her şeyi sağlayacağım.

Kısa bir sessizlik oldu. Pitt pencereden Massarde'ye baktı. O kadar uzaktan bile adamın beyaz teninin kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Yerinden kalkıp elini Giordino'nun omzuna dayadı.

Al, adam senin. Bildiği bütün şeyleri al ağzından.

Giordino kolunu Verenne'nin omuzlarına attı. "Seninle dostça konuşacağız, yürü bakalım."

önce Massarde'nin işkence edip öldürttüğü insanların adlarını al, dedi Pitt.

Bunun için özel bir neden mi var? diye Giordino merakla sordu.

Clipperton Adasına gidip de araştırmamızda başarılı olursak Massarde'nin servetinin öldürttüğü insanların ailelerine dağıtılmasını istiyorum.

Bay Massarde buna asla razı olmaz, diye mırıldandı Verenne.

Söz ona gelmişken, sanırım fırında yeteri kadar pişti artık, dedi Pitt.

***

Massarde'nin vücudunun önü haşlanmış ıstakoza dönmüştü. Şimdiden acı çekmeye başlamıştı. Ertesi sabaha derileri soyulacaktı artık. Brunone ile muhafızların arasında kıpırdamadan dururken yanmış yüzü öfke ve nefretle çarpılmıştı.

Bana bunu yapıp da sağ kalmanıza olanak yok, dedi. "Beni öldürsenjz bile bundan sorumlu olanları cezalandıracak yöntemlerim vardır."

İntikam mangası. Ne kadar da öngörüşlüymüşsün, dedi Pitt. "Güneşte piştikten sonra susamış olmalısın. Lütfen buyur otur. Al, Bay Massarde'ye en sevdiği Fransız maden suyundan bir şişe getirsene."

Massarde yumuşak bir deri koltuğa ağır ağır otururken yüzü acıdan gerilmişti. Sonunda rahat bir

şekil alınca derin derin soludu. "Bundan yakanızı kurtaracağınızı sanıyorsanız çok yanıldınız," dedi. "Kazım'in yerini alacak onun kadar zalim ve kurnaz subayları vardır. Onlar sizi daha güneş doğmadan çöle gömecek birlikler yollayacaklardır."

Massarde, Giordino'nun verdiği su şişesini alıp bir yudumda içti. Giordino bir şişe daha uzattı.

Pitt, Massarde'nin soğukkanlılığına hayrandı. Massarde çevresine bakınarak, "Verenne nerede?" diye sordu.

Öldü..

Massarde ilk kez şaşırmıştı. "Onu öldürdünüz mü?"

Pitt kayıtsızlıkla omuzlarını silkti. "Giordino'yu bıçaklamaya kalktı. Silahlı bir insana mektup açacağıyla saldırmak aptallıktı."

Bunu yaptı demek?

İstersen cesedini göstereyim.

Verenne korkağın biriydi. Bunu nasıl yapabildi?

Pitt ile Giordino bakıştılar. Verenne iki kat aşağıda bir nöbetçi eşliğinde çalışmaya başlamıştı.

Sana bir önerim var, dedi Pitt.

Benimle anlaşacak neyin olabilir ki?

Fikrimi değiştirdim. Doğru yolu seçmeye karar verirsen buradan çıkıp helikopterine binmeni ve Mali'den ayrılmanı kabul edeceğim.

Şaka mı bu?

Hiç de değil. Senden ne kadar çabuk kurtulursam o kadar rahat edeceğime karar verdim.

"Ciddi olamazsınız," dedi Brunone. "Bu çok tehlikeli bir insandır. İlk fırsatta size saldıracaktır."

Evet, Akrep. Sana öyle mi derler, Massarde?

Fransız karşılık vermedi.

Ne yaptığının farkında mısın? diye sordu Giordino.

'Tartışma istemiyorum. Bu pislik buradan gidecek, hem de şimdi. Yüzbaşı Brunone, onu helikopterine götür ve helikopterin hemen kalkmasını sağla."

Massarde sallanarak ayağa kalktı; yanmış derisi gerilmeye başlamıştı, ayakta güçlükle duruyordu. Çektiği acıya karşın gülümsedi. "Eşyalarımı ve özel kâğıtlarımı toplamam için iki saate ihtiyacım var," dedi.

Buradan gitmek için yalnızca iki dakikan var.

Böyle çıplak gidemem.

'Yüzbaşı Brunone, şu herifi kendi ellerimle öldürmeden çıkarın buradan."

Brunone adamlanna başıyla işaret etti, Massarde küfürler yağdırarak dışarı çıkarıldı. Üçü pencereden onun lüks helikopterine ite kaka bindirilmesini seyrettiler. Kapılar kapandı, helikopter

havalanıp gözden kayboldu.

Kuzeydoğuya doğru gidiyor, dedi Giordino.

Libya'ya gidiyor sanırım, dedi Brunone. "Sonra da bir yerde bir süre gizlenip servetini almaya gidecektir."

Sonunda gideceği yer hiç önemli değil, dedi Pitt.

Sesinden düşkırıklığı okunan Brunone, "Onu öldürmeliydiniz," dedi.

Buna gerek yok. Bir hafta bile yaşamayacak.

Bunu nasıl bilebilirsiniz? Onu serbest bıraktınız. Neden? Kedi gibi dokuz canlıdır o. Güneş yanığından ölecek değildir.

Ama ölecek. Pitt, Giordino'ya döndü. "Değişikliği yaptın mı?"

Hem de nasıl.

Brunone şaşırmıştı. "Siz neden söz ediyorsunuz?" diye sordu.

Massarde'yi güneş altında bırakarak susamasını sağladım, dedi Pitt.

Susuzluk mu? Neden?

Al maden suyu şişelerini boşaltıp yeraltından sızan kimyasal maddelerin karıştığı suyla doldurdu. Bütün iç organları çürüyecek, beyni parçalanacak ve çıldıracak.

Hiç umut yok mu? diye sordu Brunone.

Pitt başını salladı. 'Yves Massarde sancıdan kıvranarak bir yatağa bağlanmış olarak ölecek. Keşke kurbanları da orada olup onu görselerdi."

BEŞİNCİ BÖLÜM

TEXAS ZIRHLISI

10 Haziran 1996 Washington, D.C.

Fort Foureau kuşatmasından iki hafta sonra Amiral Sandecker NUMA'nın merkezindeki toplantı odasının uzun masası başında oturuyordu. Dr. Chapman, Hiram Yaeger ve Rudi Gunn'la birlikte duvara gömülü büyük televizyonunun ekranına bakmaktaydılar.

Amiral sabırsızlıkla boş ekranı gösterdi. "Görüntüyü ne zaman alacağız?"

Telefonu kulağına yapıştırmış bekleyen Yaeger, "Her an uydudan Mali'den gönderdikleri sinyali alabiliriz," dedi.

Daha sözü bitmemişti ki, ekran titredi ve bir resim belirdi. Pitt ile Giordino kameranın karşısında üzeri dosyalar ve kâğıtlara dolu bir masanın başında oturuyorlardı.

Siz de bizi görüyor musunuz? diye sordu Yaeger.

Merhaba, Hiram, dedi Pitt. "Sesini duyup seni görmek çok iyi bir şey."

Sen de buradan iyi görünüyorsun. Herkes seninle konuşmak için sabırsızlanıyor.

Günaydın, Dirk,dedi Sandecker. "Yaraların nasıl?"

Burada öğleden sonra, amiralim. Teşekkür ederim, iyileşiyorum.

Pitt diğerleriyle de selamlaştıktan sonra amiral toplantıyı açtı. "İyi haberlerimiz var. Güney Atlantik'te yapılan uydu taramasının sonuçları bir saat önce bilgisayardan çıktı. Kızıl akıntının artış hızı kesilmiş. Yaeger'in hesaplarında artışın duracağı ortaya çıktı."

Hem de tam zamanında, dedi Gunn. "Dünyanın toplam oksijeninde yüzde beşlik bir azalma saptamıştık. Kısa bir süre bunun etkisini herkes hissetmeye başlayacaktı."

Dünyada işbirliği yapan bütün devletlerin arabalarına sokağa çıkma yasağı konmasına, yirmi dört saat kalmıştı, dedi Yaeger. "Uçaklar uçmayacak, fabrikalar kapanacaktı. Dünyanın durmasına bir şey kalmamıştı yani."

Ama çabalarımızın boşuna olmadığı anlaşıldı, dedi Chapman. "Al ve sen sentetik amino asidin kaynağını bulup kapattınız. NUMA bilim adamları da küçük organizmaların bir milyonda bir oranında bakır verilmesiyle üremeyeceklerini keşfettiler."

Biz akıntıyı kestikten sonra Nijer Nehri kirlenmesinde önemli bir düşüş görüldü mü? diye sordu Pitt.

Gunn başını salladı. 'Yüzde otuz. Ben tehlikeli atıkların bulaştığı suyun güneye nehre doğru akışını tam hesap edememişim. Çölün kum ve taşları arasından benim tahminimden çok hızlı geçerek suya karışa yorlarmış."

Kirlenme ne zaman güvenli boyutlara inecek?

Dr. Chapman'la altı aylık bir tahminde bulunduk.

Önemli olan sızıntıyı kesmekti, dedi Chapman. "Bu bize kızıl akıntı olan yerlere havadan bakır parçacıkları atma zamanı verdi. Çok önemli sonuçları olacak ekolojik bir felaketi önlemiş olduğumuzu söyleyebilirim."

Ama savaş henüz bitmedi, diye Sandecker hatırlattı. "Birleşik Devletler tükettiği oksijenin ancak yüzde elli sekizini üretiyor. Yirmi yılda kara ve hava trafiğinin artması ve dünyanın yağmur ormanlarının azalmasıyla doğanın yerine koyacağından daha fazla oksijen tüketmeye başlayacağız."

Ve şu anda okyanusları kirleten zehirli kimyasal maddeler sorunuyla tekrar yüzyüze kalacağız, diye sözü Chapman aldı. "Epey korktuk, ancak bu kenarından döndüğümüz felaket bize insan ve hayvan yaşamının son oksijen zerresine ne kadar yakın olduğunu da gösterdi."

Fort Foureau'yu ele geçirmenizden bu yana iki hafta geçti, dedi Sandecker. "Orada durum nedir?"

Aslında çok iyi, dedi Giordino. 'Trenle atık madde gelmesini önledikten sonra güneş reaktörünü gece gündüz çalıştırıyoruz. Otuz altı saat sonra Massarde'nin yeraltına sakladığı bütün atıkları yakmış olacağız."

Chapman, "Nükleer atıklar konusunda ne yaptınız?" diye sordu.

'Tebezza'dan kurtarılan Fransız mühendislerin bir süre dinlendikten sonra geri gelmelerini rica ettim. Teklifimi kabul ettiler ve buraya dönmelerinden bu yana Malili ekipler oluşturarak depolama bölümünü daha bir buçuk kilometre kazdılar."

Bu derinlik dünyanın organizmaları için güvenli midir? Örneğin plütonyum 239'un yarı ömrü 24.000 yıldır.

Pitt gülümsedi. "Massarde bilmeyerek bu iş için en uygun yeri seçmiş. Sahranın bu bölgesinde jeoloji çok sabit. Kayalık yataklar yüz milyonlarca yıl aynı kalmışlar. Kimse artık nükleer atıkların yaşamı etkileyeceğinden korkmamalı."

Yeraltına depo edilen atıkların zararlarını nasıl önleyeceksin?

Fransız uzmanların ölçüleri yeterli. Atıklar gömülmeden betona gömülecek, sonra da beton kalıplar demir bir bölmeye konulacak. Ondan sonra demir konteyner kayalar arasına gömülmeden yeni bir kat çimentoyla örtülecek.

Chapman gülümsedi. "Sizi kutlarım, Dirk. Tam bir dünya sınıfı gömme yeri hazırlamışsınız."

İlginç bir haber daha var, dedi Sandecker. "Bizim devletimizle Moğolistan devleti Massarde'nin Mojave ve Gobi göllerindeki tesislerini incelendikten sonra güvenli bulunmadığı için kapattılar."

Avusturalya'daki tesis de kapandı, dedi Chapman.

Pitt arkasına yaslanıp derin bir soluk aldı. "Massarde'nin tehlikeli atıkları arındırma piyasasından çekilmesine sevindim."

Akrep'ten söz edince aklıma geldi, dedi Giordino. "O nasıl?"

Sandecker, "Dün Tripoli'de gömüldü," dedi. "CIA ajanları ölmeden önce çıldırdığını ve doktoru yemeye kalkıştığını bildirdiler."

Kusursuz son, diye mırıldandı Giordino.

Başkan size teşekkürlerini bildirmemi istedi. Başarınız nedeniyle size madalya verecekmiş.

Pitt ile Giordino birbirlerine bakıp omuzlarını silktiler. Sandecker bu hoşnutsuzluk belirtisini görmezden geldi. "Dışişlerimizin yirmi yıldır ilk kez yeni Mali meclisiyle yakından işbirliğine girdiğini duymak sizi memnun edebilir," diye Sandecker devam etti. "Bu ilişki düzelmesinin en büyük nedeni sizin tesisin bütün gelirini sosyal programlarında kullanılmak üzere Mali devletine vermeniz oldu."

Eh, biz kâr edemeyeceğimize göre başka bir şey yapamazdık.

Ordunun darbe yapma olasılığı var mı? diye Gunn sordu.

Kazım'in ölümüyle subaylar birbirlerinden koptular. Yerlere yatıp yeni hükümetin liderlerine bağlılık yeminleri ettiler.

Sandecker, "Neredeyse o çirkin suratlarınızı görmeyeli bir ay olacak," dedi. "Sahra'da işiniz bitti. Buraya ne zaman dönüyorsunuz?"

Bir haftalık bir tatil iyi olur, dedi Pitt. "Oraya gönderecek bir şeyim var, sonra da özel bir iki işimi yapacağım. Sonra çölde inceleme yapmamı gerektiren küçük bir tarihi planım var."

Texas zırhlısı mı?"

Onu nereden duydunuz?

St. Julien Perlmutter kulağıma fısıldadı.

Sizden bir iyilik isteyeceğim, amiralim.

Eh, size bir tatil borçluyum sanırım.

Ne olur Julien'in en kısa zamanda buraya gelmesini sağlayın.

O 180 kiloluk adamı asla deveye bindiremezsin.

Hele güneş altında çalışmaya asla ikna edemezsin, diye Gunn atıldı.

Eğer haklıysam, Julien'i bir şişe buz gibi Chardonnay karşılığında çölde yirmi adım yürütebilirim.

Sandecker, "Bir şey daha vardı," dedi. "Kitty Mannock ile uçağını bulmana Avusturalyalılar çok sevindiler. Sidney gazetelerine göre ikiniz ulusal kahraman ilan edilmişsiniz."

Uçağı almak için bir planları var mı?

Kadının köylüsü zengin bir çiftçi operasyonu parasal olarak desteklemeyi kabul etti. Uçağı alıp Melbourne'da bir müzeye götürecekler. Kurtarma ekibi yarın orada olacak.

Ya Kitty?

Cesedi getirildiğinde ulusal yas ilan edilecek. Avusturalya büyükelçisi ülkenin her tarafından kadına bir anıt mezar yapılması için bağış yağdığını söyledi.

Bizim devletimiz de bir yardımda bulunmalı, özellikle de Güney eyaletleri.

Neden? Bizim kadınla ne ilgimiz var?

Bizi zırhlıya o götürecek, dedi Pitt.

Sandecker'le masa başındakiler birbirlerine baktılar. Sandecker yine ekrandaki Pitt'e döndü. "Altmış beş yıldır ölü yatan kadının bunu nasıl yapacağını anlamadık," dedi.

"Uçağın içinde Kitty'nin günlüğünü buldum. Ölmeden önce çölde gömülü bir zırhlı gördüğünü yazıyordu.

Perlmutter helikopterin camından aşağıdaki çöle baktı. Aman Tanrım! Sen burada mı yürüdün?""""

Yürümedik aslında, dedi Pitt. "Buradan kara yelkenlisiyle geçtik."

Perlmutter bir askeri jetle Cezayir'e gelmiş, oradan bir yolcu uçağıyla güneydeki küçük Adrar kentine gitmişti. Pitt ile Giordino kendisini geceyarısından sonra orada karşılamışlar, tesisin Fransız inşaat işçilerinden ödünç aldıkları helikoptere bindirmişlerdi.

Yakıt ikmali yaptıktan sonra güneye uçmuşlar, sabahın ilk ışıklarıyla kara yelkenlisini bıraktıkları yerde bulmuşlardı. Orada inip hayatlarını ktırtaran eski uçak parçalarını söküp helikopterin altına bağlamışlardı. Sonra Pitt, Kitty Mannock'un kayıp uçağını buldukları yere gitmek üzere havalanmıştı.

Perlmutter yolda Pitt'in Kitty'nin günlüğünden çektiği fotokopiyi okumuştu. "Ne kadınmış ama," dedi. "Birkaç yudum suyla ayak bileği kırık olarak en ağır koşullar altında on altı kilometre yürümüş."

Ve zırhlıyı bulduktan sonra o yolu tekrar gerisin geriye geçmiş, dedi Pitt.

İşte şurada, diyen Perlmutter okumaya başladı.

14 Ekim Çarşamba. Aşırı sıcak. Çok rahatsızım. Yürüyerek geniş ve kuru bir nehir yatağına vardım. Uçaktan on mil uzakta olduğumu sanıyorum. Soğuk gecelerde uyuyamıyorum. Bugün öğleden sonra çölde yarı yarıya gömülü garip bir gemi buldum. Hayal gördüğümü sandıysam da, elimi uzatınca demirlere dokundum. Bir açıklıktan uzanan bir topun yanından geçip içeri girdim ve geceyi orada geçirdim. Sonunda bir sığınağım oldu.

15 Ocak Perşembe. Geminin içini araştırdım. Bir şey görülmeyecek kadar karanlık. Tayfalarından bazılarının cesetlerini buldum. Çok iyi korunmuşlar. Üniformalarına bakılırsa çok eskiden ölmüşler. Üstümden bir uçak geçti ama gemiyi görmedi. Ben de işaret edecek kadar çabuk çıkamadım yukarıya. Uçak benim düştüğüm yere doğru gidiyordu. Burada hiç bulunamayacağım için herhangi bir olasılığa karşılık uçağa dönmeye karar verdim. Oradan ayrılmanın yanlış olduğunu anladım şimdi. Arayanlar uçağı bulsalar bile, beni asla butamazlar. Rüzgâr bütün ayak izlerimi sildi. Ben kendi oyununda çölü asla yenemem."

18 Ekim Pazar. Uçağa döndüm ama kurtarmaya gelen kimse olmadı. Eğer öldükten sonra bulunursam neden olduğum acı için beni bağışlayın. Annemle babamı öperim. Onlara kahramanca öldüğümü bildirin. Daha fazla yazamayacağım, beynim*elimi kontrol edemiyor artık.

Perlmutter'in okuması bitince üçü derin bir kedere gömüldüler. Kitty'njn yaşam savaşı hepsini etkilemişti. Ama gözlerindeki parıltıyı bastırmak için de çaba gösterdiler.

Pitt, "Pek çok erkeğe cesaretin ne demek olduğunu öğretebilirdi," dedi.

Perlmutter başını salladı. "Onun bu dayanıklılığı sayesinde tarihin büyük sırlarından biri daha açıklığa kavuşacak."

***

İki saat sonra Avustralya ekibi Kitty Mannock'un uçağını memleketlerine götürmek üzere sökerlerken bir helikopter belirip başları üstünde dönmeye başladı. Avusturalyalılar uçşğın kayıp

kanat ve iniş takımını helikopterin kızaklarına bağlı görünce seviçle bağırdılar.

Pitt helikopteri indirdi, motoru kapattı, saatine baktı. Saat dokuza yirmi vardı, günün en sıcak zamanı birkaç saat sonra başlayacaktı.

St. Julien Perlmutter inmeye hazırlanırken, "Ben bu aletlere göre yapılmış değilim," diye seslendi.

'Yürümekten iyidir ama," dedi Giordino. "İnan bana, bunu çok iyi biliyorum."

İriyarı, kırmızı yüzlü bir Avustralyalı yanlarına yaklaştı. "Siz Dirk Pitt olmalısınız."

Ben Al Giordino'yum, Pitt o.

Ned Quinn, kurtarma operasyonu şefiyim.

ûuinn'in iri pençesi elini ezerken Pitt gözlerini yumdu. Sonra parmaklarını ovuşturarak, "Birkaç hafta önce ödünç aldığımız yçak parçalarını geri getirdik," dedi.

Çok teşekkür ederim. Doğrusu çölde yelken olarak kanadı kullanmak çok esaslı bir buluş.

St. Julien Perlmutter, diye Perlmutter kendini tanıştırdı.

Quinn tulumunun üstünden sarkan iri göbeğine vurdu, 'ikimiz de yeyip içmekten zek alıyoruz sanırım, Bay Perlmutter."

O nefis Avusturalya birasından yanınızda yoktur herhalde?

Bizim biramızı sever misiniz?

Özel günler için evde hep Brisbane'den gelme bir kasa Castlemaine bulundururum.

Quinn pek etkilenmiş görünüyordu. "Castlemaine yok ama size Foster ikram edebilirim," dedi.

Çok memnun olurum.

Quinn kamyona gidip buz çantasından dört şişe bira getirdi.

İşiniz ne zaman bitecek? diye sordu Pitt.

Quinn uçağın motorunu kamyona yükleyen portatif vince baktı. "Üç dört saat sonra yola çıkmış oluruz."

Pitt cebinden günlüğü çıkarıp adama uzattı. "Kitty'nin günlüğü. Son uçuşunu ve sonra olanları yazmış. Çölde bulduğu bir şeyi aramak için ödünç almıştım. Umarım bana kızmamıştır."

Kızdığını hiç sanmam, dedi bir kenarda bayrağa sarılı olarak duran tabuta bakan Ûuinn. "Milletimiz onun kayboluşundaki esrarı çözdü günüz için size ve Bay Giordino'ya minnettardır. Artık onu yurduna götürebileceğiz sizin sayenizde."

'Yurdundan çok uzun zaman uzak kaldı," diye mırıldandı Perlmutter.

Öyle. Çok uzun zaman oldu.

***

Quinn veda etmeden önce helikopterlerine on şişe bira yerleştirmekte ısrar etti. Avustralyalılar Pitt ile Giordino'nun elini sıkmak için tek tek gelip teşekkür ettiler. Pitt helikopteri havalandırdıktan sonra bir tur attı, sonra çöldeki gemiye doğru Kitty'nin ayak izlerini takibe başladı.

Helikopter kuru nehir yatağına on iki dakikada vardı. Bir zamanlar iki kıyısı yeşillikler içinde olan geniş nehir şimdi kenarları kumlarla kaplı geniş bir çukurdan başka bir şey değildi.

Oued Zarit, dedi Perlmutter. "Bunun bir zamanlar gürül gürül akan bir nehir olduğuna inanmak çok güç doğrusu."

Oued Zarit, diye Pitt yineledi. 'Yaşlı Amerikalı altın arayıcısı da öyle demişti. Yüz otuz yıl önce kurumaya başladığını iddia etmişti."

Haklıymış. Gelmeden bölgenin eski Fransız araştırmalarını taradım. Bir zamanlar burada bir liman kenti varmış. Deve kervanları gemi sahibi tüccarlarla burada buluşurlarmış. Kuraklık başlayıp nehir suları çekilince kent de kumlar altında kalmış.

Şu halde Texas zırhlısı için ileri sürülen varsayım doğru, dedi Giordino.

Varsayım değil, gerçek. Arşivlerde Beecher adında bir tayfanın ölüm döşeğinde söylediklerini buldum. Zırhlının tek sağ kalan tayfası oymuş.

Ölen bir adamın zırvalamalarından nasıl emin olabilirsin? diye sordu Giordino.

Hikâyesi çok ayrıntılıydı, inanmamak mümkün değildi.

Pitt helikopterin hızını kesti. "Altın arayıcısı Texas'ta sona eren Konfederasyonun altınlarının bulunduğunu da söylemişti."

Perlmutter başını salladı. "Beecher de altından söz etmişti. Bana verdiği bir ipucunu izleyerek Savaş Bakanı Edwin Stanton'un sırrını ve henüz açılmamış belgelerini buldum..."

Şurada bir şey var, diye Giordino adamın sözünü kesti. "Sağ tarafta. Büyük bir kum tepesi."

Üzerinde bir kaya olan mı? diye Perlmutter heyecanla sordu.

Evet.

Julien'in Washington'dan getirdiği Schonstedt aracını çıkar, dedi Pitt. "Hazır olunca kum tepesinin üstünden geçeceğim."

Giordino demir tarama aracını hemen ambalajından çıkarıp kurdu. "Hazırım."

'Tamam, kum tepesine saatte on mil hızla yaklaşıyorum."

Giordino aracı bir kablonun ucunda aşağı doğru sarkıttı. Helikopter tepe üzerinden geçerken göstergenin ibresi oynadı, bir ses duyuldu. Manyetik polarite bir andan pozitiften negatife geçerken ibre aksi tarafa vurdu. Ses de giderek arttı.

Aşağıda demirden bir canavar var, dedi Giordino.

Perlmutter, "Kum tepesinin üstündeki o daire biçimindeki kayayı okuyor olabilirsin," dedi. "Buralarda aşırı miktarda demir cevheri vardır."

Kahverengi kaya falan değil o! dedi Pitt. "Sen paslanmış bir bacanın tepesini görmektesin."

Pitt kum tepesini bir daha çevrelerken üçü de söyleyecek söz bulamadılar. O ana kadar geminin varlığından üçü de kuşkuluydular. Ama artık kuşku falan kalmamıştı.

Texas zırhlısı bulunmuştu artık!

Kum tepesinin araştırmasına devam edildiğinde iki metrelik bacanın dışındaki tüm teknenin kumlar altında bulunduğu anlaşılınca sevinç ve heyecan kısa ömürlü oldu. Kumu kürekle atıp gemiye erişmek günler alırdı.

Kitty'nin altmış beş yıl önce buraya gelişinden bu yana kum gemiyi örtmüş, dedi Perlmutter. 'Tekne erişemeyeceğimiz kadar derinde. Ancak bir hafriyat makinesi burada bir delik açabilir."

Bence bir yol var, dedi Pitt.

Perlmutter tepenin boyuna bakıp başını salladı. "Bence hiç umut yok."

Giordino'nun kafasında bir şimşek çakmıştı. Tarama aracı," dedi. "Bir batıktan kumu ayırmak için kullanılan gibi."

Aklımdan geçeni okuyorsun, diyerek güldü Pitt. "Ama biz kumu atmak için yüksek basınç püskürtücü yerine helikopterin pervanelerini kullanacağız."

Saçma, dedi Perlmutter. "Aşağı hava püskürtürsen helikopter daha fazla yükselir, bu da kumların dağılmasını önler."

Pitt, "Kum tepesinin kenarları çok dik," dedi. 'Tepeyi üç metre kadar indirirsek zırhlının cephaneliğine erişiriz sanırım.

Denemekten zarar gelmez, diyen Giordino omuzlarını silkti.

Al benden de o kadar.

Pitt helikopteri tepenin tam üstüne getirip sadece hareketsiz duracak kadar güç verdi. Pervanelerin anaforundan kumlar havalanınca bir anda kum fırtınasına girmiş oldular. Pitt helikopteri yirmi dakika o durumda tuttu.

Daha ne kadar? diye sordu Giordino. 'Türbinlerin canına okuyoruz."

Gerekirse motorları parçalarım, dedi Pitt.

Pitt yarım saat sonra helikopteri yükseltip kalkan kumların yatışmasını bekledi. Hep birden aşağı baktılar. Sonsuz gibi geçti dakikalar. Perlmutter aniden motor gürültüsünü bastıran bir sesle bağırdı.

Çıktı işte!

Pitt kum tepesinin aksi yönünde oturuyordu. "Ne görüyorsun?" diye o da bağırarak sordu.

Demir plakalar.

Pitt daha fazla kum kaldırmamak için helikopteri biraz daha yükseltti. Geminin iki metrekarelik kısmı ortaya çıkmıştı. Çölün altında gemi bulunması o kadar doğal olmayan bir şeydi ki, bir bilimkurgu filminden çıkan bir kum canavarıydı sanki.

On dakika sonra Pitt helikopteri indirmişti ve ikisi birden Perlmutter'i çeke çeke tepeye çıkarıyorlardı. Birden kendilerini Texas'ın üzerinde buldular. Kaptan köşkünün pencerelerinden kendilerine bakanlar var gibiydi.

Geminin ahşap gövdesini saran demir plakalar çok az paslanmıştı. Birlik toplarının plakaları göçerttiği yerler açık seçik görülüyordu.

Kenardaki küçük kapı sımsıkı kapalıydı ama Pitt'in gücüne, Giordino'nun kalın kaslarına ve

Perlmutter'in ağırlığına dayanamayıp açıldı. Üç adam bir karanlığa doğru inen merdivenlere, bir birbirlerine baktılar.

O şeref sana ait, Dirk, dedi Perlmutter. "Bizi buraya sen getirdin."

Giordino sırt çantasından bir basketbol sahasını aydınlatacak kadar güçlü fenerler çıkarıp dağıttı. Pitt feneri yakarak aşağı inmeye başladı.

Yukardan sızan kumlara ayak bileklerine kadar batmışlardı. Dümen zamanda donup kalmış, sabırla dümencisini bekliyor gibiydi. Ortalıkta görülen tek şey konuşma tüpleri ve bir kenarda devrilmiş duran yüksek bacaklı bir tabureydi. Pitt alttaki topçu güvertesine açılan kapaktan aşağı karanlığa bakarken bir an duraksadı, sonra derin bir soluk alıp atladı.

Ayakları ahşap güverteye değdiği anda çömelerek feneriyle büyük yerin her köşesini dikkatle taradı. Elli kiloluk gülle atan Blakely topları, iki dokuz inçlik otuzar kiloluk gülle atan top önlerindeki mazgallardan giren kumla yarıyarıya gömülmüşlerdi. Pitt dev ahşap arabası üzerinde duran Blakely'lerden birinin yanına yürüdü. İç Savaş toplarının eski resimlerini görmüştü ama hiç bu kadar büyük olacaklarını tahmin etmemişti. Bir zamanlar bunların mürettebatı olan insanların gücüne şimdi ancak şaşabiliyordu.

Topçu güvertesinin havası boğucu ama serindi. Ortalıkta toplardan başka bir şey yoktu. Ne yangın söndürme kovaları, ne gülle, ne de başka bir şey. Yerde atılmış bir şey de yoktu. Sanki tersanede onarım için bütün sökülebilir parçalar çıkarılmış gibi. Giordino ile Perlmutter de aşağı indiler. .

Perlmutter çevresine bakındı. "Ne garip! Gözlerim mi yanılıyor, yoksa bu güverte bir mezar kadar boş mu?"

Pitt gülümsedi. "Gözlerinde bir şey yok."

'Tayfalar buraya içinde yaşanmış bir görünüm verebilirlerdi," diye mırıldandı Giordino.

Bu güvertedeki insanlar ve bu toplar Birlik donanmasının yarısını harap ettiler. Çoğu da burada öldü, dedi Perlmutter. "Varlıklarının hiçbir izi olmaması çok garip."

Kitty Mannock ceset gördüğünü yazmıştı, dedi Giordino.

Aşağıda olmalılar. Pitt fenerini geminin içine inen merdivene çevirdi. 'Tayfaların öndeki bölmelerinden başlayıp makine dairesinden geçerek arkaya subay bölmesine gidelim."

Tamam," dedi Giordino.

Yüreklerinde bilinmeyenin korkusunu hissederek yürüdüler. Teknenin İç Savaşın mürettebatının içinde bulunduğu tek sağlam zırhlısı olduğunu bilmek içlerinde derin bir saygı uyandırmıştı Pitt hayaletli bir evin içinde yürüdüğünü sanıyordu.

Tayfa bölmesine gelince birden durdular. Bir ölüler bölmesiydi burası. Elli kadar kişi ölüm anında oldukları gibi donup kalmışlardı. Çoğu ranzalarında yatarken ölmüşlerdi. Suları azalan nehirden su içme olanakları olmasına karşın cesetlerin içlerine göçmüş karınları hastalık ve açlıktan öldüklerini gösteriyordu. Birkaçı masanın üstüne, diğerleri güverteye yığılmışlardı. Çoğunun elbiseleri çıkarılıp alınmıştı. Ayakkabılarına özel eşyaları, ya da sandıkları yoktu.

Soyulmuşlar, dedi Giordino.

'Tuaregler. Beecher çöl soyguncularının gemiye saldırdıklarını söylemişti."

Ellerinde yalnızca mızraklar ve eski tip tüfekler olduğu halde bir . zırhlıya saldırmak için ölümü aramış olmalılar.

Altının peşindeydiler, dedi Perlmutter. "Beecher kaptanın bedevilerden yiyecek almak için Konfederasyon altını verdiğini söylemişti. Haber yayılınca Tuaregler gemiye birkaç başarısız saldırı yaptıktan sonra akıllanıp ablukaya almışlardır. Sonra da hepsi açlıktan ya da sıtmadan ölene kadar beklemişlerdir. Böylece direnme sona erince içeri girip taşıyabilecekleri her şeyi götürmüşlerdir. Yıllar boyunca birbiri ardından gelen kabiteler içerde cesetlerden ve götüremeyecekleri kadar ağır toplardan başka bir şey bırakmamışlar."

Altını unutalım öyleyse, dedi Pitt.

Perlmutter başını salladı. "Bugün zengin olamayacağız."

Ölüler bölmesinde daha fazla kalmalarına gerek yoktu. Arkaya doğru, makine dairesine yürüdüler. Kovalar hâlâ kömür doluydu. Paslanma yapacak rutubet olmadığından bakır ve pirinç parçalar fenerlerin ışığın da parlamaktaydı. Toz hesaba katılmazsa makineler ve kazanlar çalışır durumda görünüyordu.

Fener ışığında bir masa başında oturan bir adam gördüler. Adamın eli altında sararmış bir kâğıt vardı.

Pitt kâğıdı hafifçe çekip aldı.

Gücümün son damlasına kadar görevimi yaptım. Sadık makinelerimi çalışır durumda bırakıyorum. Onlar hiçbir aksaklık yapmadan okyanusu aşırttılar bize. Richmond'da yerlerine takıldığı gün olduğu gibi güçlüler. Makinelerimi, bu iyi gemiyi lanet Yankilere karşı yöneltecek benden sonraki makiniste miras bırakıyorum. Tanrı Konfederasyonu korusun.

Angus O'Hare Texas'ın baş makinisti

İşte kendini işine adamış bir insan, dedi Pitt.

Bugün böyleleri yok artık.

Pitt baş makinisti orada bırakıp makine ve kazanların arasından yürüdü. Subay bölmesinde kamaralarında yatar durumda dört kişi daha buldular. Pitt onlara bakmadan arka taraftaki maun ağacından kapıya doğru yürüdü.

Kaptan kamarası, dedi.

Perlmutter başını salladı. "Albay Mason Tombs. Zırhlının Richmond'dan Atlantik'e kadar olan çarpışmalarını okudum. Müthiş bir insanmış."

Pitt kolu çevirdi ve kapıyı açtı. Perlmutter birden uzanıp elini tuttu.

Dur!

Pitt şaşkın şaşkın baktı ona. "Neden? Korktuğun nedir?"

Görülmemesi daha iyi olan bir şey bulacağımızı sanıyorum.

Şimdiye kadar gördüklerimizden daha kötü olamaz, dedi Giordino.

Bizden sakladığın nedir, Julien?

Size Edwin Stanton'un gizli belgeleri arasında ne bulduğumu söylememiştim.

Sonra söylersin. Pitt fenerini tutup içeri girdi.

Çağdaş savaş gemisi ölçülerine göre kamara küçükse de, eski zırhlılar denizlerde haftalarca kalacak biçimde yapılmamıştı. Bunlar bağlı oldukları yerden iki üç günlük bir^üre için ayrılırlar ve Konfederasyonun nehirlerinde savaşırlardı.

Oiğer bölümlerde olduğu gibi burada da sökülebilen her şey alınmıştı. Kaptan kamarasında kitap rafları ve kırık bir barometre hâlâ yerinde duruyordu. Tuaregler burada da, bilinmeyen bir nedenle, bir sallanır koltuğu almamışlardı.

Pitt fenerinin ışığında biri ranzada, diğeri koltukta iki kişi görmüştü. Ranzadaki çırılçıplak soyulmuş ve duvara doğru jtilmişti. Şilte ve çarşaflar alınmıştı.

Giordino, Pitt'in yanına gidip koltukta oturan adama baktı. Işığın parıltısında cesedin Kitty Mannock'da olduğu gibi meşine dönüşmüş olduğunu gördüler. O da çölün kuru sıcağında mumyalaşmıştı. Üzerinde eski zamanın tek parçalı iç çamaşırı vardı.

Oturan adamın çok uzun boylu olduğu anlaşılıyordu. Yüzünde sakalı vardı. Sanki henüz uyumuş gibi kapalıydı gözleri. Kalın ve şaşılacak derecede kısa kaşları gözlerinin kenar noktasında sona eriyordu. Simsiyah saç ve sakalında pek az beyaz vardı.

Giordino, "Ne kadar da Lincoln'e benziyor," dedi. "Hınk demiş de burnundan düşmüş sanki."

Perlmutter kapının önünden, "O Abraham Lincoln'dür," dedi. Sırtını duvara dayayarak ağır ağır yere çöktü. Gözlerini koltuktaki cesetten ayıramıyordu.

Pitt garip bir bakışla baktı Perlmutter'e. "Ünlü'bir tarihçi olarak biraz sapıttın galiba?"

Giordino adamın yanına çömelip matarasını uzattı. "Sıcak başına vurmuş olmalı, benim şişman dostum."

Perlmutter elini salladı. 'Tanrım! Bir türlü inanmak istememiştim. Ama Lincoln'ün Savaş Bakanı Edwin Mclylasters Stanton gizli belgelerinde gerçeği açıklıyordu."

Hangi gerçeği?

Perlmutter'in sesi ancak bir fısıltıydı artık. "Ford Tiyatrosunda John Wilkes Booth'un öldürdüğü adam Lincoln değildi. Lincoln, şu karşınızdaki koltukta oturan adamdır."

Pitt kulaklarına inanamayarak baktı Perlmutter'e. "Lincoln'e yapılan suikast Amerikan tarihinin en çok belgelenmiş olayıydı. Tiyatroda yüzden fazla tanık vardı. Bunun olmadığını nasıl söyleyebilirsin?"

Perlmutter omuzlarını silkti. "Olay bildirildiği gibi oldu, ancak bu Stanton'un Lincoln'e çok benzeyen bir aktörü kullanarak hazırladığı bir oyundu. Sahte suikasttan iki gün önce gerçek Lincoln Konfederasyon askerleri tarafından kaçırılıp rehine olarak Richmond'a götürüldü. Olayın bu yanı Lincoln'ü yakalayan süvarilerin yüzbaşısı tarafından ölüm döşeğinde itiraf edilmiş."

Pitt, Perlmutter'e baktı. "Bu Güneyli yüzbaşının adı acaba Neville Brown mıydı?"

Perlmutter'in ağzı açık kaldı. Texas zırhlısıyla altınlarını arayan yaşlı bir Amerikalı altın arayıcısı

ile karşılaşmıştık çölde. Bize Brown'ın hikâyesini anlatmıştı."

Giordino kötü bir düşten uyanırmış gibiydi. "Ben onu masal sanmıştım."

Perlmutter gözlerini cesetten ayıramadan, "Masal falan değildi. Kaçırılma planı Güneyin geri kalanını elden kaçırmamak için Konfederasyon Başkanı Jefferson Davis'in bir yardımcısı tarafından yapılmıştı. Savaşı artık kaybettiklerini biliyorlardı. Kongrede ayrılmak isteyen eyaletlere duyulan nefret biliniyordu. Davis ile hükümetinin yenilgiden sonra kendilerine çok ağır koşullar getireceklerinden emindiler. İşte adı unutulmuş olan yardımcısı Lincoln'ü kaçırıp rehine olarak tutma fikrini ortaya attı. O zaman Güney onu koşulları hafifletmek için kullanabilirdi."

Giordino da yere oturarak, "Aslında hiç de kötü bir fikir değilmiş," dedi.

Edwin Stanton olmasaydı. O anlaşmayı bozdu.

Şantaja boyun eğmedi, dedi Pitt.

Başka nedenler de vardı. Lincoln, kendisinden nefret ettiğini bilmesine, hatta arkasından kendisini 'ilk Goril' diye adlandırmasına karşın, işi en iyi yapacağından emin olduğu Stanton'u Savaş Bakanlığına getirmişti. Stanton Başkanın kaçırılmasını bir felaketten çok bir fırsat olarak gördü.

Lincoln nasıl kaçırıldı? diye sordu Pitt.

Başkanın hemen hemen her gün Washington çevresinde arabayla dolaştığı biliniyordu. Birlik süvari üniforması giyinmiş bir grup Konfederasyon askeri bu gezintilerden biri sırasında onu kaçırıp Potomac Nehrinin karşı kıyısına, Konfederasyonun elinde olan topraklara götürdü.

Pitt olayları anlamakta güçlük çekiyordu. Tanrı sözü gibi inandığı tarihi bir olay şimdi sahte olmakla nitelenirken söylenenleri aklı almak istemiyordu. "Stanton'un bu kaçırılmaya tepkisi ne oldu?" diye sordu.

Lincoln'ün sağ kalan muhafızlarının durumu ilk önce Stanton'a bildirmeleri Lincoln için bir talihsizlikti. Başkanlarının düşman tarafından kaçırıldığını öğrenince halkın nasıl bir panik ve öfkeye kapılacağını düşünen Stanton olayı hemen bir gizlilik perdesine sardı. Hatta Mary Todd Lincoln'e bile kocasının General Grant'ın karargâhına gittiğini ve birkaç gün dönmeyeceğini söyledi.

Bir sızıntı olmamasına inanmak güç, dedi Giordino.

Stanton Washington'un en korkulan insanıydı. Size konuşmama yemini ettirdi mi, ya konuşmazdınız ya da o bir daha hiç konuşmamanızı sağlardı.

Peki, Davis Lincoln'ün elinde bulunduğunu ve barış için istediği uygun koşulları bildirdiği zaman olay ortaya çıkmadı mı?

"Stanton çok kurnazdı. Lincoln'ün kaçırılmasından bir iki saat sonra Konfederasyon komplosunu anladı. Washington'u savunan Birlik komutanını uyardı ve Davis'in ulağı beyaz bayrakla mevzilerini geçince hemen alınıp Stanton'a götürüldü. Ne Başkan Yardımcısı ne de diğer kabine üyeleri olanları biliyorlardı. Stanton Başkan Davis'e gizli bir mesaj gönderip koşullarını kabul etmediğini ve Konfederasyon'un Lincoln'ü James Nehrine atıp boğarak kendilerine bir iyilik yapabileceklerini bildirdi.

Davis, Stanton'un yanıtını alınca şaşırmıştı. İçinde bulunduğu duru"

mu tahmin edebilirsiniz. Konfederasyon çevresinde yanıp erimekteydi. Ve Birleşik Devletler

hükümetinin yetkili bir kişisi kendisine Lincoln'ü isterse saklayabileceğini söylüyordu. Davis muzaffer Yankiler tarafından yakalanırsa aşılabileceğini anladı. Güneyi kurtarma planı böylece boşuna çıkınca, Lincoln'ün ölümünden de sorumlu olmak istemeyerek onu tutuklu olarak Texas zırhlısına gönderdi. Davis geminin Birlik ablukasını yaracağını, hazine altınlarını kurtaracağını ve Stanton'un yerine daha aklı başında kişiler geçince Lincoln'ü yine pazarlık unsuru olarak kullanabileceğini umuyordu. Ancak ne yazık ki, aksiliklerin sonu gelmedi."

Stanton suikasti düzenledi; Texas kayboldu ve battığı sanıldı, dedi Pitt.

Evet. Savaştan sonra iki yıl hapis yatan Jefferson Davis Birliğin kendine gelmeye çalışan Güneyden intikam alacağından korkarak Lincoln'ün yakalanmasından hiç söz etmedi.

Peki, Stanton suikastı nasıl başardı?

"Bu Amerikan tarihinin en garip hikâyesidir. Stanton John Wilkes Booth'u bu işi yapmak için tuttu. Booth, Lincoln'ün boyunda ve yapısında olan bir aktör tanıyordu. Stanton, General Grant'a sırrını açtı ve iki adam o gün öğleden sonra Lincoln'le konuştuklarını ve Grant'ın Lincoln'ün tiyatroya gitme teklifini reddettiğini açıkladılar. Stanton, Lincoln'ün karısına da uyuşturucu vermişti. Böylece sahte Lincoln kendisini tiyatroya götürmek için geldiğinde kadın onun gerçek kocası olmadığını anlayamayacaktı.

'Tiyatroda sahte Lincoln, yüzünün çok kesin görünemeyeceği kadar uzak olan Başkanlık locasından halkı selamladı. Booth görevini yaptı ve hiçbir şeyden kuşkulanmayan zavallı aktörü ensesine sıktığı iki kurşunla öldürdü. Görenlerifi bir şey anlamaması için zavallının yüzüne bir mendil konularak dışarı taşındı ve orada Stanton'un yönettiği bir sahnede gerçekten öldü."

Ama ölüm döşeğinde tanıklar vardı. Askeri doktorlar, kabine üyeleri, Lincoln'ün yardımcıları.

Doktorlar Stanton'un dostları ve ajanlarıydı. Diğerlerinin nasıl kandırıldıklarını asla bilemeyeceğiz. Stanton o konuda hiçbir şey yazmamış.

Peki, Başkan Yardımcısı Johnson ile İçişleri Bakanı Seward'ın öldürülmesi de Stanton'un planının bir parçası mıydı?

Onlar ortadan, kal kınca Başkanlık sırası Stanton'a gelecekti. Stanton, Johnson'un Başkan olmasından sonraki ilk haftalar boyunca tam bir diktatör gibi davrandı. Soruşturmalar başlattı, komplocuları tutuklattı ve hızlı bir yargılamayla idamları sağladı.

Şu halde Stanton konuşmasını önlemek için Booth'u da öldürttü?

Perlmutter başını salladı. "O yanan samanlıkta öldürülen bir başkasıydı. Otopsi düzmeceydi. Booth kaçıp kurtuldu ve sonunda 1903.yılında Oklahoma'da Enid'de intihar etti."

Pitt, "Bir yerde Stanton'un Booth'un günlüğünü yaktığını okumuştum," dedi.

Doğru, dedi Perlmutter. "Yapılan başarılıydı. Stanton kamuoyunu yenik düşen Konfederasyona karşı uyandırmıştı. Lincoln'ün Güneyi yeniden diriltme planlarının sahtesi Sprigfield'deki mezarına gömülmüş oldu böylece."

Yani şu karşımızda Sahra'nın kumları altında yatan bir Konfederasyon zırhlısının içinde oturan mumya gerçekten Abraham Lincoln mü? diye mırıldandı Giordino.

Bundan hiç kuşkum yok. Yapılacak anatomik bir inceleme bunu kanıtlayacaktır.

Bu ne demek, anlıyorsun, değil mi? diye Pitt, Perlmutter'e sordu.

Neyi anlıyor muyum?

Geçmişi değiştirmek üzere olduğumuzu. Burada bulduğumuzu açıkladığımızda Birleşik Devletler tarihinin en büyük faciası bir daha değiştirilmeyecek şekilde yeniden yazılacaktır.

Perlmutter dehşetle baktı Pitt'e. "Senin ağzından çıkanı kulağın duymuyor sanırım. Abraham Lincoln Amerikan folklorunda, tarih kitaplarında, şiir ve romanlarında alçakgönüllü bir insan, hatta bir aziz gibi saygı görmektedir. Suikasta uğraması onun yüzyıllardır bir şehit olarak saygı görmesini sağlamıştır. Stanton'un sahte suikastını açıklarsak bu imajı parçalanacak ve bundan Amerikalılar zarar görecektir."

Pitt yorgun görünüyordu, ancak yüzü kararlı, gözleri parlak ve canlıydı. "Abraham Lincoln kada." kimseye dürüstlüğü için böylesine hay

ranlık duyulmamıştır. Onun ahlak ilkeleri ve merhametiyle boy ölçüşecek ikinci bir insan olmamıştır. Böyle aldatıcı koşullar altjnda ölmek onun savunduğu her şeye aykırıdır. Cesedinin dürüst bir gömülmeye hakkı vardır. Onun öylesine sadakatle hizmet ettiği insanların gelecek kuşaklarının gerçeği bilmelerini isteyeceğine inanmak isterim."

Ben de senin gibi düşünüyorum, dedi Giordino. "Perde kalktığında senin yanında bulunmaktan şeref duyacağım."

Perlmutter sanki boğazı sıkılıyormuş gibi, "Müthiş bir kıyamet kopacak ama," dedi. "Dirk, bunu göremiyor musun? Bu bilinmemesi gereken bir olay. Millet bunu asla öğrenmemeli."

Kongredeki ve Beyaz Saraydaki insanlar gibi sen de Amerikan halkını çok küçümsüyorsun. Lincoln'ün imajının her zamandan daha ışıltılı olacağına inanıyorum ben. Kusura bakma, dostum, beni bunu yapmaktan vazgeçiremezsin.

Perlmutter ne söylese yararsız olacağını anlamıştı. Ellerini göbeğinde kavuşturarak, "Peki," dedi. "İç Savaşın son bölümünü yeniden yazacağız ve idam mangası önüne birlikte çıkacağız."

Pitt koltukta oturan uzun kollu, uzun bacaklı ye yorgun yüzlü adama baktı. Konuştuğunda sesi ancak bir fısıltıydı.

Burada yüz otuz yıl oturduktan sonra Namuslu Abe'in yurduna dönme zamanı geldi artık.

20 Haziran 1996 Washington, D.C.

Lincoln'ün cesedinin bulunması ve Stanton komplosu dünyayı şaşkına çevirmişti. Ceset yerinden alınıp Washington'a getirildiğinde bütün okul çocukları tıpkı büyükbabaları gibi Gettysburg söylevini ezberlediler.

Başkentte bütün kutlamalar durduruldu. Kongre Binasında sağ olan beş Başkan seleflerinin açık tabutu önünde saygı duruşunda bulundular. Söylevlerin ardı arkası kesilmedi.

On altıncı Başkanın cesedi, bir Başkanlık emriyle Kongre'deki ünlü heykelinin altına yerleştirildi. Tüm ülke çapında tatil ilan edilerek milyonlarca insanın olayı televizyonlarından izlemeleri sağlandı. Milyonlar ülkesini en güç anlarından birinde yöneten insanın yüzünü gördüler.

Pek az fikirbirliğine yanaşan Kongre üyeleri Texas zırhlısının kumlar arasından çıkarılıp Washington'a getirilmesi için gereken bütçeyi onayladılar. Geminin mürettebatı büyük bir törenle

Richmond'daki Konfederasyon mezarlığına gömüldü.

Kızıl akıntıyı durdurmak ve insan yaşamını sona ermekten kurtarmaları için Hale Kamil ve Amiral Sandecker'in katkıları için düzenlenen tören hemen hemen hiç ilgi çekmemişti. Başkan onlara birer madalya verdi. Hale Kamil ondan sonra New York'a döndü, burada kendisine özel bir tören düzenlendi. Kadın Birleşmiş Milletlerin tarihindeki en uzun süreli alkış sırasında kendini tutamayıp ağladı.

Sandecker sanki o günün hiçbir özelliği yokmuş gibi NUMA'ya dönüp yeni bir sualtı projesi üstünde çalışmaya koyuldu.

Dr. Darcy Chapman ile Rudi Gunn her ne kadar Nobel adayı olarak gösterilmişlerse de, gürültüyü arkalarında bırakıp kızıl akıntının etkilerini incelemek için birlikte Güney Amerika'ya gittiler. Dr. Frank Hopper ise hastaneden gizlice çıkarılıp araştırma gemisine götürüldü. O da kızıl akıntının zehirli etkilerini inceleyerek daha çabuk iyileşeceği fikrindeydi.

Hiram Yaeger NUMA'dan yüklüce bir ikramiyeyle on günlük tatil almıştı. O da ailesini alıp Disney Dünyasına gitti.

Artık efsaneleşmiş Fort Foureau savaşının sağ kalanlarıyla ölülerin ailelerinin madalyalar ve parasal ödüller almasını garanti eden General Bock ününün doruğundayken BM Taktik Gücünden istifa edip Bavyera Alplerinde küçük bir köye çekildi.

Pitt'in tahmin ettiği gibi Levant generalliğe terfi edip General Bock'un yerine getirildi ve Birleşmiş Milletlerin barış madalyasını aldı.

Yüzbaşı PembrokeSmythe iyileştikten sonra binbaşılığa terfi edip eski alayına döndü. Onu da Kraliçe bir madalyayla ödüllendirmişti.

Al Giordino, Yves Massarde'nin Nijer Nehrindeki yatında gördüğü güzel kadını sonunda bulmuştu. Kadın evli değildi ve en azından Pitt'in anlamadığı bir nedenle Giordino'dan hoşlanmıştı. Kadın Al'ın teklifi üzerine onunla Kızıl Denizde bir tatile çıkmaya razı oldu.

Dirk Pitt'le Eva Rojas'a gelince...

25 Haziran, 1996 Monterey, California

Monterey yarımadasında Haziran ayı turizm mevsimiydi. İnsanlar Monterey ile Carmel arasındaki manzaralı on yedi millik yolda trafik sıkışıklıkları oluşturuyorlar, Cannery Row'da alışveriş yapıp kıyı lokantalarında yemek yerlerken neredeyse birbirlerinin sırtına çıkıyorlardı.

Eva'nın annesiyle babası Pacific Grove'da aynı evde otuz iki yıl yaşadıktan sonra çevrelerindeki görkemli manzaralara artık alışmışlardı. California kıyılarının bu güzel köşesinde yaşıyor olmaktan doğan talihlerini kanıksamışlardı. Ancak Eva eve her geldiğinde durum değişirdi. Eva sanki kendi arabasını ilk kez gören bir genç gibi yarımadayı hep aynı gözle görürdü.

Eve gelince anasını babasını zorla kaldırıp güzellikleri yeniden göstermek isterdi. Ancak bu kez çok değişikti. Evden dışarı adım atmamaktan başka bir istediği yoktu.

Hastaneden çıkalı iki gün olmuştu; Fort Foureau'da aldığı yaraların geçmesini tekerlekli koltukta bekleyecekti. Tebezza'da çektiklerinden sonra zayıf kalmış vücudu yeniden toplanmış, hatta beli bir iki santim daha kalınlaşmıştı. Ancak alçıları çıkmadan bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Vücudu iyileşiyordu ama Pitt'ten hiç ses çıkmadığı için zihni için aynı şey söylenemezdi. Fort Foureau kalesinden helikopterle Moritanya'ya, oradan uçakla San Francisco'da bir hastaneye nakledilmişti. Bu arada Pitt'ten bir kere bile haber almış değildi. Amiral Sandecker'e teie fon edince Pitt ile Giordino'nun hâlâ Sahra'da olduklarını öğrenmişti.

Babast, "Bu sabah benimle golfa gelsene," dedi. "Evden çıkmak göreceksin iyi gelecek."

Eva babasının neşeli gözlerine baktı. 'Topa vuracak halde olduğumu sanmıyorum."

Hiç olmazsa arabada benimle olursun.

Eva bir an düşündü. 'Tamam," dedi.

Annesi Eva'nın Chrysler arabaya binmesine yardım etti. "Sakın zararlı bir şey yapmasın, gözünü dört aç," dedi kocasına.

Onu bulduğum gibi getireceğime söz, diye alay etti babası.

***

Bay Rojas golfte dördüncü çukuru da bitirmişti. Eva golf arabasının direksiyonu başında oturuyordu. Denize bakan bir sırayı göstererek, "Baba, bundan sonraki beş çukur süresinde şurada oturabilir miyim?" diye sordu. "Hava çok güzel bugün, canım orada oturup denize bakmak istedi."

Elbette, yavrum. Ben kulübe dönerken seni oradan alırım.

Adam kızını sıranın üstüne yerleştirip arabayı alıp arkadaşlarının yanına döndü.

Deniz üzerinde hafif bir sis olmasına karşın Eva körfezin dönerek Monterey'le son bulduğunu görebiliyordu. Deniz sakin, dalgalar çok hafifti. Birden başını kaldırıp üzerine doğru gelen bir martıya baktı. Kuşun uçuşunu gözleriyle incelerken hemen arkasında duran bir adamla göz göze geldi.

Sen, ben ve Monterey Körfezi, dedi Pitt.

Pitt kadının inanmayan bakışlarındaki sevinci bir an izledi. Sonra yanına oturdu, kucaklaştılar.

Dirk! Dirk! Geleceğini sanmıyordum artık. Aramızda bir şey kalmadı...

Pitt kadını öperek susturdu, Eva onun çini mavi gözlerinden akan yaşları gördü.

Seninle daha önce bağlantı kurmalıydım, dedi Pitt. "İki gün öncesine kadar yaşamım karmakarışıktı."

Bağışlandın artık. İyi ama, burada olduğumu nereden bildin?

Annen söyledi. İyi bir kadın. Beni buraya gönderdi. Bir golf arabası kiralayıp bu denize bakan kırık kemik çuvalını bulana kadar dolaştım.

Delisin sen!

Pitt, Eva'yı kucaklayıp kaldırdı. "Denizi seyretmek için zamanımız olmasını isterdim ama bir an önce gitmemiz gerek. Bu alçılar da seni ne kadar ağırlaştırmış böyle."

Bu acele neden?

Eşyalarını toplayıp uçağa yetişmek için. Pitt kadını dikkatle golf arabasına yerleştirdi.

Uçak mı? Uçakla nereye gidiyoruz ki?

Meksika'nın batı kıyılarında küçük bir balıkçı köyüne.

Beni Meksika'ya mı götürüyorsun?

Orada bir tekne kiraladım.

Gezecek miyiz?

Öyle de denebilir. Clipperton Adası diye bir yere gidip hazine arayacağız.

Pitt o sırada golf arabasını park yerine sokmuştu. Eva karşısında parlak yeşil renkli çok garip bir araba görünce şaşırdı.

Bu da ne? diye sordu.

Bir otomobil.

Onu anladık, ama markası ne?

Avions Voisin. Dostum Zateb Kazım'dan bir armağan.

Yani bunu tâ Mali'den buraya mı getirttin?

Hem de bir hava Kuvvetleri kargo uçağıyla. Başkanın bana epey borcu olmuştu. Ben de küçük bir istekte bulundum işte.

Uçakla gideceksen bunu nerede bırakacaksın?

Ağustos ayındaki Pebble Beach Yarışmalarına kadar garajında saklaması için anneni kandırdım.

Eva başını salladı. "Müthiş bir insansın sen!"

Pitt kadının yüzünü avuçları arasına alıp gülümsedi.

Onun için o kadar eğlenceli biriyim ya!

BİTTİ